

זה השער לה' צדיקים יבוא בו

הגדה של פסח

עם מיוחד נפלא בדרך פרדים נחמד ונעים, דברים למי שאמרם
ראויים ונאים. יוצאים מן הלב ומפה קדוש נשמעים. להורות דרכי ה'
ותורותיו נודעים, מאמרים יקרים ויאים, בשם נכראים.

תפארת בנים

מאדומר הרב הגאון הקדוש שר התורה ציסיני, רב רבני, רב חסידא
ורב נהוראי, איהו יאי ונולתי יאי, כחד מן קמאי, ברכ חויפ נודר גדר
ועומד בפרץ אור צח ונערב איש אלקים מזה בן מזה בנשים מאור הגולה
לו דומי תהלה, כהשית מוהרר צבי הירש שפירא הכים זצלהיה
זיע אבדקים מונקאטש והגליל, בעהמחים דרכי תשובה על ירד, ובאר
לחי ראי על תודהים, ושות צבי תפארת ודרכי אמונה על תנוכה, ושאר
חי נפלאים אשר בכתובים ערונה.

ועתה יצא לאור מחדש על ידי
צבי נתן דוד ראבינאוויטש נכד רבינו הק' זי"ע

שנת תשל"ג לפ"ק

נדפס בדפוס האחים גרויס

חנות וחנות סניטורנט
www.hebrewbooks.org
ע"י חיים תש"ג

הקדמת המו"ל

יתברך עלה העולה וסיבה הסיבות המרין מעדי גבר ומגלגל זכות ע"י
זכאו סאי ניסי מר אחי סרב סחסיד מו"ס יחילל סיג מלאח ע"ס,
לנכי בדרך סזיאני צלל קודש סקדוסי לסססוסף ולסססאבב צפסר רגלי סלדיק
יס"ע זי"ע סרנס שניס חכתי לרלות ססר צוסר בלש נאזר סגבורס במלחמת
לש דח סשערס במינמס יוס וליס ועצרת סקודש בליני ססקודש חג ספסח
סצוער כלסיד לש פד לסלול וחונו רלף אסבס ונלקחס מלחנו לניף ספסרת
עמרת רלשונו מסיח די ביוס בי רחג ססוכה דסאי שחל שנה סרע"ד חלג"ס
חכינו בנו מרן סרב סגלון סקודש סממלא יקוס אביו סרב סגלון
סקודש לדיק יסי"ע זי"ע לסעמיס עלי עבודת סקודש לסוליל לאור פירוש
תפארת בנים על ססגדס לזכות לח סרביס שיעשורו מדבריו סקדוסיס
סחודריס חדרי צמן כלסיד לש לסוב בהשווס שלימס ולחס לחב"י סבו ברכס
לבוסיס וססענו בלמדינוס לרווח למלונכס בלמרות ססורות מוזק סבעתיס
מליס חי רב פעליס בדור יחוס' הזס אשר עמד בסרץ ללמד זכות ולעורר
רמיס וחסדיס על כלל ישראל בלילות סקדוסיס חג ספסח מדי שנס בשנס
בזכות זס נוכס לישוות ולנחמות ולבנין בסמי"ק במסרס בימיו

יעקב מאיר ססרס"ג מוסר"י ז"ל (ססחנורר במונקלמט).

דברים אחרים מאת המו"ל

מחדש

בשיר בקול תודה אברכה את ה' אלקי אבותי הקדושים,
אשר זיכני ברוב רחמי וחסדיו — אחרי כמה הרפתקאות ויסורים
שעברו עלי — והגיעני לזמן הזה, לחזור ולהדפיס ספרי קודש של
אבוה"ק זי"ע וכעת הגדה של פסח תפארת בנים של זקני הק' בעל
דרכי תשובה זי"ע, וכן יעזרני השי"ת שאוכל להוציא את מחשבתי
אל הפועל, להאיר על הארץ בזאת התורה שנאמרה בקדושה ובטהרה,
והי' זה חלקי.

ויה"ר שזכות אבותי הק' תעמוד לי ולכל העוזרים והמסייעים,
וכל מי שיביא ברכה לתוך ביתו, ויהי חלקו לטובה בהדפסת הספרים
הבאים בעזהי"ת, להתברך ממעון הברכות בכל משאלות לבכם לטובה
ולברכה כיר"א.

המו"ל צבי נתן דגד ראבינאוויטש

נכד רבינו הק' זי"ע

מזמור לתודה

להנגיד הנכבד יו"ש בו"ח, כהן שדעתו יפה תלמיד מובהק

של כ"ק אדמו"ר בעל מנח"א זי"ע

הרה"ח מוה"ר אהרן הכהן רוטמאן נ"י

מלאם אנג'לעס

שתרם סכום נכבד להדפסת הספר

לעילוי נשמת זקיננו הרה"ח מוה"ר

ר' יוסף דוד בן משה יעקב ז"ל

מגרויסווארדיין יצ"ו

שנהרג על קידוש השם באוישוויץ

ביום ב' שבועות תש"ד, הי"ד

אקדמות מילין

תפארת בנים אבותם. דומה יהיו למאורותם. ללכת בעקבותם. ולהתענג בנועם צוף אמרותם. כן גם אנכי הצעיר נאלמי ישראל בן איש חי רב פעלים מקבציאל. צבי תפארת ישראל. הוא אאמור' הקדוש המחבר הכ"מ זי"ע זצללה"ה אשר בעון הדור שסעה השמש בצהריום. ועלה השמים. הן בלב מר. הנני רץ ונמהר. ברשומי דברים. מעט אמרים. ואנקוט בישפולי גלימ' דמר אבא ובאתרא דמרא תלי זיני וכו' ולהזכיר זכות אבות שבחברון' להתחבר' בנועם אור זיו תורתו וקדושתו ויזכר זכות אבות

לבנים

תפארת לעושי ותפארת לו מן האדם הגדול בעמים. חכו מזהקים. דבריו שבעתים מזוקקים. יוצאים בלהבות קודש מאירים כברקים. בעת עריכת הסדר הקדוש והגדה של פסח כלילי התקדש חג. אשיי עין ראתה כל אלה גדול עבודתו וקדושתו הרב דומה למלאך. ה. צבאות פניו המאירים. ודבריו כאש בוערים. ויבסשו מפיו תורה. ונתמלא הבית כולו אורה. לא יתואר בחרט את המהזה הנורא. נועם אור עליון עליו האירה. וסביבו נשערה. בקדושה וטהרה. ואחרי אשר בעוה"ה נישל חמדה ימרה. ועלה בסערה. אמרנו (אם כי לא נכתב מאשר הגיד אז בכל השנים כאלו למחצה ולשליש ולרבי לא הגיע אשר רוחו ובשפתו הביע. כמעין הנובע. וכמעט אולי גם חלם עשירית לא נרשם. ולעומת רוב גדלו אך מצער הוא. ותחי נפשנו להתנחם בזכרון דבריו הקדושים המלאים זיו ועמוקים מני ים. ולהשביע צמאון איש הכמהים. עדי נזכר בקרוב לרבטחת ושבו בנים. ושמתח אם

הבנים

תפארת דבפר והדרו. לפתוח ראשון במאמרי. במאמר הפתיחה לבא בארוכה. ויש שהפליגו במלי ה ערוכה. כי ספר בלא הקדמה. כגוף בלי נשמה. אמנם בזה יצאתי ידי חובתי בראשי אמרים ולא באריכות דברים. כי ראשי ולבי כל עמי מעת לוקח אאמיר זצללה"ה הכ"מ מעל ראשי חשבו עינינו. ושדדה אדרתינו. שדי מאוד המר לנו. ונלקח רוח אפנו. אוי מי יגדר גדר ומי יעמוד בפרץ. מי יפרק שברים. ומי יגלה מסתרים. וגם כי המויל המופלגים ניי אצים עלי לאמר כלה מעשיך

אקדמות מילין

מעשיך בהיות המובן כדי לכרך על המוגטר בעה"י במוסדם קודם חג הפסח הבעלי"ט בשנה הראשונה (שנת הסתלקותו) כדי להחיות לבב המשתוקקים כנז' ושיהיו שפתותיו דוכבית למוכה. אך זאת אזכיר בסצרה. טעם קריאת שמו אמורה: כי בני"ם עולה צבי (שם קדושת אאמיר הממכר) וכן ההגד"ה של פסח מצותה בתורה (שהוא כחי"ת תפארת תורה שבכתב) והגדת לבניך וכן כי ישאלך בנך ונז' שמה למדו תכז"ל שאלת ארבעה בני"ם. וכן שמעתי מפיו הקדוש פעמים רבות כי רצונו לפרך פחידושיו ולהדפיס חיבור זה על ההגדה ש"פ וגם נרשם מכת"י על פנקסו (חיבורו עה"ת ומועדים) שם תפארת בני"ם (השי"י יזכנו לסדרו הוציאו לאורה. עם כל חידושי תורה. חיבורי טהרה. הימרים וחביבים. אשר נשאר בכתובים. ומשם בארה בהקדמתי א"ה) זה שמו אשר יסרא לו לזכר מספר שמו. כי על כן זה שמו נאה לו תפארת בני"ם.

תפארת ישראל שומע תפלות ית"ש יחוס על עם עני ואביון: השופכים לב דיון. הם בני המדוכאים. בחבלי משיח הנוראים. וישיעם למען שמו בימים הבאים. ואאמור הכי"ם וצללה"ה הוא רבינו הגדול אשר קיים ובפרט בימיו האחרונים צפית לישועה וגאולה. במלא מובן המלה. ובמס"ג על ככה בתפלתו ומאוו ועבודתו. מסר גרמי בצדקתו. האי רעיא מהימנא. בעד עאני. נא יהי עודנו עומד לפני ה' בתפלתו בשמי מרום ולמליץ שוב בעדנו. וזכותו יגן עלינו. שנזכה במהרה דין לישועה וגאולה בקרוב בימינו. יראו עינינו וישמח לבנו. וכימי צאתנו מארץ מצרים יראנו נפלאות. ברוב ישועות. ולעמרת תפארת בית יעקב ויעמדו הצדיקים בלבושיהם. ועטרותיהם בראשיהם. ויהי חלקנו עמהם. ויקוים נבואת והשיב לב אבות על בני"ם.

דברי בן הגאון הקדוש הממכר. הכותב בלב נשבר

ובאעה"ח בחדש כסלו תרע"ד

חיים ארעזר שפירא.

אבד"ק מונקאטש והגלילות יצ"ו.
בעהמח"ס שו"ת מנחת אלעזר בית

הגדה של פסח

הריני מוכן וכוונן לקיים מצות עשה ולא תעשה של בדיקת חמץ לשם יחוד קודשא בריך הוא כו' : ויהי נועם כו'

**בְּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם אֲשֶׁר קִדְּשָׁנוּ
בְּמִצְוֹתָיו וְצִוָּנוּ עַל בִּיעוּר חָמֵץ :**

(אחד הבריקה)

**כָּל תְּמִידָא וְתַמְיָעָא דְאַיְקָא בְּרִשְׁוֹתֵי דְלָא תְּמַתִּיָּה וְדְלָא בְּעַרְמִיָּה וְדְלָא
יְדַעְנָא לִיה לְכַסְל וְלִהוּ דְהַגְוִי דְהַפְקֵר בְּעַקְרָא דְאַרְעָא :**

(כתיב נשפט טריפס החמץ)

הריני מוכן וכוונן לקיים מצות עשה ולא תעשה של שיוצא חמץ לשם יחוד קודשא בריך הוא וכי יחדו רצין מלפניך יי אלהי ואלהי אבותי כשם שאני טבער החמץ מבית ושרשותי כך יי אלהינו ואלהי אבותינו טבער כל החיצונים ואת רוח דרסאיה טבער סן הארץ ואת יצני הרע טבערוהו מאתנו והתן לנו לב בשר וכל הסטרא אהרא וכל הקליפות וכל הרשעה כעשן תכלה ותעבד והון סן הארץ וכל המעיקים לשכינה טבערם ברחו בער וברוח טשפט כשם שבערת את מצרים ואת אלהיהם בימים ההם וכוון היה אמן :

**כָּל תְּמִידָא וְתַמְיָעָא דְאַיְקָא בְּרִשְׁוֹתֵי. (בְּחַתּוּמָה וְדְלָא חַתּוּמָה) וְחַתּוּמָה וְדְלָא
חַתּוּמָה. דְּבַעַרְתָּהּ וְדְלָא בְּעַרְתָּהּ. לְכַסְל. וְלִהוּ דְהַפְקֵר בְּעַקְרָא דְאַרְעָא :**

סדר עירוב תבשילין

**בְּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם אֲשֶׁר
קִדְּשָׁנוּ בְּמִצְוֹתָיו וְצִוָּנוּ עַל מִצְוַת עִירוּב :**

**כְּדִין יְהֵא שְׂרָא לְנָא לְאַפְוִי וְלְבִשׁוּלִי וְלְאַתְמִיגִי וְלְאַדְלִגְקִי שְׂרָנָא וְלְתַקְנָא
וְלְמַעַבְד כָּל צְרִיבָנָא מִיּוֹמָא טָבָא לְשַׁבְּתָא לְנָא וְלְכָל יִשְׂרָאֵל הַדְרִים בְּעִיר הַזֹּאת :**

סדר הקערה (טסי סידור כמחיל)

יקור המלות ישראל סוד דעה על הקפרס ועליו לוי סוד בינה ועליו כהן סוד חכמה וכן גי עומד וטבח חכיד ועל הכסן סיכה ליםינד זרוע כחי חסד וכנגדו לשמאל ביצה כחי נטויה ותחזיהם באמצע סודר כחי סיס, והרסז תחת הזרוע כחי נלה, וכנגדו תחת הביצה כרפס כחי הוד, והחודות שעושין עשו כורך תחת הפרור כחי יקור וקערה עלמה כחי מלכות הטוללת כל יום האכל.

תפארת בנים

מְנִיחִים המלות נמסס וכל המינים וכוללת ככלי יחד כסוד ייס כמבואר בסידור וייל פי זרד לכלול סדי מדות ולחקנס כנפשו ולסאיד לסס מחכמים בינים דעיה ולפשות טסי זה מדותיו וממשיו ויכללו יחד ככלי הקערה טכוא כחי מלכות כחי בסידור וכי מלות סס יכסן ילוי ישראל חכמה כינס דעת כמיס בסידור פייכ כליי ריה יכסן ילוי ישראל :

הנה אחר הספלה נוסדרין הקערה ומניחין סג'ם והמרור ובאר המצות ששייכים להסדר זהם מרמזים לאריות הקדושים שגאונים זלילה כזכ לתוך כלי וזכבנת הענין נראה עפ"ד הרמב"ן המובא בקדושת לוי (פ' יתרו) אם תעירו ואם תעוררו את האכזה עד שתחפץ שכשהגיע אל האדם אכזה כבודו או יראה כש"י אז חיקף יעשה איזה מצוה ואז בזה מצוה האכזה וכיראה ז'מאוס כי כל זמן שלא עשה מצוה יש לו מלחמות אבל כשתעשה איזה מצוה עם האכזה וכיראה אז מצוה האורות הללו ז'מאוס ובעל ממנו כל המלחמות וזנה המצוה שיעשה הוא כעניו כלי שתנוח בו את הסעודתה ז'כז שנגיע לו מלמלה חס הוא עד שתחפץ כי הפ"ן הוא כלי עכ"ד חס שאמר דהע"ה לעשות רעוק הפלתי והורחק בחוק מעי וסייני כי כלבד ז'ה נו הרעון מלמלה שהוא רעוק (כי אתי לז' עשיתי לי זה הרעון בסי"י נקרא רעוק"ה רק אחת' שלחתי לי מלמלה זה הרעון והוא רעוק"ה) הפלתי (לקחתי אותו חיקף לתוך כלי שלו כהקרא חפ"ן כ"ל) ע"כ והורחק בחוק מעי ואינו כולך מצני לעולם חס פ"כ"פ (צ"פ במדבר) והנה עשי להם והיו ולא ימותו בגבחס את קודש הקדשים אכזן ובניו יבואו ובמו איהם איש איש על עבודתו ולא משאו ולא יבואו לראות כבלט את הקודש ופרש"י לתוך נרחק שלו סייני וחאת עשו להם והיו ולא ימותו (שכאבד יטוור להם סש"י שיבוא להם שפע קודש אכזה ויראה ויהי להם חיות כדאוי שלא ילק לאיבוד ח"ו וישתלק מהם הקדושה לחזור להיות זכחי' מהיום ח"ו) אכזן ובניו יבואו ושמו יהיו איש איש על עבודתו ולא משאו (סייני שכל אחד ישחדל לפי שרש כשתמו אשר מרגיש בעלמו שיש לו לעשות שהוא מסוגל בזה כפי מכוחו כי יש מי שהוא מסוגל העיקר לעסיק בחזרה ויש מי שהוא מסוגל יותר להסדרך בחפלתו בזוונה וההלכות ויש מי שהוא מסוגל ביותר להיות עסקו במצות ז'דקס וגמ"ח) סייני שיעשה חיקף להסעודתה כלי וחפץ לקבל ולעמוד הקדושה בקרבנו ולא לא יבואו לראות כבלט את הקודש לתוך נרחק שלו (סייני שלא יק' מהם שפע הקדושה ששפע לו לחזור למעלה כ"ל ועד"ז אמר **אזמור"ה הקדוש** **יצרלה"ה** (צ"פ ושלח) וירא מאוד ויר' לו סייני שבה אז נעקב מלמעלה יראה גדולה עד מאוד ע"כ עשה לה חיקף כלי וי"ה לו מלשן וי"ה אחת' בחרט סייני שרור אחת' ככלי שלא תאבד ממנו לעולם כ"ל וסו' הענין לדעתנו שכליל התקדש חג ספסח שבאו האורות של אכזה ויראה ובאר המצות שהוא סוד המניחין דגלות בפחאוס ע"כ אנו עושים פועל דגיוני שמשמין המצות והמרור ובאר המצות בקערה שהוא ככלי לעשות להם גבול כדי לעשות למצוה שישארו לנו ס"ה"י לנו לכלי מעשם חמיר לעבודתו יחב"ש להשתמש בזה כל השנה כ"א כפי מדתי ועבודתו ושלא ילכו לאצדון רק שנחזיק בזה לעבדם בפועל צע"ה"י :

בהתחלת

הסדר זליל התקדש חג אנו מניחין הקערה י"ל הענין כי הקערה"ס הוא סוד המלכות (כמ"ש רבינו זכוונת סדר הקערה) וסייני כנס"י ומבואר צע"ה (פרק א' משער הזוויגים) כי כעת שישאל הם למטה זשפל המדרגה אז כביכול האימא מרכנת אי"ע להניק אותה ולהשפיע עליהם מן הסודים אבל עשהם במדרגה גדולה אז הם עולים למעלה לאימם לקבל שפעם ולהניק משדי אימם זביבא סג'ה וסנה סיליה כזכ חין לך יותר מדרגה גדולה שישאל הם אז ע"כ אנו מניחין

הגדה של פסח

(מסידור הארז"ל) כשיבא לביתו ישמח. ויאמר (כשישב על הסדר)

אתה כינו סעודתא דמלכא עילאה דא היא סעודת' דקודש' פריה דרא ושבינת' (י"ט)

קִדְשׁ. וְרַחֵץ. בְּרֶפֶס. יַחֵץ. מְגִיד. רְחֻצָּה.
מוֹצֵיא. מִצָּה. מְרֹר. בּוֹרֵךְ. שֶׁלַחן עֲזָרָה. צְפוּן.
בֶּרֶךְ. הַלֵּל. גְּרָעָה:

קדש

תפארת בנים

מגביהן הקערה שרומזה על כניי שהם נצטוו למעלה לקבל השפע וכל הטובות
וישועות צדצ"א סגיא :

קדש י"ל לפנים לפרט הפסוק קדושים חבי' כי קדוש אתו וגו' ופרש"י קדושהו
למעלה מקדושתכם היינו כי קדושה הוא ענין הסרסה מהנאה ע"מ עדי"כ
(דברים כ"ג) פן חקדש המלאה פרש"י שנאמר צנהא ומוצן מה"ט נקראים ישראל
קדושי' והקב"ה נקרא קדוש כי ישראל קדושים הם ומשרישים ע"מם מלכות מכל
המלות ומעש"ט שעושים שכל כוונתם ר"ייה רק כדי לעשות נ"ר לצדקה יחצ"ט
והס"ה נקרא קדוש שכל השפעות טובות שהוא משפיע לנו וכל החודש שתן לנו
וכל מלותיו צ"ונו לא ה"י כדי שיהנה מהם ולהשלים חסרונו ח"ו כי כלום חסר
מבית המלך גם מצלעדינו רק כל השפעות הטובות הוא מלך חסדו וטובו שמדרך
הטוב להטיב לזולתו וזהו ציבור הכי קדושים חבי' שלא חסונו להטות משום דבר
מ"זה או חודש או חפלה רק חששו כל המעשים הכל מוקטר ומוגש לשמו יחצ"ט כי
קדוש אתו ח"י כי גם אתו כל פעולותיו ועשייתו שבראחי וירחי ועשייתו כל העולמות
לא ה"י כדי שיהנה מהם וזה שפרש"י קדושהו למעלה מקדושתכם דהיינו שאם הקב"ה
מזכה לאדם שיקיים א"זה מ"זה ואינו ר"זה להנות ממנה ועושה רק כדי לעשות נ"ר
להקב"ה אל יאמר כוחו ועוצם ידי עשה לי את החיל הזה אל"א ידע ויבין כי זה
נמשך לו כביכול מקדושתו של הקב"ה שכן דרכו בכל דבר שעושה כביכול הוא צדחי
קדושה ורק להטיב לזולתו ובכן נתן בנו הכח לדמות לורה ליו"רה שגם אנחנו נעשה
כענין זה וכאמור זה שאנו אומרים בצרכה כל המ"ה אשר קדשנו במלותיו ולנו
כ"י היינו צ"ה שהקב"ה צ"ה לנו לעשות את המ"ה כמו מלותיו ועשותיו יח"ש לא
להשלים חסרונו ח"ו וכדי שיהנה מהם כי כל ר"ונו ה"י להטיב עמנו להטעמנו מנופת
טף עריבות ומחוקות האורות העליונות המעוטף במ"ה כלנו וצ"ה אמרתי צד"ה
דברי משרע"ה (צ"י וילך) שהוכיח את ישראל ואמר להם כי ידעתי כ"י כי השחת
השחיתון כ"י וקראת אתכם הרעש באחרית הימים כי חששו את הרע צעיני ד'
להכעיסו צמעשה ידכם נ"י הנה אמרו ח"ל (בצרכה ה"י ע"ב) אם ר"ה אדם ש"סורים
צ"הם עליו יפשט צמעשו ולפ"ז יכול הטובה לעשות שכשיעשה השוכה י"י כדי
להקל ממנו סימורים ולהסיר ממנו מכאוביו וצ"ה אתן זה השוכה הנדרשה כי
עיקר השוכה ל"ל רק לחקן צ"ה שפגם ע"י שעשה ע"ד ר"ן הצדקה צ"ה אף שידע
צד"ה ש"סורים שצ"הם עליו הם מחמת החטאים א"ן לו לחשוב מהם ולא יעשה
השוכה

הגני סוכן ומזמן לקיים מצות כוס ראשון מארבע כיסות לשם יהודי קודשא בריך הוא ושכינתיה על ידי ההוא מסיר ונעלה בשם כל ישראל :
(בשבת) בלחש יהיה עָרַב וַיְחַי בְּקָהֳר :

**יּוֹם הַשְּׁשִׁי. וַיִּכְלוּ הַשָּׁמַיִם וְהָאָרֶץ וְכָל צְבָאָם :
וַיִּכַּל אֱלֹהִים בַּיּוֹם הַשְּׁבִיעִי מְלֶאכֶתוֹ אֲשֶׁר עָשָׂה.
וַיִּשְׁבּוֹת בַּיּוֹם הַשְּׁבִיעִי מִכָּל מְלֶאכֶתוֹ אֲשֶׁר עָשָׂה :
וַיִּבְרָךְ אֱלֹהִים אֶת יוֹם הַשְּׁבִיעִי וַיִּקְרָשׁ אוֹתוֹ כִּי בּוֹ
שָׁבַת מִכָּל מְלֶאכֶתוֹ אֲשֶׁר בָּרָא אֱלֹהִים לַעֲשׂוֹת :**

סברי מרגן

בְּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם בּוֹרֵא פְּרֵי הַגֶּפֶן :
ברוך

תפארת בנים

החשובה למלאות חסרונו רק כדי שעי"ז יחזקו יסורים רק יחמרמר ויחמרט צמח
שכעיים אח ממסימ הקצ"ה חס שאמר כי ידעתי אחרי מוהי כי שחח השחחון
וגו' וקראת אחכם הרעב באחרית הימים (אעפ"י שהכבולו אז יסורים וחבלי משיח)
כי חטשו אח כרע צעתי ד' לכעיסו צמטטש ידיכם דסיינו שזכ יכ"י אלליכם עיקר
החשובה צמח שטעיהם הרע צעתי ד' לכעיסו צמטטש ידיכם כזכר וצח מוצן פ"ש
(צפ' בחוקותי) וחסודו אח עונם ואח עון אבוהם צמטטש אשר מעלו צי וגו' אף
אני אלק עמכם בקרי וגו' וכל המכודמס עונם אחר הוידוי וע"י באור החיים סק'
מ"ש צח אכן לפי כאמור מוצן כי צחרגוס יונחן על וחסודו אח עונם כי יודון
צטעח אניקיסון יח חוציסון ע"ש וכי שס המפורש פ"י שיחודו צטעח לרוחיסן ולפי
האמור מוצן דר"ל צטעח לרוחיסן יעשו חשובה רק כדי להקל מהם יסורים וא"צ
כרי גם החשובה אינה כראוי והוא נגד כבודו יחצ"ש שאינו נחשב צעניו לחסרון
צמח שטעש נגד רגונו יחצ' ולמרוד נגד כבודו כל העולמים רק עיקר החסרון צמטטש
הוא לפניו צמח שגדש לפלמו יסורים ע"י עוונתיו וע"ז הולך להשובה כדי להסיר
ממנו מכאוביו ולזה אמר הכי שגם בחשובה זו הם פועלים בקדשו שמים ועושן
כדי להנח ממנו לגוד גופם וחשאיכ"כ וחסודו אח עונם ואח עון אבוהם צמטטש
אשר מעלו צי שסם כענין מעילה צכקדש פ"כ גם אני אלק עמכם צחמה קרי
וגו' חס שיכד כמניד חחילה וראש כאשר מחחילין לקיים המלוח סיקרוח של ליל
הקדש חג חס שחחענג צמס כל נפש שישראל וכל חון לא יסוה אליכם מעריבות
ונסימות מחיקוח הסדר של סילנכ חזכ וחסודו מחחלכ "קדש" (מלשון פן חקדש כמלח)
שלא ימעול ולכוין לטיעה סכאוח עממו וכל כוונתו יסי רק מוקטר מוגש לשמו יחצ"ש:
קדש ורחיץ. י"ל פ"ס גכ שטמטחי מביק **אמור** כגסיק זללכ"ס סגיד
צמס כגסיק המפורסם מ"ס ישיעי אשר מראשיו

זללכ"ס

ו) מוֹעֲדִים לְשִׁמְחָה חֲגִים וְזִמְנִים לְשִׁשׁוֹן אֶת יוֹם
 (הַשְּׂבֻת הַזֶּה וְאֵת יוֹם) חַג הַמִּצּוֹת הַזֶּה אֶת יוֹם טוֹב מְקַרָּא
 קוֹדֵשׁ הַזֶּה זְמַן חֲרוּתֵנוּ (בְּאַהֲבָה) מְקַרָּא קֹדֶשׁ זָכָר
 לְיִצְיַאת מִצְרַיִם. כִּי בָנוּ בַחֲרָת וְאוֹתֵנוּ קִדְשָׁתָּ
 מִקַּל הָעַמִּים. (וְשִׁבְתָּ) וּמִיָּעָרֵי קִדְשָׁךְ (בְּאַהֲבָה וּבְרֻצּוֹן)
 בְּשִׁמְחָה וּבְשִׁשׁוֹן הִגַּחַלְתָּנוּ: בְּרוּךְ אַתָּה יי מְקַדֵּשׁ
 (הַשְּׂבֻת) ויִשְׂרָאֵל וְהַזְּמַנִּים:

בְּרוּךְ אַתָּה יי אֱלֹהֵינוּ מְלֹךְ הָעוֹלָם שְׂדֵהֵינוּ
 וְקִיַּמְנוּ וְהִגִּיעֵנוּ לְזְמַן הַזֶּה:

ברוך

תפארת בנים

ה' ציוס כהוא את ישראל מיד מלרים היונו כי ציוס כהוא שטי עוד צבהי ואת
 ערוס וערי שלא הי להס עוד חורס ומצוח לסגן עלוסס אעפ"כ נעשה להס נס
 גדול כזה משיס שטי שוקלין מעשיסס נגד מעשה מלרים ועכ"פ נגד מעשה ארץ
 מלרים הי ראוין לעשות להס נס וזה פי הסמורה אס כי הי עונותיכס מבדילין
 ציוכס לבין אלתיכס אעפ"כ קודש שטי את עמו ישראל להיוח לו לעס סגולה ואמר
 וסויהס לי קדושים כי קדוש אני די ואמר כעטס כי ואבדיל אחכס מן הטמים שטי
 שוקלין מעש"כס נגד מעשה הטמים כמזכר וזה שאלנו משבחים להטי אשר צחר בנו
 מכל עם ורוממנו מכל לבון הינו שטי שוקלין מעשיו נגד מעשה כל עם ולשון
 שבועלס ועי"ז קדשנו במצותיו ואמר לנו וסויהס לי קדושים וגו' וכאמור:

שְׂדֵהֵינוּ וקיימנו וסגיענו לזמן הזה בהקדס מה שאמרתי לפרש דברי ספיימן
 בחפלה עוילס יחצונו כל ידו אחת כנפי סכוכס חון יחון כי יבחון
 לב עקוב להכינס דכנס צפי סאזינו כנשר יעיר קנו על גזוליו ירחף יפרוש כנפיו
 יקחסו ישאכו על אברחו פרטי כנשר יעיר קנו נכנס צרחמים וחמלס כנשר הזכ
 שכוה רחמני על בניו ואינו נכנס לקנו פתאום עד שכוה מקשקש ומטרף על בניו
 בכנפיו כו כדי שיעורו בניו ויהי בהן כח לקבלו ופנימווח סעיין כזה היא ע"פ מה
 שאמרתי לבאר כעין מ"ש רבינו בפע"ח ריש שער חג סכוכות דלוס לריך המשכת
 הזמן מן מלאי יוסי"כ עד שמי"ע לבנין סמלכות בשלימות שיכנסו כס כל סחסדיס של
 ז"ח כי כולס ציהר אי"ח כי אדס"ר גר"ס בחמלו שלא חוכל סמלכות לחקן מיד
 וכסויו נכנסיס במלאי יוסי"כ סחסדיס סיו מחצטלים ע"כ נכנסין מחחל לעילא עד
 יוס אי דסוכות ע"ש וסדבר מוזב כי כל דבר מחפעל מסופכו וכמו שטי בשעת
 צריאות סעולס כסוד זי מלכין קדמאין דמיתו משוס שבא אליסס סאור פתאום
 קודם שנחמזקו כליסס ועי" סרמכס שנחמזכו פתאום נצברו כן כוא ג"כ עחס כזמן
 בנין

הגדה של פסח

(כשחל במוצש"ק קודם ברכת שהחייני):

**בְּרוּךְ אַתָּה יי אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם בּוֹרֵא מְאֹרֵי הָאֵשׁ:
בְּרוּךְ אַתָּה יי אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם הַמְבָדִיל
בֵּין קוֹדֶשׁ לְחוֹל בֵּין אֹר לְחֹשֶׁךְ בֵּין יִשְׂרָאֵל לְעַמִּים
בֵּין יוֹם הַשְּׂבִיעִי לְשֵׁשֶׁת יָמֵי הַמַּעֲשֶׂה: בֵּין קִדְשֵׁת
שַׁבָּת לְקִדְוֹשֵׁת יוֹם טוֹב הַבְּרִלָּתָּהּ. וְאֵת יוֹם הַשְּׂבִיעִי**

מששת

תפארת בנים

בנין ותיקון העולמות שאם לא היה אדסי"ר חוטא היה כח בהמלכות וכל עולמות
התחתונים לקבל שפע האור של שמי"ע חיבף בתחלה כיון שהמלכות וכל העולמות
התחתונים היה בלא"ה מלאים אור ולא היה הוא אללם אבל יען כי חטא אדסי"ר
ונשגמו הכלים של המלכות וכל העולמות התחתונים ואם היה בלא אור החסדים חיבף
בפעם הראשונה הכל יחד היה הכלים מתפעלים מהיפסם וכי מתבטלים ממציאחס
חיו ולא נריבין לחך אח המלכות וכל העולמות התחתונים לפי דרכם להשפיע
לכם שפע אור לאט לאט וביום אידסוכה עד שמי"ע כדי שיוכלו לקבל האור בשמי"ע
ולא יתעלפו ולא יתבטלו ממציאחס כיון שכבר הורגלו באור השפע בכל משך הימים
כ"ל וזה מוצן ג"כ מה שאמרו ישראל דבר אחה עמנו ואל ידבר עמנו אלקים סך
נמיה והיינו כי שישאל פחדו פחדו שלא ימותו ע"י שפעת האור הגדול דבריא סניא
שלא ע"י מסך בפעם אחה כמו שהיה בזי מלכין קדמאין ולזה בקשו שילך שפעת אורות
הקדושים בתחלה למשה וע"י יופיעו האורות לישראל וע"י יוכלו לסובלם ולקבלם
שלא ישחזרו כליהם וזה מוצן מה שאמר הקב"ה סניי בלא חליך צעב הענן בעבור
ישמע העם בדברי עמך כי אם היה בלא שפעת האור למשה בלא מסך וענן אפי"פ
שכופיע מתחלה למשה וממנו הופיע לישראל עדיון לא היה כח בישראל לקבלו מרוב
הצבירות שנשאר עדיון אמנם לאחר שגם התחננו האורות השפיע הקב"ה למשה
לגורך ישראל היה ע"י מסך הכיסוי עד הצינן וממנו הופיע לישראל זה האור היה
לישראל סכה לעמוד ולהתקיים להחזיק האורות בכליהם ולא ישחזרו חיו וזה הענין
מ"ש סניי שולח לכם את אליכו הציאו לפני בוא יום ד' הגדול והנורא וגו' כי אם
לא היה בלא חליכו מתחלה להשפיע לישראל שפעת אור הגאולה היה ישראל בטילים
ממציאחס בהופיע עליהם אורו של מלך המשיח פחאום בהיותם רחוקים מן האור
וכל דבר מתפעל מהופכו וזה שאנו מבקשים יחציאנו אל ידו אחה כנפי הסכינה
והיינו שאנו לוטקים כל היום ומבקשים על ביאה משיח דקיננו להופיע עלינו אורו
של משיח אנו יראים שלא נכוי מאוחס חיו שאמרו ייהי ולא אחמינא רק שחכס
כלנו במהרה לאורו ולזה מבקשים יחציאנו אל ידו אחה כנפי הסכינה שלא ירח האור
בפחה פחאום בלי סכנה וכלי מסך ומבדיל מבלי חוץ לבציו שוכל לקבלו רק שיבא
האור מתחלה ע"י מסך ועב הענן קלח בעין הכל וחוק יחון כי יבחון לב עקוב
לסכינה שהלב עחה רחוק מאור הגדול חו"י קודם כל מוכשר ומוכן לקבל האור
שלא יתבטל ממציאוח כ"ל וזה הוא הענין שאנו נוהגים בליה סזה (וכן בכל זמן

קודם

הגדה של פסח

מששת ימי המעשה קדשת: הברלה וקדשת
את עמך ישראל בקדשתך: ברוך אתה יי המבריל
בין קודש לקודש: שהחינו וכו'

ורחמי, נטלין הידים ואין מברכין על נטילת ידים.

כרסם, לוקחין מין ירק פחות מכוות וטובלין במי מלח, ומברכין:

ברוך אתה יי אלהינו מלך העולם בורא פרי
הארמה:

יחין, יחלק המצה האמצעית לשנים והחלק הגדול יצניע לאפיקומן

מניד

תפארת בנים

קודש מעותחי קודש היקרים) שבח וסודי' לסע"ה עזב הוא אחד מהניסוס הגדולים
שחי' ביל"מ שהחיינו וקיימנו בזמן הזה לע"פ שבח האור הגדול בפחע פחאוס לא
נעברו חיו הכלים ויכולנו לסבול האור הגדול ונשאר בנו החיות ונשארנו חיים וקיימים
בעזרתו יחב"ש:

יחין לוקחין המלח האמצעי וחולק אותה לשנים וחלק הגדול מנסג העולם שנגיחין
אותה בין שני כרים וחלק הקטן עם הכי מלוח השלימות מונח על הקערס
ויחין עזב מרמז לכונס שגריכין לחקן בליטה הוא כמיש הארז"ל שפנס במלרים
הי' צמח שפרעס הי' שוסך דס הילדים על שחי' חסר האלק של הואו של ז"ח שהוא
הי' במילוי אלפין והחיקון הוא כאשר מאיר לחובו השס אק"ק צריבוע ונכנס עי"ז
הי' להשם מי' כנודע ולזה יחין הרמז שמניחין חלק הגדול ממחיות מספר המל"ה שהוא
מספר ס"ח בין צי כרים עקן צ"פ כ"ר הוא מספר ת"מ. ת"מ וס"ח הוא מספר
תק"ח כמספר שס אק"ק במילואו וסיבו צריבוע אל"ף אל"ף הי' חלק הי' יו"ד
אל"ף הי' יו"ד הי' שהוא המאיר צ"ח ונותן בו כח הי' לחקן הדס שאז
כאשר מאיר השס אק"ק כ"ל במילואו וסיבו צריבוע אז מחוקן הדס ונעס
החיקון השלם:

א"י לטנין יחן (כמ"ש לעיל) ממנסג ישראל שהפרוסה שמלניעין לחפיקומן מניחין
בין הכרים י"ל הפעם כי הנה נודע מהארז"ל שס כי כל כוונת ליל פסח
הוא ברחל ולא בלחא כי לחא הנקרא ח"ס צח זוגו של יעקב איש חס מחצלתן
עחס ונעסב צחי מ"ת כדי שלא יונקו החיטוים ולכן כשנכנסין כמותן לפניס
נכנסים ויורדין למטה עד ראש רחל כי שס אין פחד מן החיטוים ולוקחה רחל
חלקה וחלק חברתה לחא ביחד והחיטוים שחי' יונקים מלחא הס בצלים ומחיס
ע"ש ולזה יחין שחג הזה נקרא חג המלוח כי מלח נעסב רק מקש"ח ומי"ס ושניסס
יחד בגימי רח"ל במספר השוס כי זה שחג צהסדר כל הכוונות הי' רק ברחל ולזה
עובדן יחין על כוונת זו שנודע מהארז"ל שכונס הי' שחמלח האמצעי הי' סוד
סוד דן וסחלק הקטן הנשאר הי' דן וסחלק שמלניעין לחפיקומן הי' סך כמבואר
ולזה

הגדה של פסח

מבין חנני פוכן וסוסמן לקיים הצוה לספר ביציאת מצרים לשב יחוד קודשא בריך הוא ושכינתיה על ידי ההיא סמך ונעלם בשם כל ישראל :

הא לחמא עניא די אכלו אבהתנא פארעא דמצרים. כל דכפין ייתי ויכול

תפארת בנים

ולזה יתכן כי בהקשר נשאר כי מלוח עם הסרוס שכוה סך שכן ב"פ מלח עם ד' בנימי רח"ל לא"ס שכן רחל נופלת חלקה וחלק חזרתה לאה ככ"ל ומגניטין החלק הגדול שכוה סך בין ב' ברים שכן ב"פ כ"ר גימ' מ"ח שעי' שלח מסהחרת ענמס נעשו החילונים שיונקים מבחי' לאה שכוה בחי' ח"ס מ"ח ונחוסף סך ונעשה מ"ח בסוד בלג המוח לנח ולזה יתכן כי זה נעשה מחלק הגדול של המנה ככ"ל שכן חלק מחנה הגדול של מספר מ"ח הוא גימ' (ס"ח) חו"ס סוד פס ס"ח שנחבקע ס"י של רחל כמבואר שם הכונה וגי'ז בל חו"ס לעולם שאין להחילוגים אחזה לינק משפע החו"ס הכה עבור ישראל עם קרובו :

עוף לענין יחך כהמלס האמצעית. עושין סיהן שכוה רומח לנחק טורס הדינים והח"ב אומרים ס"ח להמ"ח עני"ח גימ' גבורה כנודע ו"ל עפ"ד האר"ל (סנ"ח פי ז' משער הסליחות) בסוד מדה אפ"ס ור"ב חס"ד כי אפ"ס הוא גימ' רבוע דשם מ"ס מלך הדין שהוא בטוקבא ואנו לריבין לחבר בו סוד הע"ב שכוה סוד החס"ד שכוה גימ' ר"ב ועושין זאה ע"י אות ך של הוא דמילוי מ"ס שעי"ז נחסף הכל להסד והו רב חסד עי"ש חכו ו"ל שעי"ז סיהן לכוונה זו שמחלקים המלס האמצעית שכוה שורש הדין ככ"ל ומכוונים שחלק הקמן נשאר שהוא אות ד' והחלק הגדול הוא אות ך כנודע סיינו כי מחלקין הנה האמצעית ולוקחין ממנה חלק הגדול ועושין ממנה אות ך כדי סיה"י להמתקה להגבורות של אפ"ס ככ"ל ונשאר סך בין הב' מלוח שלמים ולזה יתכן כי ב"פ מלח עם אות ד' הוא בנימי ר"ב חס"ד וע"כ אומרים הא לחמא עניא די אכלו אבהתנא בארעא דמצרים סיינו בארעא דמצרים ס"י שורס על אבותינו שורס הדינים של מדה אפ"ס וע"כ אומרים לחמ"א עני"ח כי עני"ח הוא גימ' אפ"ס אמנם עתה ע"י סיהן יומחק הכל ממדה רב חסד ככ"ל :

הא לחמא עניא די אכלו אבהתנא בארעא דמצרים כל דכפין ייתי ויכול כל דלריך ייתי ויפסח ו"ל עפ"מ"ש בספרים צביאור דברי ס"ש (ברכות י"ז) כל העולם נחון בשביל חנינא בני וחנינא בני די לו בקב תרובים מע"ש לע"ש סיינו כי הדיק הוא אינור השפע אשר על ידו יורד השפע עבור העולם אבל הדיק בעצמו אינו רוצה ליטות מהשפע וכל מגמתו הוא רק להשפיע לישראל והוא בעצמו מסגף עצמו בחטיותו ומסחפק במיעוט ואינו נהנה מעניני העולם הזה כלל וע"כ יש בו סכח להשפיע להעולם כל מוצ וכמ"ס לדיק אוכל לשובע נפשו ובמן רשעים חסדר וסייט ע"י שהדיק מלמס עצמו לאכול רק כדי חיותו וסייט לשובע נפשו וע"כ הוא בבחי' אינור המשפיע שפע להעולם עד שמגיע גם לרשעים שפע רבס כיכ בבחי' במן רשעים חסדר והנה אינור השפע הוא מכבי יודין של פוחת את יודין ודרשו חז"ל בחיזוק"ק א"ת יודין אלא יוד"ך וכמ"ס בסידור ולזה יובן המשך הדברים הא לחמא עניא די אכלו אבהתנא

וַיִּכּוֹל בָּרַךְ דְּצָרִיךְ יְיָ וַיִּפְסַח-הַשָּׂמַיָא הָבָא-לְשָׁנָה הַבְּיָאָה פְּאָרְעָא דְיִשְׂרָאֵל. הַשָּׂמַיָא
עֲבָדֵי לְשָׁנָה הַבְּיָאָה בְּגַן חֲוָרִין :

מחנין

תפארת בנים

אזכרנא בהרעא דמלרים וסיינו שאכותינו הקדושים ימננו עלמס לאכול רק לחם
עוני בבחי קב חרוכים משיש לעיש ועייכ שפיעו שפע רב לעוסיז ופסח וליטור השפע
של סבי יודין שסס סוד ביש יודין ככיל עייכ כל דכסין ייחי ויכול וכל דלריך ייחי
ויפסח ולא יחסר לנו כל טוב שפע ופרנסה בריוח ויחכן סרמנו כי יכל דכסין ייחי
ויכול הוא ריח יודין וכל יכל דלריך ייחי ויפסח הוא ריח יודין בסוד סבי
יודין שאמרו איח יודין אלח יודין שסס ליטור השפע להשפיע לישראל עושר ונכסים
וכבור :

רַעְדִּיךְ אַמְרַחֵי (בסי וישב) ויבך סי רח ביה סמלרי בגלל יוסף ויסי ברכת סי
בכל אשר ית לו בניה ובשדה וגי ולא ידע אחו מאומה כי אס סלחם
אשר הוא אוכל וסיינו שספסוק מודיע שלא נחשוב ממש שרלינו שמויח שבא יוסף לגבול
סמלרי נחשטר הוא מפני שיוסף סי מחאמן בחפלה בכל עת עצורו כי חיי
למד שספסלל יוסף עבוד רשע ומלרי מוכס כז להשפיע לו שפע ועושר כדי שיוכל
סכרי למלאוח את האוחו יוחר ויחר אלח שלח ידע אחו מאומה כי אס סלחם אשר
הוא אוכל סיינו עיי שליוסף סי לו אללו כל טוב וועייכ לא אכל כי אס לחס לבדו
כדי חיוני וקיים כמיש חזיל פח במלה האכל וכי וסספסן במיעייע ולא רכס למלאוח
האוחו חס סי בביתו עייכ בא לו השפע וברככ סגי ממילא כמיל :

אָיִי הֵא לַחֲמַא עֵינֵא דִּי אַכְלֵנָא אַזְכַּרְנָא בְּאַרְעָא דְּמַלְרִים כֹּל דְּכַסִּין יִיחִי וְיִכּוֹל יִחְכֵן
לְמַד כִּי הַמַּלְאָכַי נִקְרְאוּ לַחֵם עֹנֵי וְסִינֵי כִּי סְלֻדִיקִים נִחוּגִים בְּכֹחֵם עִיִּם אֲרֻמִּים
זִיל סְלֻדִיקִים בְּאוּ וְנֻפְלִין בְּרוּעַ דְּדִין שְׂכִיר סְבֵא בְּסִכְרוּ אַמְנַס עֵינִי סְעֻמַד בְּשַׁחַ
שְׁאִין לוּ זָכַח הוּא הִלִּי בְּמֹלָא וְלֹא בְּכֹחֵו וְיִחְכֵן כִּי לַחֵם הוּא סוּד גִּי סִוּוּחַ יִסְפַּד
מִלִּיאַ שְׂמַשֵּׁס נִמְטָךְ שְׂשַׁע בְּמַחְנֵה חַגֵּס וּבְסַסְחָה כִּי סְבֻלֹס בְּתוֹרַח מַחְנֵה חַגֵּס כְּמוֹ
סְכַחֵב רְבִינֵי בְּעֵינֵי סוּךְ שַׁעַר חַגֵּיִם בְּסוּד סְכֻחֵב חַגֵּס נִמְכַרְחֵם וְלֹא בְּכַסֵּךְ וְגַי
וְלֹא יִחְכֵן שְׂסַמְלֵכַי שְׂבֵא יֵאלֹו מַמְלִירִים נִקְרָא לַחֵם עֹנֵי סִינֵי לֹא בְּכֹחֵהֵם רַךְ בְּמֹלָא
מַסְפַּד לַחֵם וְיִחְכֵן מֵאוּד שְׂסִכּוּנֵה שֶׁל אֲכִילַח מֵלֵה הוּא שְׁלֻקְחֵן סְמֵלֵה סְרוּסֵה שְׂסוּחַ
סוּד לוּחַ דְּ שְׂנַשְׂאֵר מֵהִיחָן שְׂדַרְכוּ שֶׁל עֹנֵי בְּסְרוּסֵה וּמַשְׁמִיחֵן לוּחֵס לְסַמְלֵכַי סְעֻלִיוֹנֵה
שְׂסוּחַ סוּד סְכַחְמֵה לְסִוּוּחַ סְךָ בְּלוּרַח דְּיִי וְכַמִּישַׁ בְּעֵינֵי בְּכֹחֵה אֲכִילַח מֵלֵכַי וּבְכֹחֵה
יִחָן חַס הוּא בִּילְוֹד סְדַבְרִים הֵא לַחֲמַא עֵינֵא דִּי אַכְלֵנָא אַזְכַּרְנָא בְּאַרְעָא דְּמַלְרִים כִּי
בִּילְיוּחַ מַלְרִים אַכְלֵנוּ לַחֵם עֹנֵי וְלֹא בְּכֹחֵהֵם בְּדַרְכוּ שֶׁל עֹנֵי בְּסְרוּסֵה שְׂסוּחַ סוּד לוּחַ
דְּ בְּסוּד לְוַחֵי וְלִי יִסְתַּיעַ וְאַרְוַמְטָךְ דִּי כִּי דִּילַחֵי כַמִּישַׁ בְּסִדוּר בְּמַשְׁוֹר שִׁיר חַנּוּכַה
וְרַעַן לוּחֵס לְסַמְלֵכַי סְעֻלִיוֹנֵה שְׂסוּחַ סוּד סְכַחְמֵה וּמַשְׁמֵה סְךָ בְּלוּרַח דְּיִי כִּיִּל וְיִחְכֵן
כִּי דְּ עַס חַכְמִיִּה הוּא מַסְפַּד לַחֵם וּמִלִּיאַ חַס שְׂמַסְמִיחֵן כֹּל דְּכַסִּין יִיחִי וְיִכּוֹל
שְׂמַמְטָךְ סִינֵי סְפַעְעוּחַ סְרַנְסֵה מֵאוּרֵי מַחְנֵה חַגֵּס וְלֹא בְּכֹחֵהֵם אֲלֵא בְּמֹלָא וְכַמְסוּד :
אָיִי הֵא לַחֲמַא עֵינֵא דִּי אַכְלֵנָא אַזְכַּרְנָא בְּאַרְעָא דְּמַלְרִים כֹּל דְּכַסִּין יִיחִי וְיִכּוֹל כֹּל
לְרַעַךְ יִיחִי וְיִפְסַח יִל סְפִיד חַזִּיל (קִדְוֹשׁן לִיחַ מִיֵּל) כִּי פְּתוּחַ סְטִילִיוֹ

ממלרים

הגדה של פסח

תפארת בניים

ממזרים עמנו זכר פסח מן וסיינו כמיש חז"ל (יומא ע"ב ע"ב) כל מה שרצה האדם לטעום בזמן חי' מועם עיי"ש אבל פשוטי העם חי' אומרים ונפשינו קלה בלחם הקלוקל וע"כ נחמר בזמן חי' לפי אכלו לקטו וסיינו כמיש חז"ל בשי"ם (מזיר דף כ"ג) שנים שלנו פסחיוסן לדיקים ילכו עם וכו' וזה שאכלו לשם פסח וכו' וזה שאכלו לשם אכילה גסה כו' כן חי' בזמן חי' לפי אכלו כפי ערך הכוונה שחי' לו בשעת אכילה אם להגשמיית מועם בו טעם גשמיית ומי שאכלו בכוונה רצויה כראוי מועם בו טעם רוחני גבוה מעל גבוה כפי כוונתו וחי' מזדקק בו כר"ו שלו למעלה למעלה עד שמי רוח וזהו ביאור דברי חז"ל הכ"ל שכן במצות שהוליוו אבותינו ממזרים חף שהוא לחם גשמי ולחם עבדים עכ"ל כל מי שחי' אכלו בפשוטות חי' מועם בו כל טעמים גשמיים ומי שאכלו בכוונה רצויה כראוי חי' מועם בו טעמים רוחניים לזכר בו כר"ג שלו וזה שאומרים הא לחמא עניא די אכלו אבההנא בארשא דמזרים כמו שחי' בהעונה שהוליוו ממזרים כן גם עתה במצא זו כל דכפין (לאכול מאכל גשמי) ייחי ויכול ויטעם בו טעם אכילה בכל מיני מחיקה ודוכשני כי טעמו כלפיסת בדבש גשמי וכל דלריך ייחי ויפסח (סיינו מי שרצה לאכול לשם קדושה פסח) כרחינות וטעם הקדושה והרחינות של פסח ירגיש עם גועם הפליון :

אי הא לחמא עניא וכו' כל דכפין ייחי ויכול כו' י"ל הסמשך דכנה איתא בכוונה הפי של הא לחמא עניא חז"ל הא זאת הוא חי' אחרונה שבשם הנקרא עניי וכוונה הענין בחוספה ביאור י"ל דכנה הארז"ל כחב (פטיח פ"ה משער חס"ת) דכל כוונה לילא זה הוא ברחל ולא בלאה כי לאה מתבטלת עתה כדי שלא יונקו החילונים ממנה וע"כ כשנכנסים המוחין אין להם מקום ליטאר במקום לאה ע"כ הם יורדים עד ראש רחל ושם אין שחד מן החילונים כי אין להם אחיזה ברחל לפי שרחל עומדת אחר באחור עם ז"א והחילונים הם כנגד הפנים של רחל ואינם יכולים להחמא שם ע"ש וזהו ביאור דברי הארז"ל הזכר שכתב בזה שחי' הזאה הוא חי' אחרונה שבשם הנקרא עניי היינו עפ"ד השי"ם (שבת דף ק"ד) גי' די גומל דלים מ"ט מהדר אפי' דדי' כו' וע"י פטיח (שער הזמירות) בכוונה ואחש מושל בכל שהדי מרומן לנוקי דז"א כשהוא אחר באחור עם ז"א שהוא מהדר אפי' ע"כ וזהו ביאור הסמשך של פיסקא זו הא לחמא עניי כו' וסיינו יפן כי הסי"א אחרונה שבשם הנקרא עניי שהוא מהדר אפי' כדרך עני כניל והוא כדי שלא יונקו החילונים מהששפ הפולכה לישראל וע"כ כל דכפין ייחי ויכול כו' שימשך הששפ רק לישראל עם קרובו ויחי' להם לבדם ולא לזרים אחם כי עיי"ז שרחל היא מהדר אפי' ועומדת אחר באחור עיי"ז אין להחילונים אחיזה בהששפ כניל :

איי בזה שאנו מנציחים המצות ואומרים הא לחמא עניי כו' כל דכפין ייחי ויכול כו' שהחא הכא לשנה הבאה בארשא דישראל שהחא עבדי לשנה הבאה בני חורין ע"ש מה ששמעתי מח"א שאמר מ"ש ששנת יעקב לסלה ושמחה בראותם יחד חללת מרדכי השועהם היית לנחם ותקוהם בכל דור ודור. וסיינו כי ישראל הוא עתה בעוסי"ר השועהם בין החושים שם אחד בין כמה זאבים ועומדים חמוד בין שני אריות שרזאים לבנות אחם ואת בחיסם ללכד כהנף והשמה ואין מידם מיל כלע בעוסי"ר אמנם

תפארת בנים

הנה כאשר אנו רואים עובדה זו של מרדכי הסיודי שהי גם אז בשפל המצב עד שהי מוכן עץ גבוה המסוים אמה לריוג אוחו ואח כל עמו לפי חרבו, ואצ"כ הסך הס"י אח הגלגל וניגול מתוח לחיים וכל הסיפורים נחשפכו מינון לשמחה ומאפילה לאור גדול עד שיאל בלבוש מלכות חלכת כיו כן היי חשופתם לנח ותקוחם בכל דור ודור עקן גם עתה שארית ישראל אצ"כ שסם עתה בבחי' שושנה יעקב (כשינסה בין החוחים כניל) הם שמחים כמו אז כן עתה יעזור השיי לנו ונגלל מכל רר הבוררים לנו ונגאל מהרה גאלתה עולם. וזה יש לומר גם בפסח שאנו יושבין בעת לספר בימי' וכבר אמרו החז"ל ע"ז הלא אכתי עבדי אחשורוש אכן ולשמחה מה זו גושה וכן הנה במה מישאל שאלין להם פרנסה ומזונותיהם קיבוצים בדחקות אמנם הנה אנו מראים להם לאמור ראו נא הלא אז בארמ"ל היינו אוכלין מאכל עבדים לחם עוטי שאפי' העני שבאביונים מישאל אינו אוכל בעת לחם עוטי כזה וספי' עור לנו שיאלנו משם ונעשינו בני חורין ואינו עבדים לעבדים ח"ו כן גם אם אנו רואין שיש לנו ח"ו ע"כ מענין פרנסה שאינה בהרחבה והיא מלומצמת ח"ו וכן במה שאנו אכתי עבדי. הנה מה יש לנו הנחומין שגם עתה יעזור לנו שכל דכסין ייחי ויכול כיו ויהי לנו פרנסה בהרחבה וכן בענין הגאלה גאל מהרה גם מגלות זה והשחא עבדי לשנה הבאה בארעה דישאל שחא עבדי לשנה הבאה בני חורין:

א"י ה' ה' לחמא עניא די אכלו אבהתנא וכי כל דכסין ייחי וייכול י"ל עפ"ד אל"י סקרוש זללה"ס בבני יששכר מאמר מלוח האכל לוח ע"י בביאר דברי רז"ל **בפסח** נידונין על החבואה עפ"ד הקדוש ר"ס מתארין זללה"ס כל הרוקף אחר הכבוד כיו וכל סבורה מן הכבוד הכבוד רדפו כן מי שרואה לסרבות במאכלים ואוכל מעטמים והבשילין מבושמים כדי שיהי רווחי לבסומי אז המאכלים בורחין מענו ומחמעע פרנסתו ח"ו ובהספך כשאוכל מאכלים בלא מעטמים בכדי שיספיק לו מעט מן המזון אז המזון רוקף אחריו. והנה מאכל מלא און בה פעם ע"כ דנין אז על החבואה לסרבות מזונות לישראל עפ"ד הקדוש כ"י ובוז בואר אל"י שם שזכו שאמסי"כ זכרתי לך חסד נעורידך לכתך אחרי במדבר כיו הנה ברחו ממקום המזון לארץ לא זרועה מה כחוב בהרי' קודש ישראל להי ראשית חבואתו וזה היום הזה שהוא ראשית לגזור על החבואה לטובה לישראל עכדי"ק וחסויענין שאומרים ה' לחמא עניא שהי לחם עבדים שאין בה לא מלח ולא חבלין ע"כ כל דכסין ייחי וייכול שיבוא עי"ז לחם לרעבים וכאמור:

א"י ה' ה' לחמא עניא די אכלו אבהתנא בארעה דמארים כל דכסין ייחי וייכול כיו שחא הכא לשנה הבאה בארעה דישאל כיו י"ל עפ"ד דאמרו חז"ל בזה"ק ובחקוניי כמה פעמים דבהאי חבורא יחפרנסין בדרי בתראם והסכרה להפשמ קדושה חכמה סקבלה בדרא בתראם ועי"ז נזכה לגאלה מאפלה לאורה וסנה סן יחרד לבנו בליל הקדוש סנה שאנו יושבין לספר בימי' ואכתי עבדי אחשורוש אכן וכל שמחיתו הוא במה שאנו בנחוחים כיו כמו שפעם ניסים לאבוחינו בימים ההם בזמן הזה כן יעשה עמנו לוח לטובה לגאל אוחנו בקרוב לקבץ נחיתו במהרה והלא יחרד לבנו כיו שינינו רוחות בדורינו אומיין לבא וסחימין עיינין. ומעשה בעיד הלילה בשוסי' להרחיק

חביבות

הגדה של פסח

תפארת בנים

חציבות לימוד חכמת האמת גם מומדי חורס ויראי ה' בטענות שונות כאשר
כבר סאריכו צוס רביחיו שבגולס בסקדמת פע"ח ורבוחיו סקדוסים מהרל"ס
בעל עפרת בני זללס"ס ורל"ז מהרל"ח מדיוב זללס"ס בס' סמוטי"מ וכן
בשאר ספרים סקדושים אולם באשר באו בניס עד משבר נקדרותח לרערת
וינינו כסתמו ולא נדאס הסגלות הכחמס בכל סדור צעוס"ר עכ"ז אכחנו
בישבנו על סגדר בליס סוס בחחלהו ונפחחו אז שערי אור ועל
כל קוף וקוף מדיבוני ססדר ומליח ססדר חלויס צו כמס עולמות
סעלויגוס ואין אחנו יודע עד מה לסכילס ונפרט צדור הסס כניל
והנס שכל הגאולה חלוי צוס עכ"ז הש"י כאשר יורח כי אין איס ודאי יקויס
צנו למעני ולמעני אעסס ויגאלנו בשנס זו כאשר ה' במזרים שסי גלות
סדעס עיקר סגנות וסח לחמא עניח (אין עני אלא צדעס די אכלו אבסחנח
בארעח דמזרים (צלי כוונח אכילס צדעס כרלוי רק) כל דכפין ייחי וייכול
כל לררך ייחי ויעסח (שאלל לחס של מלס וצבר לשובע לכבוד יו"ט של
ססח צלי שום כוונס פנימות) ואעפ"י גאלס סש"י וזו ה"הס גאולס שרשיח
לכל הגאולות סעחידות וסכלית לגאולס אחרניס צ"ב ע"כ גם אכחנו לח כתייחש
ח"ו באפס ססיד צעח צדור סוס ונצטח כי סשחח סכח לשנס סכח בני חורין
נגאולס שלימס צ"ב ומלחס סארך דעס אח די כמיס לים מכסס. —
עוף יחסרס סח לחמא עניח עפמ"ס סארז"ל בסידור שסוח סוד סזרע סרלוי
לסוליד שכחו חלוי בלות ה' צסוד ס"ח לכס זרע שחחס יוסף במזרים
והנס נודע מ"ס חז"ל צעגן סיסוד לדיק אצור קטן יש צאדס משציו רעצ
ומרעיו צעע ופרשו סספס"ק שחס מרעיו ומענה אח סיסוד בשמירס מטולס
אז נמשך שצנו ופרנסס בריוח לכל סעולס ואס משציו ואינו משמחו
כרלוי אז נמשך רעצ לעולס ח"ו וזס שחנו אומרים ס"ח לחמא (שסוח
אצור סיסוד דנותן לס"ח סנקרס צסוד סלחס אשר סוח אוכל אס מחזיקו
צנחי) עניח (שמרעיו כניל) נמשך שצע ופרנסס וכמו שסי במזרים שסי
גדורים צעריוח וקדושים בשמירס סברית ע"כ) די אכלח אבסחנח בארעח
דמזרים (סיח"י לסס במזרים לחס לשובע וכמי"ס אשר נאכל במזרים וכי
באכילח לחס לשובע) כל דכפין ייחי וייכול (ע"כ גם שחס כל מי שמרעיו
עלמו ואינו ממלח חלוחתו כי מרעיו שצע כניל) ייחי וייכול (יסי לו
פרנסס לשובע ולא לריוח) וכן חלוי צוס הגאולס סעחידס צ"ב כמי"ס כוונח
מקצן נדחי עמו ישראל ססגאולס סעחידס חלוי בחיקון סיסוד לדיק ע"כ
מסויס בעל ססגדס שפ"י שמירס סברית צנחי לחמא עניח סשחח סכח
לשנס סכחס בארעח דישראל וכניל:

רמז שטושן סיחן אומרים סח לחמא עניח כ"י כל דכפין ייחי וייכול, וכי
בשער סכוונות שאומרים סח לחמא עניח על חני סמלס סנשאר
צין סבי מלות ססליעות ע"ש, ולזס יחכן לרעחי שאומרים כל
דכפין

תפארת בנים

דכפין ייחי ויכול שכן עושין יחזק עם כמלכ האמלטיח כנקרחה לוי וזכר מחלכ מזספר מלכ הוא סיח ומחלכ ממספר לוי הוא כ"ג סיח הוא מספר ז"ח כשם פי"י הולא מפסוק י"וחח י"ח י"דיך כו שעי' זא הסרנסה לישראל וע"כ אומרים כל דכפין ייחי ויכול ויזא עי"ז שפע וכרנסה לכל ישראל ברחמיז ורוב חסדיו :

כר דכפין ייחי ויכול כל דלריך ייחי ויפסח כשהח הכא לשנה כזאה בארעא דישראל כשהח עבדי לשנה כזאה בני חורין. ע"פ סידוש ממרן **הבעש"ט ההדוש** ז"ע ד' לך כזיכול כמו הכל הוא דק כדוגמח חטטה אדם כזאש יעשה האדם כן יעשה המונח לכל כן הוא כזיכול כעובדא דלחחא ליחער עובדא לפילא וכדוע וזוא כ"ד שזמרו הז"ל (בש"ס הגיגה ב' ע"א) כשם שבא לראות כן בא ליראות זח סיכ"ס ואכבה אח ד' אלוקך בכל לבך ובכל נפשך ובכל מאורך וזיו סדברים הללה אשר אנכי מאך היום על לבך סייעו כי לבך נקרא סקב"ה כמ"ש במד"ר (בפתיחה דלויכס רבתי) לבך זח סקב"ה כמ"ש אור לבני והלקי אלוקים ואמר ואכבה אח ד' אלוקך בכל לבך ובכל נפשך ובכל מאורך (כאוחס אכבה) וזיו סדברים הללה אשר אנכי מאך היום על לבך (זח סקב"ה) זח שאלו מבקשים וברך אח עמך באור פניך כי חפלים לעשות רעונך ובלעוק חטטה חפלינו וזיינו עס"ד כדאב"ע (בפי בראשית) ויאמר אלוקים יחי אור פי כמו ויראה ור"ל שחי רעון שעי' שיהי אור כשם חיקף אור כי רענו יחבי עושה מעשה גמורס פי"כ וסדברים מחיקים זח שזמר וברך אח עמך באור פניך סייעו שיהי גזולה וכמ"ש (ישעי' ס') כי בא אורך וחרגומו מנח זמן פרקך כי חפלים נעשות רעונך פי"כ אס רונים אנו לעשות רעונך אי"כ בודאי שכן הוא פי"כ רעונך וממילא שברעונך חטטה חפלינו כי רעון שעי' עושה מיד מעשה גמורס כנ"ל זח י"ל פי המסורה ליל שמורים הוא וגוי להוליאנו ממלכים שמורים ב' דין ואורך שמורים לכל בני ישראל סייעו כמו ואזיו שמר אח סדבר שזיו ישראל משחוקקים להגזולה שיהי גלילה סהיא ליל שמורים לך שחי כזיכול ב"ה משחוקק ועי"ז בא סדבר חיקף לידי מעשה להוליאם מאך מלרים ולזח מובן שגלילה זח שחי זמן גזולה שרשיוח אנו עושין רעון כעובדא דלחחא כדי שיהער עובדא דלעילא ואנו אומרים כל דכפין ייחי ויכול וכל דלריך ייחי ויפסח כחי' מחנה חכס אף למי שזינו כזון לו ואינו כזון ואינו כדאי ועי"ז בבחי' ד' לך יחער עי"ז עובדא דלעילא לגזלינו כבחי' מחנה חכס גם אס אין אנו כדאים יעזרינו הש"י :

הגדה של פסח

סוגין הבוסות וכאן הבן שואל

**(*) מה נשתנה הלילה הזה מכל הלילות: שֶׁבָּקֵל
הַלֵּילֹת אָנּוּ אוֹכְלִין חֶמֶץ וּמִצֵּה הַלֵּילָה
הַזֶּה כָּלוּ מִצֵּה: שֶׁבָּקֵל הַלֵּילֹת אָנּוּ אוֹכְלִין
שָׂאֵר יִרְקוֹת הַלֵּילָה הַזֶּה מְרוּר: שֶׁבָּקֵל
הַלֵּילֹת אֵין אָנּוּ מְטַבְּילִין אֶפְּלוֹ פֶּעַם אַחַת
הַלֵּילָה הַזֶּה שְׁתֵּי פְּעָמִים: שֶׁבָּקֵל הַלֵּילֹת אָנּוּ
אוֹכְלִין בֵּין יוֹשְׁבֵין וּבֵין מְסֻבִּין הַלֵּילָה הַזֶּה
כָּלְנוּ מְסֻבִּין:**

עבדים

(ועמינוסח וכינת הארזייל בסדור צ"ל מה נשתנה בניהם סודורו כזה שחיי נוסח סדר)
(*) מה נשתנה הלילה הזה מכל הלילות? כל הלילות אין אנו מטבילין אפילו פעם אחת הלילה הזה שתי פעמים: שבכל הלילות אנו אוכלין חמץ או מצה הלילה הזה כולו מצה שבכל הלילות אנו אוכלין שאר ירקות הלילה הזה מרור: שבכל הלילות אנו אוכלין בין יושבין בין מסובין הלילה הזה כלנו מסובין:

תפארת בנים

מה נשתנה הלילה הזה מכל הלילות וכי נודע מדברי רבינו שהפ"ה הוא כי בלילה הזה שהוא צחי"י נוקב"ה שנקראת זח"ה נשתנה לבחי"י ז"ה סוד דוכרא שנקרא ז"ה וע"י מתמס הבן מה נשתנה הלילה הזה שבלילה נשתנה ונעשה צחי"י ז"ה שהוא סוד שם מ"ה ונקרא ז"ה ובציאור הענין נראה כי הנה כל העלוות הם צחי"י מ"י שעי"ז יורד למטה מ"ד וזה הוא רק ע"י מס"י כגון בק"ש או כנסיון בסתגרות ה"ס"ר שמחצבר עליו וכיוצא וזה יחפרש ששאל הבן שבכל הלילות אנו אוכלין חמץ ומצה ויש נסיון ובחירה ע"י חמץ שהוא ה"ס"ר ומצה שהוא ה"י"ט ולפיכך שייך נסיונות לסיוח ללד ה"י"ט במס"י וע"י"ז מעלן צחי"י מ"י וע"י"ז מורידן מ"ד וע"כ כחוב כשתחלת החורס ויטי ערב (מ.זחלס) שהוא לילס צחי"י מ"י ואח"כ ויטי בוקר (שצ"ה מ"ד מלמעלה) אבל הלילה הזה כולו מצה ואין שום נסיון שבכל הלילה הזה יורד מ"ד מלמעלה בלא העלאות מ"י ושלא ע"י מעשיו כלל רק שהקב"ה מאיר לנו בלילה הזה אור גדול שהוא מ"ד בלא שום הכנת מ"י וזה שבבן שואל מ"ה נשתנה הלילה הזה כי סוד מ"ד נקרא מ"ה כמבואר בע"ח (בשער מ"ד ומ"כ) ע"י"ש:

א"י מה נשתנה הלילה הזה מכל הלילות. עפ"י דברי רבינו בפע"ח שכל נשמות ישראל היו בסוד הגלגל מדורות הראשונים בסוד מ"ה ד' אלפיך שואל מעמד א"ה מה אלא מאס ר"ח "מבול" "אנוש" "הפלגה וסי" מתגלגלים עד שבאו למצרים בכור סדרזל ועם נודככו ביוצא מצרים ויאלו מזוקקים בטכרת כספך

הגדה של פסח

עבדים היינו לפרעה במצרים

ויציאנו

תפארת בנים

הכסף וז"ש לומדים מה ישחנה הלילה הזה כי בסוד א"ת מ"ה אלף מא"ה שדרשו רז"ל שזו עד עתה משוקעים ומעורבים בסוּגים ופסולה עתה בלילה הזה ילאו מזוקקים ויחנך כי במצרים ה"י בנח"י מא"ה כי ה"י בסוד קטנות ה"י שהוא סוד א"י ב"זור יר"ד יר"י גימ' מא"ה. ואיך נשחנו כ"כ למעלותא בלילה הזה :

עבדים היינו לפרעה במצרים ויוליאו ד' אלקינו משם. לכבין חיבה משם יש לומר ע"ש מש"ל בסיסקא מעשה ברי"א וכו' וה"י מספרים ב"ז"מ כו' ידוע מדברי רבינו הכוונה ש"י ממשיכים אור הדיקנא קדישא סוד ה"ש"ע נסורין ובהבנת הענין י"ל עפ"מ"ש בקבלת יעקב ערך גילוי עריות כי ע"י פגם חטא זה מונע אור הדיקנא קדישא כי פגם בשם שד"י שרומז בבית קודש כי הדיקנא נמשך בנח"י הברית בסוד גדולה מילה שנכרתו עלי' י"ג בריתות וכו' ואם ח"ו חוטא בעריות נסתלק אור הדיקנא ע"ש ולזה יחנך כי ישראל במצרים ה"י משוקעים בערוות הארץ מקום הוזהמא של חטא של קלקול הברית קודש ולא ה"י מאיר להם השפע של דיקנא עילאה שזובע משם שד"י שמאיר ביסוד לדיק וע"כ ה"י הדיקים הללו מסובים בבנ"י ברי"ק ומספרים ב"ז"מ לתקן זה הפגם ולהאיר מתוך חשיכה הכח ש"ע נסורין דדיקנא עילאה שזובעים מ"י"ג בריתות של חיקון גדולה מילה והנה ידוע בסוד ש"מ של שמע ישראל שגימ' שד"י עם הו"י שבזה נחקקה המלכות שנקראה ש"מ והנה במצרים ה"י הפגם במלכות כי לא היתה יכולה להחזיק בנח"י ש"מ כי לא ה"י מאיר השם שד"י כנ"ל והענין י"מ ה"י של חיק' היסוד לדיק ככה השם שד"י ואז חפץ בה המלך ונקראה בש"ס ולזה חנך לומדים ויוליאו ד' אלקינו מש"ס היינו ה"י אוהיות ש"מ משמע שבה ה"י תלוי הגאולה :

א"י עבדים היינו לפרעה במצרים ויוליאו ד' אלקינו משם ביד חזקה וזרוע נטויה. לכבין מ"ש לפרעה דווקא וגם מ"ש בזרוע נטויה כי הנה הש"י זנו להניח חסילין על הראש נגד המוח שהנשמה שבמוח כ"י יס"י משועבדים עבודתו ועל ה"י לזכרון זרוע נטויה שהוא נגד הל"ב לשעבד בזה האוה ומחשבות לבנו לעבודתו יחב"ש והנה במצרים ה"י ישראל בגלות אל"ל פרע"ה בדרעה של"ס שפרע"ה ה"י יונק מהמוח כמ"ש בפע"ח ריש שער חג ה'ולות שה"י לו שליטה בעורף אוהיות פרע"ה ע"כ ה"י אז הדעת בגלות כדודע חסו הענין משאחז"ל שה"י מקב"נים אז על ישראל מה נשחנו הללו מסללו הללו עובדי ע"ז והללו כו' והיינו כמ"ש בחו"ב שמי שעובד הש"י ויש לו פטוי' ואין עבודתו בלתי להשם לבדו יחושב איזה מחשבת פטוי' בשעת עבודתו ח"ו כ"י זה בכלל עובד את הש"י בשוקף ר"ל וקרי הוא כעובד ע"ז והיינו עין ש"י אז הדעת בגלות ולא ה"י ביכולתם ללמ"ס מחשבתם להסיר מחשבת

הגדה של פסח

תפארת בנים

מחשבת פיגול ופגווי ושמן גילוח וכיוצא פ"כ אף שפברו אה כס"י חמיר
בחורס וחפלה כ"י נחשב בעיני המקמריגים כעובדי פ"ז ח"ו וסייטו כסיי אז
פסול בחפילין של ראש וע"כ אמרו ישראל צעה שחממרמו אלל סיס נחנס
ראש וגשוב מלרימס סיינו שכציו שכל חמאס כ"י מכ שפגמו כהחפלה
של ראש וע"כ צא עליסס כלרס הזאה שגור עליסס כאויב וע"כ אמרו נחנס
רא"ש לחקן בח"י חפלה של רא"ש וכשז"ב (ענין חשוכה) מלרימס (מס
שפגמו במלריס בחפילין של ראש) וזס כענין מ"ש חז"ל שצא דוד עד סר"א"ש
מלמד שביקש לפבר פ"ז וסייטו כאמור שנהערב בו איזס מחשבת פגווי
בעבודתו שהוא קלקול בחפילין של ראש וזס נחשב כעובד פ"ז כזכר למנס
כל הקולקול במלריס כ"י רק בחפילין של ראש כזכר בשכ כ"י יונק פרעס
מכדעת וכאמור אבל בחפילין של יד לא כ"י ח"ו שוס קילקול כי לבס כ"י
קשור צחד קטורא צלכנס ויראח ודבקה נפלא לכצורא יהצ"ש כי לפרעס
לא כ"י יניקס בלבס של ישראל ח"ו וגס עד סיס אף אס ח"ו יארע לא"ש
ישראל שצא לו במחשבתו איזס פגווי ומחשבת זרס בשעת עבודתו בחורס
וחפילס וזס רק במחשבת לבדו אבל לבו כל עמו במחשבת זו וכמ"ס סרמזיס
בפרק כ"י מהלכות גירושין לטנינגס מעושה שכוסין איהו עד שיאמר רואה אני
אע"ס שהוא ליעק שאינו רואה בחחלס וידענו שכככרס הוא אומר שרואה כן
אעפ"כ נחשב פ"פ דין חיס"ק לרזון גמור דאנן סכדי שלב איס ישראל הוא
דבוק בצבויה"ש ורזונו לפשות רזון יולרו רק ילרו אכסו לאמר שאינו רואה
וע"י סכפי שמסלקין סאוגס נחגלס רזון לבו כצדאשוגס שכן הוא רזונו
באמת וכנודע וזס כענין מ"ש חשף ד' אה זרוע קדשו לעיני כל כגויס וסייטו
כי לעתיד לבוא נאמר לבו נא ונוכהס שאוסי"ע יאמרו חנו לנו מראש כמבואר
בפ"ק דט"א וסייטו שאמר חנו לנו מראש שירצו לקפרג על ישראל שכמס
פעמיס קלקלו בחפילין של ראש במחשבות פגווי בשעת חורס וחפלה כזכר
ולזס חשף ד' אה זרוע קדשו סיינו חפילין של יד שצורע שהוא נגד סלב
שבזה לא כ"י ח"ו שוס קילקול אלל אומס ישראלית כי מעולס לבס דבוק
כצשו"ח ורזונס אמייתו לעבוד כס"י בכל לבס ובכל נפסס ובכל מאידס וכל
הקילקול יח רק בצמוח שצא לסס מחשבת זרות מחמת הסמריס שצאדם
ממשכא דחויא וכנודע וזס שאס"כ שמאלו חחה לראשי ויימינו חחקיני שאס
ח"ו אראס בשליל קשיות על ישראל ויס לסמקמריגיס לקפרג עליסס בענין
הפגס שפגמו בחפילין של ראש שלא יחרו מוחס וצא לסס מחשבות זרות
בשעת חורס וחפלה כע"ז סנס החפילין של יד שהוא סלב הוא מתרץ ככל
כי כל מחשבות זרות אינס לרזון לסס ולבס כל עמס במחשבות סללו וכל
רזון לבס באמת הוא רק לעשות רזונס כרזונו יח"ש בלי שוס פגווי כזכר.
וזס שמאלו (סייטו החפילין של יד שהוא נקודס שצלב ישראל כזכר) חחה
לראשי (חחה הוא לשון במקום כמו זס חחה זס) סיינו במקום חפילין של
ראש כזכר וחסו שאנו אומריס עבדיס סיינו לפרעס במלריס סיינו כמ"ס
בס"ס קדושין (דף ל"ז) בזמן שישראל עשין רזונו של מקום נקראיס בניס
ובזמן

תפארת בנים

ובזמן שאינם עושין רגונו של מקום נקראים עבדים ע"ש ולא אמר בזמן שישיראל עושין עבירות נקראים עבדים וזמן שעושין מנהג נקראים בנים כי באמת מיירי כגמרא בשניסה שהם עובדי הסיי בחו"ת ובמלכות ומעשיהם ורק שהללו שעושים כל עצודתם עלי מחשבה זרה רק בלתי לדי לבדו בכונה רגונו ורגונום רק לעשות רגון יוארם הם נקראים עושים רגונו של מקום דייקא אמנם אותן שעובדים הסיי בחו"ת ובמלכות"ש ואין מחשבתם פנוי ממחשבת פנוי של גירות חיו אפי"ש שהם עובדים את הסיי אפי"כ כיון שאין כוונתם בלתי להשם לבדו לעשיה רגונו יחזי נקראים אינם עושים רגונו של מקום וכללו נקראים עבדים. וזהו שאמר עבדים היונו לפרעה במצרים היונו עיי"ש הסיי פרעה יונק מהעורף וקילקול הדעת של ישראל ועיי"ז באלס מחשבות זרות בשעה חורט והפלה כ"ל וסיי הקילקול בחסילין של ראש עכ"ז ויולאנו ד' חלקינו משם ביד חיקה ובזרוע נמוי היונו שבחפילין של יד שכוף לבן של ישראל לא ה"י שים קילקול וסיי דביקים בהסיי בכל לבנם ובכל נפשם ובכל מאודם וע"כ חשף ד' את זרוע קדשו לעיני כל הגוים כל ועיי"ז במנו עממא במקפריגים שאמרו הללו עובדי עיי"ז וכללו חיו וע"כ הוליאנו ד' ממצרים ומה מאוד יתכן בזה מ"ש האריז"ל לכיון בליל זה שכל הכוונה היא ברחל ולאם אחכסיי שכן עיקר הגאולה (לפי דבריו) ה"י על ידי כה חפילין של יד שהיא ברחל והבן :

א"י עבדים היונו לפרעה במצרים ויוליאנו ד' חלקינו משם ביד חזקה ובזרוע נמוי. י"ל עפ"מ ששמעתי מפי אלוז"ר הסיי מ"ה **א"ר ע"ד** וזלסיי אבד"ק לאגלוסם הושענא למען פאלך כי חפילין דמארי עלמא מה כתיב צבו כי מי גוי גדול אשר לו חלקים קרובים אליו כו' וזהו הענין משה"כ חשף ד' את זרוע קדשו לעיני כל הגוים וראו כל הארץ את ישועת חלקינו וסיינו כי בזמן שאדם מלמער שכינה מה אוצרת קלני מראשי קלני מזרועי וסיינו חפילין של ראש וחפילין של יד דמארי עלמא דכתיב צבו אשר לו חלקים קרובים אליו ובכל זרעם לו צר כביכול וע"כ לפ"ל כאשר יבואו אה"ע לשהווק פל שהסיי"ת עשה נפלאות לעמו ויאמרו כלום משא פנים יש בדבר כמ"ש שם פ"ק דעיי"ז אז חשף ד' את זרוע קדשו ויראה לכם החפילין שביד שבהסברה ה"י להכנס עם ישראל לפנים משורה סדין כי כביכול הדבר ניגע לחפילין דמארי עלמא ולא וראו כל עמי הארץ את ישועת חלקינו כדי שהשכינה לא תסבול מהלמך כחכר וזה שאנו מבקשים הושענא למען פאלך כיונו החפילין שק כביכול ודפחיה וזהו י"ל משה"כ שמאלו החמה לראשי וימינו החכוקי היונו כי עתה בעוסי"ר צגטת כל ראש לחי מיכורי חבלי משיח פ"כ מחזיק סקביה שמאלו שממחין עלי חפילין שיי לסראות אשר כביכול בכל זרעם לו צר פ"כ וימינו החכוקי וידו נמוי עלינו לגאלינו במהרה ברחמים חס שאנו יאומרים עבדים היונו לפרעה במצרים וסיי פרעה מושל עלינו יתן סיינו אז בחכילה השעלות בשבדות הסיי ולא ה"י כה במלכא זכות ללמד פליט זכות לסוליאנו מכור ברזל ממצרים כי כלום משא פנים יש בדבר אכן כמשך גייע

הגדה של פסח

וַיִּצְיָאֵנוּ יְהוָה אֱלֹהֵינוּ מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם בְּיַד חֲזָקָה וּבְיָד עֲזוּבָה.

ואלו

תפארת בנים

כֵּעַם שֵׁשׁ־מֵעַ כִּשְׁמֵי נִחְקָה־סֵא כְּחֵיב וְאֵרֵד לְהַלִּיט־סֵינֵי שֶׁשְׁמֵי נִחְקָרֵב אֲלֵינוּ וְאֵז בְּכָל לַחֲסֵס לֹא אֵר כְּבִיכּוֹל וְאֵז חֲשֵׁף דִּי אִם זְרוּעַ קִידְשׁוֹ לַעֲיֵנִי כָּל הַגּוֹיִים וְרָאוּ כָּל אֲפָסֵי אֶרֶץ אֶת יְשׁוּעַת אֲלַקְיֵנוּ דִּיִּקָּח כְּכִיל זֶה וַיּוֹלִיאֵנוּ דִּי אֲלַקְיֵנוּ מִשֶּׁם צִיד חֲזָקָה שֵׁינֵנוּ כִּי עֲשִׂי הַיּוֹכַח הִי הַלֶּקֶךְ עִם שְׂרֵי פִרְעֵה שְׂטֵטְנוּ הַלְלוּ עוֹבְדֵי עִיז וְהַלְלוּ מִה נִשְׁחַטְנוּ אֲלוֹ מֵאֲלוֹ וְכִלּוּם מִשָּׁא פְּנִים יֵשׁ לְפָנֵי מַעֲלֵה חַיִּי אֲמַנְסֵי לְאַחַר שֶׁחֲשֵׁף דִּי אֶת זְרוּעַ קִדְשׁוֹ וְהִרְאֵה שֶׁהַדְּבַר נֹגַע לְחַפְּלִין דְּמֵאֲרֵי עֲלֵמָא וְכַזְכֵּר זַשׁ"א וּבְזָרוּעַ כְּעוּיִי וְהִבְנִי:

וַיִּצְיָאֵנוּ דִּי אֲלַקְיֵנוּ מִבְּנֵי עַיִין בְּסִידוּר הַר"ש ז"ל בְּסִדְרַת עֲלִיּוֹת הַבְּיָרְגֵלִים בְּסוּד כּוֹנֵנוֹת חַג הַסֵּכַח שְׁאוֹמְרִים הֵלֵל גְּמוּרָה בְּלִיל פֶּסַח כִּי אֵז מֵאִיר הַחֲסָדִים שֶׁל הַשֶּׁם שְׂר"י עִי"ש וַיַּחֲכֵן כִּי הֵסֵם הִי בְּסוּד גְּנוּף לְמֵאֲרִים וּרְפוּאָה לְיִשְׂרָאֵל וְהֵינֵנוּ כִּי אֵז נִהַפֵּךְ הַגְּבוּרָה וְהַלְּמָנוּסֵי שֶׁל הַשֶּׁם שְׂר"י לְחֲסָדִים וּמִה שְׂפוּשָׁה דִּין עִם כִּרְשָׁעִים הוּא חֲסָדִים לְיִשְׂרָאֵל וְנִשְׁפָּה מִכֶּסֶם שְׂר"י שֶׁם הוּא וַיַּחֲכֵן עֲפ"י דְּבָרֵי רַבִּינוּ בְּכוֹנֵנוֹת ב"ש בְּסוּד בְּרוּךְ שֶׁם כָּוִי כִּי שֶׁם הוּא מִסְפָּר שְׂרֵי הוּי זֶה שְׁאֵמֵר וַיּוֹלִיאֵנוּ דִּי אֲלַקְיֵנוּ מִשֶּׁם סוּד בִּי שְׁמוֹת שְׂרֵי וְהוּי וְכַאֲמוֹר:

עֲרֵךְ יִתְּמֵר עֲפ"ד אֲלֵיךְ הַקַּי בְּסִי בְּנֵי יִשְׁשַׁכֵּר בְּמֵאֲרֵי זִי נִחְמַחֹת נְחַמֵּה דִּי חֲשֵׁף דִּי אֶת זְרוּעַ קִדְשׁוֹ לַעֲיֵנִי כָּל הַגּוֹיִים וְרָאוּ כָּל אֲפָסֵי אֶרֶץ אֶת יְשׁוּעַת אֲלַקְיֵנוּ דִּהֲנֵה יָדוּעַ מִמֶּשׁ הַקְּדָמוּנִים דִּהֲחֲשׂוּ מִהֵי רַק לְיִשְׂרָאֵל וְלֹא לְגוֹיִים וְאִין זֶה עוֹל בְּמִשְׁפַּט חַיִּי רַק עִי"ש מִשְׁפָּטֵי הַחוּרָה הַדִּין דִּין אֲמַת דְּקוּי"ל מֶלֶךְ שְׂמַחַל עַל כְּבוֹדוֹ אִין כְּבוֹדוֹ מַחוּל אֲבָל לְהִיּוֹת שִׁיִּשְׂרָאֵל שְׂרֵי כְּבִיכּוֹל עֲמוּסִים מִנֵּי בְּטָן וְנִקְרָאוּ בְּנִים כְּדִכְחִיב בְּנִים אֲחֵם לִדִּי אֲלַקְיֵכֶם וְהַקְּבִי"ה לְמוֹ אֲב וְקוּי"ל אֲב שְׂמַחַל עַל כְּבוֹדוֹ מַחוּל עִי"כ מִהֵי לְיִשְׂרָאֵל הַשְּׂבוּבָה וְהַנֵּה לַעֲיֵל יִחְמַסוּ כָּל הַגּוֹיִים לְמַה לֹא מִהֵי הַשְּׂבוּבָה לְהוֹ וְלְיִשְׂרָאֵל מִהֵי וַיַּחֲשַׁבוּ אֲשֶׁר הוּא חַיִּי עִיווּחַ הַדִּין מִה יַעֲשֶׂה הַשְּׁמֵי חֲשֵׁף דִּי אֶת זְרוּעַ קִדְשׁוֹ לַעֲיֵנִי כָּל הַגּוֹיִים וְזָרוּעַ קִדְשׁוֹ כֶּם הַחֲפִילִין דְּמֵאֲרֵי עֲלֵמָא כְּבִיכּוֹל וְכַמִּשְׁחִי"ל זְרוּעַ קִדְשׁוֹ אֲלוֹי הַחֲפִילִין וּמִה כְּחֵיב בְּהוֹ כִּי מִי גְדוֹל אֲשֶׁר לֹא אֲלַקִּים קְרוּבִים אֲלוֹי כְּדִי אֲלַקְיֵנוּ בְּכָל קְרָאֵינוּ אֲלוֹי הַכּוֹנֵס לַעֲיֵז לְהִיּוֹת כִּי הֵם קְרוּבֵי עֲמוּסִים מִנֵּי בְּטָן כְּבִיכּוֹל בְּנִים מִמֶּשׁ עִי"כ נִחְקָבֵל הַשְּׂבוּבָהִים וְחַפְּלִיּוֹתֵיהֶם כִּי אֲב שְׂמַחַל עַל כְּבוֹדוֹ כְּבוֹדוֹ מַחוּל מִשְׁאִי"כ לְאוּסִיעַ מֶלֶךְ הוּא כְּדִכְחִיב מֶלֶךְ אֲלַקִּים עַל גּוֹיִם וְעֲפ"ד מֶלֶךְ שְׂמַחַל עַל כְּבוֹדוֹ אִין כְּבוֹדוֹ מַחוּל מִמֵּיִלָּה כִּיּוֹן שִׁגְלָה דִּי אֶת זְרוּעַ קִדְשׁוֹ וְרָאוּ כָּל אֲפָסֵי אֶרֶץ בְּחַפְּלִין דְּמֵאֲרֵי עֲלֵמָא אֲשֶׁר יִשְׂרָאֵל כֶּם קְרוּבִים בְּנִים לֹאֵל חַי וְעֲפ"ד מְגִיעַ לְהַם הַיְשׁוּעָה וְכוּי עִי"ש וְזַשְׁכִּיב שְׂמַחֵנוּ חַחַח לְרֵאשִׁי הֵינֵנוּ שֶׁשְׁמֵי חֲשֵׁף אֶת זְרוּעַ קִדְשׁוֹ הַחֲפִילִין שְׂרֵי שְׂמַחֵל כַּזְכֵּר עִי"כ וַיַּמְיֵנוּ (כְּפִשְׁטֵה לַקְּבֵל שְׂרֵי) חַחֲבִקְיֵנוּ לְקַבְּלֵיט בְּחַשְׂבוֹהַ שְׁלִימָה לְפָנֵינוּ כִּיּוֹן שְׂאֵנוּ לְפָנֵינוּ כְּבִיכּוֹל

יב הגדה של פסח

וְאֵלֹהֵינוּ לֹא הוֹצִיא תְּקוּדָתְנוּ וְקָדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא אֶת אֲבוֹתֵינוּ
מִמִּצְרַיִם. הֲרֵי אָנּוּ וּבְנֵינוּ וּבְנֵי בָנֵינוּ מְשַׁעֲבָדִים
הָיִינוּ לְפָרְעָה בְּמִצְרַיִם וְאֶפִּילוֹ בָּקָנוּ חֲכָמִים
בָּקָנוּ גְבוּרִים בָּקָנוּ יָקָנִים. בָּקָנוּ יוֹדְעִים אֶת
הַתּוֹרָה מִצָּוָה עָלֵינוּ לְסַפֵּר בִּיציאת מִצְרַיִם
וְכֵן הַמְרָבָה לְסַפֵּר בִּיציאת מִצְרַיִם הֲרֵי זֶה
מְשַׁבַּח:

מעשה

תפארת בנים

כְּיָכוֹל כְּבָנִים וְאֵב שִׁמְחָל עַל כְּבוֹדוֹ כְּבוֹדוֹ מֵהוּל כְּנִ"ל זֶה שֶׁאֵנוֹ אוֹמְרִים עֲבָדִים
הָיִינוּ לְפָרְעָה בְּמִצְרַיִם הָיִינוּ כִּי פָרְעָה שֶׁעֲבָד עִמָּנוּ עֲבוּדָה הַסֶּפֶךְ וְלֹא זָכַר אֶת
דְּבַר קִדְשׁוֹ שֶׁאֵמַר הַשֵּׁי כִּי אֶנְחֵנוּ עִמּוֹ וְלֹאן מִרְעִיחוֹ הָיִינוּ מֵמֵיִם שֶׁסָּבַר
שֶׁאֶנְחֵנוּ בְּבָחִי עֲבָדִים עִ"כ לֹא מוֹעִיל לָנוּ הַשּׁוֹבָה חָיו עַל טוֹנוֹהֵינוּ כִּי מֶלֶךְ
שִׁמְחָל עַל כְּבוֹדוֹ אֵין כְּבוֹדוֹ מֵהוּל לֹזֶה חֲשָׁף דִּי אֶת זְרוּע קָדְשׁוֹ וְיֵלְאוּ כָל אֲפָסוֹ
אֶרֶץ שֶׁאֵנוֹ הֵם בָּנִים כְּיָכוֹל לְהַקְבִּי"ס כְּנִ"ל זֶה שֶׁאֵמַר וְיִזְלֵאוּ דִּי אֲלֻקֵּינוּ מִשָּׁם
בִּיד חֲזָקָה (אֲשֵׁיפ שֶׁשָּׂרָה שֶׁל מִצְרַיִם טַעַן הִלְלוּ עוֹבְדֵי עִ"כ כִּי וְלֹא הָיוּ לְכַמְלִילֵי
יִשְׂרָאֵל מִה לְהַשִּׁיב לְהַכְחִישׁ טַעַן מִצְרַיִם כְּנִ"ל) וְהַזְרוּע נְכוּוֹי הָיָה הַגָּבֵר עַלֵו
בְּסוּוֹיִיכָה וְלֹא הָיוּ לוֹ עוֹד פֶּה לְהַשִּׁיב וּכְנִ"ל:

וְאֶפִּילוֹ כָּלֵנוּ חֲכָמִים כָּלֵנוּ גְבוּרִים כוֹלֵנוּ זָקֵנִים וְכוּי מֵיָד עָלֵנוּ לְסַפֵּר
בִּיצִימָה כִּי וְהָיִינוּ שֵׁשׁ בֵּי מַדְרָגוֹת בְּהַשְׁפָּעָה הַשְּׁפָעָה שִׁיזְרָחָה לְמַטָּה
הֵאֵל הוּא בְּבַחֲיוֹת לְדִיקוּס בָּאִים וְנוֹעֵלִים בְּזָרוּע וְחָזֵק בְּזִבְחָהּ וְיֵשׁ עוֹד מַדְרָגָה
בִּי שְׁבִירִידָה הַשְּׁפָעָה בְּבַחֲיוֹת מוֹלֵ"ח וְלֹזֶה הַבְּחִינָה יִכּוֹלִים לְקַבֵּל שְׁפָעָה גַם אֵלֶּם
אֵין לוֹ זְכוּת רַק מִמְּזַל הַעֲלִיוֹן בְּבַחֲיוֹ שֵׁ"ע נְסוּרִין אֲטַעֲמִי שֶׁאֵינוֹ הַגּוֹן וְהָיָה
כְּדָלִי וְלִקְמָן בְּפִסְקָה שֶׁאֲחִיז מִפָּרֶשׁ רַבִּינוּ בְּסִדּוּר הַלְרִיז"ל מִעֲשֶׂה בְּרַבִּי
אֲלֵעֶזֶר וְרִי יִסְוֶשׁ כִּי וְהָיוּ מִסְפָּרִים בִּיצִימָה מִעֲשֶׂה אוֹתִיוֹת מִ"ה שֵׁ"ע
(כְּמִצְוָה בְּסִדּוּר) שֶׁהִי מִמְּשִׁיכִין סוּד שֵׁ"ע נְסוּרִין לִזֵּ"ח וְעִ"כ הִי מִסְפָּרִים
לְהֵאֵר סוּד שֵׁ"ע לְסוּד הַגְּדֻלָּה שֶׁהִי בִּיצִימָה מִצְרַיִם וְלֹזֶה יִתְכַן שֶׁאֵנוֹ אוֹמְרִים
אֲשִׁילוּ כָּלֵנוּ חֲכָמִים כָּלֵנוּ גְבוּרִים וְכוּי אֵין לָנוּ לְחַלּוֹת בְּזִכְחוֹנוֹ בַּעֲנֵין הַגְּדֻלָּה
דְּזִיג לְקָרֵב הַגְּאוּלָּה רַק נִקּוּס לְהַמְשִׁיךְ הַגְּאוּלָּה בְּבַחֲיוֹת מוֹלֵ"ח שֵׁ"ע נְסוּרִין שֶׁהִי
הַלְדִיקוּס הַכִּ"ל מִסְפָּרִים בִּיצִימָה מִצְרַיִם כְּנִ"ל בְּבַחֲיו עָנוֹס וְרַק עִי מִחֵלָה
שִׁילָחַה בְּרָזוֹנוֹ יִחֵ"ש לְסַטִּיב וְלִגְאֻלָּנוּ בְּקָרוֹב לְהֵאֵר עֵינֵינוּ בִּיצ:

וְכֵן הַמַּרְבֵּה לְסַפֵּר בִּיצִימָה מִצְרַיִם הֲרֵי זֶה מְשַׁבַּח, עִי בְּסִדּוּר מִסְפָּרִים
בְּכוֹנוֹת הֵאֵל לְחַמַּל כִּי בְּגֻלוֹת שֶׁהַמַּלְכוּת חֵינֶה מִקְבֻלָּה רַק מִסְפָּרִים שְׁבִיעִית
סוּד יִסְוִ"ד שֶׁהוּא יוֹ"ד זְעִירָה מִלְּמַעְיָדָה הֵסִיף דְּיִ"ח זֶה שֶׁאֵמַר דִּי אֲלֻלָּה
אֲבַחֲחָנָה בְּאַרְעָה דְּמִצְרַיִם וְאוֹמְרִים עָתָה כִּי עִי סִיפּוֹר יִצִּימָה בְּלִיל פֶּסַח נַעֲשֶׂה
סִיפּוֹר

הגדה של פסח

מעשה ברבי אליעזר ורבי יהושע ורבי אלעזר
בן עזריה ורבי עקיבא ורבי טרפון

שהיו

תפארת בנים

סזיווג בשלימות בכל הבחי' ונחגלס סזייד של ססי' בלורת ו' כמעט כונת סזיחן סזי"ש. ונדע מדברי רבינו בכוונת חלוח סזי' ס' דוס לבנו כי יסוד לדיק נקרא ז"ס אשר בעוסיד בלוח נסלס שסחלוניס ויוקיס ממנה ח"ש וכל סמרב לספר בלי"מ סרי ז"ס משובח ונחקן סיסוד ונחגלל בבחי' יו"ד זעירל בלורת ו' וכלמור :

מעשה ברבי ורבי ורלביע ורביק ורבי ססי מסובין בבני ברק וסיו מספרים בלי"מ, ובי רבינו בסידור בניי ברק מספר ס"ע נסירין וס' מספרים ססי סככמים מאירין לכ"י ע"ש ו"ל עסמ"ש בסיס"ס (בסי סנחס) יסקוד די אלקי סרווחת לכל בשר איש על סעדי אשר ילא לפניסם ואשר יבוא לפניסם ופרס"י אשר ילא לפניסם בזכותיו ואשר יבוא לפניסם בזכותיו כי סנכ יס לדיקס ססס בבחי' אספקלריא שאיכס מאירס ויש לדיקס ססס בבחי' אספקלריא המאירס וסענין סוא כי סלדיק סכל עיקר עבודתו סמקיים סמיד וסלנע לכח עס ס' אלקיך ועובד אח ססיי בדבקות נסלל בכוונס רלוי ועוסס יחודים בדבקות נסלל סמיד סכל מוכחד ועונג לסמו יח"י אבל אחרים כל סנלוים אליו אין רואין עבודתו סנכ לדיק כזס נקרא אספקלריא שאימ מאירס די לדיק כזס לינו מאיר לאחרים רק לעלמו אבל סלדיק סעובד ססי סמיד בפיניוים וחילוניוים ומקיים סמיד לעולם יסא אדם ירא סמים בסחר ובגלוי וסכל רואין איך סוא טובד אח ססיי במס"י כלל לבבו וכלל נפשו וכלל מאודו בדבקות נסלל לדיק כזס נקרא אספקלריא המאירס סכל סמחחד בו רואס מעסיו סטובים ולומד ממנו איך לעבוד אח די חס שאר"ל (במד"ר בראשית) ויקרא אלקיס לאור יום אלו מעסוסם שג לדיקס ולא אמר אלו סלדיקס וסיוט די לדיק ססוא בבחי' אספקלריא סמאירס סוא נקרא בבחי' אור ויוס כי קן סוא סגולת סאר וסיוס ססוא אור בפייע ומאיר גם לאחרים חסו סאמרו אלו מעסוסם של לדיקס סיוט סלדיקס ססס בבחי' אור ויוס סמאיריס לכל סכולס סכל רואיס עבודתם ולומדים ממעסוסם סטובים חס סענין ס' במשרע"ס שכטנולד נלמר וחדל אוחי כי טוב סוא ופרס"י סנחמללס סביח בולו אורס סיוט סזס ס' ענינו של משה אשר חן ממש ססיי בעלמו טוב (וירל אלקיס אח סאר כי טוב) ס' סאיר גם לכל סביח ססוא כנסיי כמ"ש (בחסיליס קפי ס"ח) טח ביח בכח אורו סמאיר לאחרים בעבודתו וע"כ כלשר סגיע סנח סמרע"ס יפלט לסמים ויסהלן מכו"כ בקש עאל ססיי שיסקוד אח כנסיי ברלש וענסיג ולדיק סודר אשר ילא לפניסם ואשר יבוא לפניסם בזכותיו ואמר לפניסם דייקא סיוט ס"סי עבודתו בחרס וענדס לפניסם דייקא כדי שיכלו ללמוד ממנו עבודת ססי"ח וירלח די כחכר סנכ סעבודת סלנע לכח סוא עבודת יקרה ועלס להכלל

שֶׁהָיוּ מְסֻבִּין בְּבִגְדֵי בָרַק וְהָיוּ מְסַפְּרִים בִּיצִיאַת
 מִצְרַיִם כְּדֹאוֹתוֹ הַלֵּילָה עַד שֶׁבָּאוּ תְּלִמְדֵיהֶם
 וְאָמְרוּ לָהֶם רַבּוֹתֵינוּ הִגִּיעַ זְמַן קְרִיאַת שְׁמַע
 שֶׁל שְׁחָרִית :

אָמַר רַבִּי אֶלְעָזָר בֶּן עֲזַרְיָה בְּרֵי אֲבִי רַבִּין שֶׁבָּעִים שָׁנָה וְלֹא זָכִיתִי שֶׁתִּשְׁמַר
 יִצִּיאַת מִצְרַיִם בְּלֵילוֹת עַד שֶׁדָּרְשָׁהּ בֶּן זֹמַא. שֶׁנֶּאֱמַר לְמַעַן תִּזְכֹּר
 אֵת יוֹם צֵאתְךָ מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם כֹּל יְמֵי חַיֶּיךָ : יְמֵי חַיֶּיךָ הַיָּמִים. כֹּל יְמֵי חַיֶּיךָ
 הַלֵּילוֹת. וּבַחֲבָמִים אוֹמְרִים יְמֵי חַיֶּיךָ דְּעוֹלָם בְּהֵן. כֹּל יְמֵי חַיֶּיךָ לְהֵבִיא לִימֹת
 הַמָּשִׁיחַ :

ברוך

תפארת בנים

לְהַלֵּל מַפְרֹחַ וּבוֹלָא אֶךְ מִנְהֵיג ה' וְדַרְיָ לְחַסֵּד לְסִדְרֵיכֶם וּלְלַמַּד לְדַרְכֵי ה' שִׁיעֲשׂוּ כְּדַרְכֵי עֵיךְ לְרִיךְ לְהִיּוֹת בְּנַחִי אֲסַפְקֵלְיֹחַ הַמְּאִירָה יִרְאֵה שְׁעִים בְּסַחַר
 וּבְנִלוּי. וְחַס בִּיאוֹר הַדְּבָרִים כֹּאן שֶׁמִּפְרָשׁ הַעֲנִין מִסֵּל שְׁאוֹחַן הַחֲנֻכִּים הַלְדִיקִים
 הִי יוֹשֵׁבִין וּמִסֻּבִּין כֹּאן בְּלֵיל פֶּסַח בְּבִגְדֵי בָרַק דִּי יִקְרָא וְלֹא אֲלֵל לְדִיקִים אַחֲרִים וּמִפְרָשׁ
 שְׁאוֹחַן הַלְדִיקִים שֶׁכִּסּוּ אֲלֵל לְבָמוֹעַ הַסֹּדֵר שֶׁל לַיִל הַחֲקֹדֶשׁ חֲנֻכִּים הִי בְּנֵי
 בְרִיךְ מְלֶשֶׁן בְּרַקְאֵי וְהִי מִסְפְּרֵי"שׁ סִינֵי שֶׁהִי מְבַחֵי הַלְדִיקִים שֶׁכֵּס בְּמִדַּחַס
 אֲסַפְקֵלְיֹחַ הַמְּאִירָה הַסֹּדֵר אֲמִירָה הַגֹּדֵס וְיָזִים הַמְּלִיחָה שֶׁל לַיִל הַקְּדוּשָׁה הִי
 בְּקְדוּשָׁה וְהַחֲלֻסוֹת גְּדוֹל שֶׁהִי מֵאִיר לְכֹל סִיּוּשִׁים וּמִסְחוּסִים בְּלֵיל וְהַחֲלֻסוֹת
 כֹּל הַמְּסֻבִּין מִרְשָׁפֵי אֵשׁ שֶׁלֹּצְחָן וְכַאמֹר :

דְּרִיךְ מִסְפְּרִים בִּזְיַמ כֹּל אֹחַר לַיִל שֶׁכֵּס עַד שֶׁבָּאוּ תְּלִמְדֵיהֶם וְאֵל רַבּוֹתֵינוּ הַגִּיעַ
 זְמַן קִישׁ שֶׁל שְׁחָרִית עַיִד הַרְעִי"מ פִּי פִּנְחָס (דָּף ר"ל ע"ב) בְּסוּד
 דְּעִיק שֶׁהִי דוֹרֵשׁ בְּמַעֲשֵׂה מִרְכָּבָה וְכִי וְהִי מְלַאכֵי הַבְּרַח מַחְקָבָלִים כְּבַמְזֻמּוֹת
 חֲחֹן וְכֵלֵס בְּגִין לְהִיּוֹת קְשׁוּרָא וְיִחֻדָּא וּמִרְכָּבָה לְשֵׁם סוּי בְּשֵׁם אֲרֻכִּי אֲלֵל
 בְּלִדִיק לְאֲבִיג יִחִיץ הוּי לִימֵינוּ וְאֲדִנִי לְשִׁמְלֵנוּ חֲחֹן לִימֵינוּ כֵּלֵס לְשִׁמְלֵנוּ כִּד אֲחִינִין
 לֵס לְחוּפֵס בְּמֵי נִגּוּלָא לְרִיבִין יִשְׂרָאֵל לְאַחֲזֵרָא לֹן לְחַתָּא בְּשִׁירוֹת וּתְשַׁבְּחוּת
 בְּכֹל מֵינֵי נִגּוּלָא הִיא קֵל אֲחִינִין לְחוּפֵס וְכִי וְלִרְיָ לְבִרְכָא לֹן בְּשַׁבַּע בְּרַכָּן
 דְּלִינִין שַׁבַּע בְּרֻכּוֹת דְּקִרְיָאחַ מִמֵּנִי בְּשַׁחֲרִית שְׁחִים לְפָנֵי וְאַחַח לְאַחֲרֵי וְכִי עִישׁ
 וְלִזֵּס אֲמַר שֶׁהַלְדִיקִים הַלֵּלוּ שֶׁהִי מִסֻּבִּים בְּבִגְדֵי בָרַק שֶׁהוּא מְרַאֵשׁ קֶשֶׁת וְיִעֲשׂוּ
 סִיחֻד דְּחָח וְכֵלֵס וְסִכְנִיסֵן לְבַחִי חוּפֵס עֵיךְ וְכֵלֵס תְּלִמְדֵיהֶם וְאֲמְרוּ לֵהֵס
 רַבּוֹתֵינוּ הַגִּיעַ זְמַן קִישׁ שֶׁל שְׁחָרִית כְּלֹמַר הַחֲחֹן וְכֵלֵס בְּחוּפֵס וְרִיבִין לְבִרְכָה
 לֹן בְּשַׁבַּע בְּרֻכּוֹת שֶׁהוּא סוּד בְּרֻכּוֹת קִישׁ שֶׁל שְׁחָרִית וְכַאמֹר :

דְּרִי אֲנִי כֵּן שְׁבָעִים שָׁנָה וְלֹא זָכִיתִי שֶׁתִּשְׁמַר יוֹיֵם בְּלֵילוֹת עַד שֶׁדְּרַשְׁתָּ בֶּן זֹמַא.
 סִינֵי כְּדִקְיָל בְּכִי"מ שֶׁכֵּל דְּבַר הַלְמַד מִיַּיג מְדוּחַ שֶׁהַחֲרֹס כְּדֶרֶשׁ בְּכֹן
 מְקוּבֵל מִסַּר סִינֵי וְאֶךְ דִּינִן גִּישׁ מִשְׁמַנֵּנוּ וְלֹא סִיקֵס מִשְׁמַנֵּנוּ וְכֵל סִימְדִים שְׁדַרְשׁוּ
 חִי"ל כֹּל הִי לֵהֵס בְּקִבְלָה מִסַּר סִינֵי וְלֹא נַחֲלָה אֵז עַד זְמַן הַחֲחֹן וְהַמְּאִירָה

הגדה של פסח

בְּרוּךְ הַמָּקוֹם בְּרוּךְ הוּא. בְּרוּךְ שֶׁנִּתְּן תּוֹרָה
לְעַמּוֹ יִשְׂרָאֵל. בְּרוּךְ הוּא בְּנֶגֶד אֲרֻבָּעָה
בָּנִים דִּבְרַת תּוֹרָה. אֶחָד חָכֵם וְאֶחָד רָשָׁע
וְאֶחָד תָּם וְאֶחָד שְׂאִינֵי יוֹדֵעַ לְשֵׁאוֹל:

חָכֵם מֵה הוּא אוֹמֵר. מָה הָעֲדוּת וְהַחֲקִים
וְהַמִּשְׁפָּטִים אֲשֶׁר צִוָּה יְהוָה אֱלֹהֵינוּ אֶתְכֶם

וְאֶתְךָ

תפארת בנים

שכל אחד מנגלה ממה שמגיע לחלקו ממה שהיה לו בקבלה לדרוש כ"א מי"ג מדות ועל ידו נהגלה ענין זה כל אחד כפי חלקו שנחטו לו בשעת מח"ס במעמד הכבוד בזה סיני שע"י יחגלה מדה זו ומאז וסלאס כאשר דרש החגלה או האמיראל דרוש זה נחגלה מדה זו וקבלו בו בני ישראל לסודות כן יודע כולם שג"כ כן בקבלה מהר סיני ולא ניתן רשות לבוס אדם לגלות עד היום בצח"י אין אדם נוגע במה שמוכן לחזירו וטודע בסוד מ"ש בזה סיני נחגלה הקב"ה כזקן מליץ רחמים היינו כבן שבעים שאז זקנו לבן וכמ"ש רבינו בשנ"ח צפרק א' משער חג השבועות ולזה אמר הרי אני כבן שבעים שנס היינו שידע אני כל מה שהוא מקובל לדרוש בה"ג מדות שסחורס נדרשח כבן מהר סיני שנחגלה ע"י צח"י זקן כבן שבעים שנס אשפ"כ לא זכיתו כו' עד שדרסה בן זמרא שזכו ניתן להלקו טעל ידו יחפירס מדה זו לישראל כ"ל:

חכם מה הוא אומר מה העדות והחקים והמשפטים וכ"ו כי החכם שמכיר גדולת הצורה צ"ה כל מה שטושה ועובד את הס"י הוא נחשב אללו לבח"י מה וכאלו לא עשה שום דבר מטי"ס לניד לפניו יחצ"ש לפי ערך גדולתו ורוממתו וחסדו כמ"ש בשיר היחוד א' אחת מרבוא נא גמלתיך כו' וגם כי לא השביע רצונן נכשו הטבורה בכל המל"ח שנלעוה ומה ש"ש לו לעשות עוד יש לו געגועים לעשות יוחר וכמו שראינו בפינו ובאזנינו שמענו מהלדיקים הקדושים רבותינו ז"ע וכו' שאומר החכם מה העדות והחקים וכ"ו כו' :

א"י חכם מה הוא אומר מה העדות והחקים והמשפטים אשר לזה סיני ברואתו גדול החיקונים והאורות שבה בלילה הקדושה הזה ע"י אכילה ושה"י המלוח והמורד והטושה א"כ א"ל להורס ללמוד חלילה רק באכילה גדולה יוחר מללימוד וע"י ישאל מה העדות והחקים והמשפטים אשר לזה סי' אלקינו למה לריבין ללמוד עדות וחקים ומשפטים כ"ן שסאכילה לש"ש כמו האכילה בלילה זו הוא גדולה יוחר מללימוד חורס וס"ז משיבין לו כסלכות כפסח אין מפטרין אחר כפסח אסיקומין היינו אפי"ן מני"א כמו שדרשו רז"ל שם כי זהו רק בליל פסח אבל מיד חורס האורות כנדוע צח"י אסיקין מני"א ע"כ בכל השנה הוא האכילה נסיון גדול וסכנה שלא יסול מזדגתו לחך גשמיח החלוח ח"ו ע"כ לריבין ללימוד חורס ומלוח עדות וחקים ומשפטים

תפארת בנים

ומשפטים יומם ויליה כי הם חיינו ואורך ימינו אבל עבודה האנולה כל
 השנה הוא רק להקדושים שעוסקים ביחודים כל ימיכם אז הוא מדרגה גדולה:
א"י חכם מה הוא אימור מה הפדות והחקים והמשפטים אשר ליה סי
 חלקינו כי ידוע ששה הדב הקדוש המפורסם מוכריר ברוך ממעוזו
 ז"ע ע"כ היחנך כסא הוזה יולר עמל עלי חוק כי איך אפשר לעסוק
 ולחשוב איך לייחד הדודים ולחבר שם סו"י (לחבר אלהיות ו"ק ל"ק) וגם
 להכס"א שחסר האל"ף אם ערודים כל היום להמליח ערף לביחו ולחס ומזון
 לגופו וזהו היחנך האם (יכולין לחבר) כס"א סו"י"א (כסא וגם שם סו"י
 כנ"ל) יולר עמל עלי חוק (אם היולר בניא עמל עלי חו"ק חוק"א לישנא דמוזני
 כדאמרינן פ"ב דביב"ע) עכנדי"ס וזהו שאלה החכם מה העדות והחקים והמשפטים
 וגו"י חיינו שמחמה איך יחקיימו שניכם יחדיו שלום לנו ש"י העדות
 והמשפטים והמלות חורחו, וגם חק"יס חוקא לישנא דמוזני כנ"ל מהש"ס,
 והאיך יכולין ללמוד ולקיים אם ערודים על המח"י כל היום בחבולי עירדין
 ועקופי מוקף כל הראש בעו"י (וע"ז נא החשובה) אין מפטורין אחר הפסח
 אפיקומן היינו עפ"י ד רבינו הקדו"י מהרד"ב המגיד הגדול ממעריפש ז"ע ערד"ל אל
 האמר לכשאפסד אשכח שמא לא הפנה, כי אין זה ההגלות צמה שאין לו פנאי
 שאם הי' לו פנאי הי' לומד בהחמדה ועי"ז זתף לבו על סי "שמא לא הפנה"
 כי שמא אחר כזרחה להיות "לא הפנה" שלא יהי' לך פנאי וטרוד גדול
 במזונותיך וכיוצא ואלע"כ הלמוד השיעורים הכהולים עכ"פ מעט וזהו חשוב
 יותר ממה שבי"ת פנוי מכל ד' שאז אין הכסיון כ"כ וגם אזני בגלגול הקודם
 הייה מופנה שקט ושאין ע"כ עשה בזה לעו"י על הכסיון הזה בערדות
 רבות ולקבוע עתים להורר והדברים עתיקין. וזהו החשובה להחכם כי אין זה
 התגלות וקושיא צמה שיש תורה ומלוות ולעומת זה יש חוקים לישנא דמוזני
 כי אין מפטורין אחר הפסח אפיקומין היינו אפיקו"י מנ"א כמו שדרשו רז"ל
 היינו אחר הפסח עשיית החורה והמלוות אין אומרים אפיקו מנא להו"א
 ערדה המזון שנקרא מנא רק אחר השיעורים ילך לעסקו ומקום יש בראש
 ובזמן לשיכס כנ"ל שמא לא הפנה כי רובן הם כן שר"ך לעסוק גם בפרנסה
 אחר השיעורין וטוב הורה עם ד"א וזודאי יקו"יס אורך ימים בימינה בשמאלה
 עובר וכבוד ב"ב :

א"י חכם מה הוא אומר ל"ה העדות והחקים והמשפטים וכו' ואקדים מ"ש
 (צפ"י נח) חלכ תולדות נח נח איש לדיק המים הי' בדורותיו וידוע
 מדברי חז"ל כל מקום שנאמר אלה פוסל את הראשונים והנה תולדות
 פירש"י תולדותיהם של לדיקים מעש"מ והרמז הוא כי לדיקות נח ודרכו בקדוש
 הי' שכי' פוסל בכל עת את הראשונות דהיינו המעשים עינים שטעה מקודם
 כי לאחר שטעה המלך נחשב בעיניו כאילו לא עשה כלל כי מלא בכל מלוא
 שטעה חסרונות ועי"ז אמרו חז"ל שוב יום אי' לפני וכו' נמלא שדיקים כל
 ימיהן בהשובה דהיינו שכל המלות ומעש"מ שטשו עד עשה מולאים בהם
 חסרונות כנ"ל ועי"ז גם אם עושים הרבה מלות ומעש"מ לא מרקה בהם
 שום

הגדה של פסח

וַאֲרֵאָתָהּ אָמַר לֹא כְהִלְכוֹת הַפֶּסַח אֵין מִפְטִירִין

אַחַר הַפֶּסַח אֲפִיקוֹמֵן:

רְשַׁע מָה הוּא אוֹמֵר . מָה הָעֲבֹדָה הַזֹּאת

לָכֶם . לָכֶם וְרֵא רֵו . וְלִפִּי שְׁהוֹצִיא אֶת עַצְמוֹ מִן

הַבַּלַּח

תפארת בנים

שום גאות חיוכי הם נחשבים בעיניהם כאלו לא קיימו מעולם שום מצוה וע"כ נח"ה נקרא ארש לדיק חמים כי עניו נקרא חמים וכמ"ש בפרש"י בש"ס (ע"ז דף ו' ע"א) חמים בדרכיו עניו ושפל רוח והיינו יטן כי כל התולדות מה שהוליד מצוה ומצ"ע בראשונה פסל לעצמו ככל עת ולא ה"י כל מעשיו נחשבים בעיניו לכלום ע"כ ה"י לדיק חמים עניו ושפל רוח ואף שח"י בדורותיו דור של רשעים אצ"כ לא התגאה א"ע כנגדם לחשוב שהוא טוב מהם כי דימה בנפשו כי הוא לא טוב מהם כי הם שטטה מצוה ומצ"ע א"י לנס שוב חציבות כי הם מלא חסרונות ומס"ע את האלקים החסלק נח כי מי שהוא מתגאה א"י לו דביקות נבקי"ט כי כל המתגאה אומר הקב"ה א"י אני וזהו יכולים לדור כ"י אבל נח שח"י עניו אצ"ע שח"י לדיק ושוכר ד' הוא ה"י יכול לקי"ט את האלקים החסלק נח כמ"ש בש"ס סוטה (דף ה' ע"א) אני ד' אשכח את דכ"א אחי דכ"א ועד"י? אמר **אאמור** ר"י הרב הקדוש זללכ"ה ואתה תצוה את ב"י ויקחו אליך שמן זית זך כחית למאור להעלות נר חמיד כי שמן זית הוא סוד חכמה החורה כי כל מקום ששמן זית מצוי שם החכמה מצוי וזך פרש"י בלי שמרים היינו שילמדו החורה שח"י זך בלי שמרים ואח"כ כתב לבאר להעלות נר חמיד כי אמרו חז"ל בש"ס (פסחים דף ס"ו) כל המחוסר א"ט חכם הוא חכמתו מסחלקת ממנו וזה הוא אצ"ע שילמדו חכמה החורה בבחי' שמן זית זך אצ"כ יח"י בעיניהם כחותי ומיכחתי וכלא חשובים ולא יח"י למאור (חכמה אדס חאיר פניו) להעלות נר חמיד שלא יח"י חכמתו מסחלקת עכחד"ה וזהו דברי המגיד חכם (היינו שלמד חכמה החורה בסוד (חכמה אדס חאיר פניו) מה הוא אומר (איך אמר בלבו להגלל מציאות) מה הערות והחקים והמשפטים כ"י כלומר שכל המצוה שקיים ולימוד החורה שלמד כלא נחשב בעיניו שמלא צהם הרבה חסרונות שלא עשה שום מצוה כראוי שלא למד שום דף גמרא כהוגן וצזה הוא זוכה שהחמתו עמדה לו ולא מסחלקת ע"כ הוא נשאר חכם בחכמתו ויראחו וכאמור:

רשע מה הוא אומר מה העבודה הזאת לכם כ"י ואף אתה ספקה את שינוי ואמור לו בעבור זה עשה ד' לי לי ולא לו אלו ה"י שם לא ה"י עאל.

לכזין מלונות אלו דברים הקדושים נלע"ד ע"פ מה שאמרתי לפרש הספוק כלאמר צחג הזה ועבדה את העבודה הזאת בחודש הזה שבעה ימים תאכל מצוה ע"פ הדין מחלמדי רבינו בעצמ"ס ז"ל בביאור דברי חז"ל אהבו עבודה חמה כל שא"י אר"י עובדי אחרה דהנה בש"ע אר"י (סי' רל"א) בכל

דדק

תפארת בנים

דרך דעכו שיהי כל עשויותי לנש ד' אם הוא אוכל יכין שהוא אוכל כדי
 שילך בנה אכילה שהוא לעבוד את ד' אמנם באמת לפני בני עליי אין זה
 עמי העבודה השלימה להיות גוף האכילה מרוצה לפני הקב"ה לעבודה חמה
 כי הלא באמת אין זה עדיין העבודה ונחת רוח להשי"ת רק אח"כ כאשר
 יעבוד השי"ת בנה האכילה זו בהורה ויאלוה אז יהי עמי החורה ומלוח גם
 האכילה לנחת רוח לפני ה' שהוא ה' הפעולה להחכילת הכרזה ואין זה החכילת
 בעלמותו אבל בני העליי העובדים את השי"ת ע"פ כוונת הארי"ל ואוכלין בכוונת
 הארי"ל שגילה לנו הנס גם גוף האכילה בעלמא הוא עבודה שלימה ומחוקים
 חיקויים גדולים בצנין עולמות העליונים ע"י ולזה אמרו אחיה עבודה חמה (באכילה
 וצחי) כל שאין אחרי עבודה אחרת שא"ל להמתין עד שלימוד ויקיים מלוח
 אח"כ בנה האכילה הזו כי גם גוף האכילה הוא עבודה השי"ת ע"י חיה
 ו"ל בענין משה"כ בגלות מלרים ויאנחו בניי מן העבודה וזעקו ותעל שועתם
 אל אלקים מן העבודה והיינו כי לכוון כוונת האכילה לריבין דעת חזק ולזכות
 את יצרו לנטל תאוות נפשו באכילה בהסמיות ויהי כל אכילתו רק ברוחניות
 וכונס רצונו ליחד הדודים ולכיות האכילה בצחי עבודה שלימה שאין אחרי
 עוד עבודה חיה לא ה' ביכולת מקולר הדעת והתנברות נפש בהסמיות ע"כ
 ויאנחו בני ישראל הלא יוכלו להכיל בצחי עבודה שאין אחרי עבודה אחרת
 וע"כ ניתן לנו בחג הזה מלוח אכילה מנה בכל שבט ימים שהוא מלוח
 באכילה ומחוקין ומייחדין הפעולה באכילה עמם גם אם אין עושין ועובדין
 ע"י עבודה אחרת להעיד שזה ה' הנס שנחקן הדעת שנוכל לאכול בצחי
 אחיה עבודה שאין אחרי עבודה אחרת וצחי עבודה חמה האיה
 דייקא בחודש הזה (היינו שאין אחרי עבודה אחרת) שבעת ימים האכל מלוח
 כאומר חיה הוא ביאור דברי בעל הגדה כאן רשע מה הוא אומר מה
 העבודה האיה לכם כי לעולם הדיק אוכל לשוצע נפשו נפש השכליות לאכול
 בצחי אכילה אדם שהוא עבודה האיה דהיינו עבודה שאין אחרי עבודה אחרת
 כנ"ל ורשע האוכל בצחי אכילה בהסמא אינו יכול להשיג איד יכולים לאכול
 בצחי עבודה האיה כי הלא ממלא תאוותו בגל אכילה ח"ו ולזה הוא שואל ואמר
 מה העבודה האיה לכם אליו הוא בלחי אפשר להיות דרך עבודה באכילה
 באופן זה. ולזה אמר ואף אחיה הקסה את שיניו כי עיקר כוונת האכילה
 הוא בלעיסה ב"י שינים דלמטה ו"י שינים דלמעלה ומתייחדים ונעשים בסוד
 ארת **א** וכמ"ש רבנו בעט"ח בשער יוס"כ ובש"ד ולזה אמר הקסה את שיניו
 כיון אין לו השגה בענין זה איד עושין סיחוד הגדול ע"י לעיסת השיניים
 להיות האכילה עמם עבודה חמה ושלימה ליחד הדודים ואמר לו בעבוד
 זה עשה ד' לי בצחתי ממלרים שזה ה' עיקר הגאולה ממה שישאל בעלי
 מדע שלא הלכו אחר תאוות נפשם ורצו לעבוד את ד' בצחי עבודה האיה
 שלא ה' ביכולתם כ"כ כזו עד שעלה שועתם אל אלקים מן העבודה חיה ה'

הגאולה

הגדה של פסח

תפארת בנים

הגאולה לעבוד את ד' באכילתו בנח"י ועבדת את העבודה הזאת בעודם כזה וכאמור :

א"י בפשיטות דהרשע מתחזק מאוד מה העבודה הזאת לכ"ס היינו ענינו אכילה כנ"ל כמו עיקר סדר הלילה הזה באכילה ושתיה מזה ומרור וכוסות וכיוצא ואף יעשו מזה עבודות גדולות ובנין עולמות ושמות וקדושים ויחודים גדולים כאלו כ"י אכילה ושתיה נשמיות. לזה ישיבו לו בעבור זה עשה כ"י ל"י ולא לו כי באמת אינו נפניו עבודה גדולה כזו עבודה אכילה כמשאחז"ל במיר שנים שגלו פסחיהן וכו' זה שאכלו לשם אכילה גסה ופושעים יכשלו גם ע"כ הרשע כשגל בו וזהו העבודה באכילה שייך להחכ"ס העובד כ"י במצות אכילה לשי"ש כראוי :

א"י רשע מה הוא אומר כ"י ואף אחת הקב"ה את שינוי וכו' הגם ידוע לך מה שכתב זקני הקדוש בבני יששכר (במאמר טיול בפרדס סי' י"ד) בהבנת הענין של הלשון הקב"ה את שינוי וגם מ"ש שינוי רשעים שיצרת והוא כי כל דבר לר"ך שיהי' בו ניצן המח"י אוחו וסרשע חכיסו ר"ע והשי"ן הוא המח"י אוחו עיי"ש לדרכו ולרעתי עוד לאנקי מילין בזה כי הכה פנימיות הענין שאמר הרשע מה העבודה הזאת להם ידוע מדברי רבינו בפע"ח. כי עבוד"ה הוא מספר אלקי"ם וברשע ברנונו בהתעוררת הדינים של אלקי"ם ולמנוע הרחמים של שם מ"ה עיי"ש ובסידור. ובהבנת הענין כאלו כי כליל זה הוא החסדים שנכתבו המוחין דקטנות בנרשם שהם ה' אוחיות אלקי"ם לאחר הכנסת המוחין גדולתו שאז נמתקים גם הדינים דקטנות של ה' אוחיות אלקי"ם ולזה יתכן מ"ש רבינו לבנין בסוד כרפ"ס שהוא מספר שי"ן בסוד הלקי"ם במילוי יודי"ן מספר שי"ן כנודע והיינו כי אלקים במילוי יודין הוא מספר ברחמי"ם כנודע כמה פעמים מדברי רבינו בכמה מקומות והוא בסוד נגוף ורפוא נגוף למצרים ורפוא לישראל וזה הענין שאמר הרשע מה העבודה הזאת לכם שרשע לעורר רק הדינים של ה' אוחיות אלקי"ם שיהי' ח"ו רק דינים בלא מילוי יודין שהוא מספר ברחמים ועתה חבין הענין שהשי"ן של הרשע המח"י אוחו מה שהקב"ה כביכול מוותר כנגדו ונחן לו חיות ברחמי"ם כמספר השי"ן כנ"ל שהוא אלקים במילוי יודי"ן שמה נמשך גם אליו חיות כנ"ל וע"ז אמר דהע"ה שינוי רשעים שצרת למנוע מהם החיות והרחמים וזה מוזן לאחר שאמר הרשע מה העבודה הזאת לכם ורואה למנוע הרחמים שהוא אלקים במילוי יודין ולכבוז הדינים של ה' אוחיות אלקי"ם בלא מילוי מספר עבודה כנ"ל ע"כ אמר הבעל הגדה ואף אחת הקב"ה את שינוי שלא יהי' לו חיות ורחמים מהמילוי של השם אלקים ואמר בעבור זה עשה ד' לי דייקא שאלקים במילוי יודין הוא בסוד נגוף ורפוא לי ולא לו והבן :

א"י רשע מה הוא אומר מה העבודה הזאת לכם לכם ולא לך כ"י והיינו ע"ס

הגדה של פסח

טז

הפארת בנים

ע"פ סידוע מהססיק דלפעמים הוא בניקל לרשע לעשות איזה מצוה יזחר מלסדויק שסדויק ית לו נסיון עד שעושה אחת וברשע עושה המצוה חיבך כאשר באה לידו בלי שום התרשלות וסוף כי נודע שעכל עבירה שאלהם עושה נולד ממנס מלאך רע וסוף מתפרנס מהמנות שום האדש עישה ולום גם המלאך הרע הוא משחוקק שיעשה הרשע לפעמים אחס מצוה כדי שיהי לו צמח להספרנס וכנודע חס י"ל מ"ג דהע"ה ולרשע אמר אלוקים מה לך לספר חוקי מה יחרון הוא לך צמח שאחש מספר חוקי סוף הכל עבדו המלאכים הרעים שבראח מן העבירות שבירך וסם מתפרנסים מזה ולא ישאר בירך מאומה מן הטוב שממור עבדו קיום המצוה כי סכל נחון בערבון כזכר חס י"ל מ"ג יש עשר שמור לבטליו לרעתו וסיונו כי עתיד נקרא בחור"ה כמיש חז"ל (בש"ס בחובוה דף ג' ע"ה) עס"כ סון ועשר בניחו (וגם אמרו שם דף ק"ג ע"ה לשון חכמים עושר ע"ה) ושמור הוא מלשון ואציו שמר אח סדבר וסיונו צמח שאין סיוס"ר מתגרה צו לבטלו מלימודו ואדרבה הוא משחוקק ללמוד לפעמים איזה דף גמרא הוא לרעתו יען ברא ברשעו כמה מלאכים רעים וסם רעבים וזועקים ללחם וצ"כ סם עשחלין לפעמים שיבצ ללמוד וסוף יס"ה לסם סרנסס כנ"ל וסם שאמר הרשע וסחפלא על סדויק צמח שרואה לפעמים שסוף עושה איזה מצוה בלי שום התנגדות סיוס"ר וסלדיק ית לו סתנגדות סיוס"ר ועומד בנסיון עד שמתגבר על סיוס"ר ועושה המצוה בעבודה קשה כנ"ל ומחפלא וסוף מן סעבודה סוף וסם סלל סוף איני עשיתי מן סכלל וכסר בעיקר ע"כ אין סיוס"ר מתגרה צו ואדרבה סוף עומד לימינו לפעמים לעשות איזה מצוה כנ"ל משא"כ סלדיק כנ"ל וסם מסיימים בעבוד זה עשה ד' לי (דיוקא) בלחמי ממזרים סיונו סוף סעיקר סיסועה שעשה סש"י לנו ססרג אח כל סונאיו (סם סמלאכים שגברו ע"י מעסיהם שם במזרים) ממילא סכל סמנות סאנו עושים סכל סוף עבודנו ואין לנו לצי לפרנס סלל ברצונו כנ"ל רק כל סזכות סוף אחנו ואין לזר שום חלק בנחלתנו :

עוד י"ל רשע מה סוף אומר מה סעבודה סוף לכס וכ"י בעבוד זה עשה ס"י לי ולא לו סולו ס"י ש"י ס"י גאל וי"ל בדרך מוסר כי סנס פרעס אמר לנו גל סגברים ועבדו מ"י וסאמר לא כן כאבד אמרסם לסולק גם סקף עומכס רק סגברים לבו וסענין כמו סאומרים סאינס מאמינים בחוס"ק עתה בעוס"ר סלעח כואח אין לריך לסרבות בעבודה ס"י בחור"ה ובמנות יום וליסל רק סעיקר לסרבות צמשכלות וסכמות עוס"י ועבודה ס"י צ"ה די וסוף אס סולק לביס"כ סעס אחת צשבוע וסומע אין סחון עס סמסוררים מנגנין צניעות כמו צנחי סרסיראות וכל סחורס ודרך עבודה בדרבי אצונו סוף ראוי לבצ"ב סוקים לא כן סגידים סחדשים בעוס"ר סכל דרך סחורס ועבודה של אצוסיס סוף כחיכא ועלילא אללם אלה סם

תם מה הוא אומר. מה זאת. ואמרת אלו
 בחזק יד הוציאנו יי ממצרים מבית עבדים:

ושאיני

תפארת בנים

במה חיל שכול המדע ראשונה של טייג מדות ללמוד קיו שקלקלו ח"ו
 סיפור לדיק חבל ישראל קדושים שמרו סיפור לדיק שנקרא ז"ס ולא יכלו
 המלרים לשלום במדה חיל ולהרע לישראל ח"ו ע"כ נגאלו לזה טרשי שמוחזקת
 ועמדה לי הקדושה מאבותי שכל מקום באחס מואל קדושה שם אחס מואל
 גדר ערוה שאמרו שלא לבד שאנחנו קבלנו עשה עלינו לחקן סיפור לדיק
 בנח"י גדר ערוה וקדושה חלל שגם אבותינו החזיקו בו ע"כ נושענו בטהולוכ
 וזה ביאור הפסוק בעבור ז"ס עשה די לי בלחמי ממלרים סיינו שכל סגס
 וסחכדיס וסושוטת של י"ג ט"ו בוכות שמידת סיפור לדיק שנקרא ז"ס
 חס הוא רמו דברי המגיד כאן שאמר ולפי שהוליא ח"ט מן הכלל כשר בעיקר
 כי סיפור לדיק נקרא כל"ל שהוא מלשון הסכלל"ת בסוד כי כ"ל בשמים ובארץ
 וקו"ל שפסגם של סיפור לדיק מהאחד טס הפגם של ע"ז וכמ"ש רבינו בשער
 הסורים בסוד ומרדכי לא יכרע ולא ישחוח פ"ד שאמרו כל הסורע לעבדים
 כאלו כורע לע"ז ולזה אמר לפי שהוליא חס פלמו מן הכל"ל שבודאי קלקל
 ביסוד לדיק ע"כ פגם ביחודו ואחדותו יחב"ש וסביא הפסוק של בעבור ז"ס
 עשה די לי בלחמי ממלרים סיינו כי עיקר הזכות שילאו ממלרים ס"י מבחי
 ז"ס שהוא תיקון סיפור לדיק ושפיר מסויס חלו ס"י שם לא ס"י נגאל כיון
 שניכר מחוק דבריו ומחוק מעשיו שלא שמד סיפור לדיק כדלוי וכאמור:
תם מה הוא אומר מה זאת. ע"י בסידור מ"ס מהחבר בואח שהוא סמלכות.
 וי"ל פס"ד המסרטי"ל בחדל"ג בשי"ס (קידושין ל' ע"ב) ושמתס ס"ס ח"ס
 זכס נעשה לו סס חייס לא זכס נעשה לו ס"ס מוח סיינו שמי שזוכס ולומד
 חורס לשמש מכפכין לחיות מ"ח ללירוף ח"ס וזכס פ"י כספר דגל מחכס
 אפרים (פ"י אחרי) אשר יעשה לחוס האדם וחי זכס ודרשו ר"ל בשי"ס
 (יומא פ"ה ע"ב) וחי זכס ולא שימות זכס סיינו שילמוד לשמש בלוסן
 שיחי בלירוף ח"ס שהוא סוד חייס שהוא מסערא דיעקב איש ח"ס שהוא
 בנח"י החן חב"ח לעקב שנמשך חל"ף מאלושו של עולם למ"ח ונמשך חיי"ס
 בסוד אשר יעשה לחוס האד"ס וחי זכס ע"ש לדרכו חס הוא סוד חורת
 די חמימס סיינו כמ"ש בחיקויס בסקדמס דחורס לשמש נקרא חורת די
 וסיינו דחורס לשמש שהוא סוד חורת די טושט מבחי מ"ח ח"ס בסוד החן
 חמ"ח לעקב שהוא סוד יעקב איש ח"ס חס מאמר הכחוב אשרי תמימי
 דרך הסולכים בחורה די סיינו שסכולכים בחורה די שלומדים חורס לשמש
 סמס מסערא דיעקב איש ח"ס כנ"ל חסו י"ל במדרש (בפ"א אמור) שבצ
 שנתח חמימות חסייכס אימחי סן חמימות בזמן שישראל עושים רלוט של
 מקום

הגדה של פסח

תפארת בנים

מקום והיינו כי זה עיקר הכוונה של פסח"ט שבמלכים נפגם הדעה ונחסר הא' של הו"א דמילוי מ"ה וע"ז אינו ראוי לזווג ולרכיב לתקן המוחין של ז"א שהוא שלימות הדעה וע"ז יחזור הא' להשם מ"ה ונעשה מסוד מ"ה י"פ ד"ס סוד אמ"ת. ולפי האמור מובן שזה הוא הענין שבמלכים סי' ספגס נדעפה בסוד דע אח' אלקי אביך שהוא ה"א דאלופו של עולם ולא סי' יכולין ללמוד לשמה באמ"ת ובחז"י"ם וחזרה וחסלה בלי כוונה הוא כגוף בלא נשמה וכו' כל לעולם ותשלחם בבחי' מ"ת בלא נשמה הנמשך מאלופו של עולם בלא חמ"ת וסעבודה שלנו לתקן זה ולעשות ככל רק לשמה לעשות רצון השי"ת בלי שום פנוי ובאמת ואז נעשה מבחי' מ"ת לירוק ח"ס כנזכר. וזה פי' המדיר אימתו הם חמימות לעשות מבחי' מ"ת שהוא סוד ז"א בלא הא' הנמשך מאלופו של עולם שיסי' סוד ח"ס (בבחי' אמה) בזמן שצוין רגונו של מקום שאז נעשה ז"א בשלימות הדעה בסוד ויעקב איש ח"ס ותתן אמת ליעקב ואז הוא ראוי לזווג עם המלכות כנזכר. וזה שאמר המגיד ח"ס מה הוא אומר מ"ה זא"ח היינו כי מי שצוה את השי"ת בשלימות באמ"ת וממשך האלף מאלופו של עולם לז"א להיות השם מ"ה בשלימות אז הוא עושה סיחוד של מ"ה בחי' אדם ח"ס אמ"ת לרצון אלופו של עולם וע"ז מחבר מ"ה עם זא"ח שהוא המלכות וכאמור:

א"י הם מה הוא אומר מה זאת וכו' עפ"ד אר"י הקדוש בסי' בני יששכר (בדרוש בין המלכים אות ג') זאת נחמתי צעני כי עשה צעוק"ד סי"ג תקוני דיקנא דאריך וכו' תקוני דזעיר הם עכוסים ולכן הימים האלו הם בצמח פנים כביכול. ולזה השם הו"י צ"ה אוחיות הקדומים לו עדס"ד מהוג התקוני של הדי' בחי' דיקנא כ"ל ב"ד הוא גימ' י"ג (תקונים דאריך) ס"ד הוא מספר ט' (תקוני דזעיר) וזה שא"כ זא"ח (ר"ה "תקוני "אריך "זעיר) נחמתי צעניי שבמסרה פחידין להחלול סי"ג תקונים דאריך ומ' תקונים דזעיר ואז יתגלה השם הו"י צ"ה ויכי' הגאולה ע"ש. ועפ"ז אמרתי שזה שאמר המקונן שרים בידם נחלו פני זקני"ם לא נהדרו ויינו שהסביב שנחנו בידם שרי ישראל לחיות בעוה"ר יען כיפני זקני"ם (היינו ה"ב זקנים דאריך וזעיר) לא נהדרו ולזה אמר שם ג"כ זאת אשיב אל לבי ע"כ אוחיל לך ובענין שא"ע"פ שלבי פתחונג ונמס בקרבי שתיני רוחה מעשים טובים של הדור שיכי' ראויין במדה דרין לגאולה עכ"ז זא"ח אשיב אל לבי (היינו שחני במוח בכו' זקני"ם שם אריך חסיד מדותיו של רחמים שיתגוללו על מדותיו) ע"כ אוחיל לך (שחרים עלינו וחיים לגאולנו א"ע"פ שאין הדור ראוי לכך) וזה ביאור דברי צעל הגדס כיון שהחיים שהוא בבחי' יעקב איש ח"ס יושב באהליו של הורס חמיד וצעוק"ד אנו רואין אף הולמדי תורה הם מדוכים צעוני וחכרון מרעס וכל ע"י שהתגברות החילונים צעוק"ד שלוקחים השפע היורד ממקור העליון עבורינו והוא שואל לליל התקדש מה הפסח כי הלא קיי"ל

וְשִׂאֵינוּ יוֹדֵעַ לְשִׂאוֹל אֵת פֶּתַח לֹא שְׂנֵאָמֵר,

והגדת

תפארת בנים

קיי"ל דבכח התיקון דמוחין גדליה נחקן בחיי הזקן כי קמן שאין לו מוחין גדלות אין לו זקן וכמ"ש הארז"ל (בפרק ז' משער חג המלות) עיי"ש וכלא בליכא כזכ הוא זמן תיקון מוחין גדלות ביתר שאת ויתר עוז אי"כ מכראוי להסתורר מדה הסוד בכח כבי תקוני דיקנא דאי"א ודזעיר בסוד זאי"ת (תקוני אריך זעיר) ועי"כ הוא שואל כענין מה זאי"ת. (ולזה בא ההשואב) בחוק יד הוי"אנו די ממלרים וכיינו כי כל דבריך שפחה ראו להסתורר הכח של החסדים בסוד דיקנא דאי"א ודזעיר להמשיך שפע עבור החמיימים וכשרים וכו' וכלים בחורה די והחיונים לא יוכלו לעכב להם ולמנוע מלרדה עבודיט כי בחוק יד הוי"אנו די ממלרים ומבואר בסע"ח שם (פרק ג') דענין יל"מ הי"י בקושי גדול ובחוק יד שהי"י אוחזים החיונים כל כך בדעת דז"א עד שגם הספא לחאר ז"א בבחינות ג' ג' ג' ע"כ הי"י נמנע השפע כ"כ מאחציי וכו' חוקק בגלות כי הי"י אוחזין הקליפות שם כ"כ ועי"כ הביא הקב"ה בראו יחצ"ש מוחין גדלות בז"א כדי שיחבטלו החיונים ולא יוכלו להחויק ולסאח שם וזה הי"י סגם די"ע עכ"ד ואי"כ ממילא מאחר שזא בכח חזקה סיד המוחין גדלות וזה הי"י ציטולם של החיונים שלא יוכלו להזיק לישראל ממילא שעי"ז יסי"י השובע לעובדי די שיאיר להם השפע ופרנסה וכ"ט בכח הזקנים דמוחין גדלות ולא יסי"י הכח ורשות להחיונים לנגוע בקב"ס ויסי"י לנו לצד ולא לזרים אהנו אכי"ר:

וְשִׂאֵינוּ יוֹדֵעַ לְשִׂאוֹל אֵת פֶּתַח לֹא שְׂנֵאָמֵר וסגדה לבנך ציוס הסוא וכי עיין בסידור הארז"ל שפרש שאינו יודע לשאול שאין לו מוחין אה פתח לו חשפיע לו וי"ל עפ"ד המגיד הקדוש ממעזריטש ז"ל בראשית ברא חלקים כו' ואמרו חז"ל בראשית נפי מאמר הוא וכל תמכו דבאמה למכ לא כחיב גב במאמר הראשון ויאמר כמו בכל כפי מאמרות הנכרה בזה העולם והיך דכא כל ענין בריאות השמים והארץ הי"י עיי"י ארופי אוחיות החורס ומחלה שלא יחס עוד אוחיות החורס לא שייך לומר ויאמר דכא עדיין לא הי"י אוחיות שמהם נעשה האמירה ורופי האוחיות והג"ך הקב"ה בראשית כל לבדוא כ"ב אוחיות החורס והאי"כ שייך ענין האמירה ורופי אוחיות ולזה אי"כ בראשית ברא חלקים א"ח היינו כ"ב אוחיות מא' עד ה' וכנודע. ולזה אמר כאן המגיד מי שיש לו בן שאינו יודע לשאול שאין לו מוחין כראוי לא ייאש אי"ע מלמוד חורס אלא ילמדנו בבחי"י ספו לי"י כחורא ועיי"י לימדיו באוחיות החורס ממשך לו מוחין ולזה א"ח פתח לו שבלימוד כ"ב אוחיות החורס מא' ומד ה' יפחחו לו שפרי חכמה לבנך ולזה אמר שנאמר וסגדה לבנך הוא ענין המכסה מלשון עידו דנסרא וכנודע:

וסגדה

הגדה של פסח

והגדת לבניך ביום ההוא לאמרי

בעבור

תפארת בנים

והגדת לבניך ביום ההוא לאמור בעבור זה עשה ד' לי בצאתי ממצרים
כנס בש"ס (סנהדרין ל"ח ע"א) אימת אחי מר היום אם בקולו
תשמעו וסיינו כי הנהא באבות הזכיר אותנו אל האמר לכשאפנה אשנה
שמה לא הפנה כי זה הוא עלת הילסיר כשרואה שהי"ע מתגבר עליו ומכניס
בלב האדם רצון טוב לקיים איזה מליט טובה וא"א לו לעמוד כנגדו כעח הוא
נותן לו עלה בתחבולותיו להכניס עני"פ עללות בהאדם שלא ימסר ולרוץ
לקיים המצוה תיקף רק שיניח האדם הדבר עד למחר או לאחר זמן שאז
יקיים המצוה ובינו לבינו הילסיר מתגבר עליו בעטנות שונות ומסיתו ומדיחו
עד שכשחנה רטנו מטיב לרע ר"ל ע"כ אמר ההנא אל האמר לכשאפנה אשנה
רק כשיגיע לי רצון ללמוד ולמוד ללמד ילא ימחין כלל וזה הוא אימת אחי מר
היו"ס אם בקולו תשמעו וסיינו כי אין לך אדם שאין לו עשה וכואו מהבנת
קול הילסיה מהר חורב שובו בניס שובצים וכנסם באזני כל ישראל ואם כל
אחד ואחד היו זכיר ורזו שתיקף כאשר נכנס הקול והרצון בלבו יעשה מעשה
המצוה צפיעל אז כנר ה"י ישראל לדיקים ועודו ד' וכבר ה"י בא משיח
ב"ד ותיקף השיכוב בזה הוא מחמת ההתרגלות שאין אנו שמים על לב
שתיקף כאשר נכנס הקול הילסיה מהר חורב בלבנו נשמע ונעשה המצוה
ונישב ללמוד כראוי וזה אמר היו"ס דייקא אם בקולו תשמעו ולא תדחו את
הקול הנכנס בלבכם עד לאחר זמן כי בינו לבינו נחבטל הרצון מכנס וכאמור
זה שאמרי"ג (בפי ראה) ושמתם לעשות את כל החוקים ואת המשפטים
אשר אנכי נותן לפניכם היו"ס דייקא ולא תדחו ליום אחר כנ"ל וזה ו"ל
הענין מה שאחז"ל בש"ס ושמתם את המצות שאין מחמיצין את המצות היינו
כי כבר אמרו חז"ל גלוי וידוע לפניך שרצונו לעשות רצונך אלא מי מעכב
באור שבעיסה מנכ"ב ולא אמר שכשחור שבעיסה מונע כי הילסיר אינו בא
לאדם לפחותו שימנע לגמרי רק שכל הסתהו הוא לעכבו שלא למסר לקיים
המצוה תיקף רק לאחר זמן וממילא נחבטל מלקיימה כזכר וזה ה"י המעלה
הריחם שה"י על ישראל בגאולה מצרים שלא הספיק ציוקם להחמיץ עד שנגלה
אליהם הקב"ה וגאלם והיינו שה"י הנם שה"י היל"ע גדול בכותו כ"כ וכאשר
ה"י רצון ישראל לעשות איזה מצוה לא הספיק ציוקם להחמיץ היינו שהילסיר
שהוא השאור שבעיסה לא ה"י ביכולתו לעכבו שלא למסר לקיימה ולהחמיץ
וה"י מקיימים היו"ס אם בקולו תשמעו ע"כ אחא מר ועגלה אליהם ממח"מ
הקב"ה וגאלם כאמור ולצורך זה צורך יעקב את השבטים שעי"ז יזכו לגאולה
ויצרכם ציו"ס שהוא (דייקא) לאמר היינו שנתן להם הכח לעמוד נגד הילסיר
שרואה לעכבם שלא לקיים ציו"ס שה"א שעי"ז יאלו מגלות מצרים וכאמור.
וכו שאמר המגיד והגדת לבניך ביום ההוא לאמור היינו שכל א' מישראל

מחייב

בְּעִבּוּר זֶה עָשָׂה יי לִי בְּצֵאתִי מִמִּצְרַיִם:
 יְכוּל מְרֹאשׁ חֹדֶשׁ תִּלְמוּד לִדְמֵי בְּיּוֹם הַהוּא.
 אִי בְּיּוֹם הַהוּא יְכוּל מִבְּעוֹד יוֹם תִּלְמוּד
 לִדְמֵי בְּעִבּוּר זֶה. בְּעִבּוּר זֶה לֹא אָמַרְתִּי אֶלָּא
 בְּשָׁעָה שְׁיִישׁ מִצָּה וּמְרוֹר מְנַחִים לְפָנֶיךָ:

מתחלה

תפארת בנים

מחוייב להסדיר לבניו באזכרת ציונים סה"א דייקא שכל מה שיטלה צדגוס לקיים חיים מנוח או ליבש ללמוד וכו' וכו' ציונים סה"א דייקא ולא יאמרו כשאפנה אשנה כי בעבור זה עשה די לי באתי ממזרים שזה סי' כל הסם שזכינו לזאת ממזרים על שלא הספיק בנקם של ארזינו לכחמין כחכר:
בעביר זה עשה די לי באתי ממזרים ע"פ מה שראיתי בכתבי אדמו"ר הקדוש ז"לל"ס"ה משיכאווי שבי בשם הרב הגאון עיר וקדיש מו"ס ארי' ליבש ז"ל מווישניאל ע"פ יודע אלקים כי וידע אלקים שזה סי' להמליך על ישראל ועון שלא סי' בידן להגאל צמטושים המשך לסם הקב"ה בחיי הידיעה שקודם הבחירה שלהם וא"כ אינם חוטאים בבחירתם עכ"ל"ק וזוה אמרתי לפרש מ"ש דס"ט"ה אלקים אחס יודע לאולתי ואשמותי ממך לא נכחדו אל יבוש בי קוין כי היינו כי כשונאים שלו התרעמו עליו שחטא ח"ו בבח שבש אמנם באמת אמרו חז"ל צ"ס"ם (כחובות דף ט"ו) כל האומר דוד חטא אינו אלא פועל ובאמת לא סי' לרוד הבחירה חפשיית שכן סי' רלוטו הקדוש של יוצר בראשית והיינו כי זוה לא סילק הקב"ה כביכול אח ידיעתו הקודמת וכידיעה סי' שהיא מוכנת לו מששת ימי בראשית וכו' מוכרח לעשות הדבר זה ולזה אמר אלקים אחס ידע"ת לגולתי ואשמותי ממך לא נכחדו (נטעם כידיעה שקודם הבחירה) א"כ אל הנחינו ביד הקמים עליו ולא יבושו בי קוין במה שאירע לי ענין זה ובחנם הם מציינים אותי אנשי שלומי ע"י"ז ובפענין זה אמרתי (בפי קרח) מה שאמר משה רבינו לקרח ועדתו בוקר ויודע די אח אשר לו ואת הקדוש והקריב אליו ואת אשר יבחר בו יקריב אליו היינו כי קרח ועדתו התפארו שהם קדושים ועושים מצות ומעש"ם ומגיע לסם שר כפול ומכופל וגם גדלות ושדרה צע"ס"ז חלף עבודתם ולזה השיב לסם משה שהם עושים שאין מגיע להם שום שר שכל מה שעשו מצוה ומעש"ם עד עתה סי' שהנחה פרויות מאחו והבדך כדי שיכא ע"י"ז החנודות למשכ ולאסרן כי קן גורם חכמות ואללם לא סי' הקב"ה כביכול מסלק ידיעתו מן בחירתם וא"כ אין מגיע לסם שום שר כי כל השר שהאדם מקבל בעד מעשיו הטובים הוא רק כשעושה בדרך ניעוד ומשבר תאוותו ומבטל רלוטו מפני ריון הקב"ה משא"כ קרח ועדתו שלא סי' בידם לבחור ברע ולזה אמר לסם בוקר

ויודע

הגדה של פסח

תפארת בנים

וידוע ד' זה אשר לו ואת הקדוש והקריב אליו סיינו שגם הקדושים שיש
בניכוס וחס קרובים להשי' בחורחס ועבדהם אין מגיע לטם שום שגור ע"ז
כי בוקר (כוא ענין קדמות) וידוע ד' את המעשה אשר יעשו לעובד וסידיעה
הכריחה את הבחירה כדי שיוכלו לחלוק על משע ואחרן וסוים ואת אשר יבחר
בו (מי שיש לו הבחירה סיינו צמי שהשי' כביכול מסלק ידיעחו כדי שיהי
לו בחירה חופשית) והקריב אליו (אוחו האיש שעובד את השי' בדרך נגוד
עג האוחו נפשו כ"ל) אוחו יקריב השי' אליו לסיוח ראש כ"ל ועד"ז
אמרחו לפרש דברי הנביא על זמן הגאולה ואמר ביום הסוא הנס חלקונו זס
קוינו לו ונמר ורכין להבין דכלא בלמה ד' הוא חלקי חלקים ואדוני האדונים
וסוא חלקים של כל העולם רק שהוא נקרא חלקי' משום שאוס"ע אינם מכירים
גדולתו ואחדותו ויעבדו אלהים אחרים אבל לעת"ל הלא ימאסו איש באלילי
זהבו ואיש באלילי כסף וינחו את עצביהם יהפדו את פסוליהם ויבין כולם
שחס אחד לעבדו ויהקן עולם במלכות שדי וכל בני צבר יקראו בשמו ויכירו
וידעו כל יושבי חבל יחודו ואחדותו יהצ"ש בעולם וא"כ למה לא יהי נקרא
אז גם לערלים חלקונו סיינו לכל העולם ולמה נאמר ואמר ביום סויה הנס
חלקונו זס וגו' אמנם בצלפה היל י"ל כי הוא נודע מדברי השי' (ננוחות
דף נ"ג ע"ב) ז"ה הוא הקב"ה כמי' זס חלי וי"כ צובר (פ' ויחי דף קפ"ו
ע"ב) וי"כ בסי' שמן סעוד בישעי' הטעם שהקב"ה נקרא זס משום שכל הכנזרים
הם משתנים ומש השי' אחמול אינו הייב ומש סויה היום אינו למחר ולא ידק
עליו לומר זס הוא אבל הקב"ה אין לפניו שינוי ולו לצד ידק לומר זס הוא
חלקונו ולפי האמור מובן שענין זס שייך רק לגבי ישראל שכדי לזכות אותן
אינו משכס ידיעחו כביכול וסידיעה הוא מכריח את הבחירה ע"כ נקרא הקב"ה
כביכול לגבי ישראל שזס זס שאינו משכס ידיעחו כדי לבטל מהס הקפרוג
לזורך הגאולה כ"ל אבל לגבי אוסי' לא יחבן לקרותו צחאר זס כי אין ידיעחו
כביכול מכריח את בחירתן כ"ל ע"כ יאמרו ישראל לע"ל ואמר ביום הסוא
הנס חלקונו זס וגו' דייקא ובוז יובן מה שאמרו ישראל שצעת קרו"ס זס חלי
ואנוסו ופרשי' אתנחס לפניו צמלות וסויו שצצעת קרו"ס עטן שער של יס
סללו עעי' וכללו עעי' וסעי' להס הקב"ה שישראל עשו חטובה וכמי' צמדיר
(פ' בשלח) וזס יחבן רק אם ידיעחו כביכול יכריח את בחירתם שלא ישנו
ידיעחו ולא יבחרו לעשות הרע צעיני ד' אבז אם גם אז לא הי' סידיעה
מכריח את הבחירה אין חטובה של הקב"ה חטובה דסא עדיין הבחירה חפשית
חללס ויכולן לבחור ברע ח"ו ולזס אמרו ישראל זס חלי ואנוסו אתנחס לפניו
צמלות סיינו שצצעת קרו"ס כחלבש הקב"ה כביכול צצחי זס שלא ישכס ידיעחו
יחבי ויכריח סידיעה שלו כביכול את בחירתם שלא יעבדו על רצונו יהצ"ש
ויעשו חטובה וחי להס צטווח מחטובה השי' להשר צבדחי יהיו נאים לפניו
יחבי המיד צמלות ומע"ט וכאמור וזס שאלו חומרים בעבור זס משע ד' לי
בלחתי ממנרים סיינו שצביל ידיעחו שסכריח את בחירתם שלא ישכס סידיעה

**מתחלה עובדי עברה וזרה היו אבותינו
ועבשיו קרבני המקום לעבודתו**

שנאמר

תפארת בנים

שלו כביכול ע"י בחירתם כדי שיהי נקרא זה אלי כנ"ל וע"כ הוליאם הסי"י מארמ"ז אר"פ שלפי מעשיכם לא ה"י כדאין כנ"ל:

מתחלה עובדי ע"ז ה"י אבותינו ועבשו קרבנו המקום לעבודתו י"ל ע"פ מ"ש במחצתה הקודש (שער י"מ דף ע"ד ע"ב) בסוד מ"ש חז"ל מקום שבעלי השוכה עומדים אין לדיקים גמורים וכולין לעמוד כי אין החינוכים אוחזים רק בשמחה היותר קדושה וע"כ אמרו חז"ל כל הגדול מחבירו יצרו גדול ממנו כל מה שגבמחו גדול ונזבע ממקור עליון יותר עליו מהאויים החינוכים יותר להחטיוא כדי להאחו ולהניק ממנו ואותן שאין נשמחן גבוה וגדולה כ"כ אין להחטיונים תאוה כ"כ להחטיוא כי אין להם מה לינק מקדושתו כ"כ וע"כ במקום שבעלי השוכה עומדים היינו אוחסם כלדיקים שה"י להחטיונים אחיזה צהם עד שחזו בו להחטיוא ומנילא שלאחר שטעו השוכה כראוי ותיקנו אח אשר עותו וחזרו לראשונה שהיו צחלה נשמות גדולות הם גדולים במעלתן מאותן לדיקים כמובים שגמנתן הם שפלים שאין בהם כח לעלות למדרגות הבעלי השוכה עיי"ש לדרכו זה כ"ל הענין משאחז"ל (בסנהדרין ק"ז ע"א) שצא דוד עד הראש מלמד שציקש לעבוד ע"ז והיינו שגמנתו היתה גדולה כ"כ במעלתו עד שהם א והחטיונים סובבו ורשליכו בו יחסר מעין ענין לעבוד ע"ז. ועל בחינה זו מובן דברי חז"ל ופרש"י בויקרא אשר נשיא יסמ"א אשרי הדור אשר הנשיא יחטא כי אם אירע לו שחגיג חטא לידו מן הסהם הנה מקור נשמחו הוא ממקום גבוה מעל גבוים וע"כ אחזו בו החטיונים להצואו לידו אחס חטא ככל מה שה"י יכולתם וכאמור זה שאנו אומרים לעלמינו מתחלה עובדי ע"ז ה"י אבותינו וא"כ מן הסהם הוא משום שה"י נשמחם נזבע ממקור מעלה גבוה יותר משאר הנשמות שצדורחס ועבשו לאחר שגשהלשלו אותן הנשמות דור אחר דור וצאו לעופינו צדאוי אנו חייבים לעבוד כש"י בכל אופן היותר נזב כיון שאנו מנשמות גבוהים כ"כ והוא ע"ד שאנו אומרים אבל אהנו עמך בני בריהך זרע אברהם כ"י לפיך אהנו חייבים לסדוה לך ולשבחך וכו' וסבן:

א"י מתחלה עובדי ע"ז ה"י אבותינו ועבשו קרבנו המקום לעבודתו הנה לריכין להבין דלכאורה מה זה ענין לסיפור י"מ שאנו מחויבים בלילה הזה ויש להבין מ"ש במדרש שהשר שלים עטן הללו עע"ז והללו כ"י וחלילה לומר שהדבר הוא כן כפשיטות שישראל קדושים עמוסים מיני צטן עבדו ע"ז בצופעל ממש חלילה לומר כן הם מלכזכיר אמנם להבין דברי חכמים וחדוהם כ"ל כי הנה נדע מדברי הארז"ל שכל ענין הגלות מלר"ס ה"י מה שפרעה ינק מדעתה של ישראל וצא הקולקול צדעתה מכה החטא של אדס"ר שערב עוב צרע

הגדה של פסח

שְׁנֵי אָמָר וַיֹּאמֶר יְהוֹשֻׁעַ אֶל כָּל הָעָם כֹּה אָמַר
יְיָ אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל בְּעֶבֶר הִגְהֵר יִשְׁבוּ אֲבוֹתֵיכֶם
מֵעוֹלָם. תָּרַח אָבִי אֲבָרְהָם וְאָבִי נָחוֹר וַיַּעֲבְדוּ
אֱלֹהִים אֲחֵרִים: וְאַתָּח אֶת אֲבִיכֶם אֶת אֲבָרְהָם
מֵעֶבֶר הִגְהֵר וְאוֹלָךְ אוֹתוֹ בְּבָד אֶרֶץ כְּנָעַן
וְאַרְבָּה אֶת זָרְעוֹ וְנָתַן לוֹ אֶת יִצְחָק וְנָתַן

ליצחק

תפארת בנים

צַרַּע וּכְמִ"ש צַפְעִי"ח (בְּרִית שַׁעַר חַס"מ) וְהִנֵּה נֹדַע מִדְּבָרֵי הַחוּבָה הַלְּבָבוֹת
כִּי מִי שֶׁיָּהִי לוֹ מַחֲשָׁבוֹת גִּילּוֹחַ אוֹ פְּנוּי אַחֲרַי בַּשַּׁעַח עֲשׂוּיֹת הַמַּלְוָה אוֹ בַּשַּׁעַח
חֹרֵה וְחַפְלָה הִ"ז עוֹבֵד עִ"ז בַּשֹּׁחַף חִזְוֵלְפִי דְּבָרֵי הַאֲרִיזוֹ"ל הַכִּיל הַנֶּסֶס מוֹבֵן
הַעֲנִין שֶׁזֶה הִ"י כָּל הַגְּלוּת שֶׁבַּשַּׁעַח חֹרֵה וְחַפְלִי וְקוּיֹס הַמַּלְוָה לֹא הִ"י לְיִשְׂרָאֵל
צִיּוֹלָחַס לְנַמְסֵם מַחֲשָׁבָתָם לַחֲשׁוֹב בְּלַחֵי לָדִי לְבָדוֹ כִּי הִ"י הַקִּילְקוֹל בְּהַדְפַּס
שֶׁלֶסֶס חֹס בִּיאֹר דְּבָרֵי הַמַּדְרַשׁ שֶׁכֶּשֶׁר שֶׁל יֵם עָמָן הַלְלוּ עוֹבְדֵי עִ"ז וְהַלְלוּ כִּי
וְסִינֵי שֶׁנֶּס יִשְׂרָאֵל אֶף שְׁלֹמֵדִים וְחַפְלָלִים מִ"מ הֵם כְּעוֹבְדֵי עִ"ז יַעֲן מַחֲשָׁבִים
מַחֲשָׁבָה פִּיגוּל כִּי"ל וְלֹא הַשִּׁיב לוֹ הַקְּבִ"ס וְדִי אַחַס דָּן שׁוֹגֵג כְּמוּדִד וְאוֹנֵס
כְּרָעָן וְסִינֵי שֶׁכָּל הַמַּחֲשָׁבוֹת זְרוּחַ שֶׁבְּאִיס לֶסֶס בַּשַּׁעַח חֹרֵה וְחַפְלָה הֵם
כְּלַחֲסוּסִים כִּי הוּא עִ"י הַקְּלִיפִי שֶׁל מַזְרִיס שֶׁקִּילְקוֹלוֹ הַדְפַּס שֶׁלֶסֶס וְלֹא אֵט
אוֹמְרִים מַחֲלֵס עוֹבְדֵי עִ"ז הִיוּ אֲבוֹתֵינוּ שֶׁלֹּא הִ"י צִידֵם לְנַמְסֵם מַחֲשָׁבָתָם
לַחֲפַלֵּל וְלַלְמוּד חֹרֵה בְּלַחֵי לָדִי לְבָדוֹ וְכַשִּׁיז קָרַבְנוּ הַמַּקּוֹס לַעֲבֹדְחוֹ הִינֵנו אַחַס
עוֹבְדֵי שֶׁבֶלֶז זֶה חַפְלָה הִינֵנו כִּי מַפְהֵס אֵט יוֹבִלִים לְנַמְסֵם מַחֲשָׁבֵינוּ וְלַבְּצִיט
בַּחֲרוֹה וְכַפְסִילִי שִׁסִּי בְּלַחֵי לָדִי לְבָדוֹ וְכַאֲמוֹד:

אִ"י מַחֲלֵס עוֹבְדֵי עִ"ז הִיוּ אֲבוֹתֵינוּ וְכַשִּׁיז קָרַבְנוּ הַמַּקּוֹס לַעֲבֹדְחוֹ כִּי תָרַח אָבִי
אֲבָרְהָם וְאָבִי נָחוֹר וַיַּעֲבְדוּ אֱלֹהִים אֲחֵרִים לְבָאֵר הַמַּשָּׁךְ הַדְּבָרִים נְקִידִים
חֹס שְׁאֲמַרְנוּ (בְּסִי כִי הַשִּׁא) וַיִּשְׁמַע יְהוֹשֻׁעַ אֶחָ קוֹל הַעֵס בְּרַעַס (וַעֲרַשׂ"י
בְּכַרְפֵּי שֶׁהִי יִשְׂרָאֵל מְרִיעִים וְשַׁמְחִים וְזַעֲפִיקִים) וַיֹּאמֶר אֵין קוֹל עֲטוּחַ גְּבוּרָה
וְאֵין קוֹל עֲנוּחַ חֲלִישָׁה (וְהַדְרָגָה אוֹנְקָלוֹס וְאֶף לֹא קָל חֲלַשָּׁן דְּמַחֲבָרִין) עֲשִׂד הַרֵב
הַקְּדוּשׁ רֵצֵן שֶׁל יִשְׂרָאֵל מַכְרִיִּים מַחְדוּעַשׁוֹב זְלַחֲסִים (הַמוֹבָא צִיּוֹלָכַ הַבְּרַכָּה
בְּחוֹמַשׁ פִּי קְדוּשִׁים) בַּעֲסוֹת לֹא חֲקוּיֹפוֹ שֶׁאֵחָ רֶאשִׁשֶׁס דֶּסֶס אִיחָא בַּעֲשִׂים (רִי"ס
דָּף י"ז) דִּי ר' אֵי הוּא קוֹדֵם שִׁחֲמַחַ הַאֲדָם אֵינִי הוּא לְאַחַר שִׁחֲמַחַ הַאֲדָם
וְהַקְּשָׁה הַרְאִישׁ שֶׁס כֹּה קוֹדֵם שִׁחֲמַחַ הַאֲדָם מַס צַעִי רַחֲמֵי וְאֵמַר הַסִּיק הַכִּיל
דֶּסֶס אִיחָא בְּחוּבָה הַלְּבָבוֹת בְּנִי אֵחָ אֵין צִכַּס חַמַּח מַחֲיִירָל אֵינִי מַכַּס מֵן
יֹחַד מַחֲמַח וְשֶׁאֵלוֹ חוּחוֹ מַסוֹ הִיּוֹחַד מֵן הַחַמַּח וְכַשִּׁיז שֶׁהוּא הַגְּלוּת שֶׁצִּי עֲסוֹבֵר
שֶׁלֹּא חַמַּח מַצִּי בּוֹ הַגְּלוּת שֶׁהוּא יֹחַד חַמַּח מֵן הַחַמַּח נַמְלָא קוֹדֵם הַחַמַּח

צַעִי

תפארת בנים

בני בודאי רחמים לכפר על פון גאוח סלב ואחר שדע שחטא לבו נשבר בקרצו ובני רחמי לכפר לו על אוחו פון שחטא וידוע שבני שמוח סו"ה סם סוד מלפ"ץ מלפ"ץ שסם סוד שבני פאוח סקודמים ליג חקיני דיקנא וסוינו פאח א' לסמש"ך רחמים על חטא גאוח שמנו ביותר אלל מי שלא חטא שכובר שאין כמותו בממשל בעולם כיון שלא חטא בפועל ופאח סבי ממשיך רחמים למי שחטא ועבר על מימרא דרחמנא אלל מי שעושה שניכס ר"ל שחטא וגם מהגאח שכוח מעוות שלא יוכל לחקן שלא יסבול אוחו מדה על רחמים וחס שכזכירס החורס לא תקיפו פאח ראשכס מלשון חיבור (כמו און מקיפ"ן ברואה) סוינו שלא תחברו שני הפיאוח ביחד בי"ה לך גיאוח וגם חטא כי מכ שאלח מכפר על הגיאוח סוא רק אס עכ"פ לא חטא וכן מה שסבי מכפר על חטא סוא אס עכ"פ לבו נשבר בקרצו אלל לחברס יחד שיכפר כבי פיאות יחד על החטא וכיגאות ביהוד זס לא יסבול סרעיון עכד"ק ואני אמרתי לשוס"ף שם הלום מרמז גס סיוס הפסוק שס ולא תשחית פאח זקניך ופירש"י סוף סוקן דכנס סס"ף מתקיני דיקנא סוא מדה ונק"ה ומבואר (בש"ס יומא פ"ו ע"א) כחיב ונק"ה וכחיב ולא ינקס ומשני מנקס לשבוס ואינו מנקס לשחינס שביס ונסס מבואר דהמתגאח אינו זוכס לתשובה כי המתגאח כאלו עובד ע"ז ובני"ז כחיב כל בל"י לא ישובין וסוינו כי ה"ה"ד ממעל את עיניו שלא ישים אל לבו לשבוס חס רמז ב"ממשך סקרא לא תקיפו פאח ראשכס וסוינו פאח ח"ו חטא אחס חטא עכ"פ יס"י נלמח לבס מעלה ענוס מוס שני"ז יס"י לבכס נשבר בקרצכס ויחבטל מכס סגאוח שאס ח"ו לא יחבטל מכס סגאוח ע"ז כנס אחס משחיהיס את פאח זקניכס סוינו סוף סוקן ססוא מדה ונק"ה לשבוס דיקנא כי המתגאח כעובד ע"ז שנלמח כס כל בל"י לא ישובין שאין מספיקין בידו לעשות תשובה וסו סמשך הפסוקים כפי כי חטא סכ"ל דכנס ספעס של סדור דשכ שבאו לידי עבירה זו רח"ל ה"י לפי דברי סחובת סלצכות סכ"ל שמי שלא הבוא מעולם יפ לחוש לו לסיוחא מן חטא שכוא גאוח ע"כ בקשו לעשות אחס חטא כדי לשבור את לבכס לכניע למדה ענוס ולזס אמרו עסס לנו כו כי זס משס סא"ס לא ידענו מה ס"י לו סוינו שאין אלו יבולין לבוא למדרגת מסי"ר סס"י עינו מכל אדם אשר על פני סאדמס ויחקן שזס מה שפעו סערצ רב כמס שהצימו אחר משה ואמרו בש"ס (מ"ק דף י"ח ע"ב ובירושלמי כבוריס) מלמד שחשדוכו בל"א כנ"ל וסוינו שסברו שמשכ בל רוב עטונותו ולזס רלו גס כס לבוא למדה ענוות של משס ובקשו ג"כ לעשותה אחס עבירה גדולס כדי לשבור לבס בקרצכס אמנס יפן אמרו חז"ל בעון ע"ז כל בל"י לא ישובין וסורס סגאוח סוא מעבירה ע"ז ממילא שפ"י עבירה זו נחרבה כסס סגאוח ולא נחנו על לבס לשבוס כלל על עבירה זו וגם לאחר חטא עמדו במדרס וגיאותהס לזס אמר"כ גס לאחר חטא וישלו עולות (שמנו לאחר חטא סזס עוד יוחד במדה סגאוח) ורס לבכס יוחד מעלה מעלה חס בלמך סכחוב וישמע יבושע את קול ספס כרעו סוינו שסריעו

מעשיכס

חגרה של פסח

תפארת בנים

מעשיהם בזה שלא די שלא ע"ז למדת הטובה ושאלת רוח אלף אדרבה ע"ז השתחררו מה נפשם ונתרבה בהם הנאות ולזה הרש"י שבי מריעים מעשיהם וליהקים שהוא הספק ממדת לב נשבר ומדכא ולזה אמר יוסעף אין זה קול ענות גבורי היינו שלא ע"י מעש' זו יבואו לשום מעשה שיהי כדאי שכקב"ה ירחם עליכם כי אין זה קול גבורה שמנלחים קרבא (כמ"ש בח"א) היינו לבהגבר על יסיר במלחמה סוגר כי גבר עליהם ועברו על רגליו יחב"ש בעוכ"ד ואין זה קול חלושה (כמ"ש בח"א) קל חלשין דמהברין היינו לכוות נשבר לבס בקרבם ע"ז (וא"ל הקב"ה למשה אחר מעש' זו) כך רד כי שחת עמך והיינו כפרש"י רד מגדולתך והיינו כי כל ענין החטא שחטאו אנשי סדור הסוף בזה ה"י כדי שיהי להם ירידה מהנאות שלהם ככ"ל וחס לא די שלא חקרו ח"ע בטובה ע"ז אלף אדרבה נחרצ לבס ע"ז ונחגאו יותר ולא זכו כלל לכוות לבסם נשבר לחיז במדת הטוב וע"כ ח"ל כלך מדרך זה רק רד מגדולתך שהוא חור וחספ' וכמ"ש בש"ס (מגילת דף כ"ז ע"א) וחת כל בית הגדול שקף חד אמר מקום שמגדלין בו חורס וחד אמר מקום שמגדלין בו חפלי ע"ש והיינו שחרא' שיהי לך בחי' עניה אף אם תרבה חורס וחפלי כי שחת עמך (היינו שטעו וסברו שא"ל לבוא לידי שפלות כ"א ע"י קטנות שהוא עבירות וחטאים וע"ז טעו מעשה זו רח"ל ובהתו עד כי אין מרפא ע"כ חסידים מעשה שיסורו מדרך עבודה כזו רק שידאו לסגל חורס ומנות ולכוות קולג אל הבריה שלא יחטאו ואפי"ה ישי להם עטרה) וזכו ביאור דברי בעל הגדה שהוא מההול בנות ואמר מתהלי עופ"ז ה"י אבותינו היינו שיהי להם זה טעון של נאות שהוא כעובד. ע"ז היינו שגם אם חטאו לא נשבר לבסם בקרבם ועכשו קרבנו המקום לעבודתו שאם יארע לפעמים שחטאו ח"ו נחקרב ע"ז יותר לעבודתו יחב"ש ע"י שצורת לב ושפלת רוח שמשיג ע"ז ולזה מביא פסוק זה מדה אבי אברהם (אבי הוא לשון אבותיו דכלכו דם) היינו שיהי נשעם בו מדה אברהם שיהי לדיק בכל דרכיו וקולע אל השערה ולא יחטא וגם אבי נחור (שעבר על עבירות) והיינו אפי"ס שעברו ע"כ עבירות שצחורס מעשה נחור ה"י סבורים שיהי אברהם מטובדי אלהים אחרים היינו שיהי חמוד מלא גאות גם אם חטאו כמעט חטאים היו בחי' מריעים ושמיחים ככ"ל. ה' יעזרנו ויילנו ברוב רחמיו וחסדיו :

ויתכן עוד לומר מתחלה עובדי ע"ז ה"י אבותינו ועכשו קרבנו המקום לעבודתו ע"ד האור כהיים כקדוש צפי צבר וכי ימוך אחיך ומכר מאחוזו וכי ימוך אחיך היינו בבחי' מ"ש חז"ל מה עני עני בדעת והיינו כשיעשה עבירות ח"ו ומכר מאחוזו היינו הביסמ"ק שמסר בידם בעונו ובצואור הדברים אמרתי כי הנה צנין ביסמ"ק צ"צ ויהי נכנס ע"י דברי חורס וחפלה ומנות ומע"ס וכמ"ש ואני אחי לה חומתה אש סביב ואש הוא כינוי לחורס וכמ"ש סוף כה דברי כאש וכמ"ש בש"ס (תענית דף ז' ע"א) חס שאטו אומרים ועתה בעונותינו הרבים חרב ביסמ"ק לכן בעוכ"ד חרב עירנו והיינו

תפארת בנים

וכינינו כי טרע ממ"ש בראשית חכמה ושאר ספס"ק צענין נירו לכס ניר ואל
 חזרנו אל הקוליים שהמנוח ומעשי'ט שטוש סאדס קודס שטוש חסובה על
 עונוהו לוקחים ספ"א לפרנסהם וכו' כמו שהאר"י ז"ל סקדו' זללס"ס
 בהקדמה ספרו דרך פקודין ומזבן הענין מ"ש האוס"ה שם שעי' העבירות
 גורמים שמוסרין אה בנין ביהמ"ק להחילונים וסיינו שאף אס אנו צונין איזה
 שורות לבנים ואבני נדק מתורס ומנוח לבנין ביהמ"ק מ"מ ע"י עבירות שנבראו
 מהם הקליפות באים החילונים וסוחרין הצנין ולוקחין לסס המנוח וסחורס
 לפרנסהם וע"כ אנו אומרים בעונוחינו חרצ ביהמ"ק וסיינו ע"י הקליפות
 שנבראו ע"י עונוחינו גורמים סירוס ביהמ"ק מה שהקליפות של העבירות
 מהרסוין ומעכבין סאבנים של הורס ומנוח שנבנו לחומה סכס וסחקוס וכאמור
 וזה פי"כ אלה פקודי המשכן משכ"ן העדות (סיינו שהסחרון לשון פקוד"י
 ולא נפק"ד ממנו איש) בעו"ה שנחמשכן המקדש כעה ונחרצ ואינו נבנה סול
 יען כי נחמשכ"ן העדות צידם (סול סחורס וסחורס ומעשי'ט שנקראים עדות
 כמ"ש עדות ד' נאמנס) בעונוחינו וזה ביאר דברי צבל סגדס כאן שמחלה
 קודס שננאלו אצוחינו ממלרים שלס סי נקראים עדיין צנים למקוס ולא סי
 מועיל לסס חסובס כמ"ש זקיני הקדוש צבני יששכר ממילא סגל העבודה
 סכיו עובדים לסשו"ח סי סולך ח"ו לס"א ונחנו זכס כח לפ"ז צבחי' זורע
 אל הקוליים ועכשו (אחר סגאולה שאנו נקראים צנים למקוס ומועיל לסס
 חסובס) קרבנו המקוס לעבודתו"ה"ש שאינו סולך ח"ו כל סחורס ומנוח לפ"ז
 ולסקליפות רק לעבודתו יחצ"ש לפני ולפנים וכאמור :

אי מתחלה עובדי ע"ו סי אצוחינו ועכשו קרבנו המקוס לעבודתו מוזבן
 ע"ס דברי רבינו צע"ח (צשג"ח ח"מ) דענין גלוס מלרים סי על אשר
 פרעס סי יונק מהדעה ומזבן מזה מה שאנו אומרים עבדים סיו: לפרעס
 צמלרים וסיינו כמ"ש צשים קדושין (דף ל"ו ע"א) בזמן שישראל עושין ראונו
 של מקוס נקראים צנים א"כ אס ח"ו אין עושין ראונו של מקוס נקראים
 עבדים וסיינו יען כי פרעס סי יונק מן הדעה דקדושה לא סי יכולים ישראל
 להספלל וללמוד ככוונס ראו' וברעותא דלצא יען שפרעס סי לו אחיזס בסדעת
 וצכל עה שבא לישראל ראו קדושה לעובדו יחצ"ש סהערג פרעס וסמשך
 מחשבות עמאות ח"ו ולא סי יכולין לעשות ראונו יחצ"ש ברפוחא דלצא
 כדצני למכו וע"כ אנו אומרים עבדים סיונו לפרעס צמלרים סיונו שלס סי
 יכולים לעשות ראונו יחצ"ש צלי מחשבות זרות ע"כ סיונו נקראים שם עבדים
 וידוע מדברי חס"ל כי מי שעובד אה שסס לשס יסורא או גיאות כר"ז צבחי'
 עובד ע"ז בשיחוק ח"ו וזה שאנו אומרים מתחלה עובדי ע"ז סי אצוחינו
 שסיינו צבחי' עובדי ע"ז בשיחוק שפרעס סי יונק מהדעה ולא סי ציכולס
 להספלל וללמוד צלי מחשבות זרות ככ"ל ועכשו (שנחבטל יתיקת פרעס
 מהדעת) קרבנו המקוס לעבודתו (איזה עבודה ססיל צלב זו חספס) סיונו
 ועכשו

הגדה של פסח

תפארת בנים

ועשוי יש ביכולתו לעבוד עבודה שבלב עבודה חמה בלי הסרורי גיאה ופניוח
ובאמור (ובעין זה לעיל בד"ס א"י מתחלס [סראשין] [בשיעו קתח] :

א"י מהחלס עובדי ע"ז סי' אנוחיו ועשוי קרבנו המקום לעבודתו ואקדים
מ"ש (בפי פקווי) בפסוק ככל אשר לזכר ד' את משה בן עשו בני
ישראל את כל העבודה וירא משה את כל המלאכה וסנה עשו איתה כאשר
לזכר ד' את משה בן עשו ויבדק אחס משה פדש"י אמר להם יסי' רזון
שחשס שכינס במעשי ידוכס ויסי נועס ד' אלקינו עלינו וגוי וסנה לזיכין
לסבין לאיזה לורך סי' הכרכס זו וסלח ככר סבטיח לסס הקב"ה ועשו לי
מקדס וסבנתי בהוכס ומס זה סוסיק משה צברכחו בזה ויש לסבין דברי רש"י
(בהסלים ז') בפסוק ויסי נועס ד' אלקינו עלינו שכינה וסנחומיו ע"ש ויש
לסבין ספל לבין סקרא ומעסה ידיו כוננה עלינו ומעסה ידיו כוננה אמנס
פירס סדברים סוה ע"ס"ד רבינו יונה סמונח בעוש"ע (א"ח סי' רל"ה) במס
שאלרו חז"ל וכל מעשך יסי' לשס שמים אפילו דברים של רשות סבחו וקימו
וסיליבו במסח ומחן יסי' לשס שמים סי"י לו סכמכרות לעבודה סס"י ומי
שעושה בן נמנח עובד את בוראו סמיד ע"ז חסו סלמך דש"ס ססבחי
דרכי (גס בעניני עוס"ז) ואסיבס רגלי אל פדוסיך (סוה סיבס לעדוסיך
לקייס רזין סס"י וסורחו) צבחי בכל דרכיך דעסו. וסו אברי חמיני דרך
(גס בדרך מו"מ ועסקו) ססלכיס צחורת ס. וס סוה צילוד סכחוב ויסי
נועס ד' אלקינו עלינו ופדש"י שכינה וסנחומיו וסיינו שאלס רואס אדס סלכב
ובר לבב אשר לבו דבוק בסש"י סכיח מוכרח להניח למודו ולינך או לנסוע
ללורך מו"מ סנה יפול בו עלצות חלילה סהוה מפנה לבו לבטלס לזס אמר
ויסי נועס ד' אלקינו עלינו סיינו שכינה סיינו דביקוח סשכינס סקדושה שגס
בזס סהוה עוסק צמו"מ ע"ד כוונס כ"ל יש שס סשרלח שכינס כמו צעוסק
צחורס כ"ל וסנחומיו (סלח ירך לבבו במס סהוה מפנה לבו לבטלס ועוסק
צמו"מ) ומעסה ידיו כוננה עלינו (סיינו סנחשב לנו פעולה מעסה ידיו כאלו
סיינו יושבים על סחורס ועל סעבודה) ומעסה ידיו כוננה (קאי על סשכינס
סקדושה) סיינו פע"י מעסה ידיו צמו"מ ומללכת אוכל נפש חנו מכוונים
ללורך חיקון סגלכות לכבר סבחות ולסנות ח"ח לגדל צניס לח"ח לסשיח צנחיו
לח"ח ונמנח שגס צמו"מ ומללכס צמ"י צכוונס כ"ל סוה מחקן סמלכות
כ"ל. ועד"ז סמעחי צסס חכס אחד סלמר פי' דברי חז"ל (פסחים נ' ע"א)
אשרי מי שבח לבאן וסלמודו ציד"ו סיינו צידו ממס שפוסק במללכתו כדי
לכרויח ליחן מפנה לעני בן חורס ולכיוח מהמכין דלודייחל סעי"ז יושב סח"ח
על סחורס ועבודה נמנח סמללכתו כוה היסוד של זס סח"ח סלומד חורס
צכח זס ולזס שפיר אמרו אשרי מי שבח לבאן וסלמודו צידו (ממס) כ"ל עכ"ד
ועד"ז אמרחי פי"ס פ (בפי ויקסל) ויעשו כל חכס לב צעוסי סמללכס את
סמסקן סיינו סחכמי לב אשר עיניכס צרלשס גס כשעוסקים צמללכתס וצמו"מ
מללכת חוכל נפש יכונו שעוסיכ כל זס כדי סמריווח סירוויחו ויכלו לחרס

חרומח

**לִיצְחָק אֵת יַעֲקֹב וְאֵת יַעֲשׂוּ וְאֵתן לַעֲשׂוֹ אֵת
הַר שְׁעִיר קָרַשְׁתָּ אֹתוֹ וַיַּעֲקֹב וּבְגָיו יִרְדּוּ מִצְרַיִם;**

בירך

תפארת בנים

חרומה זכב וכסף לנורך בנין המשכן ולא ממילא שבגשיות מלאכתם הרשות
 בזה הם בונים את המשכן וזה הוא ביאור הפסוק (בפי' סקודי הניל) ככל
 אשר נזכר ד' את משש כן עשו בני ישראל את כל העבודה (סיינו עבודה
 מלאכה הרבות ומו"מ ומלאכה אומנת) סיינו עשו בני ישראל את כל עבודה
 הרשות ומלאכה אוכל נפש כדי שיבי' להם מעות לנורך בנין המשכן ככ"ג ע"כ הו'
 נחשב גם מלאכה הרשות שלהם כמו עבודה מלאכה המשכן ממם כנ"ל וזהו
 פסיים וירא משש את כל המלאכה (סיינו מלאכה הרשות ומו"מ שלהם).
 וכן עשו אוסה כאשר נזכר ד' את משש (חיבה כאשר הוא מלשון דמיון)
 סיינו שכיוונו במלאכתם באופן שנחשב גם מלאכה הרשות שלהם כאלו הוא
 אי' מהמנות שזכר ד' את משש במלאכה המשכן וזהו אמר יס"י רצון שחשבת
 שכינה במעשה ידיכם שגם עוד סוף כל הדורות יס"י ששראת השכינה במעשה
 ידיכם שחששו כל מעשיכם העולמיים כזוונס זו ויסי נועם ד' אלקינו עליו
 וגו' כמש"ל וזה הוא ביאור דברי בעל הגדה כאן שאמר מהחלה עובדי פי'
 סי' אבותינו וסיינו כמי' בחובת הלבוש ובכל פשרים הקדושים שאין דבר
 רשות בעולם שכל העולם הוא או מזה או עבודה ולזה קודם שבאנו תחת
 נכפי השכינה בדרך התורה והעבודה כראוי וגם לאשר לקיום עבודה זו לריבין
 דעי"ת השלם כמי' דיע את אלקי אביך ועבדו וזהו בכל דרכיך דעסו' כנ"ל
 וכיון שפרעס סי' וונק מהדעי"ת וסי' במצרים גלות הדעי"ת ע"כ לא יכלו אבותינו
 במצרים לכיון דעי"ת לזה בעבודה כזו גם בעניני מו"מ ועו"מ כמי' נאלא ח"ו
 כל מה שעבדו עבודתם במלאכה הרשות סי' עבודה זרה (סיינו שכל עבודה
 ומלאכה שאינו עבודה הבורא סי' נקראת עבודה זרה שהוא זרס להגבול
 הקדושה) ופכשו (שנכנסו לגבול הקדושה וגאל אותנו ממצרים)
 קרבנו המקום לעבודתו (שמם שאנו עוסקים כפת במלאכה אוכל נפש הוא
 ג"כ בכל עבודה הש"י) כנ"ל:

וְאֵתן לעשו את הר שער לרשת אוחו ויעקב וזנו וירדו מצרים. להבין
 המשך הדברים אקדים מה שאמרתו צביאור דברי המדרש (פיושלח)
 עד אשר אבוא אל אדוני שעירס הכ"ד ועלו עושיים בשר ליון לשפוט את
 הר עשו וגו' רבינו כד הו' סליק למלכותא הו' מסחכל בדהא פרשתא ולא
 הו' נסיב ארמאס עמו חד זמן לא אסחכל בה ונסיב עמי' ארמאין ע"ש והבנת
 הדברים הוא עפ"ד הבלר מים חיים בענין המנחה ששלח יעקב לעשו שרריך
 ציאור דכלא הלאן שכי' ליעקב סי' מצוררים מהנליות קדושה שסגריר יעקב
 אפי"ס מלאן לכן וא"כ לפ"י לריבין להבין איך הוליא יעקב אלו הלאן המקושרת
 קשרים לחלק יעקב לשלח לעשו שרס הטומאה מקור הקליפות. אמנם הענין

הגדה של פסח

תפארת בנים

הוא בסוד שעיר המשחלה אשר נשלח למחול מקור הקליפות בו וזה יחזאר עפ"ד הארז"ל בפע"ח (פרק א' משפ"ח) בענין השעיר לחטאת שהוא כדי ליתן מעט חיות אל הקליפה כדי להעלות מהוכס ניליות הקדושה שהוא המלכות דעשי' וכל זמן שלא הגיע זמנם להבטל מכל וכל כדכתיב בלע המות לנצח אין אנו יכולין להעלות המלכות ממחי' אותם ולכן הקריבו השעיר לחטאת שהוא במקום העון והחטאה שהוא בקליפות ע"ש (ועי' בסידור הארז"ל בזווגת מים אחרונים כי עי"ז כמהנס מועטת מים אחרונים שנוהגים להם בסוד הכהוז זה והחלק אדם רבע מצדלין הקליפות מהקדושה ומסחלק בס"א ע"ש) וכו' הענין מה שאמר יוסף לאחיו כי למחי' שלחני ללקים לפניכם כי הלא ידוע מספיק מ"ש יצקב לבניו שמעתי כי יש שצר במלרים רד"ו שמה כדי להוציא משם הנלוות ולפי האמור מוצן מ"ש יוסף כי למחי' שלחני ללקים לפניכם היינו שכדי להעלות הנלוות להפריד הקליפות מהקדושה הוכרחו האחים לשלוח החלב את יוסף שמה ליתן להם קודם חיות מעט ועי"ז יוכלו שבטים ברבות הימים כשיבואו שמה להוציא בלעם מפיסם כנ"ל וכו' הענין בשלח יעקב המחנה לעשו כי כל עוד שלא זכינו שיהי' בלע המות לנצח ושיעלו מושיעים בשר ליון נשפוט את הר עשו ואלסחיות אותם כנ"ל וזה הוא ביאור דברי המדרש אס יתן להם מחנה קודם ולהחיות אותם כנ"ל וזה הוא ביאור דברי המדרש כנ"ל עד אשר אבוא אל אדוני שעירם הס"ד ועלו מושיעים בשר ליון נשפוט את הר עשו שער זמן זה בע"כ להחנס בדרך הזה ליתן חחלב איהם מחנה כדי להחיות אותם מעט ועי"ז יכולים אח"כ צניקל להוציא בלעם מפיסם כנ"ל וזה שאמר רבינו כד היו סליק למלכותא (היינו כשהי' צריך להעלות צחי' מלכות דעשי' ממדור הקליפות כנ"ל) היו מסחכל בלאו פרתחא (היינו שהי' מחנסב בן כמו שפשה יעקב שנתן חחלב איהם מחנה להקליפות להחיות אותן ועי"ז) לא הי' נסיב ארמחא עמו (שהי' הקליפות נפרדות ממנו ולא הי' להם צו שום אחיה כנ"ל) אמנם) חד זמן לא אסחכל בה (פעם אחד אירע שרצה לבטלם ולהוציא בלעם מפיסם בלי שום נתינות דבר מועט להחיות אותם החילה) ונכב עמו רמזין שלא נפרדו ממנו והאחוזו בו כדי לינק מן הקדושה כל זה בא המדרש לסודיע דרך העבודה עד אשר נזכר ועלו מושיעים בשר ליון נשפוט את ה' עשו ששם מקור שנסקעו שם הנלוות דקדושה במדורה הקליפות ואז וחי' לדי המלוכה וזוים שהוא יחי' ד' אחד ושמו אחד ויתבטלו כל הקליפות מכל וכל וכו' הכונה בהארז"ל של שעיר המשחלה צוים"כ וכן בפע"א מס"ג עד חוק הקליפה דעשי' וכן בזווגת י"א פורות של המשכן וכן י"א סימני קמרה וכן כונת השחוי' צפורים וכן כונת מים אחרונים כולם סובבים על קומצ א' לתת להם חיות מעט ועי"ז יכולים להוציא בלעם מפיסם הנלוות קדושות שבחוסם וכו' המעך הדברים כאן וחתן לעשו את הר שעיר לרשת אותו היינו בצחי' שעיר המשחלה צוים"כ כנ"ל שנוהגים להקליפות חלקם ועי"ז יעקב ובניו ירדו מנרים להעלות משם הנלוות שנבלעו בחוק הקליפות כנ"ל) וכו'

הגדה של פסח

כד

בְּרוּךְ שׁוֹמֵר הַבְּטָחָתוֹ לְיִשְׂרָאֵל. בְּרוּךְ הוּא.
שֶׁהַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא חִשַּׁב אֶת הַיָּקִין
לַעֲשׂוֹת. בְּמָה שֶׁאָמַר לְאַבְרָהָם אָבִינוּ בְּבְרִית
בֵּין הַבְּתָרִים. שֶׁנֶּאֱמַר וַיֹּאמֶר לְאַבְרָם יְדוּעַ

תדע

תפארת בנים

וחו שסמך סמניד שאמר הקב"ה לאאע"ה בצריח זין סבתרים ידוע חדע
כי גר יס"י זרעך בארץ לא לסם (סיינו כמ"ש בסידור ספ"י ססכוס לסנינונות
שנפלו מביסח קרי של אדסי"ר ונחגלנו בחך קיר סברול צמלרים וסיגרכו
יסר"ל לרדח שמה כרי לסויאס משה) ואח"כ וילאו ברכוס גדול וכמ"ש סס
סכוס שוי"ואו הנפסוח סאלו ססס סוד סרכוס גדול שסוא ענין סנינונות וסכל
ע"י ירדת יעקב זכניו לשס וצחוי" שעי"ר סמסחלח לעשו לרשח אח סר
שעי"ר ככ"ל:

ויאמר לאברס ידוע חדע כי גר יס"י זרעך בארץ לא לסם וגוי לכאירס
נפלא למס סניד זחא יחצ"ס לנלמן ביחו אברסס אוסבו אח סבצורס
סזחא אשר לא עובס למס סורכך לזס שאצברסס ידע זחא אמנס סנס נודע
סגלוח מזרים ס"י גלוח סדע"ח וסלדוק סדור לריך לידע מקודס גס מה ססוא
לרך לדורות סבאוס ע"כ סניד לו יחצ"ס ידו"פ תד"ע שיחקן אח סדע"ח ולחוקו
כדי שיוכלו צניו ככ"י לסחקייס בגלוח מזרים ולסחקשר צדע"ח עליון שלח
ישקטו ח"ו וסיוכלו לסגאל:

א"י ויאמר לאברס ידוע חדע כי גר יס"י זרעך בארץ לא לסם וגוי ואח"כ
ילאו ברכוב ידול וסוא שטמדה לאצוחינו ולכו שלח אחד בלבד עמד עלינו
לכלוחינו אלח סבכל דור ודור עומדים עלינו לכלוחינו וסקב"ס מזילנו מידס בסקדס
מה שאמרחי (צפי וילך) צמס שאמר משה רבינו ע"ה קודס פעירחו זן מאס
ועשריס סנס אכני סיום לא אוכל עוד לגלח ולצא ופירש"י שססחמו ממנו
מעיינות סחכמה וסוא מדברי חגמו"ל צש"ס (סומס דף י"ג) וסספס"ק סס
ראו זן חמכו סיחכן לומר שמשס רבינו כאשר ס"י יכול לסחקשר צחד קעירח
לחוי עלמח סיכ"י נסחס ממנו מעיין סחכמה ואדרצס מסחצבר שאז נססחחו
לפני כל דיק כל סשעריס לפייל צסיכלי סמלך וכל גנוי סמלך נססחחין לפניו
ומראין לו כל אולרות סמלך אמנס נרלח צסקדס דברי זקי סקדוס צס"י אגרל
דכלס (צפי פנחס) יסקוד ס"י אלקי סרווחת לכל צשר איש על סעדס אשר
ילח לפניסס ואשר יבא לפניסס ואשר ויליאס ואשר יביאס כי סנס סלדוק
סמספלל ומשפיע שפע לצני דורי לריך ליתן אל לבו כל'לסמרכוחס צעסקי עוי"ס'
ולסחצוקן צחקנחס כדי לידע מה לסחפלל עבזרס וכמו שאנו רואין צש"ס
חגינה שמשו חצובלס שילך רי"י וידע וירלח סשעילס סוא ברעצוק וצלע"ר
ועי"ז סחפלל עליסס חס צביקס משרצע"ס ססקב"ס יסקוד איש על סעדס
שילח

הגדה של פסח

תָּרַע בִּי גַר יְהִי זִרְעֶךָ בְּאֶרֶץ לֹא זָהָם
 וְעַבְדֹּם וְעָנּוּ אֹתָם אַרְבַּע מֵאוֹת שָׁנָה: וְגַם אֶת
 הַגּוֹי אֲשֶׁר יַעֲבֹדוּ דָן אֲנִי. וְאַחֲרַי כֵּן יֵצְאוּ
 בְּרַב־שׁ גְּדוּל:

וחיא

תפארת בנים

שִׂינָא לַפְּנִיכֶם וּבִנָּא לַפְּנִיכֶם וּגְי וּוִירָחָה כּל מַה שֶׁכֶּס לְרִיכִים בְּעֵינֵי עוֹסִיז
 כּל אִישׁ דִּי מַחֲסוּרו וְעִי"ז לֹא יִהִי עוֹדָה הִי כִלְאָן אֲשֶׁר אֵין לֶהֱס רֹעֵס וְעִי"פ
 וּחַה סַעֲנִין שְׁאֵמֵר מַשֶּׁה בֵּין מֵאֵה וְעַשְׂדִּים שֶׁכֶּה אֲנִי הַיּוֹם הַיּוֹם שְׁכַל זְמַן שְׁלֵחַ
 הַיּוֹחֵי זְקָן כִּיכ וְלֹא הַיּוֹחֵי דְבוּק כִּיכ בְּעוֹלָמוֹה סַעֲלוּיִים הִי בִי הַיּוֹכֵלֵחַ לְלֵאחַ
 לַפְּנִיכֶם וּלְבֵנָה לַפְּנִיכֶם וְלֹא הַיּוֹחֵס כִּלְאָן אֲשֶׁר אֵין לֶהֱס רֹעֵס כִּי בְּכַל מַה שְׂרֵאִיחֵי
 שְׁחַסֵּר לְכֶם הַסְּפֵלְחֵי עֵלִיכֶם לְהַשְׁלִים הַסְּחָרָן וּלְמַלְאוֹת מַשְׁלֹחֵיכֶם לְקוֹבֵה אֲבַל
 פַּחַה לַעֲמַה זְקַנְחֵי לֹא אֲוִכַל עוֹד לְלֵאחַ וּלְבֵנָה לַפְּנִיכֶם לְרֵאוֹת מַה שְׁחַסֵּר לְכֶם
 וְלֹא סִירְשִׁי שְׁכַחֶס מַמְנוּ מַעֲיִיטוֹה כַּחֲמַה הַיּוֹם שִׁפְעַה סַרְנַסָּה נַשְׁפַּעַה מַסְחַמְכַּה
 דְּחַמְנָן רוּחָה דְּמִזְנוּחַ וְכַמִּי"ש רַבִּינוּ בְּכוּוּטוֹה פּוֹחַח אַחַי יִדִּיק בְּאִשְׁרֵי שְׁקוּדֶס וּבֵנָה
 לַעֲיִן גּוֹאֵל וּכְנֻדַּע הַיּוֹם שְׁעִי"ז שְׁלֵחַ הִי יוֹכַל לְלֵאחַ וּלְבֵנָה לַפְּנִיכֶם לְרֵאוֹת מַה
 שְׁחַסֵּר לְכֶם בְּעֵינֵי פוֹסִי"ז הִי כַּחֲסַם לַפְּנִי מַעֲיִין שֶׁל הַחֲמַה שְׁהוּא הַפְּרַנְסִי"ה
 שֶׁנַּשְׁפַּעַה מַסְחַמְכַּה וְכַלְמוֹר וַחַה שְׁאֵמֵר הַקְּבִ"ה לְאַחַבִּי"ה יְדוּעַ חַדַּע כִּי גַר יִהִי
 זִרְעֶךָ וּגְי הַיּוֹם כִּי אִם לֹא הִי אֲבַרְכֶם שְׁהוּא הִי רֵאשִׁין לְרִיכֵי הַדּוֹר מַחְפֵּלֵל
 עַל כֹּל דוֹרַח הַבָּאִים אַחֲרָיו חִי"ו לֹא הִיחַ חֲקוּמַה לְשׁוֹנֵאֵי יִשְׂרָאֵל עִי"כ אִ"ל
 יְדוּעַ חַדַּע בְּזַעֲרָן שֶׁל יִשְׂרָאֵל וְעִי"ז חוֹכֵל לְהַסְּפֵל עֵלִיכֶם מִקִּירַח לְבָן שִׁינְלֵוּ מִיְדֵי
 פְּרַעַה וּמִיְדֵי מַזְרִים לִיתָן כֹּל חַסְלַחְךָ שִׂינְאוּ בְּרַכּוּשׁ גְּדוּל וַחַה שְׁמַחֲשַׁב בַּעַ
 גְּדַס הַדְּבָרִים וְאַמֵּר וְהוּא שְׁעַמְדַה לְאַבּוּחֵינוּ וְלֵנוּ וְכִי שׁוֹה שְׁהוּדֵי הַקְּבִ"ה
 לְאַבְרַכֶם אֲבִינוּ כֹּל הַכְּרוּחַ הַעֲחִידוּחַ לְבּוֹא עַל כֹּל הַדּוֹרוֹת וְעַל כֹּל דּוֹרוּחֵינוּ כְּדִי
 שִׁידַע לְהַסְּפֵל עֵלִיכֶם וְעֵלֵינוּ הוּא הוּא שְׁעַמְדַה לְנוּ כֹּל זְמַן שְׁהַיּוֹנוּ בְּזַרְחַה
 וְהַקְּבִ"ה הַיֵּל אֲוִסְנוּ מַהֶס מַכַּח חַפִּילַח אֲבַרְכֶם כְּנוֹז:

אִי יְדוּעַ חַדַּע כִּי גַר יִהִי זִרְעֶךָ בְּאֶרֶץ לֹא לֶהֱס וְעַבְדוּם וְעָנּוּ אֹתָם אַרְבַּע
 מֵאוֹת שָׁנִים וְאַחֲ"כ יֵצְאוּ בְּרַכּוּשׁ גְּדוּל עִי"ס מַה שְׁאַמְרַחֵי לַפְּרַשׁ פִּי"ס"פ
 דְּבַר נֹא בְּזַחוּי הַעַם וְשִׁאֵלוּ אִישׁ מֵאַחַ רַעֲסוּ וְאַשֶּׁה מֵאַחַ רַעֲוַחַה כְּלִי כַּסֶּף וְכֵלִי
 זָהָב וּפְרַשִׁי"ז בְּזַקֶּשֶׁה מִמֶּךָ הַזְּהִירֶס עַל כֶּךָ שְׁלֵחַ יֵאמֵר אֲוַחוּ לְרִיכַה אֲבַרְכֶם
 וְעַבְדוּם וְעָנּוּ אֹתָם קִיִּים בְּהַס וְאַחֲ"כ יֵצְאוּ בְּרַכּוּשׁ גְּדוּל לֹא קִיִּים בְּהַס וְאַמְרַחֵי
 עִי"ס מַה שְׁבְּאַרְחֵי מִי"ש הַסְּבּוּק (בְּפִי שְׁמוֹת) וְשִׁאֵלַה אֲשֶׁה מַשְׁכַּנְחַה וּמַגְרַחַה
 בִּיחַה כְּלִי כַּסֶּף וְכֵלִי זָהָב וְשִׁמְלוֹחַ וְשִׁמְחַס עַל בְּנִיכֶם וְעַל בְּנֹתֵיכֶם וְכֵל
 הַמְּסוּרְשִׁי עַמְדוּ בְּזַח מַה שְׁמֹרַס לְנוּ הַחֹרֵס וּמַה הוּא הַעֲנִין מִי"ש וְשִׁמְחַס עַל
 בְּנִיכֶם וְעַל בְּנֹתֵיכֶם דּוּקָה וְגַם לְהַבִּין מִי"ש חִ"ל וְשִׁאֵלַה בְּצַל כּוֹרַחַס וְכַמוּ
 בְּפְרַשִׁי בְּחַמְשַׁה שֶׁס וְאַמְרַחֵי שְׁהַעֲנִין הוּא כִּי גוֹדַע מַסְסִי"ק דְּנַסִּיִן הַמְּעַרַר הוּא

גדול

תפארת בנים

גדול בנסיונו מנסיון העוני וכאשר אנו רואין בחוש צעוק"ר בכמה ערי יהודה וישראל כי העשירי העם שצטור מצדורותינו רוצם אינם עומדים בנסיון צפרע בגדול בניהם ובנחיתם הם עורלים הגדר ונחנים בניהם ובנחיתם לבחי לימוד האפיקורסית צעוק"ר עד שיתערבו בגוים וילמדו ממעשיהם ויהיו כגויים גמורים ר"ל כי זה הנסיון העושר הוא נסיון הקשה משאי"כ העניים הם ובנחיתם אנו רואין בעושי"ת שרוצם ככולם צעירינו עומדי" בנסיון בכל מה דאפשר ומגדלי" לחורי ועבודי בניהם ובנחיתם וזהו פירוש עושר שמור לבעליו לרעתו כי שמו"ר הוא מלשון המחמי (כמו ואצ"ו שמר את הדבר) דסייגו מן השמי" ממחיתים לו ליתן לישראל העשירות שהיא מוכן לו מצעם לרעת"ו מחשש שלא יגרע עי"ז מעבודתו בעבודת הסי"ת שלא יוכל לעמוד בנסיון העושר שעי"י רוב העושר נעשה לבן רע ונוטה לפגת הטיה"ר וזהו הענין מ"ש וישאלום צע"כ דסייגו שישראל יראו לנפשם ליקח הרכוש ממלרים כי אז היו בצחי"א ואת ערום ועריה ולא שלט עליהם הטיה"ר כי לא היה להם נסיון העושר רק נסיון העוני שהוא נסיון הקל כנ"ל זה הוא הנסיון שבי" החורה ושאלה אשה משכחה כי ושמחם עג בניהם ועג בנחיתם היינו עפי"ד הש"ס (קדושין דף ל' ע"ב) ושמחם ס"ס ח"ס שנמשלה החורה לסס חיים ע"ש והיינו לפי האמור שהחורה הצעירי" במה שזוהה החורי לשלול הרבה בגדים שלא יראו שיצאו עי"ז לנסיון העושר ויאלו בניהם ובנחיתם מדרך החורה כשיצטוו לנפשם בגדים הרבה חדשים והצטווה החורי לבניהם ובנחיתם אצ"פ שילבישו הבגדים הללו ועמוד בנסיון העושר בזה ויהי ושמח"ם שהוא ס"ס ח"ס שהוא ס"ס חיים שלא יהי עי"ז בכלל וישמן ישורין ויצטע זה י"ל הענין שפרש"י על דבר נא באזני העם וגוי וישאלו וגוי שאמר הקב"ה למשה בצקשה ממך שחזירים שלא יאמר אותו לדיק אצרכם ועבדום וענו אותם קיים בזה דסייגו כי בנסיון העוני והיסורים וכלו לעמוד בנסיון ויהי קיימים בעבודתו ויחצ"ש כנ"ל אבל אח"כ כאשר יאלו צרכו"ש גדול (שה"י נסיון העושר) כנ"ל לא קיי"ם בזה כי בנסיון העושר לא יכלו להתקיים ולעמוד להיות חיים וקיימים בעבודתו יאמונחו ויחצ"ש אה שאמר הקב"ה לאחצ"ה ידוע הדע כי גר יהי זרעך היינו שמחלה יהי עומדים ומלפים במקום מדור עומאת מלרים בנסיון העוני שהמלרים יעבדו ויענו אותם צעוני בחסרון ד' מאות שנה שבפודן עומדים שם בצקו"ם הטיה"ר שיהי להם הנסיון הקל שהוא נסיון העוני אבל לאחר כאשר יגיע סעה לאלה ממלרי" מקום הטיה"ר ושלומה החילונים של מלרי" ויכלו ג"כ לעמוד בנסיון העושר ויאלו צרכו"ש גדול ולא חיק להם העשירות שיהיו קשורים

בצקב"ה כיוח שלא חמום וכאמור :

הגדה של פסח

(יקה הכיס בודו ומכסה המצות)

וְהָיָא שְׁעֵמְדָה לְאַבּוֹתֵינוּ וְקָנוּ שְׂרָא אַחַד בְּלִבָּר
עָמַד עֲדֵינוּ קְבֻלּוֹתֵינוּ. אֵלָּא שְׁבָבֵל דּוֹר

וְדוֹר

תפארת בנים

וְהָיָא שְׁעֵמְדָה לְאַבּוֹתֵינוּ וְלָנוּ שְׁלָא אַחַד בְּלִבָּר עָמַד עֲלֵינוּ לְכַלּוֹחֵנוּ
אַלָּא שְׁבָבֵל דּוֹר וְדוֹר עוֹמְדִים עֲלֵינוּ לְכַלּוֹחֵנוּ וְהַקְדוּשָׁה בְּדוֹךְ הוּא
מְלִילָנוּ מִיָּדָם עֲפִימִישׁ אַמְמוֹרֵי הַקְדוּשָׁה זְלִלְסָה כְּדַבְרֵי הַפֶּסַח הַיּוֹם קֶלֶר
וְהַמְלֵאכָה מְרוֹבָה וְהַשְׁעוּלִים עֲלֵינוּ וְהַבְּעִיָּה בְּדוֹחַק לְכַלּוֹרָה הִיא קוּיָּל שְׁכַל
לְדוֹךְ בְּרַסִּיָּה הִיא קְדוּ לְהַמְיֹב לְכַבְרָתוֹ וּמִדָּת הַטּוֹב לְהַמְיֹב וְאִיךְ יִבְא מִדְרָךְ
הַחֲסִידִים וְהַטּוֹב וְהַמְיֹב לְהַיּוֹחַ בְּנֵהוּי בְּעִיָּה בְּדוֹחַק כִּיּוֹן שְׁכוּא יוֹדַע שְׁהַיּוֹם קֶלֶר
וְהַמְלֵאכָה מְרוֹבָה וְהַיּוֹחַ לִי לְפִשְׁעֵל לְמַעַבְד אַמְנֵס בִּיאוֹר הַדְּבָרִים הוּא עֲפִיָּד
הַשֵּׁם בְּרִכּוֹח דָּף הִיא אִם רוּחָה אִדָּם שִׁסּוּרִים בָּאִים עֲלֵינוּ יִפְשַׁפֵּשׁ בְּמַעֲשֵׂיו
עִיָּשׁ וְהַיּוֹם שִׁדְעָה שְׁבֻדָּלוֹ הַשֵּׁם כִּיּוֹן שְׁכוּא טוֹב וְהַמְיֹב בּוֹדָלוֹ שְׁלַח לֹא הַיּוֹסוּרִי
כְּדִי לְהַזְכִּירוֹ שְׁלַח יַחֲרַשֵׁל עוֹד בְּעִבְדוּתוֹ יַחֲבִיב וְיִקְוִים מְלֹאָתוֹ וְיִתֵּן לֵב שֵׁם לֹא
לְחַקֵּן הַרְבֵּה מִה שְׁחַנְטָה עַד הַיּוֹם חֵץ מִזֶּה שֵׁם לֹא לְעִשׂוֹת חוֹבָה הַיּוֹם דְּבַר
יּוֹם בְּיוֹמֵנו לִימֵי חַיִּים קֶלֶרִים וְהַיּוֹם לֹא עֲכָשׁוּ אִימָתִי וְעַשְׂהַיּוֹם הַקְּבָרָה זֶה בְּרֹבֵד רַחֲמֵינוּ
כֵּן כְּדִי לְעוֹרְרוֹ וְלְהַזְכִּירוֹ עִיָּשׁ וְיִפְשַׁפֵּשׁ בְּמַעֲשֵׂיו וְיִדְרָה וְיִבִּין שְׁלַח טוֹב עֲשֵׂה עַד
הַיּוֹם וְשֶׁב וְרַפָּא לֹא מַשְׁאִיב אִם לֹא יַחֲסֵר לֹא כְּלוּם וְהִיא כָּל חַאֲוֹת לְבָו
בְּשִׁלְמוֹת כַּחֲצִיב הַאֲוִינוּ וְיִשְׁמֵן יִשְׂרָאֵל וְיִבְעַט וְגַי וְיִעֹשׂ אֲלֵקוּ עֲשֵׂהוּ וְלֹא
יִזְכּוֹר כָּלֵל וְחֹבֵה שְׁאֲמַר הַחֲנַח מִה שְׁהַבְּעִיָּה בְּדוֹחַק בְּיִסּוּרֵי חַיִּים הוּא מַחֲסֵד אֵל
שְׁכוּא מַרְחֵם עַל בְּרִיָּתוֹ וְעַן שְׁהַיּוֹם קֶלֶר יִמֵּי חַיִּים הַאֲדָם עַל פְּנֵי הַאֲרֶץ
וְהַמְלֵאכָה מְרוֹבָה הַרְבֵּה יֵשׁ לֹא לְחַקֵּן מַמָּה שְׁעַבְדָּה גַם לְעִשׂוֹת חוֹבָה הַיּוֹם מִדֵּי יּוֹם
בְּיוֹמוֹ הַבְּעִיָּה בְּהַסְפֵּן בְּטוֹבוֹתֵינוּ הַשֵּׁם דוֹחַק אֲוָחֵנוּ לְפַעֲמֵי בְּיִסּוּרִים כְּדִי לְזַרְחֵנוּ
וְלְהַזְכִּירוֹ אִתְּ אֲשֶׁר לְפָנֵינוּ וְיִטַּב מַעֲשֵׂינוּ וְלֹא כֵּלךְ אַחַר הַשְׁעוּתִים וְהַבְּנִים הַבְּנִי
עוֹסִיָּע עֲרִיָּד וְכַדְבְּרֵי אֵלֵנוּ מַבּוֹאֵר בְּמִדְרָשׁ (פִּי בְרַאשִׁית) וְהִכָּה טוֹב מֵאֹדֵד זֶה
מִדָּת הַיּוֹסוּרִי וְכִי מִדָּת הַיּוֹסוּרִים טוֹב מֵאֹדֵד אַחֲמַסֵּה אֵלָּא שְׁעַל יְדִיָּסֵס בָּאִים
בְּבְרִיּוֹת לְחַיִּים עוֹסִיָּע וְכֵן שְׁלַמָּה אֲמַר וְדָרְךְ חַיִּים חוֹכְחָה מוֹסֵר אֲמַרֵּנוּ לֹא
וְרָאוּ אִיזֵה דָרְךְ מְבִיא אֵת הַאֲדָם לְחַיִּים עוֹסִיָּע הוּא אֲוֹמֵר זֶה מִדָּת הַיּוֹסוּרִים
עִיָּשׁ וְכֵן הֵן הַדְּבָרֵי שְׁאֲמַרְנוּ לְמַעֲלָה זֶה כִּיֵּל שְׁאֲמַר הַמַּגִּיד כִּי כָּל מַה שְׁאֲנוּ
מִסְפָּרֵי בְּלִיָּמֵי אִיךְ הַיּוֹם בְּנֵהוּי גְדוּלַּת יִסּוּרֵי וּמְכַלּוֹבִים כִּיֵּל זֶה זְמַן רַב בְּיִמֵּי
גְלוּת מִלְרֵי גַם עֲכָשׁוּ אֲכַחֵי עַבְדֵי אַחֲשׁוּרֵשׁ אֲנִי וְסוּבְלֵי לְדוֹת רַעוּת וְיִסּוּרִים
בְּגִלּוּחֵנוּ בְּעוּטֵי וְעַלְצוֹן הֵא בְּשַׁבִּי הֵא בְּמַלְקוּחָהּ וְחוֹסֵר הַפְּרַכְסֵי בְּעוֹסֵר
וְחֵלֵלָה כְּרָאֵי כְּאֵילוֹ מַמַּעַט בְּסִיפּוֹר מִדָּת הַחֲסֵד שֶׁל הַקְּבָרָה וְעִיָּע אֲמַר בְּעַל
הַגָּדָה שְׁחֵלֵלִי לְהַרְסֵר אַחַר מִדָּת חֲסֵדוֹ וְלֹאֲמַר אִי רַחֲמֵנִיחֵנוּ יַחֲבִיב כִּי הַכָּל
הוּא טוֹבָה גְדוּלָתוֹ כִּי לֹאֵי הַיּוֹסוּרִים שְׁסַבְּלָנוּ בְּדוֹרוֹת הַקְּדוּמִיָּה וּבְדוֹרוֹת הַכָּלֵל הִיא
מִקְוִים וְיִשְׁמֵן יִשְׂרָאֵל וְיִבְעַט וְיִעֹשׂ אֲלֵקוּ עֲשֵׂהוּ וְרַק עִיָּשׁ הַיּוֹסוּרֵי אֵנוּ מַחֲקִימֵי

שֶׁנֶּה

נְדוּר עוֹמְדִים עִלְיֵנוּ לְבִלְוֵיתֵינוּ. וְהַקְדוּשׁ בְּרוּךְ

הוא מְצִילֵנוּ מִיָּדָם:

צא

תפארת בנים

שלם באמונתו לנו כל הימי ולחיותו בחי' הנפש העיקרית עד היום הזה ולזה והוא שעמדה לאבותינו ולנו שאנו עומדי' ת"ל בדה יסודית ולא פרקו מלכות שמי' ה"ו הוא ע"י חסדיו שהשניח עלינו בכל דור להזכירנו ע"י מה שצ"תה עלינו בכל דור רשעים מרשעים שונים שרצונו לבלותנו ועי"ז אנו מפשעים חמיר במעשינו כנ"ל ולזה מסוים והקב"ה מצילנו מידם וזה ראי' שממה שאנו רואים שבכל הדורות מאז ועד עתה לא עשה עמנו כלל ה"ו והקב"ה מצילנו אף שהם עומדי' לבלותנו בודאי שבכשנחתו נעשה גם מה שהם עומדי' עלינו והוא למצותנו כנ"ל:

אי"ו מה שלוקחין הכוס בידו ואומרי' והיא שעמדה לאבותינו ולנו כ"ו והענין שלוקחין הכוס לזה לדעתו הוא עפ"י מי"ג רבינו בכוונת חק"ש ועוד בכמה מקומות שעי' הארת המוחין דאמא מפרדיין הקליפות וברחין חס הוא הענין שלוקחין הכוס סוד הארת המוחין דאמא ואומרי' שזה הוא שעמדה לנו הכוס של סד' כוסות סוד מוחין דאמא להפחיד על הקליפות העומדים עלינו לבלותנו ועי"ז אנו נלולין בעזרתו ית"ש:

והקב"ה מצילנו מידם בסקדם לפרש המסורי (בפי קדושי') ואבדל אחכם מן העמים להיות לי ואבדל ב' חסר בלישנא דין ואיך כי אם עונותיכם ה"ו מצדלין ביניכם לבין אלקיכם ע"פ מה שאמרתו לפרש משא"כ ויושע ד' ביום הסוף את ישראל מיד מזרי' ע"פ מה שאמרי' האש' אלמנה לאליהו מה לי ולך כי זאת אלי להזכיר עוני ופרש"י עד שלא באה אחת ה"ו שוקלין מעשי נגד מעשה עירי והייתי ראוי לעשות לי נס משא"כ נגד מעשך המובי' אין מעשי נחשבים כלום עי"ש חס שאכ"כ ויושע ד' ביום הסוף (שחי' עומדי' בנחי' ואת ערום וערי' שלא היה להם עוד חודה ומנוח להגן עליהם) את ישראל מיד מזרי' היינו שחי' שוקלין מעשיהם נגד מעשי מזרי' ואע"פ שמגד מעשיהם לא היה ראוי לעשות להם נסים אמנם נגד מעשה ארץ מזרי' ה"ו ראוי להצילם מידם חס שפירש המסורי ואם כי עונותיכם מצדלין ביניכם לבין אלקיכם אעפ"כ בחר הקב"ה את ישראל להיות לו לעם סגולי' ואמר העם כי ואבדל אחכם מן העמים (שחי' שקול מעשיהם נגד מעשה העמים ועי"ז לא נחשבו עונותם של ישראל לכלום נגד עונות ופשעי העמים) וחו שאמר בעל הגדה שבכל דור עומדי' עלינו לבלותנו שבודאי אין אנו ראויים לעשות להם נסים אעפ"כ הקב"ה מצילנו מידם היינו מידם דייקא כי נגד הקמים עלינו אנו כדאי להצילנו מידם כנ"ל:

הגדה של פסח

(יעמיד הכוס ויגלה הסגות)

**צא ולמד מה בִּהַשׁ לִבָּן הָאֲרָמִי לַעֲשׂוֹת
לְיַעֲקֹב אָבִינוּ. שְׁפָרְעָה לֹא גָזַר אֱלֹהִים עַל
הַזְּבָרִים וְלִבָּן בִּקֵּשׁ לַעֲקוֹר אֶת הַכֹּל. שְׁנֵיאָמַר
אֲרָמִי אָבִד אָבִי וַיֵּרֶד מִצְרַיִם. וַיִּגַּר שָׁם בְּמִתֵּי
מִעֵט. וַיְהִי שָׁם לְגוֹי גָּדוֹל עֲצוּם וָרֹב; וַיֵּרֶד
מִצְרַיִם. אָנֹכִים עַל פִּי הַדְּבָר. וַיִּגַּר שָׁם. מְלַמֵּד**

שלא

תפארת בנים

צא ולמד מה ביקש לבן הארמי לעשות ליעקב אבינו וכו' ולבן ביקש לעקור את הכל י"ל עפ"י רבינו שבט"ע הקדוש זי"ע עה"כ מאויבי החכמי וגו' כ"ס ללמוד מהרש"ע אויבי ה' וחורוהו א"ך הם מהנקשים בחבולותיהם ע"ד הורח ה' וישראל עם קרובו וא"ך הם הולכי בחשק נמרץ ובעבודה גופס לא יהשו למען תארום ורשעיהם כי גם אנחנו לעומתם נעמוד על המשמר בחבולות נעשה מלחמה נגד ע"ה ורשעים. וזהו י"ל לא ולמד מה ביקש לבן הארמי לעשות ליעקב אבינו (ברוב החבולותיו וכליו עד כ"ו) ולבן ביקש לעקור את הכל (כן לעומתו גם אנחנו נלמד מזה לעבודה הבורא יי"ש א"ך להחזק ולהשתדל בכל החבולות ולא להניח שום דבר רק להחזיק הכל בכל פרטיו ברעון ה' וחורוהו):

א"י לא ולמד וכו' ולבן ביקש לעקור את הכל עפ"י הרמב"ם הטודעים בסוף ס"י אוסורי ביאה שברובם להכלל מתארות העריות וכו"ל בהארה רעה זו יפנה לבו ללימוד החורב שבו אילת אהבים ויעלה חן ועי"ז יגל. וזהו רמז "לא ולמד" שהע"ה הוא, לא ולמד, רק בלימוד חו"ס"ק ש"ס רעיון נגד מה שלבן ביקש לעקור את הכל ב"ח יסו"ד היינו להטו"אך במדה זו ח"ו כנודע בהארז"ל עי"ז העמוד נגדו בלימוד החורב כנ"ו:

אֲרָמִי אבד אבי וירד מצרימה כנס נודע מדברי המג"ע והאח"ק (אופן קמ"ג) בסוד ארמי אבד אבי כי צדקיע הנקרא מעון שם יש שבעה מצחות של שלשה אבות שבתו אבותיו א"י וסומם אב"ד דכ"י ילחק בנה מצח א' יעקב בנה ב' אברהם ד' וכנענו בנה בלע"ם ז' מצחות שהי' גלגול לב"ן הארמי ש"לם להחליט צ"ן כחן של ישראל שהי' להם מהז' מצחות כ"ל ע"ש ויחן לפרש מה שסיים הקרא וירד מצרימה כי כנס ענין המצחות שבתו האבות שמהם יש לנו כח לפמוד נגד העומדי עלינו בכל דור ודור לבלתינו הוא ענין הפילס שמואר בדר"ל שמעלה עלינו כאלו בנה מצח והקריב עליו ק"ב ועי' בזהר פ' לך נך (דף נ"ה) ע"ש ובהקו"י זכר בהקדמי והיינו כי נודע מדברי חו"ס"ק מאן דמייר בריה מלכו אחנער ל"י ע"ש ולאם הקדמו אבותינו הקדושי' לבנות וליוסד סו'

מצחות

שלא ירד יעקב אבינו להשתקע במצרים
אלא לגור שם. שנאמר ויאמרו אל פרעה
לגור בארץ באנו. כי אין מרעה לצאן אשר
לעבדיך. כי גבר הרעב בארץ מצרים. ועתה
ישבו נא עבדיך בארץ גושן:

במתי

תפארת בנים

מוצאות שהוא כח ענין המילה בכל ה' מדות להצטרף על בניהם בחי מליצה
סיפך סגולת וסעודות אגנס שה' שידשו בשם שה' ביה אשר מחזק שה' י
יחזה שהוא בחי יסוד דודי כמ"ש רבינו בלק"ת כי בלק ע"כ עמד כנגד
זכנה בניה"ר ז' מוצאות וסגולת ה' מוצאות של אבותינו ע"כ יורד למצרים
בפועל עד שהקב"ה רחם עלנו והוליתנו ביד חזקה וצדוהי הנבוי:

כי אין מרעה לצאן אשר לעבדיך כי כבד הרעב בארץ כנען ועתה ישבו נא
עבדיך בארץ גושן. המשך סודוהי בזה מובן ע"פ הגדע מספיק בענין
יש שהולך אלל בן זינו ויש שזינו הולך אלל עפ"מ"ש כי לא דבר רק הוא
מכס והיינו כי עיקר ביאת האדם לעו"מ הוא שבכל דבר שעותה ושכולך
ושעוסק הכל הוא ללורך העלמות הנלוין השייכים לכל א' וא' מיהרלל לנודע
קשמתו נפשו ורוחו ויש שמלמך לטלטל בהי"ן ונסויע למרחקים למקום שהנלויות
שקם שמה ע"י השלחת המסבב כל הסיבות יהב"ש כדי שיוכל להעלותם שם
במקומם וזה הוא בחי הולך אלל בן זוגו כי המס הנלויות ה' בשורש נפשו
ורוחו וכשמתו ויש שזיווגו בא אללו כי מומינים לו מן השמי' בחסדו יהב"ש
שבאים אללו ולביהו כל הנלויות לנפשו ור"ג בהי"ן מאכל ומשקס שאוכל ושותה
או בהי"ן דבר שעותה בו המעשה והיולא ויכל להעלותם וצאים אללו גם
מארץ מרחק ולא יתערך לנוד ולטלטל ח"ו אחרים וזה הוא הענין שכאשר
השבעי יסודן ראו כי מלח ח' נסעו מארץ כנען אשר הוא זבת חלב ודבש
והאמרו משני סיבת הרעב הגדול שנתהוה שם לירד למצרי' וידעו בטע
כי הוא רק למען העלמות הנלויות אשר שם במצרי' ולא זכו לסיות זיווגם
הולך אללם אלל הם הוכרחו לילך אלל זיווגם להעלותם ע"כ אמרו כי אין
מרעה לצאן אשר לעבדיך כי כבד הרעב בארץ כנען ובע"כ היו כדי שיוכרחו
לילך למצרים להעלות הנלויות כזכר ע"כ בוקשו להשי"ת ועתה ישבו נא
עבדיך בארץ גושן (כי גש"ן ר"ת יגופניות "שכליות יפשות וכמ"ש המהר"ל
מפראג ומובא בבני יששכר במאמרי חנוכה לדרכו בקודש עיי"ש) והיינו שעכ"פ
אם אנו מניחין ארצנו והולכין לארמ"ל עכ"פ יזכו לתקן להשכי"ל ולבט"ן בדעתנו
ושכלנו מה שנלמך להעלות הנלויות השייכים לנפשנו ע"י מעשה בפועל
גופני בעשייתו כ"א כפי חלקו השייך לו וכאמור:

ויסי

הגדה של פסח

בַּמָּתִי מָעַט בָּמָה שֶׁנֶּאֱמַר בְּשִׁבְעִים נֶפֶשׁ יָרְדוּ
 אֲבֹתֶיךָ מִצְרַיִם וְעַתָּה שְׂמֵךְ יְיָ אֱלֹהֶיךָ
 בְּכוֹכְבֵי הַשָּׁמַיִם לְרוֹב : וַיְהִי שֶׁם קָנִי מְלַמֵּד
 שְׁהִיוּ יִשְׂרָאֵל מְצוּיָנִים שָׁם : גְּדוּל וְעֲצוּם בָּמָה
 שֶׁנֶּאֱמַר וּבְגִי יִשְׂרָאֵל פָּרוּ וַיִּשְׁרְצוּ וַיִּרְבּוּ וַיַּעֲצְמוּ
 בְּמָאד מָאד וַתִּמְלֵא הָאָרֶץ אֲתָם : וְאֶעְבֹּר
 עֲלֶיךָ וְאֶרְאֶךָ מִתְּבוּסָסֶת בְּדַמְיֶךָ וְאָמַר לְךָ

בדמך

תפארת בנים

יִרְדִּי שֶׁם לְגוּי מִלְמַד שֶׁהָיוּ יִשְׂרָאֵל מְצוּיָנִים שֶׁכֵּן עֲפַמְ"שׁ בְּצִדְאוֹ דְבָרֵי הַש"ס
 אוֹסֵב הִי שְׁעָרֵי לוֹיִן מְכַל מִשְׁכְּנוֹת יַעֲקֹב אוֹסֵב הִי שְׁעָרִים הַמְצוּיָנִים
 בְּהַלְכָה הִיוּ עֲפַמְ"שׁ בְּחִיקוּיִם בְּהַקְדָּמָה (דף י"ג ע"ב) שֶׁהַמְלָכוֹת בְּזִמְנֵן שֶׁהָיוּ
 מִקְבְּלֵת הַשְּׁפָעָה מִבְּעֵלָה אֲחִיקְרִיאֵל מִשְׁכַּנָּה דְלֵיכּוֹ לְלוֹל מִתְּרוּוּיכּוֹ ע"ש וּבִפִּי הַלְאוֹזֵר
 שֶׁם וְכוּדַע מִדְּבָרֵי רִבְנֵי בְּכוּנַת הַלִּימּוּד כִּי הַלְכָה הוּא הַשְּׁכִינָה הַלְכָה גִּימֵ'
 אֲדִין שֶׁהוּא כְלִיָּה שְׁלִרְיֹכִין לְקַשְׁטָה בְּעַסֵּק הַחֹרֶה וְעִי' צִרְעִי"מ פִּי מִשְׁפָּטִים
 (דף קט"ז) דִּין דְלֵיכּוֹ בְּקִי בְּהַלְכוֹת דְלֵיכּוֹ שְׁכִינָתָא עִי"ש וְלוֹה אֲמַר אוֹסֵב דִּ'
 אֵת שְׁעָרִים הַמְצוּיָנִים בְּהַלְכָה מְכַל מִשְׁכְּנוֹת יַעֲקֹב הִיוּ שְׁעִי לִימּוּד בְּחֹרֶה
 מִקְשָׁטִין אֵת הַכְּלִיָּה שֶׁהוּא הַלְכָה מְכַל מִשְׁכְּנוֹת יַעֲקֹב לֵב וְהַ מְלוּיִן וּמְקוֹשְׁעַת
 לְנִצְי בְּעֵלָה יַעֲקֹב לְסִיּוֹת בְּצִחִי מִשְׁכִּין לְלוֹל מִתְּרוּוּיכּוֹ וּכְאֲמוֹר וְלוֹה אֲמַר הַמְגִיד
 וַיְהִי שֶׁם לְגוּי מִלְמַד שֶׁהִי יִשְׂרָאֵל מְצוּיָנִים שֶׁם וְכִיּוֹנֵי כְּמִי"ש רִבְנֵי בְּלִקְיָת
 (פ' לך לך) בְּפִסּוֹק וְאֶעֱשֶׂךָ לְגוּי גְדוּל כִּי סוּד גוּי הוּא מִרְמָז לְרַחֵל טוֹקְבָא דְז"א
 כִּי גוּי הוּא מִסְפֵּר י"ט גִּימֵ' הַמִּילּוּא דְשֶׁם מ"ה שֶׁהוּא סוּד הַמְלָכוֹת עִי"ש חֵה
 הוּא הַמְשָׁךְ הַדְּבָרִי וַיְהִי שֶׁם לְגוּי (כִּיּוֹנֵי שִׁיִּשְׂרָאֵל בְּמִנְרֵי חִיקוּנֵי סוּד הַמְלָכוֹת
 טוֹקְבָא דְז"א) מִלְמַד שֶׁהִי יִשְׂרָאֵל מְצוּיָנִים שֶׁם אוֹסֵב דִּ' שְׁעָרֵי לוֹיִן שְׁעָרִים
 הַמְצוּיָנִים בְּהַלְכָה וְעִי"ן חִקְנוֹ הַכְּלָה הַעֲלוּנָה לְסִיּוֹת בְּסוּד מִשְׁכְּנוֹת יַעֲקֹב
 שֶׁהַמְלָכוֹת סוּד גוּי"י שֶׁהוּא הַמִּילּוּי דְשֶׁם מ"ה כְּלָלָה בְּעֵלָס ז"א דְלוֹ נַעֲשִׂים בְּסוּד
 מִשְׁכֵּן דְּלָלוֹ תְרוּוּיכּוֹ וּכְאֲמוֹר :

וַיִּתְכַן לְאוֹמֵר עוֹד עֲפַמְ"שׁ בְּלִקְיָת שֶׁם בְּסוּד וְאֶעֱשֶׂךָ לְגוּי גְדוּל כִּי לְגוּי גְדוּל הוּא עוֹלָה
 ג"פ א"ל הַמְאִירִים בְּפִנִּים דְז"א ע"ש וְכִנְסָ קוּי"ל כִּי חֲכַמַת אֲדָם הַאִיר
 פִּנּוּ וְאֵם אֲדָם לִוְמַד חֲכַמַת הַחֹרֶה אִזּוּ מֵאִיר בְּפִנּוּ בְּגִי פַעֲמִים אִיל שֶׁהֵם
 אֲרוּחַ הַפְּנִים וְלוֹה אֲמַר וַיְהִי שֶׁם לְגוּי גְדוּל שֶׁהָאִיר בְּפִנִּים שֶׁן יִשְׂרָאֵל
 אֲרוּחַ הַפְּנִים מִסְפֵּר לְגוּי גְדוּל כְּכִ"ל מִלְמַד שֶׁהִי יִשְׂרָאֵל מְצוּיָנִים שֶׁם שְׁעָסֵקוּ
 בְּשְׁעָרִים הַמְצוּיָנִים בְּהַלְכָה וּכְאֲמוֹר :

וְאֶעְבֹּר פֶּלֶךְ וְאֶרְאֶךָ מִחְבּוּסָסֶת בְּדַמְיֶךָ וְאֲמוֹר לְךָ בְּדַמְיֶךָ חִי וְאֲמַר לְךָ
 בְּדַמְיֶךָ חִי יַחֲכֵן עֲפַמְ"שׁ בְּסוּד וּכְפַר פִּלִּי כִּכְסֵן וּמְהִרָה מִמְקוֹר

דמי

תפארת בנים

דמי וסייגו כי כל ענין דם נדה ודם לידה הוא החטא של ארסי-ר וחוס
 כמשה"ל בש"ס שבה הוא שפכה דמה של עולם כי ולדעתו הוא עפמשי"כ
 רצונו בטמנו המלוה (פי בראשית) כי בחיטה דם נמשך מאבא ואמא סוד
 י"ה וי"ד במילואו גימי כי וסי צבי לורין ד"ו וד"ו כרי כ"ד ס"ה גימי ד"ם
 ע"ש ולזה יתכן כי נודע מדברי חז"ל בש"ס סוטה איש ואשה כשם מחנכים
 בקדושה ומכרי שורש עליהם כשם י"ה י"ה באיש וסי"ה באשה אמנם בעוכ"ר
 בחטא ארסי"ר וחוס שבא כנחש על חוה כי ואדם הראשון בק"ל שנים קלקלו
 שניהם ביסוד לדיק בסוד י"ה ע"כ אמרו הוא שפכה דמה של עולם שנעשה
 קלקול בסד"ס שנמשך מצי אוחיות י"ה ולזה אמרו שפיר הוא שפכה דמי"ה של
 עולם וע"כ אמרה תורכ בהולדת הציא קרבן להקן החטא של קלקול עמאת
 הדם ולזה אמר הכחוב וכפר עלי ככס"ן (גימי יסו"ד) ומכרה ממקור דמי
 וסייגו ששכנסו כסוד הכס"ס בבחי"י סוד לדיק חי עולמים הוא מכפר על
 הילודה בבחי"י דמים כמאלי שנמשך ממקור החטא אדם וחוס שקלקלו באוחיות
 י"ה שממנס כמשך הדם וזכ יסוד ממקור דמי"ה דייקא אוחיות ד"ס י"ה וי"ל
 עוד בזה משכ"כ ורליותי את הדם ופסחתי עליכס וסייגו כמקטרג השר של מלרי
 ושאר רשעים שבאוחו כדור אמרו ק"ו חי"ו אס ככס שלכו כי אכל באמת
 כבי אוחיות י"ה כס מעידים לישראל ששמרו האוח ברית קודש הם ונשיהם
 בסוד שבמי יס עדות לישראל וכמ"ש בפרש"י צפי פחם הסוכווי הפלואו כי
 ולזה ורליותי את הדם וסייגו כי כס במלרי"ס ערוז הארץ ישראל קדושים עמדו
 צנסוין ובמרו היסוד לדיק חי עולמים ונחתקן עי"ז הדם עמא ששפכה חוס
 בקלקל כבי אוחיות כ"ל ע"כ אמר ורליותי את הדם (עסוד) ופסחתי עליכס. זה
 שאמר כחובב ואעבור עליך ואראך מחבוססה בדמך סייגו להקן הדם עמא
 שעי"ז גרמה חוס לשפוך דמו של עולם וגרמה מיהס עי"ז כי הדם הוא
 ככפ"ש ע"כ אומר לך בדמך הוי ע"י תיקון האוח ברית קודש בסוד לדיק
 חי עולמים דייקא כי נעשה מדם עמא דם עסוד וסכנ:

א"י ואעבור עליך ואראך מחבוססה בדמך ואומר לך בדמך חי וי"ל ע"פ מה
 שאמרתו לשדש המסורה צפי חזרתי וסקריצו לפני די וכפר עלי ככס
 ומכרה ממקור דמי וחרגוס יונתן וסקריצו ויקריבנס (סייגו שמקריבים האשה
 לפני די) ובמסורה ממקור דמי ממקור הדין דין ואידך די מקור ישראל ע"פ
 סידוע מספסי"ק צביאור מ"ש למטק עשה עמנו חסד במשל לבן מלך שחטא
 ועמר דינו לפנסו ולרדותו אך שרי המלך רואין שהמלך מלמעט צלוח צנו
 צלוחו מלמעט ומעונה ציסוריס ועושין כאלו כס מוותרים עליו וסופרין אוחו
 חס שאנו אומרים למטק עשה עמנו חסד כי כביכול לפונת קצ"ה וסיכניחי
 שנאמר בכל גרמס לו נר וע"כ מסרתי לוותר לנו במשפט לאחוז בחסד קו
 כמשפט כדי ששכינסה סקדותי לא חסכול צלער מכלוצינו וזה שביקש דכע"ה
 כפסי יסובב ינחני במעגלי לרק למען שמוגס כי אלך ביצא לנמות לא אירא
 רע כי אחס עמדי כי לרק נקרא כבי"ד (כמ"ש לרק לרק חדרוף הלך אחר צ"ד

הגדה של פסח

**בְּדַמְיָךְ חַיִּי וְאָמַר לְךָ בְּדַמְיָךְ חַיִּי: וְרַב פָּמָה
שָׁנְאָמַר רַבְּבָה פְּצָמָה הַשְּׂדָה גְּתַתִּיךָ**

וּתְרַבִּי

תפארת בנים

יפה ושפטו את העם משפט נדק) והיינו שב"ד של מעלה ולכו עמדי בדרך משפט "למען שמו" שישקלו בדעתם כי היום שמגיע לו ח"ו איזה עונש אבל למען שמו" זריבין לוותר אלנו כי בכל צרהם לו צר כביכול ואז גם כי אלך בני ללמות (סיינו בדרך רע ומקולקל עלה היתה"ר שנקרא רע) אפי"ה לא אירא רע (הוא עונש גיכים וכמבואר בש"ס. נדרים דף כ"ב ע"א) כי אחס עמדי ולא ידונו אותי שב"ד של מעלה לרע ח"ו כי הדבר נוגע אליו והב"ש כ"ל וזה הוא ביאור דברי חז"ל והמקורם הכ"ל והקריבו לפני ד' ויקרבה (היינו להאסה) קדם ד' כי כל ענין חבלי לידה הכל צא מהמת חטא עס"ד טו"ר שעי"ז נספק עלי' הרבה ארבה עלבונך וסרוגך ולזה אמר וכפר עלי' הכסן ממקור דמי" ד"ס נקרא העונש וכמ"ש דמי"ו ב"ב"כ אין לו דמים היינו עונש ואמר וכפר עלי' הכסן והיינו לאחר שילדה בלער עיבור ויער לידה נהגלה שנחגלגל עלי' חטא אדם וחוה ע"כ הביאה קרבן ועי"ז וכפר עלי' הכסן והיינו כי ע"י החטא אנו נרחקים מאלה הש"י כמ"ש רחוק ממני בעינינו אמנם ע"י הקרבן הקריב את האשה "לפני ד'" וממילא יכפר עלי' הכסן היינו שיכול ללמוד עלי' זכות להציל מעונש החטא ויכרי ממקור דמי" הוא עונש החטא כי ד' מקור ישראל וכביכול בכל צרתם לו צר כנ"ל וזהו שאמר ואעבור עליך ואראך מתבוססת בדמיון והיינו כי בודאי אין יסורים בלא חטא וכל היסורי' שסבלו לא היה בחנם כי הקב"ה לא עביר דינא בלא דינא רק שחסרונן שהשי' גתרחק מאתנו שם בגלות ההוא ולא היה שום וייתור זה היה הכרה אז וע"כ גחם השי' אותם אז והצטיה להם ואמר "ואעבור עליך" כביכול השי"ת יעבור להיות בתוכינו לראות בלחותינו ואראך מתבוססת בדמיון הוא העונשים והיסורי' איך אחס מלעזר ואז כביכול בכל צרתם לו צר וממילא ואומר לך בדמיון חיי שיעברו מעונשים והיסורים כמי"ש ואחס הדבוקים בדי' אלקובם חיים כלכם היום שהיינו מקור החיים והטובות:

רבבה כלמה שהדה נחתיך ותרבי ותגדלו וגו' ואת ערום וערי' הנה אמרו ז"ל במדרש וכן הוא בזהר חדש פי בראשית שכל עשב ועשב יש לו מלאך ושר בשמים שאמר לו גדל וכו' זהו ו"ל שאש"כ רבבה כלמה שהדה גתתיך שבמלרי' כיון שהי' בלא תורה ומלות עדיין ע"כ היו עדיין בצחי' עבדים וכו' עבדים היינו לפרעה במלרי' והיינו כענין צחי' עבדים שהם תחת ממשלת שר הממונה עליהם משא"כ בנינו של מלך שהם רק תחת ממשלה אביהם ואין לשום שר שום ממשלה עליהם וע"כ כאשר התחיל להתנוץ הגאולה שהתחילי' שהארה של קבלת התורה אמר להם כה אמר ד' בני בכורי ישראל שלח עמי ויעבדו והתחיל הקב"ה לדון אותם כענין בנינו של מקום וע"כ היה כל ענין

וְתַרְבִּי וְתַגְדְּלִי וְתַבְאֵי בְעַדֵי עַדְיִים שְׁדִים נְכוּנֵי
וְשַׁעֲרָךְ צְמַח וְאַתָּה עָרוֹם וְעָרְיָה:

וירעו

תפארת בנים

ענין ילמ"ל ע"י סקב"ס בכבודו ובעלמו כעטם בנים שהמלך בלבדו מושל ומשגיח עליהם ואין לשום שר ומושל להכניג ולמשול עליו וע"כ אנו אומרי" בשבח ילמ"ל ויוזילנו די אלקינו מנצרי" לא ע"י מלאך ולא על ידי שרף אלא סקב"ס בכבודו ובעלמו כיון שהחיל להתגלגל קבלת התורה והמלות שיקבלו ישראל במדבר וזה שאמס"כ רבבה כלמה הבה נתייחד כי במצרי" סי' דק כמו "למח סדס" שיש לכל אחד מלאך שאומר לו גדל כנ"ל וכן ע"י המלאך נתגדלו ותרבו ותגדלו. ותבואי בעדי עד"ס, וזה סי' מחמת שהי' אז צבחי' ואת ערום וערי' בלא תורה ומלות וע"ז סי' עדיין צבחי' עבדים שהם חתה ממשלה שר ומשל כנ"ל ועיקר טעם סי' מה שסקב"ס קרא אותנו בנים בני בכורי ישראל וע"ז ודי סקב"ס בכבודו בעלמו להגילנו וכאמר :

וְתַרְבִּי ותגדלי ותבואי בעדי עד"ס שדיים נכוני. ותבואי בעדי עד"ס פי' האר"ל בסידור שהכוני' שהאיר השם האדני"ת ציני"ת ע"ד ואח"כ נעשה שדים נכוני ע"ש נראה לפרש ע"פ מה שאמרתי לפרש הספוק אחות לנו קטנה ושדים אין לה עפ"ד רבנו בע"ח (בפרק ג' משער הכללים) אוד שדים ודדים שהם אוד השם שדי' שהוא אוד אוחיות אל' מאלק"ים שהוא דד ימין ואוחיות ים מאלקים דד שמאל וזה' שבאמנ"ע הוא המשפיע השפע להדדים ימין ושמאל ע"ש ומזון שהשם אלקים שהוא אוד השדים ודדים הוא רק לאחר הסמחה אבל קודם הסמחה ארצה הוא אוד הלאמוס ותוקף הגבורות ונדע מדברי רבינו כאן וצ"ד דהשם אלקים בלי הסמחה וכלי חילוף אוחיות הוא אוד קטנות חסו שאמר אחות לנו (גימ' אלקים) קטנה (סיינו בזמן שהשם אלקים הוא עדיין בסוד הקטנות) אז ושדים אין לה (ואין זה עוד כח השפעה של אוד אלד"ד ומיד"ד עד שנמחק ע"י חילוף אוחיות אדני"ת אז נעשה ממנו אוד אלד"ד ומיד"ד שהיא אוד שדים ודדים שממנו נמשך כל השפעות מציבות) וזהו ביאור דברי בעל הגדה ותרבי ותגדלי ותבואי בעדי עדים סיינו שנמחק השם אלקים מן הקטנות שהוא אוד הלאמוס והגבורות שבו ונחלף צלוחיות הקודמים שאז נעשה הסמחה שלו צלוחיות הקודמים ותבואי בסוד עדי"י עדי"ס שהוא אוד השם אדני"ת אוחיות הקודמי' של אלקים וע"ז נעשה שדי"ם נכוני בסוד אלד"ד ומיד"ד שהוא אוד השד"ס ודדים שנוצעים שפע הכשפה משם אלקים כנ"ל:

וְאַתָּה ערום וערי' וירעו אותנו האנרים ויתנו עלינו עבודה קשה בהקדם מה שאמרתי לפרש בדברי דהמז"ס ביו נא זאה שוכתי אלוך פן אערך יאך מליל דהנס נודע מדברי רבנו בפע"ח בכוונות ברכה השחר בברכה מלביש ערומים ע"י המלות ומ"מ נעש' לנשמה גלגול כעש' משם אלוך היוזא מבי

פעמים

הגדה של פסח

**וַיִּרְעוּ אֶתְנֹוּ הַמִּצְרִים וַיַּעֲנוּנוּ. וַיִּתְּנוּ עָלֵינוּ
עֲבוֹדַת־קָשָׁה: וַיִּרְעוּ אֶתְנֹוּ הַמִּצְרִים בָּמָה**

שנאמר

תפארת בנים

פסמים ח"ל ואם חומא מפשיט לבוש הקדוש' הני"ל ומלכשין לשמהו לבוש
הקליפה ר"ל בידים הרעים והלואים זה סוכ"פ וישמן ישורין ויבטע וגר ויטות
אלקי עשבו דסיינו שטי"י עוונות יחבצו ממנו לבוש נשמתו שטשע לעצמו ט"י
המלוא ומעט"ט שטשע לו כח כשם אלוי"ק כזכר זה באה"פ (איוז י"א)
יטש לך אלוי"ק מעוניך דסיינו שטי"י עוונותיו יחבצו ממנו לבוש נשמתו הכעשע
מכמלוא ומעט"ט שסוגל כח כשם אלוי"ק וכאמור זה שאמר דכמטי"ט צינו
נא ז"ח שחיי אלוי"ק פן אטרף ואין מליל שיחטו אל לבס אוחס השוכים
מח ט"ט להס לחוש שלא יפשיטו מהם הלבוש הכעשע משם אלוי"ק פן אטרף
סיינו קדין המלוס שבא וערף מן הלויס אפילו מן גלימא דעל כחפאו חכו
המשך וזח ערוס וערי' שלקחו מהם המלבושי' דקדושה בעוונותיו במלריס
והחליף לבושים של הקליפה בגדים הרעים והלואים ועי"ז וירעו אוחטו המלריס
ויטנו וגו' :

וַיִּרְעוּ אוחטו המלריס ויענונו ויחטו עלינו עבודה קשה עפמי"ט צפיה"פ
זלעפס אוחטנו מרשעים עוזבי הירחך דכנס נודע מדברי רבינו ח"א
הבעש"ט הק' זללסיה מאויבי חכמני מלוהך כי לעולם הוא לי כי יש דרך
עבודה להטי"י ללמוד מדרך הרשעים אך יש להם חשקות גדול והחלסבות ושלכבת
היכס"ר להאוות זמיות מכ"ש חטי יש לי להחלסב אל עבודה כטי"י קנין
עולמיי וזה שאמס"כ מאויבי החכמני מלוהך כי לעולם הוא לי דסיינו אם
אויבי שכם הרשעים מחלסבים כ"כ להאוות נפשם לזמן מיעוט מזה יש לו
ללמוד לחשוב בכליון עינים ולחלסב ברשפי אש שלכבת י"ק לעבודה כטי"י אשר
לעולם (נצחי) הוא לי עכחד"ק זה שאמר דכטי"ט זלעפס אוחטנו מרשעים
עוזבי חורחך דסיינו כשאני רואה הרשעים עוזבי חורחך באזכר כח והחלסבות
וחשק נמרץ כס רעים להעביר מזה אוחטנו זלעפס כמורא פן איני יולא
י"ח כמח שאיני מקיים המלוא כהחלסבות כדרכי כי כפי ערך ההחלסבות
ורשפי אש החלוא של הרשעים כני רואה שלא ילאחי י"ח כלל כי ט"י להוסף
עוד חלף פסמים להרבות השחק והחלסבות ובוז יש להצין סענין מ"ש ר"ח
ורי יוחנן ב"ט (עי' דף י"ז) ניחל אפחחא דזוגות ונטף ירחא פ"ש והוא לריך
ביאור סיחן לומר חלשים גדולים עד שמי רוס וכוכביסם שישלע עוד כסם
היכס"ר ח"ו בעניני גשמויות מווסם כזה שכשיצוא לפניהם נוד נפוח מלח סרוח
יתגרס כסם היכס"ר חס מלכזכיר וכי לא ט"י ח"ו במדרגה המצאר כש"ס
(כחובת דף י"ז ע"א) דמי עלי ככשורא או כקלקי חיוו ח אף לפי האמור
י"ל סענין דכנס באנשים גדולים ויריקים אפילו גם אם הם עחותי"ר י"רנס
חלף דרגין מכ"ל בודאי בגשמויות והעוביות ויכס"ר של עבירות כאלו כפועל ממם ככר
כמל

תפארת בנים

צמל מהם לא מיניהו ולא מקאחן ואף לא ענין הרכור עזירה גסה ח"ו כזה וכיוצא בזה אף בנידנדוד כל דכו אך כל עיקר הסיכור השולט באגסים גדולים ואדיקים הוא מה שז"ה לזרוק צהם התשלוח בעבודת השי' לומר שכבר עשיה כל המוטל עליך וכבר תקנה את נפשך בכל מה שסי' מלאוהך לתקנה והק עובד את השי' בתכלית השלימות ואי אפשר עוד לעבוד בהתלכבה וחשקות נמרץ יוחר מזה שאחם עובד ולזה אמר ר"ח ור"י זה לזה כיזיל אפיחחא דזונות וגראה איך הרשעים הטאפים ראים אל תאוות נפשם שהוא רק תאוות זמניות ככ"ל ואז נכוף יצרן שלא יוכל לשלוב בנו עוד לומר שכבר ילאנו י"ח בעבודת הצורח יחב"ש בתכלית השלימות כי כפי הרשעים שללו לנו לריכין להסיף. כפלי כפלים בעבודתנו לשמו יחב"ו זה ביאור דברי המסורס (צפי צמדבר). ואחם הפקד את הלויים הפקד תרין צמסורי דין ואורך הפקד עליו רשע כי הלויים נקראים הלדיקי' כדבוקים בהשי' תמיד ואמר הקב"ה למשה ואחם הפקד את הלויים שיהי' עיבדים את השי' באופן שאין למעלה ממנו והוא עיי' הפקד עליו רשע ושמן ועמוד לימינו דהיינו בשעה שהשמן מרקד עם הרשע ועומד על ימינו לעזור לו למלאות תאוותו אך הוא הולך וטושט בזריות ובנה ובחשקות נמרץ כפי ערך זה הפקד את הלדיק שהוא יעבוד בן השי' ככ"ל זה שאנו אומרים וירעו אוחנו המלרי' ויענונו ויחנו עלינו עבודה דהיינו כי לולא שראינו תאוות מלרים ותסליכחם שבו ערות הארץ תאוות הסיכ"ר עד להפליא הי' לנו לומר לנפשינו שאנו לדיקים ועובדים ועובדי ה' אבל עתה כאשר ראינו תענועי מלרים אנו רואין שאנו רעים עדיון שאין אנו עובדים כראוי ועבודתנו אינו טוב כלל כנגד עבודה הרשעים וסלרכנו לכפול לעבודתנו כפלי כפלים הרבה הרבה יותר ויחנו ויחנו עלינו עבודה קשה ויכו הסמשך כמ"ש ויעידו מלרים את בני צפרק היינו בראות בני עבודה המלרים מלד הסטי"א עיי' למדו ק"ו להחלכבות בעבודתם בצחי' כל עמחוי תאמנהם בפירוק עמחתיכס בהחלכבות להשי' בעבודתו וזכו ויעידו (עיי') מלרים בני צפרק בפירוק עמחתיכס לעבודה כשו"ת כנ"ו :

אי וירעו אוחנו המלרים כו' וגלחם בנו ועלה מן הארץ המשך הדברים יובן עפמ"ש צסידור מסר"ש זל"ל צפיה"פ פני די צעושו רעס לסכרית מארץ זכרם דבלדיקי' כתיב שומר כל עמחוי אחת מהנה לא נשצרה דהיינו אותו העלם לח שלא נרקב שעי' תסי' תחסי"מ אבל ברשעי' גם אוהו העלם לח נרקב ונכרה מן הארץ זכרם שלא יעמדו בתחסי"מ ע"ש וזכו אמרתי לפרש הפסוקים (צפי אחרי) ושמרתם את חקותי ואת משפטי ולא חטשו מכל החועבה האלה ולא הקיאו הארץ אחכם וגוי' כי כל אשר יעשה מכל החועבה האלה וכברחו הנשמות העושות מקרב עמם דנכאורס יש לדקדק לפת"ש סקדמוים שענין כרת הנפש הוא עחסי' נכרתה מחיי העוב"ב עולם הנשמות וחססי"מ וכמ"ש רבנו צחיי צמוק פי אחרי (ועיי' צרמב"ן) ואיכ לריכין להבין מה זה שמרתם החורס ולא הקיאו הארץ אחכם וגוי' שנראה שהוא רק אחד מן העוב"ב והלא

הגדה של פסח

שְׁנֵאמַר. הָבָה נִתְחַכְמָה לִּי פֶּן יִרְבֶּה וְהָיָה
בִּי תִקְרָאנִי מִלְחָמָה וְנוֹסֵף גַּם הוּא עַל שְׁנֵאֵינִי
וְנִדְחָם בָּנֵנו וְעָלָה מִן הָאָרֶץ : וַיַּעֲנוּנוּ בְּמָה
שְׁנֵאמַר. וַיְשִׂימוּ עָלָיו שָׂרֵי מִסִּים לְמַעַן עֲנוּתוֹ
בְּסִבְלוֹתָם וַיִּבְּן עָרֵי מִסְכָּנוֹת לְפָרְעָה אֶת פִּיתוֹם

יאת

תפארת בנים

וכלל אמר כי כל אשר גוי ונכרתו הנפשות גוי שכול נרת הנפש נוחה"מ
שכול יחד מאבדן מעוה"ז וגם להצין דברי ההגוים שפירש ולא הק"א הארץ
אחכם ולא תרוקן ארעא ותכון ולפי דברי המה"ש סגור מצינ סמך סגסוקים
סיבב שאמר מנחלים וממרחם גוי ולא תעשין מכל החובצת גוי ולא תקיא
הארץ אחכם וע"ז הנגוס האנקלים ולא תרוקן ארעא ותכון היינו שלא הסי'
בכלל ליתן שפני די צבס להכרית מארץ זרם דהיינו פנס אווחו העלם לח
שנשאר לזכר וסי' נרקב וגאבד ח"ו ושפיר מצולח הקרא כי כל אשר יעסה
מכל התינובת האלו ונכרתו הנפשות העושות מקרב עמם היינו נרת הנפש
ממחה"מ ע"י שנקב העלם לח וגאבד מן הארץ ולזה לנו מספרים ישועתינו
ואומרים וירעו אווחו ממל"ח היינו שזרעו וכל גידא דילי' רנו לעשות אווחו
ח"ו בכלל עושי רעס אשר עליהם נאמר פני די בעושי רע"ה להכרית מארץ
זכרם כח"ל וסי' זה עלה ליתן עליהם עבודת קשה בחומר ובזבטים עד שיטכחו
את די וכתורי' והמאות יוצאו לידו זה ח"ו ולזה אמרו הבס נחחכמה לו פן
ירבס היינו ביראת שמים וסי' כי תקראנה מלחמה ונוסף גם הוא על שונאינו
ונלחם בנו היינו שיחברו עלינו בשעת מלחמת ה"ה"ע עם ה"ה"ר ויאבדו
את ה"ה"ר ויכניעו אווחו (וכמ"ס בלק"ח פי' שמות) ועי"ז (ועלה מן הארץ)
היינו שלא יכרות מארץ זכרם וישאר העלם ועי"ז ועלה מן הארץ בחחה"מ
בקרוב צימינו :

הבדל נחחכמה לו (עיי' בלק"ח שמפרש שזה דברי ס"א שאמר שנחחכמה
לסחשאים ע"ש) פן ירבס וסי' כי תקראנה מלחמה ונוסף גם הוא
על שונאינו ונלחם בנו ועלה מן הארץ ע"י בלק"ח (פי' לך לך בפסוק וסי'
צימי אמרפל) דכשלין בס"א שפע ויניקה מן הקדוש' אז נלחמו צינים ורולים
לעולת הנמוכים ע"ג הגזוסים מהם בשרשם אבל אל יש להם איזה יניקה
מן הקדוש' אז כל ס"א הם בשלום ושקט עי"ש וצוה מוצן מ"ש סמקובלים
כי עש"ו גימי' שלום כי פשו הוא ארון ס"א אשר כל אריכות הגלות הוא
ברשוחו ימן שיש לו יניקה מהקדוש' והוא יושב בשלום והשקט בעוה"ר ושולט
על כנסת ישראל שנקראים סכה שלום וכמ"ס בקרנים וכאשר יעזור הש"י
ויבטל ממנו היניקה מהקדוש' אז יאמר צו יחפרדו כל פועלי טון כי שם
ביחודא

**וְאֵת רַעְמָסָם: וַיִּתְּנוּ עָלֵינוּ עֲבוּרָה קָשָׁה כְּמֵה
שְׁנֵאמַר. וַיַּעֲבִירוּ מִצְרַיִם אֶת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל
בְּפֶרֶךְ:**

ונצעק

תפארת בנים

ביוהרה הם צפרודא ויתצטל כמו ויסי' הגאולי ולזה יתכן משיח נקרא שלום וכמ"ס צבע"ט פי פנחס צפסוק סני נותן לו את גריחי שלום וסיונו כשוק קם זה נופל כאשר יתצטל השליטה של הקליפות יתחיק השלום של הקדושה ויבא משיח דקינו והדברים יתאחדו עם האריות"ל צסודור בזוונת חסלות לאל עליון גואלם ברוך הוא ומבורך כי צסודור אבא שם הוא הגאולי וע"כ אומריו ברוך הוא כי יסוד אבא סנעלם נקרא הוא ע"ש וסיונו כמ"ס בלק"ח (פי יתרו) כי עש"ו שורשו הוא מאור דיסוד אב"ח ולכן סי' יתחק מקרבו גראה שיש לו שורש צמקום גבוה שבקדושה בזה ע"ש ולפי האמור מובן אריותה הגלות יען שצסודור אבא ששם הוא שורש הגאולי"ש שם נשרש עשו ויונק משם וע"כ הוא יוצא בשלום כנ"ל עד לאחר שיחצטל יתקוהו משם ויתגבר הכח של היסוד אבא הנקרא הוא ויסי' הגאולה וזה הוא המשך הדברי' כאן שאמרו כג"מ וכל גינדא דילי' הבה נחחמה לו להכשילו בעבירות להשליך נילוצות קדושה בחוכנו כי פן ירבה (בחורה ויראה סי') וסי' כי התקראה מלחמה (כי אש יתרכב הקדושה ולא יפלו ללוצות קדושה לקליפות עשו אז יסי' מלחמה בין הקליפות) ונוסף גם הוא על שוגאיונו (סיונו יסוד אבא סנעלם שנקרא הוא שבו חלוי הגאולה כנ"ל) ונלחם בנו ועלה מן הארץ שחסי' הגאולה צ"ב:

וַיִּתְּנוּ עליו עבודה קשה כמ"ס ויעבדו מזרים אח בני ישראל צפרך פרש"י צפס רך ופרש"י בעבודה קשה המפרכת אח הגוף ומשגרתו ונלעק אל די חלקיו וישמע די קוליו להבין המשך הדברים בזה גראה כי לכאורה לריכין דברש"י ביאור לפמ"ס בחקוני' חיקון כ"א דף מ"ה ע"ב דגופי' דבר נש בסי' עלמא חיכו לרעה ממשכא דחויא ע"ש ובציואוריו שם א"כ מה הוא הרעוהא בזה שעשה לנו פרעה ששפיל אח הגוף ממשכא דחוי' דהלא לכאורה פרעה רזה להגביר הכח השמאלי לרעה משכא דחויא ח"ו על ישראל אמנם ביאור הדברים הוא עפ"י יודיע ממ"ס צפספ"ק מחלמודי צעש"ס כי יש צ" מינו עובדי די יש לדיקים שעובדי די ומחפלים בלחש וקולם לא ישמע ואעפ"כ חפלהם צוקט כל הרקיעים וכן אשכחן דברי מוסרחיו צפרע"ת שסאריז"ל לא סי' מרים קולו בחפלה החול כלל רק צעבת. ויש לדיקים שדרכם להחפלה בקול רם דייקא ובצעקא גדולה והוא לפי ערך גדולה נשמחם די אוחן הדיקים שכבר הכניעו אח החומר מכל וכל ולא נשאר בהם כ"א חלק חלקי ממעל הם א"ל להחפלה בקולות ונעקוהו ודי לפניהם להחפלה בלחש ושפחוהיכם געוה לך והם מכוונים אח לבם לאצטו שנשמים וכל להצבות דורש די משא"כ אוחס

הגדה של פסח

תפארת בנים

אוחס שעדיין לא הכניעו את החומר וסגוף שלכם הם ריכזין להחפלה בקולות
וזעקה להשי" ושי" הם מכניעים את הגופניות שלכם ועי"ז יכולין לבוין את
לכם לאזינו שבשמים משא"כ אם יחפלו בלחש ולא יכניעו את הגוף שלכם
שי"ז לא יוכלו לבוין את לכם כ"כ וסדברים והיחדו עם מי"ש הארז"ל בלק"ח
(תהלים קמ"ה) והבוא בסידור בפסוק קרוב ד' לכל קוראיו לכל אשר יקראו
באמת רצון יראו יעשה כי לא כל האנשים שוים כי יש צ"י מיני אנשים
הטובדי" את ד' שכה היראים הטובדי" את ד' באמת להם עונה הקב"ה
בצחי רצון יראו יעשה גם אלהים שאלים בפי"ם משא"כ אותן בני"א במדרגה
השני" הם לריכזין להחפלה בקול ואז השי" שומע חפלהם אפי"פ שאינם מכה
היראים ע"ש ולפי האמור היינו כי אורה שהם מכה הראויי אפי"פ שאינם
זועקים בקול יכולין לבוין את לכם להשי"ת להם עונה הקב"ה גם במרם ישמע
קולם משא"כ אורה שאינם מכה הראויי שאינם יכולים לבוין את לכם כי"א
ע"י זעקה וק"ל הם לריכזי לקרוא בקול דייקא כ"ל כדי להכניע עי"ז חומריות
הגוף ואז יכול לבוין את לבו היעב וישמע השי" את חפלתו. וזה הוא המשך
דברי בעל הגדה ויחנו עלינו עבודה קשה כמי"ש ויעבדו מזרים את צ"י בפרך
וסיינו כי ענין הזדככות והכניעת החומריות המשכ"א לחוי"י הכל חלוי בסדעת
כמשא"רז"ל (פרע"ח פרק ג' משער הלוב) שהי"א הוא סוד ח"ת: חגדל ע"י
הדעת שהוא שורש כל הגוף ע"ש ומוכן כי במזרים שהי" הדעת בגלות שפרעה
הי' יונק מהדעת ע"כ בע"כ הי' להם להחפלה בדרך הטובדי" בקולות
וזעקות כדי להכניע את גופם ולשבר כח משכ"א לחוי"א ולעורר עי"ז החשודרת
הלב והכוונה הנרצה עד יענה אל ויקבל חפלתו ולזה מביא הפסוק ויעבדו
מזרי" את צ"י בפרך ויעבדו הוא מלשון חפלה כמי"ש חז"ל בש"ס (חגיגה
דף צ"י) איזה עבודה שבלב זו חפלה וסיינו שמזרי" גרמו שישראל יעבדו
את השי"ת בחפלה בקול רם דייקא שהיא בחי' עבודה קשה ועי"ז פרשי" שפיר
בפרך שמפרכת את הגוף ומשברתו סיינו שעי" חפלה בקול רם מפרכים את
חומריות הגוף משכ"א לחוי" ומשברו ועי"ז הי' יכולין לבוין את לכם לאזינו
שבשמים ועי"כ סיינו מהמדרגה כ"י שהם מאוחס שנאמר עליהם ואת שועתם

ישמע וישעם דייקא כ"ל:

רבז"ה פרשתי פסוקי הסודי (בפי' בשלח) ופרעה הקריב וישאו צ"י את
עיניהם וכה מזרים נוסע אחרים מאוד וילעקו צ"י אל ד' וגו' ויאמר
מש"א אל העם אל חיראו התייצבו וראו את ישועת ד' אשר יעשה לכם היום
וגו' ד' ילחם לכם ואחס חמירשין ובח"א ואחון שחוקן ובזר הקדוש מה
תזעק אלי בעחיקא חלוא מלחא ופי' באור החמה שאמר להם שלא יחפלו
בקול ובזעקם אלא בלב ובכוונה שחלה בעחיקא ע"ש ולפי האמור יוכן המשך
הדברי ופרעה הקריב ופרשי" שנחאמן לקדם פניהם וסיינו עפי"ד חז"ל כל
הגדול מחבירו יצרו גדול וסיינו כל מה שזדככו ישראל בשעת הגאולה ביום
לאחס ממזרי" והכניעו את חומריות הגוף משכ"א לחוי" הקדמוני קליפת מזרי"
להתגבר

וּנְצַעַךְ אֵל יְיָ אֱלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ וַיִּשְׁמַע יְיָ אֶת
 קוֹלֵנוּ וַיִּרְא אֶת עֲנֵנוּ וְאֶת עֲמַלְנוּ וְאֶת
 לְחַצְנוּ:

ונצעה

תפלת בני

לסתגבר עליהם כוח הרע משכח רחוי של הגוף ע"כ ויראו מאוד כיון שסתגבר עליהם חומריות הגוף ככ"ל וע"כ וירא גם משה וישעק אל די כדי להכניע חומריות גופם של ישראל ככ"ל וא"ל השיי מה חזקת אלני בעתקת תליא מלחא כי אין לפרעה עוד שום שליטה בגופן של ישראל ואינם לריכי עוד לזעוק בקול רם בעתקת תליא מלחא ששם מקור הכוונה שבגב וחוכל לכיון תפלתך גם בני זעקת בקול רם כי עתה אחס בצחי"ח רצון יראוי ישש ולזה אמר משה לבני"ה כתייבזו הוא תפלה בלחש בסודי אנכי האשה הנכב"ת עמך היינו שמשם ילפינן סדר תפלה בלחש כמבואר בש"ס ברכות ואינם לריכי להחפלה בקול רם וזעקת דייקא ולזה מסיים די ילחם לכם ואחם חרשון פירוש גם אם אחם חרשון וכדחרגום אונקלם תשתקין היינו גם אם תחפלו בלחש במחשבה וכוונה כלב ושפתיו נעות כי חומריות הגוף שלכם כבר נכנע והשיי יקבל תפלתכם בצחי"ח רצון יראוי ישש ככ"ל:

ויעבדו מזרים אח בני ישראל בפרך, היינו ע"ד אמרם ז"ל בש"ס קידושין (דף ל"ג) בזמן שישראל עושים רש"מ נקראים בניו ובשאינן עושים רש"מ נקראים עבדים וסנה אס יש לישראל הרחבת הדעת ואין להם עירדות פרנסה ע"כ יכולים לקבוע עתים לחורג ולהחפלה בכוונה ולקיים מצות זדקת לח"ה אצל בעו"מ העניות הוא מהדברים שמעבירין ע"ד קונו כמ"ש בש"ס (עירובין מ"א ע"ב) וחסה"כ ויעבדו היינו שהמזרים עשו לישראל ממה שהי נקראים בניו למקום וסיו נקראי בני ישראל. בפרך. שעי רוב הטיידס ועול הפרנסה שענדו עבודת הפרך נעשו בצחי"ח עבדי"ם שלא היו יכולין לעשות רש"מ כראוי וחסה"כ ויעבדו דייקא בצחי"ח עבדי"ם:

ונצעה אל די אלקי אבותינו וישמע די אח קולינו וירא אח ענינו ואח עמלינו ואח לחינו. י"ל עפמ"ש לפרש במה שאנו אומרים בשמ"ע בסוף כל החפלות של הסעודות שלנו שמ"ע קולינו די אלקינו כי וקבל ברחמים וברצון אח תפילתנו דכנס בש"ס (תענית דף ח') בימי ר"ש בר נחמינו הוי כפנא ומוחנא אמרו כיכי נעבוד ליבני רחמי אחרתי תרחי לא עבדי אלא ליבני רחמי אכפני דכי יסיב רחמינו שובני לחיי הוא דיבני כוי וא"כ לריכין להבין ארין אנו מחפלים י"ע תפלות וכל תפלה מבקשים בקשה אחרת שלא תרחי לא עבדי. אמנם יובן ע"פ משל לבן מלך שסרה ושלחו המלך ממנו ונתן אוחו ביד אדונים קשים לייסרו וכל מה שהי לריך ס"ה מבקש מאח השר שהי ממונה עליו וסוף ס"ה מבקש הדבר מאח המלך ולזה כדי להדאיב

הגדה של פסח

תפארת בנים

לדלויב לב סבן שלא יחי' לו הרחבת הדעת כ"כ לא רכב השליח לבקש מאת המלך דברים הרבה עבדו כי אם יבקש עבדו כל זכרו כלל לא יחסר לו כלום ויהרחב לבבו כמקדם ולא יתיוסר כלל וכמוכן. וע"כ גם באשר נכמרו רחמיו על בן המלך ובקש מהמלך איזה דבר עבד סבן לא בקש רק דבר אחד וכאשר נחמלא מבוקשו בדבר זה ביקש דבר סבי' אמנם כאשר לפעמים המלך נוסע לראות צביו המדינה ונוסע דרך פס, והדרך גשמהלך נוסע מחאספים כל העם מהסביבות לראות בחואר המלך ואף חלק מכבודו לבו"ד ובין כל העם העומדים סביבות המלך עם רב הי' עומד צנו ג"כ וכאשר ראה סבן את אביו המלך התחיל לעקוב בקול רם והמלך כאשר שמע מדחוק את קול צנו נכמרו רחמיו והלך אלנו ושמע כל דבריו וראה כי הוא באמת ערום ויהף ופניו כחוש מרזן וזה להגיעו ולהלבושו וליתן לו מזון ומחי' לשובע כי אנו מזקשים בצוף כל הבקשות שמע קולינו די' אלקינו יאז ממילא תרחם עלינו כי יתקבל כל התפלות. דכל מה שאמרו חז"ל דתרחי לא עבדי לכחורה הי' לו למר לא עבד לשון יחיד כי הכל הוא מאתו יח"ש אמנם באמת כאשר אמרנו בהמשל אם התפלה סולך לפני ממהקב"ה בודאי אין קץ והכליות לרחמנותו ובודאי לא שייך לחם קץ להרחמנות שלו כביכול לומר שהרחמנות הוא רק ליתן לו דבר אחד ולא יותר. אך אם התפלה כולך ע"י מלאכים המעלים התפלות שהמלאכים הם דרכם שלא לעשות רק חדא (ולזה אמרו"ל בלשונם תרחי לא עבדי בלשון רבים ר"ל המלאכים) וזה שאנו אומרים כאן ולעקב אל די' אלקי אבותינו וישמע די' את קולינו (הש"י בכבודו ובעלמו) ואז עבד ויחד מהדא. וירא את ענינו הוא פרישות דרך ארץ (היינו צנו) ואח עמלינו (היינו חיי כמיש ואח עמלינו אלו הבנים שנאמר כל סבן הילוד היאורא השליכוהו סיינו שיחיים ולא ימתח) ואת לחינו (זו הדק סיינו מזוני שהי' אז בלחץ ובדוחק) ונתן להם כל הסערכות צבנו ובהיי ובמוזני רויחי :

וישמע די' את קולינו עפי"ד דברי אה"י הקדוש צבנו ישכר (באמרי-ספור יאמ"ל ס"י כ"ב) מ"ש צוה עפי"ד חז"ל בראש השנה בנולד עבדה מאבותינו במארים ולפעניד נראה עוד עפי"ד הקדוש מהר"ש מאסטרעאלי ז"ל בדין דין (בליקוטי שושנים) על הקרנים שהביא מהפליאה ששמות הקליפות בת"ש ע"ל כ"יו הי' מקמרוגים במארים ע"ש ולזה יתכן שצרי"ה לנולד ישראל מהקליפות הנ"ל כי אז עלה אלקים בתרוע"ה מספר ה"ג קליפות הנ"ל והנה ידוע אשר יניקה פרעה הי' משם אלקים ע"כ אמר עלה אלקים דייקא בתרוע"ה שעי' הסופר נחבמל יניקה משם אלקים בתרוע"ה (ה"ג קליפות הנ"ל) חסו שאנו אומרים וישמע די' את קולינו היינו קול שופר הנ"ל. ולזה יתכן כי כנס בסבורות הקשות של אלקים הוא האותיות המאחרים של אלקים בצו"ן והסתחקס הוא ע"י אותיות הקדמות אכדמים וכמשי"כ בפני"ח. ולזה יתכן כי קולנו הוא מספר ה"ג שמות בצו"ן ואכדמים והיינו שעי' קול הסופר נמתקו בסבורות של השם אלקים אמנם כנס נדע אשר עיקר הסבורות של

וּנְצַעַק אֶל יְיָ אֱלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ בְּמָה שֶׁנֶּאֱמַר וַיְהִי
 בַּיָּמִים הָרַבִּים הָהֵם וַיָּמָת מֶלֶךְ מִצְרַיִם
 וַיִּאָּנְחוּ בְנֵי יִשְׂרָאֵל מִן הָעֲבֹדָה וַיִּזְעְקוּ וַתַּעַל
 שׁוֹעַתָם אֶל הָאֱלֹהִים מִן הָעֲבֹדָה:

וישמע

תפארת בנים

של השם אלקים הם אלוהות ה"ם ואלוהות א"ל הם הסודים וכמ"ש צפני"ח
 (צפרק ב' משער הצרכות) ולזה יחנן כי כר"ח של ה' קליפות ה"ל הוא
 בע"כ מספר א"ל זה שאמ"כ א"ל מציאם ממזרים סיינו שפ"ו השם א"ל
 נמחקו הנבורות של השם אלקי"ם ונחבטל הטיקה של ה' קליפות ה"ל
 שסר"ה הם צימ"ן וסעטם הוא ג"כ כמו דקיי"ל צחק ש שהדינים של השם
 אלקים נמחקים ע"י עליוחס צדיקנא דעתיקא קד"ש וליה יחנן כי קל"טו
 הוא מ"ספר א"ל ונקי"ה שהוא כולל סיי"ג מדות ממדה א"ל עד סוף סוקן
 שהוא ונקי"ה חכו רמזו וישמע ה' אז קולנו צמספר ה"ל שילאו ממזרים:
וַיִּאָּנְחוּ ב"י מן העבודה ויזעקו ותעל שועתם אל אלקים מן העבודה
 בציואר מה שאמרתו (בס' קרח) ושמתם אח משמתה סקודע וזה
 משמדה המזבח ולא יח"י עוד קאף על ב"י. דכנס אזו רואין צבוס"ר הססחד
 פנים שאלו לועקים וצוכים ומצבקים רחמים מלח שפ"י להשועה ה"שועה
 הכללית לגלגליו ולסולתו מנלות פחשך והחל הזה וכן כמה וכמה פעמים
 כשאלו מחסללים על עניני פרע כל אחד על לערו הן צעניו סרנסה והן צעניו
 בסי"ג ושאר רכרי עוכ"ז הנצרכים לכל אחד ואחד ולא משגח צנו לרחמינו
 ולעשות חפציו והוא נראה בעליל שהוא מחמת שיש כעח כעס כביכול עלינו
 על רוע מעללינו כי אמרו חז"ל (בירושלמי יומא פ"א הלכה א') כי דור שלא
 נבנה בהמ"ק צימזו כאלו הוא המריבו ע"כ הכעס הוא גדול כ"כ עד שאין
 שפ"י שומע לעקחיו וגם כי לזעק ואשוע שחס חסלתי אמנס הענה לזה הוא
 לסיות יושב ומלפס בכל עח לביחח משיחיו ולבנין זיבמ"ק צ"ב ועי"ז בודאי
 יסוד מלחנו סחרון אף וכעסו של הקב"ה כי אמרו חז"ל צש"ס (צרכות דף
 א) חישב לעשות מלוח ונאנס ולא עשאה מעלה עליו הכחוב כאלו עשאה
 וכיון שאלו מלפס בכל יום ליסועות ד' ממילא נחשב לנו כאלו נבנה
 בהמ"ק צימינו וזהו ישכך כעס וחיימס אשר עלינו וממילא יחנינו
 הקב"ה לחן ולחסד ולרחמים צעינו וישמע חסלחיו להשוענו ולרחס עלינו
 חס פ"י סדברים מה שאלו מצבקים בשיר סיחוד לשבח וצדך לח עמך בלוד
 סנך כי חפלים לעשות רעוק סייט כיון שגלוי וידוע לפצ"ו יחצי שרעונו
 לעשות רענו לאל שסשאר שבעיסה זעכב א"כ מסרלוו שלא יסחיר הקב"ה
 כביכול פניו מלחנו מחמת הכעס כנ"ל לאל יאר פניו לחנו כאלו קיימנו
 מלוח יח"ש צשועל ממש כזכר חס שאמר דהפי"ה קוס קוחי ד' יום אלי

וישמע

הגדה של פסח

תפארת בנים

וישמע שועתי כנ"ל חס פסי"כ ושמרתם (מלשון ואציו שמר את הדבר) את משמרת הקודש ואת משמרת המזבח (היינו שחסי מלפנים ומשחוקקים לבנין ביהמ"ק ובנין המזבח ואז חסי בכלל חשב לעשות מלואו כו') ואז לא יסי עוד קצף על בני מחמת שלא נבנה בהמ"ק והמזבח בימינו כנ"ל וזה פי' הדברים כאן ויאנחו בני מן העבודה ויצטקו (היינו שזעקתם להשי"ת לא ה"י על ארץ נפשם רק מן העבוד"ם על אשר בטל עבוד"ת בהמ"ק ט"ו עונותם) וסי' עיקר בקשתם ועחירתם ומאויים וחפזם שיבנה ביהמ"ק צימיהם ויזכו להקריב הקרבנות להיות ניר לפניו ולא יחסר המזב"ע"כ ה"י נחשב צעיניו הטי"י כאלו נבנה בהמ"ק והקריבו ישראל קרבנותיהם תמידין כסדרן וממילא וחתל שועתם אל אליקים מן העבוד"ה היינו שטלה רגזם לפני הטי"י כאלו ה"י עושן עבוד"ת בהמ"ק בפועל ממש וכאמור :

א"י ויאנחו בני מן העבודה ויצטקו וחתל שועתם אל האלקים מן העבודה ו"ל עפמ"ש (כפי' בהעלותך) לכה אחנו וסבטנו לך וסי' סגוב הסוד אשר ייטיב ד' עמנו וסבטנו לך ואמרתיו לפרש עפמ"ש בפע"ח בשער העמידה בזוונת כי אחס שומע תפלה כל פה שכו"ל בסוד מ"ה ר"ב טוב"ך מ"ה עם ר"ב שסוד גימ' ע"ב ק"ל גימ' רח"ם שכו"ל לבוש ללדיקים ויכוין שיסי' לנשמתו ג"כ לבוש זה שסוד נעשה ע"י טוב"ך גימ' סב"ל סוד מילוי ס"ב ודיאו"י שבפסח אריך וכו' שממנו נעשה מקיף לז"א בכללות גם לבוש ללדיקים ועתה יעשה לנשמתו ג"כ חס כי אחס שומע תפלה כל פה שבול פה העליון שבה הסב"ל (גימ' טוב"ך) שממנו נעשה אור מקיף ועי"ז נפרדים ממנו הקליפות ויועיל להכלתו להיות נשמעה ע"ש. חס י"ל שאמר משה רבינו להקב"ה לא אית דברים אנכי כי כבד פה וכבד לשון אנכי וגו' והשיב לו הקב"ה כל' אהרן אחיך וגו' ושמח הדברים צפוי ואנכי אחי עם פיך ועם פיהו וגו' ודיאו"י לך לפס וגו' שהשי"ת עשה את משה ללדיק הדור שהוא יעלה תפלות ישראל ע"י שיכלול ויקיף תפלתם בלבוש של נשמתו הנעשה צסוד סב"ל פה העליון צסוד כי אחס שומע תפלה כל פה אמנם מענוותנותו יחירס אמר לא אית דברים אנכי (ולא אובל גם אנכי בעצמי להתפלל ולדבר דברים לפני הקב"ה) כי כבד פ"ה וכבד לשון אנכי כי אינני במדרגה גדולה כזו שנשמתי יסי' מלושב באורות פ"ה העליון שבה הסב"ל וערבא ערבא אריך ולזה א"ל הקב"ה אהרן אחיך יסי' נצואך וגו' ושמח את הדברים צפוי ואנכי אחי עם פיך ועם פיהו והיינו אס אחס אינך מרגיש שאתה במדרגה כזו כלל סנה תחלשב עלמך בלבי' אהרן אחיך ושמח הדברים צפוי דויקא כנ"ל ואנכי אחי"ה (סוד אימ"ח עילא"ה) עם פיך ועם פיהו היינו שהצטרף עמך גם קדושת אהרן אחיך שסוד יש לו זה הלבוש של אורות הפ"ה ועי"ז חוכלו להטלות תפלתן של ישראל לנורך הגאולה ולזה י"ל שאמרו משה ואהרן ליתרו לכה אחנו (היינו שתחלשב תפלתך אחנו) והעבניו לך (היינו שנכלל גם אותך באורות הפ"ה ה"ת לנו מהס סוד התלבשת בסוד מ"ה ר"ב טוב"ך ומפרש

וַיִּשְׁמַע יְיָ אֶת קוֹלֵינוּ בְּמַה שֶׁנֶּאֱמַר

וישמע

תפארת בנים

יוחד ואמר וסי' סמו"ב הסוף דייקא אשר ייטיב די עמנו וסמכנו לך היינו אוונן האורות שהם נעשים לבוש לנשמותינו ללבוש גם אותך בהם וזה י"ל כענין מה שנאמר יתרו למשה סי' אחת לעם מול האלקים והבאת את הדברים אל האלקים כי א"ל האלקים הוא מספר פ"ה עם עובדך שהוא סוד כ"ל כ"ל סיני שדי לדיק סדור סיני עשויותו בעוה"ז להעלות תפלתו גל וישראל בסוד מ"ה ר"ב עובדך כ"ל וא' להעמידו בעוונות אחדים. וזה י"ל הענין מ"ש בגלות מצרים ויאנחו ב"י מן העבודה וזעקו היינו כי במצרים סי' עיכוב הגאולה עד שיהיה עליהם ממסך קב"ה לגאלם סי' ע"י שה"ל"פיות עיכבו תפלות מלבוש למעלה לפני ממסך קב"ה ולא סי' בכוחם להחליש את תפלתם בלבוש הדיוקים כ"ל וכמ"ש ואת ערום וערי' וע"כ סי' הקליפות טמלין תפלות מהם ולא נטהו להעלות לפני הקב"ה וע"כ כח"ב ויאנחו ב"י מן העבודה כי תפלת הלוי כסל"ג וכמ"ש בש"ס (תענית דף ב') איזה עבודה שכלב זו תפלה ואחר כוונת כ"ב סן סן הדברים ה"ב אוחיות כ"ל שזמן ישראל מכוונים את לבם אז נעשה מכוונת ה"ב סוד כ"ל שהוא בחי מלבוש הדיוקים להחליש בהם תפלה בסוד תפלת כל פ"ה עם עובדך כ"ל ולזה סי' סיכוייה בסוד ותעל בוועתם א"ל האלקים מספר פ"ה עם עובדך מן העבודה בסוד כוונת כ"ב ועי"ז וישמע קב"ה את תפלתם :

וַיִּשְׁמַע ה' את קולינו כמש' שנאמר וישמע אלקים את נאקתם ויזכור אלקים את בריתו את אברהם את יצחק ואת יעקב י"ל עפי"י סגודת בכה"ר"ל בסודור בכונה כי אחת שומע תפלת כל פה לכלול תפלתו ונשמחו בלבוש נשמות הדיוקים (כמ"ש שם היהוד לוס) ועי"ז יפרדו הקליפות וההקבל תפלתו והכו וישמע אלקים את נאקתם (שנתקבלה תפלתם עי") ויזכור אלקים את בריתו את אברהם ואת יצחק ואת יעקב (שעלה למעלה מה שגללו תפלתם בנשמות הדיוקים אברהם יצחק ויעקב ועי"ז תחקבל תפלתם כנ"י) :

א"י וישמע די את קולינו כמש' שנאמר וישמע אלקים את נאקתם ויזכור אלקים את בריתו את אברהם את יצחק ואת יעקב לריבין לכבין מה זה הסמך ויזכור אלקים את בריתו וגו' דכא לא כי לריך קרא רק ששמע די את קולינו ואם רכס לספ"י שזכר קב"ה את בריתו סי' לריך לעשות מזה ססקא בפ"ע ויזכור לנו את בריתו כנ"ש ויזכור אלקים כו' כמו שדרך בעל הגדה בכל הפסוקים הללו לעשות כמעט מכל חיבה פסקא בפ"ע וי"ל ע"פ מה שאמרתי (בעי מקנן) ואל שדי יתן לכם רחמים ופירוש"י מצתה אינכם חסרים כלום אלא תעלה סריו מתפלל עליכם ואמרתי עפי"ד כה"ר"ל בסודור מהר"ק שיש לבין בצרכה שומע תפלת ששמע קולנו ששם סוי' בתיקוד חש"ק ר"ת חולם שזא קמץ רזא דג' אכסן אברהם יצחק ויעקב סוד חג"ת וסע"ל הוא ברזא

הגדה של פסח

תפארת בנים

צרח דדיבור של יחזק הוא באמצע שימחון דיניו של יחזק ע"י החולם וקמץ סוד אברהם ויעקב הסובבים אותו עו"ש וע"ז ו"ל משאש"כ וארא אל אברהם ואל יחזק ואל יעקב (שכח רזי דהלל נקודין חש"ק באל הוא השם חס"ד גבור בסוד חסד א"ל כל היום) שד"י (הוא בנימי צי נקודות רחמים חולים קמ"ץ שג"י נמתיקים הדינים של יחזק שהוא נקודת שבי"א ונחשבלו הפלות) וסדרים יחידו עם מ"ש כהאר"ז ל בלק"ה (ר"ס ואחמ"ן) ואחמ"ן בנימי ח"ק י"ק שג"י השם ו"ק מעלין המלאכים הפלה ישראל מרחק ח"ק ש"ה ולפי האמור יחזק כי המילוי של השם שד"י ו"ן ל"ת ו"ד גימטרי ח"ק ר"ל דאם רחוקים מהלך ח"ק שנס ממתיקים קיבול הפלות מ"מ ע"י רובו הפלות מעלין המלאכים הפלות ע"י השם שד"י שכוף סוד סג"י נקודות חולים קמ"ץ בנימי שם זה וזה ציבור דברי רש"י בג"ל שאמר מעתה אינכם חסדים כלום אלא הפלה שהוא בנימי ח"ק י"ק היינו שחברו בחפלה ואז ועלו המלאכים הפלחם בכח השם א"ל שד"י יחן לכס רחמים שד"י הוא ח"ק חולים קמ"ץ כנ"י היינו שג"י סג"י נקודת סוד אברהם ויעקב שסובבים נקודת שבי"א שהוא יחזק הקבל הפלחה גם מרחק רב כג"ל וזהו שמשך דברי בעל הגדה וישמע ד' את קולו ואמר בא"ז אופן ס"י קבלה הפלה הלא באזורים היינו במרחק רב מהשכינה הקדושה וזהו אחר ויזכר אלקים את בריתו את אברהם את יחזק ואת יעקב שזכיר כח דהלל אבהן שהוא רזא דהלל נקודין חולים אברהם בנימי וקמ"ץ יעקב באמאל ושר"א יחזק באמצע וע"ז נמחון הדינים בסוד א"ל שד"י יחן לכס רחמים ובאמור:

א"י וישמע ד' את קולו כמה שנאמר וישמע אלקים את נאקחם ויזכר אלקים את בריתו את אברהם את יחזק ואת יעקב בהקדם מה שאמרתו (כפי בלק) ויקח בלק את בלעם וגו' וירא משם ק"ה השם וגו' ויאמר הלו את שבעה מזבחות ערכתי ונ"ש אמר לפניו אבותיהם של אלו בנו שבעה מזבחות ואני ערכתי כנגד כולם עפ"ד כהאר"ז (בספר הליקוטיוס פ' בלק) ע"ס על מה כותב את החוקן זה שלש רגלים ואמרו חז"ל במדרש שבקש לעקור שלש רגלים מוישראל כי שלש רגלים הם ג' אבות וכו' עפ"י הזהר כי בכח סג"י רגלים שבי"א ישראל עולים לירושלים ס"י מעלין ג' אוחיות א"ה של אלקים לחברם עם מ"י של אלקים ע"ש וסענין מובן עפ"ד האר"ז (בפעי"ת שער חסמ"ל) פרעה אמר מי ד' אשר אשמע בקולו היינו כי החלונים אין להם יתקם מכל השם אלקים רק מאוחיות מ"י אצל באוחיות א"ה אין להם שום יתקם עו"ש זהו פ"י וירא משם ק"ה ס"ו היינו כי סג"י אוחיות א"ה במילואם כוח א"ה למ"ד ס"ה מספרם ק"ה היינו שראש שית לישראל סג"י לבטל סיניקס של ס"ה מאוחיות מ"י ע"י סג"י אוחיות א"ה סג"י אוחיות שורש סג"י אבות ששם סוד סג"י רגלים לזה ר"ה לקטרג על האבות לבטל הזכות של הקרבנות שהקריבו האבות שהוא סוד ג' אוחיות א"ה ויחזק שר"ה רק לבטל הקרבנות של האבות דייקא כי הקרבנות שלהם צדאוי רק קרבן עולם שאין

וַיִּשְׁמַע אֱלֹהִים אֶת נַאֲקָתָם וַיִּזְכֹּר אֱלֹהִים אֶת
בְּרִיתוֹ אֶת אַבְרָהָם אֶת יִצְחָק וְאֶת יַעֲקֹב:

וירא

תפארת בנים

סוף חכמה הכהנים ולא חכמה הצעלים מהם לא כהנים מהם רק כולם
עולה לך ונדע מדברי הארז"ל (בפעיח בפרק ד' משער הקרבנות) שכי דכל
קרבן עולה הוא בחי' לאה שהיא עליונה ונאחזים עם כל הדיוטים ע"ש ויחזן
כי לאה היא סיד הג' אותיות אל"ה של חלקים שעי' הקרבנות של האבות
היי' מאירים הג' אותיות לא"ה לבטל אחיזה החיצונית מני' אותיות הכהנים
ולזה יתכן כי ביציאת מצרים ובני ישראל יוצאים ביד רמ"ס הוא קל"ה עם מ"י
שזה הי' ישועות ישראל ע"י אותיות אל"ה דקדושה והשתחוות עם אותיות מי
מאלקים ונחבטל ויקח פרעה ומזון בזה שגאמר ברו' אחי יוסף והחיל גלות
מצרים שהי' ביחוס למצרים לנודך תיקון הגאולה מ"ב גאמר וסוף נשמע ביה
פרעה וסיונו כי הענין מה שפרעה הי' לו יתקח באותיות מי של חלקים מזון
עפי"ד הארז"ל (בפעיח בשער העמידה) בסוד מ"ש מי שאינו כורע במודים נעשה
שדרתו כהש' כי מודים הוא מספר קי' שהוא סוד י"ס שבקדושה ולעומת זה
יש י"ס במומחה מסמרה דנחש ג"כ מספר קי' וכו' עיי"ש ויתכן שאמר פרעה
מי ומי שהולכים כי מי במילואו מ"ס וי"ד גימ' קי' ואמר צי' פעמים מ"י
היינו שלא די שהי' שלם בקופתו צי"ס דעומחה מסמרה דנחש אלא שגם
מהפער ספירות דקדושה שהוא סוד מודים ג"כ הוא יונק מישראל שהי' לו
בנפשו ובזקניו כל"ך כי חג ד' לגי' נליך הוא מספר מ"י במילואו גימ' מודים
ולגי' הוא מספר מ"י עם אל"ה היינו ששם חלקיים כולו הוא בקדושה
ושייך לגי' דייקא ולא יח"י לו עוד חלק בסוד מי דקדושה אבל פרעה אמר
מי ד' אשר אשמע בקולו כי קו"ל הוא מספר מ"י במילואו עם אותיות אל"ה
ולא ככה מליניק באותיות מ"י סוד י"ס דנחש כנ"ל ע"כ משו' הי"ב שבמים
הכנס ועוררו סוד הקו"ל שאותיות אל"ה יתגברו על סוד מ"י במילואו וכשמע
הקו"ל ביה פרעה לאמר כי לא לעולם חוסן ובמרה ועוד שהי' להגיל את
ישראל עמו ע"י הכח של אותיות אל"ה כנ"ל וזה שאנו אומרים וישמע ד' את
קוליכו (היינו שעי' תפלתנו נחגברו אותיות אל"ה של חלקים ונלקח מיד
מצרים הכח של מי סוד י"ס דנחש כנ"ל) שנאמר וישמע חלקים את נאקתם
(היינו שכל השם חלקים נספך לעובד לנודך ישראל) כנ"ל ואמר הטעם כי
ויזכור חלקים את בריתו את אברהם את יצחק ואת יעקב שנחשורר סוד
גי' אפי"ת שהוא סוד גי' רגלים שהוא הכח של גי' אותיות אל"ה כנ"ל:

וַיִּשְׁמַע חֲלָקִי אֶת נַאֲקָתָם וַיִּזְכֹּר אֱלֹהִים אֶת
בְּרִיתוֹ אֶת אַבְרָהָם אֶת יִצְחָק וְאֶת יַעֲקֹב:

טח

הגדה של פסח - תפארת בנים

הגדה של פסח

וַיֵּרָא אֶת עֲנֵינּוּ זֶה פְּרִישׁוֹת דֶּרֶךְ אֶרֶץ כְּמָה
שֶׁנֶּאֱמַר וַיֵּרָא אֱלֹהִים אֶת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וַיֹּדַע
אֱלֹהִים: וְאֵת עַמְלֵנוּ אֱלוֹ הַבָּנִים כְּמָה שֶׁנֶּאֱמַר
כָּל הַבֵּן הַיְלֹוֹד הַיְאָרְהָ תִשְׁלִיכוּהוּ וְקָל הַבֵּת

תחיון

תפארת בנים

עתה בזמן הגלות לטענות ע"י תפלתנו אך הנקבא ד"א שהוא רחל אין כח
צדינו לטענות רק ע"י נשמות הצדיקים שמוסרים נפשם ולרובין לחצר
נשמתנו עם נשמת הצדיקים שמוסרים נפשם ע"ש בצורך וזה אמרתו לפרש
(ג' פ' ג' טענותך) בטענותך את הכרוא: אל מול פני המנורה יאירו בצעת הכרות כי
נדע מדברי רבינו צטע"מ (פ' בטענותך) צצ"אור הפסוק אל מול פני המנורה
יאירו בצעת הכרות שהמנורה הוא סוד נוקבא ד"א ו"י נרות המנורה הם
ז' הקלות שלה מהסוד עד מלכות וזה הוא הרמז בטענותך את (פ"י עם
כמו ואהה העל את העם הזה פרש"י עם העם הזה) הכרות (היינו נשמת
הצדיקים הנקראים נרות כמ"ש במד"ר בעיר השירים צפסוק דודי ירד לנו
עו"ש היינו כאשר החבר עלמך עם נשמות הצדיקים שמוסרים עצמם על
ק"ש כ"ל אז) אל מול פני המנורה יאירו בצעת הכרות הכולל להקן את רחל
נוקבא ד"א לטענות ולתק"י כלל קלות שלה מהסוד עד מלכות כ"ל וזה שאנו
אומרים וישמע אלקים את נאקתם ויזכור אל"ים את צדיקו (היינו כמ"ש
בחקונים (היקון כ"ב) ברית דא מלכות ע"ש ובצ"אורינו שם וכ"כ בצ"אורי
אור דהמלכות נקראים ברית ע"ש ששורטה הוא צעמרת הברית ע"ש) את
אברהם את יצחק את יעקב ר"ל עם נשמות הצדיקים כ"ל ואמר את אברהם
דייקא היינו עם אברהם כ"י כ"ל וע"י נשמת החיקון של המלכות שהוא
סוד צדיק:

וַיֵּרָא את ענינו זו פרישות דרך ארץ כמ"ש וירא אלקים את צ"י וידע
אלקים הטנין הוא כי הכוונ' של פותח את ידך ומשביע לכל ח"י רצון
שכשם זיווג ז"י אז נמשך פרנסה לישראל דכש"אבן מהעמון אז בנין יונקן
אבל אם ח"י לא יש זיווג אז נהפך הכפע לישראל ולזה אמר המגיד וירא
את ענינו (היינו עניות וטפלות וחוסר שפע) זו פרישות ד"א (היינו שזה ה"י
ע"י העדר הזיווג שה"י צממי מרום בזמן גלות מצרים) ולזה מציא הפסוק
כמ"ש וירא אלקים את צ"י וידע אלקים (היינו שישועה ה"י לישראל שהקב"ה
בחמלתו כאשר ראה הדחקות והעניות של ישראל ומעמדם השפל במצרים)
ריחם ועשה הזיווג בכבודו ובעצמו בלא אהעזוחא דלהתא ולזה אמר וידע
אלקים (מלשון והאדם ידע את חוס וכו') כעמם שכחצ הארז"ל שבלי פסח
נעשה כל הזיווגים למעלה שלא ע"י מעשינו וע"י נמשך הגאולה וצ"ח מצרים
וצ"ח ה"ס ועושר ונכסים וכבוד לכל ישראל:

וויאלכו

תַּחֲיוּן: וְאֵת לַחֲצֵנוּ זֶה הַדָּחֵק בְּמָה שֶׁנֶּאֱמַר וְגַם רְאִיתִי אֶת הַלֶּחֶם אֲשֶׁר מֵצְרִים לִדְחָצִים אֲתֶם:

וַיּוֹצִיאֵנוּ יְיָ מִמִּצְרַיִם בְּיַד הַזֹּקֵה וּבְזִרְעֵ גְטוּיָהּ וּבְמִזְרָא גְדוֹל וּבְאֹתוֹת וּבְמוֹפְתִים:

וַיּוֹצִיאֵנוּ יְיָ מִמִּצְרַיִם לֹא עַל יְדֵי מִלְחָמָה. וְלֹא עַל

יְדֵי

תפארת בנים

וַיּוֹצִיאֵנוּ ד' ממלרים ביד חזקה וזרוע נטויה ובמורא גדול וגוי ויוצאנו ממלרים לא ע"י מלאך כו' ולא ע"י שליח אלא הקב"ה בכבודו ובעלמו כו' ובמורא גדול זו גילוי כבודו להבין המסך הדברים לפנים (בפי וילך) ואמר ביום הסוף על כי אין חלקי בקרבי מלאווי הרעות האלה כי סנה הרמ"א כי בדים הא"ח ששם המו"נ שויתי הו"י לנגדי חמיר זה כלל גדול בחורס אינו דומה ישיבת אדם והטעותיו והוא לבדו בציותו ישיבת אדם והטעותיו והוא לפני מלך גדול וניחא ומש"כ כשישים על לבו שהמלך גדול הקב"ה אשר מלא כל הארץ כבודו טומד עליו ורואה מעשיו מיד יגיע אליו היראה והכניעה ובשהו ממנו חמיר והכו פירוש דברי חז"ל עבירה גוררת עבירה סינו כמו שאנו חומרים בסליחות רחקה ממנו בעווננו שבנו מאחריו חיינו ואבדנו כלימור שעי' אשר רחקה ממנו בעינינו ואין לנו יכולים לקיים שויתו הו"י לנגדי חמיר ע"י"ז שבנו מאחריו וממילא חיינו ואבדנו בעוונותינו חס עבירה גוררת עבירה והכו ג"כ ביאור אחריו בסליחות כי טעותנו מבדילן בינינו לבין שעי' עבירות ששענו נעשה כביכול פירוד בינינו ובין הקב"ה שאין לנו יכולים לקיים שויתו ד' לנגדי חמיר וכאמיר חס פ"ה"פ ס"ל ואמר ביום הסוף על כי אין חלקי בקרבי (שאין לנו שמים על לבנו לקיים שויתו ד' לנגדי חמיר) ע"כ מלאנו הרעות האלה (סיינו עבירות שהוא שורש רע) באם היינו שמים על לבנו שהקב"ה טומד לנגדנו והוא אחר חמיר לא הו' מלאנו עבירות כאלו חס הוא ביאור דברי המגיד הכא שאמר שעי' שהוציאנו הקב"ה לא ע"י מלאך ולא ע"י שרף ולא ע"י שליח רק הקב"ה בכבודו ובעלמו ע"י"ז באו ישראל לדי מורא גדול ולזה מסיים ובמורא גדול זכו גילוי שכיני היינו שהענין שבא ישראל לדי יראה ד' צמדה גדולי כ"כ הוא ע"י גילוי שכיני שנגלה עלינו ממס"מ הקב"ה וגאלנו:

וַיּוֹצִיאֵנוּ ד' ממלרים לא ע"י מלאך ולא ע"י שליח אלא הקב"ה בכבודו ובעלמו שאמר כו' אני ולא השליח כו' הכל חמסו הלא מקרא מלא דיבור הכתוב (בפי חקה) וישלח מלאך ויוצאנו ממלרים ופרש"י מלאך זה משה ויש להבין מה שאנו חומרים ולא השליח בה"א הודיע וגם כלשון בכבודו ובעלמו וכו' די לומר אלא הקב"ה בעלמו אמנם פשטו הדברים בזה

הוא

הגדה של פסח

**יְדֵי שָׂרָף. וְדָא עַל יְדֵי שְׂדִיחַ. אֲלֵא תְקַדּוּשׁ
בְּרוּךְ הוּא בְּבִדּוֹ וּבְעֲצָמוֹ. שְׁנֵאמַר**

ועברתי

תפ רת בנים

הוא דבאמת לריכין לדקדק לשון הכחוב שם וישלח מלאך ויוליאו ממנרים
דלכאורה כיון שזא לכנדיל חיבתן של ישראל למקום סוליל ויוליאו ד' ממנרים
לא ע"י מלאך ולא ע"י שדף אלא הקב"ה בכבודו ובעצמו וסי רבותא ויחד
אך ישראל הם חשובים לפניו יתב"ש אמנם הענין בזה הוא כי הנה מדקך
העולם בשר גדול אם יש לו איזה ענין שנחחדש אלנו שגריך לנפוח איזה
דבר גדול בצרחקים אם יש לו איזה חכם ונאמן רוח הוא שולח את האיש
הזה והוא ישחדל עם לעשות ככל הנוך כאלו השר בעצמו ה"ם עם ונחקיים
לענו של השר עליו"ט אמנם לפעמים אם הדבר הוא כחון מאוד להשר והוא
דבר גדול עד אין תכלית אע"פ שהוא שולח את האיש לדרכו לכסוע בכל
עח בענין זה והוא בר סמכא לסמוך עליו הוא נוסע ג"כ וגומר הענין
הכחון בעצמו אע"פ שזה האיש הנאמן רוח הוא עם ואין זה פחיתות הכבוד
למלך על שנוסע בעצמו כי הלא יש לו איש נאמן רוח וחכם ומבין דבר
שדרכו לשלוח אוחו בכל עח בענין זה ומס שנוסע בעצמו הוא רק לחציבות
הענין וזה הוא הדבר שה"י צ"ימ"ל כי אם לא ה"י שולח לפעמים את משה
רע"ה אל פרעה בענין זה והקב"ה בעצמו ה"י הולך לדבר עם פרעה להוליא
את עמו ה"י פחיתות הכבוד כביכול לפניו יתב"ש שאין לו עבד יקר ונאמן רוח
שיוכל לשלחו לפרעה מלך מזרים אבל כיון שאנו רואין ששלח את משה כמה
פעמים לדבר עם פרעה כרנון הצירא ב"ה שה"י איש חכם נאמן ריחו של
הקב"ה ואע"פ כ בסוף לגמר הענין ירד הקב"ה בכבודו ובעצמו לחוך מזרים
לגמר הגאולה הנה מה נשמע גדול חביבותיו למקום ב"ה ואין זה פחיתות
הכבוד לפניו יתב"ש כביכול כי כל העולם ראו שיש לו איש לשלוח שהוא ראוי
לסמוך עליו ואע"פ כ מה שירד בעצמו כביכול הוא משום נחילת הענין וחציבות
ישראל עם קרובו חסו ששלח משה למלך אדום לאמר ידעת חביבותיו לפניו יתב"ש
כי הלא הקב"ה יש לו מלאך ושליח הנון לשלוח בענין זה וישלח את המלאך
זה משה כמה פעמים אע"פ כ ויוליאו (הקב"ה בכבודו ובעצמו) ממנרים ולא
ע"י מלאך ולא ע"י השליח וזה שאנו אומרים בסיפור הכס ויוליאו ד' ממנרי'
הקב"ה בכבודו ובעצמו היינו מה שה"י הקב"ה יורד בעצמו למזרים עצורינו
לא ה"י לפניו פחיתות הכבוד שאין לו איש ושליח הנון לשלוח כנ"ל חס
שמסוימים אני ולא השליח הידוע שהוא משה ששלחו הקב"ה כמה פעמים
בעסק זה אלא שלחציבותיו אע"פ שגם משה שהוא השליח הידוע ה"י עם
ירד גם הקב"ה בכבודו ובעצמו לגמור הגאולה וכאמר :

אֲרָא הקב"ה בכבודו ובעצמו ידוע הכוונה של מקב"ץ מדי עמו ישראל פהסם של
קיצוץ הוא הדי מילואי הוי"ה ע"כ ס"ג מ"ה ב"ן ג"י מקב"ץ ולזה יחדן הרמז סגאול

שנפארים

וְעִבְרַתִּי בְּאֶרֶץ מִצְרַיִם בְּלִילָה הַזֹּאת וְהַפִּיתִי כֹל
 בְּכוֹר בְּאֶרֶץ מִצְרַיִם מֵאָדָם וְעַד בְּהֵמָה. וּבְכֹל
 אֱלֹהֵי מִצְרַיִם אֲעֲשֶׂה שְׁפָטִים אָנֹכִי יי: וְעִבְרַתִּי
 בְּאֶרֶץ מִצְרַיִם בְּלִילָה הַזֹּאת. אָנֹכִי וְלֹא מִלְּאֹךְ.
 וְהַפִּיתִי כֹל בְּכוֹר בְּאֶרֶץ מִצְרַיִם. אָנֹכִי וְלֹא
 שָׂרְפִי. וּבְכֹל אֱלֹהֵי מִצְרַיִם אֲעֲשֶׂה שְׁפָטִים. אָנֹכִי
 יי: אָנֹכִי הוּא וְלֹא הַשְּׁלִיחַ. אָנֹכִי יי: אָנֹכִי הוּא וְלֹא
 אֲחֵר: בְּיַד חֲזֻקָה זֶה הַדָּבָר. בְּמָה שְׁנֵאמַר.

הנה

תפארת בנים

שְׂמַנְלִים הֵי עַיִי הַקְּבִי"ה בְּכַוֵּן וּבְעֵלְמִי שֶׁן כְּבוֹד עֲלִים נִימִי רִלִיב מִכְפֵּי
 עֵיב סִיג מִי"ה בִּין מִסְפֵּר מִקְבִּיץ שְׁעֵי הֵי קִיבוֹן גְּלוּת בְּמַלְרִים:
 וְעִבְרַתִּי בְּאֶרֶץ מִצְרַיִם אָנֹכִי וְלֹא מִלְּאֹךְ כִּי אָנֹכִי הוּא וְלֹא שְׁלִיחַ אָנֹכִי הוּא וְלֹא
 אֲחֵר וְיֵל כֵּס כֹּדֵעַ מִדְּבָרֵי הַחֲקוּיִם זֹכֵר (דָּף ע"ו ע"א) בְּסוּד
 עַנְדִּים סִיבֵנו לַפְרֵעַט בְּמַלְרִים כִּי בְּמַלְרִים הֵי שֶׁכֵּנְחָח מִחֲלָבֶשׁ בְּמַעֲמִים וּמִחֲכִסוּת
 בְּעֵבְרָה דִילֵס וּבִינֵן דְּכוּי תַחֲוֹת רַעוּ דְּכֵלִי עַבְד בְּגִין דָּא אֲמַר פְּרַעַס לֹא יִרְעָתִי
 אֲחַ דִּי עֵי"ש וְזִכֹּר הַעֲנִין לְרַעֲתִי מִי"ש הַלְרִיז"ל לְכוּיִן בְּכַרְסִים שְׂחֹא בְּגִימִי
 עֵי"ש וְכוּיִנוּ כִּי מִבּוֹרָה שֶׁם בְּחַקוּיִם (דָּף י"ד סוּף ע"ב) דְּבִזְמַן שֶׁהָסוּא
 עַבְד שְׂחֹא מַעֲמֵם הוּא מִרְכָּבָה דִילִי אֲזֵי הוּא כִינִיחַ לְכֹל שְׂמֵחַן וְכוּיִנוּ לְכֹל
 בְּמֵחַן וְכַחֲבָתִי שֶׁם סְפִירַת דְרִיל כִּי בְּזִמְנֵן שְׂאִין זְעִיר וְנוֹקְבָא בְּזוּוּיָגָה חֲדָה וְסִי
 אַחֲרוּנֵס הוּא נִפְרַד מֵאֲחֻתוֹת יִסִּי אֲזֵי כְּזִיכּוֹל הַסּוּי מִסַּחֲתֵר בְּלִבּוֹתוֹ מִמְנוֹרָה
 בְּכוּיִנַת בִּין הַמַּלְרִים בְּבִרְכַת רַחֵם שֶׁשֶׁסֶם הוּי נַחֲלָף בְּאֲחֻתוֹת הַקּוֹדְשִׁים
 וּבְאֲחֻתוֹת הַמַּאֲחֻרִים וּבְאֲחֻתוֹת הַחִילּוֹף שֶׁסֶם מְדַדְדִי, כִּיזוּ מִצְפִּיץ וְשֵׁלֶשֶׁתֵּן
 בְּגִימִי עֵי"ש וְכוּיִנוּ כִּי בְּגִלוּת מַלְרִים אֲזֵי הֵי זֹ"ל מִסַּחֲתֵרִין בְּלִבּוֹשֶׁם
 וְכוּיִ מַעֲמֵם בְּסוּד הַמַּלְבּוֹשׁ דְּאֲחֻתוֹתוֹ בִּי וְאֲזֵי אִיכּוּ כִינִיחַ לְכֹל שְׂמֵחַן שְׂמוּי
 לְכֹל שְׂמֵחַן סוּד גִּי שְׂמוּת כִּי"ל וְאִין שֶׁם הוּי בִּי"ה נְרָאָה וּבִכֵּן הַכְּרַפֵּס שְׂחֹא
 מְרוּזָה לְהַקְמִנּוּת הַלִּי שְׂחִי אֲזֵי קוֹדֵם יִלְמֵם הוּא מְרַמֵּז לְשׂוּיִן שְׂחֹא מִסְפֵּר
 הִגִּי שְׂמוּת כִּי"ל וְיַחֲכֵן עוֹד כִּי בְּזִמְנֵן הַקְּמִנּוּת בֵּל בְּגִימִי תַחֲמִיד בְּמִי"ק לָכֵן
 כְּרַעֲסִים בְּמִי"ק הוּא עֵי"ש שְׂחֹא סוּד הַמַּלְאָךְ כִּי"ל וְלִזְכֹּר יַחֲכֵן מִסֵּ שְׂאֵנוּ אֲוִמִּרִים
 מִחֲחֵלֶס עֵי"ש הֵי אֲבוֹתוֹתֵנוּ כִּי כֹדֵעַ מִדְּבָרֵי הַשֵּׁם חֲנִיגָה בְּפִי אִין דּוֹרְשִׁין
 וּבַחֲזוֹן שֶׁם שְׂמֵעוֹתָ שֶׁל אֲלִישֶׁע אַחֲרֵי הֵי יַעֲן רַחֵם מַעֲמֵם יוֹשֵׁב כִּי וְעֵי"ב אֲמַר
 שְׂמַח חִי כִי וּבִכֵּן קוֹדֵם גְּלוּתָהּ מַלְרִים שֶׁלֵּא רַעוּ עוֹד אֲחַ שֶׁסֶם הוּי בִּי"ה
 בְּבַחֲבוּתָהּ כִּי עֵי"ן בְּעִין יִרְאוּ וְכוּי עֵי"ן דְּרֹאֹתָ אֲחַ מוֹרִיךְ עֵי"ב הֵי לְכֵס
 מְקוֹם לְמַעֲוֹת וְלֹא כְּבוֹד שְׂמַח שֶׁסֶם רֹאזֵן אֲחַ מַעֲמֵם הוּא רַק הַלְבּוֹשׁ שֶׁל הוּי

כִּי"ה

הגדה של פסח

הַגְּהֵי יָדַי הִזְיָה בְּמִקְנֵךְ אֲשֶׁר בְּשָׂדֶה בְּסוּסִים
בְּחֲמֹזִים בְּגַמְלִים בְּבָקָר וּבְצֹאן. דָּבַר בְּיַד
מֶאֱדָ: וּבִזְרוּעַ נְטוּיָה זֶה הַחֶרֶב. כָּמָה שֶׁנֶּאֱמַר.
וַחֲרַבּוּ שְׁלוֹפָה בְּיָדוֹ נְטוּיָה עַל יְרוּשָׁלַיִם:
וּבְמִזְרָא גְדוּל זֶה גִלּוּי שְׂכִינָה. כָּמָה שֶׁנֶּאֱמַר.
אוּ הִנֵּסָה אֱלֹהִים לְבֹא לְקַחַת לּוֹ גּוֹי מִקְרֵב גּוֹי
בְּמִסּוֹת בְּאֲתוֹת וּבְמוֹפְתִים וּבְמִלְחָמָה וּבְיַד

חזקה

תפארת בנים

ז"ס אבל וכפי לא יראו וחס עשו וסדרו שכלבש ח"ו הוא העלם ולזה אנו
אומרים מהחלב עובדי ע"ז היו אבותינו ועכשו לאחר י"מ שנחגלה כבודו
יחבי ונדע לכל באי עולם אשר אליהו אחר פניו וזו קרבנו המקוש
לעבודתו יח"ש ואין אנו מחליפין את אחד בזה ח"ו וזה ועברתי בלמ"ז
אני ולא מלאך אני ולא כשליח צדי סידור (שכח מע"ט) כי מע"ט הוא רק
לבוש אבל כהם כו"י ז"ס בעלמו ה"י בפנימיותו כנזכר וזה מסוים אני הוא
ולא אחר ח"ו:

וּבְמִזְרָא גְדוּל זֶה גִלּוּי שְׂכִינָה שֶׁנֶּאֱמַר או הִנֵּסָה לְקַחַת לוֹ גּוֹי מִקְרֵב
גּוֹי וְגוֹי כָּל אֲשֶׁר עָשָׂה לְכֹס ד' בְּמִזְרָיִם נְעִינְשָׁם י"ל בְּכַדְקֵם מִה
שֶׁאֲמַרְתִּי לַפֶּרֶשׁ דְּבָרֵי כַמְדָר (נשא סי' י"א סי' ו') ויחזיקו כמס דהימס אלקים
יחזינו ויזכרנו יאר פניו אחנו סלס ע"ל כי סנס מבואר בדר"ל ססמלאכים
ענינו לפני הקב"ה שכח טשא פנים לישראל שנאמר ישא סי פניו אליך וכלל
מקרא מלא דבר הכחוב אשר לא ישא פנים ולכאורס ריבין לדקדק מדוע לא
קבו על המדס של והנחתי את אשר אחין ודרשו רז"ל בש"ס (ברכות דף
ז' ע"ב) אע"פ שאינו סגון ואינו כדאי וסוא מרח חנון פסי"ג מדות וגי"כ
קשה קושי זו דלמי שאינו סגון ואינו כדאי איך יכולין לחון וכלל סוא נשיאות
פנים וכתיב אשר לא ישא פנים אלמס בלמח לק"מ וכבר אמרו חז"ל בש"ס
(כחובות דף י"ז ע"א) כי לחא רב דימי אמר כחא משרי קמי כלחא במערבא
לא כחל ולא שרק ולא פורכוס ויעלת חן (פרש"י לא כחל לויס ריבוס כחל
וחנח) כי סמכו רבין לרי זירא שרי לי סכי לא כחל כוי ויעלת חן ע"ש
וזוס מוצן סמדס וחנח"י שסכב"ס סוכס עם ישראל שסכב"ס דרכו לחון לסס
אע"פ שאינס כדאי אלמנס כל זס רק שסס נושאיס חן בעיני סכב"ס ומי
שיס לו ח"ן בעיני רואיו אין מדקדק אס סוא מלייר וישס ואס יש לו מעלות
טובות או לא לא כחל ולא פרכוס ויעלת חן ומרים אוחו על גפי מרוני קרת
זס שנאמר דכ"ס סכס כעני ענדים על יד ארזיסיס כעני שפסח אל יד
נביתס

הגדה של פסח

תפארת בנים

גבירתה בן עיניו אל די חלקיו עד שיחנינו חנו די חנו כי רב שבטנו
בוז וסיינו כמיש חז"ל בש"ס (שבח דף ק"ד) דמהדר אפי דגניח מהגמ"ל
משום דמקבל מיני בחי' גומ"ל לז"ס ע"כ צ"ח לאיסחכלי באפסוי ע"ש וסיינו
כי סנוטל מחברו מחנס מכ שאינו מניע לורק צמחנת חנס הוא בוש להסחכל
צפני סותן אבל אשס לעולם אינו בושס לפני צלס אף אס נותן לס יוחר
מכראוי כי ח"ן אשס על צעל: כמ"ש בש"ס (סוטס דף נ"ז ע"א) וסחס יוצד
ושפסח און מסדרך ליהן לורק ככסוג ליתן לעצד זולס אס אירע שבי לעצד
חן צעיני ארוניו אז הוא נותן לו יוחר מכראוי ליתן לשאר עצדיו ואין עליו
חמוס כי סכל יודעיין ש"ס לעצד זס חן צעיני ארונו וממילס מוצן שצד שאין
לו הן צגוי ארונו יוחר משאר עצדים אינו מהפצל ומחצבל אס רואס שאינו
נותן יוחר משאר עצדים אף שלס עצד יוחר מסס שכן הוא מהנימוס של כל
אדון וכל שר שמי שמלס חן צעיניו הוא נותן וחוור ונותן לו בלי גבול ובלס
חשבון זס שאנו מבקשים מלס כשיי שמלס חן צעיניו שכל זמן בלס יחן
לו חן סכס צעיני עצדים אל יד ארוניסס וכעיני שפסח אל יד גבירתס (סיינו
שסס בוש"ס להסחכל צעיני ארונס כשנותן לסס מהנס) בן עיניו אל די
חלקיו עד שיחנינו (סיינו שיהן לנו ח"ן כי אס ח"ו לא יחנינו שלס יתן לנו
חן לא יחי עיניו אל די חלקיו כ"ל) וצ"ח יוצן כמשך ספסוקים (בש"י כי
חש"ל) כי מללס חן צעיניו ואדעך בש"ס ויאמר סראני נס אס כבודך דסיינו
כי לאחר שאמר לו סקצ"ס כי מללס חן צעיניו ואדעך בש"ס אמר משה א"כ
אינוי צ"ח להסחכל באפי כביכול א"כ סראני נס אס כבודך זס ביאור דברי
סמדרס כ"ל ויחוקך כמס דתימל חלקים יחנינו ויצרכנו יאר פניו אהנו סלס
וסיינו כי סמדרס מפרס צ"ח סמשך ספסוקים יאר די פניו חליך ויחוקך ומפרס
ע"פ ס"ל כי מס שיחנו לנו סברכות וצדךך די צבנים ועושר וחי"ס
יאר די פניו חליך ולא יחי נכמל דכסוכס שיחי צ"ח להסחכלל באפי ח"ו
רק די יאר פניו חליך אפי"פ שיחי מהנת חנס כי יחי ע"ו כח"ן שיחי לנו
צעיני יחצ"ש וכמ"ש יחנינו ויצרכנו ואז יאר פניו אהנו סלס ולא כחי צ"ח
לאסחכלל באפיסו כ"ל זס שאנו אומרים וצמורל גדול זגילוי שכינס סיינו כמ"ש
(סוכס דף מ"ט ע"ב) כל ארס ש"פ עליו חן צידוע שסוה ירס שמים ע"ש
וסיינו צעיני סמורל גדול לישראל מכסי"ח בלוי גילוי שכינס שסוה ענין
סח"ן וכמו שהרגוס אינקלוס (בש"י נש"א ש"ס) יאר די פניו חליך ויחוקך ינסי"ר
כי שכינתה לוחך ומצוה ררוס או סגס חלקים לבוא לקחח לו גוי מקרב
גוי (סיינו שחי ישראל אז דומים צמ"ח ומעשי"ט לאוס"ע ח"ו וכמ"ש (במד"ר
פי צלח) שכשר של מזרים טען סללו עו"ז וסללו עו"ז) וסכל ס"י ע"ו גילוי
שכינס שחנקנו בישראל יאר די פניו חליך ויחוקך שסוה לנו חן ע"כ צחר בנו
מכל סעמים ולזס מסי"ס ככל אשר ע"ס לסס ס"א צמזרים לעיו"ך (סיינו צחי' בן
עינינו אל די חלקיו עד שיחנינו כ"ל) :

ובמזמרים

הגדה של פסח

חֲזִיקָה וּבְזִרְעָה גְטוּיָה וּבְמוֹרָאִים גְּדוּדִים בְּכָל

אֲשֶׁר

תפארת בנים

ובמוראים גדולים ככל אשר עשה ד' אלוקים במצרים לעינוך בסקדם
מה שאמרתו לפרש מה שאנו אומרים מלך עווד ומושיע וגו'
ע"פ מה שאמרתו לפרש מ"ש דכע"ה רלון יראו יעשה ואח שועה ישמע
ויושיע עפ"ד אל"ז הקדוש בסקר בני יששכר במאמרי חנוכה ועוד באזה
מקומן דהחילוק בין עזר"ה וישוע"ה הוא כי ישוע"ה הוא דיקא אחר הבקשה
והצטקס שלטק האדם שישעו לו מן הצרה והבעל יכולת שומע צצקו ומלילו
מוד לר חסו ישועה אבל עזר"ה הוא כשהבעל יכולת עזר אח המצטרך בלי
הפלה וצטקס כלל עיי"ש לדרכו בקדוש אמנם באמת צשים לב לריכוך להצין
צב"מ באצרו שכשקצ"ה מושיע להמחפיל ע"ז נקרא ישוע"ה ולא עזר"ה כי מה
בשהנה זה מזה הוא גם ההפלה הצטקס שהתחפיל מהשכל והצטקס צועק הלא
מאן דנפח מיני" הוא קא נפח ומצטפדי שפעו כמו ויולחו לא ה"י יכולת לשום
נברא מלפחות שפחו ולסגובו קולו וא"כ סרי גם מה ששטי"ת מושיע לישראל
עיי' תפלתם הוא צבחי" עזר"ה שנתן לו גם זה במתנת חנם שנתן לו דיבורים
צפיו והקול בגרונו אך זה הוא מחסדי ד' אשר מדריך סטוב לסטיב וכל הטותן
צטין יפה ונתן שאם האדם מחפיל נד' בהתלכבות מצומק סלב והקצ"ה
עזרו נחשב לו כאלו הוא עשה לו ההתלכבות וסרלון להשפיל לדי מצומק סלב
וכאלו הוא בלתי סיוע מהקצ"ה כצובול כלל וזה שאמר דכע"ה רלון יראו
יעשה (שקצ"ה עושה ליראו סרלון והתלכבות להשפיל לסגוי בדויר מצומק
סלב) ואעפ"כ ואח שועה ישמע (שקצ"ה שומע לסם וחשב צעיניו יתצ'
כאלו ה"י שועה ומצמם זכו לכח התפלה סלזו) ויושיעם (וכיון שקצ"ה חושב
לכח כאלו השפילו מצמם וחס עשו לסם צממם הסתערוחה לרחח
להתפלה ממילא שמה שקצ"ה שומע תפלתם היא צבחי" ישוע"ה ולא עזר"ה)
וחסו שאנו אומרים מלך עזר"ר ומושיע ומגן סיינו כי כל מה ששטי"ת שומע
תפלת ישראל ברחמיו ועונה לסם צטח שועם אליו סגם שסכל הוא צבחי"
עזר"ה כי כל מאן דנפח מיני" הוא דקא נפח כנ"ל עכ"ז הוא נתן לסם
לישראל זה הסתעוררת במתנה וכאלו הסתעוררת הוא שלסם לצד בלתי סיוע
מלמעלה ונתן במתנה צטין יפה בסוד אל חירא אברם אנכי מגן לך ונקרא
צבחי" ישועה וכאמור וחסו מ"ש גשם נצבות חניף אלוקים צטעת מתן תורה
דטענין הוא ג"כ ע"ש סנ"ל כי סכס צטעת מתן תורה פתחו כל ישראל ואמרו
נעשה ונשמע בכל לצבם וככל נפשם צחשקס גדולה ונעלאת עד מאוד אמנם
סכס קודם כל דבר נפס עליסם סקצ"ה סכר עניות וסיינו שסם לא ה"י
מוניס מתחלה בצבם ונשסם כראוי רק ששטי"ת נתן לסם זה הסתעוררת
והופיע לחוך לצם סססכמה סמוחלמת אך הוא ססכרה סגדול לקבל אח
סחורה עד שניצל מסם כח סניגוד לזו וא"כ ה"י באמת קבלתם מלד
הסתעוררותו

תפארת בנים

הסעודות והא דעילא וכלו לא עשו המס מדעתי כלום ואפ"כ חשב עליהם
 השי"ה כאלו הם קבלו התורה מדעתם צעלמם צלא אהערותא דלעילא וברג'ים
 החליטו כן בלבבם וקבלו התורה מדעת פג'מן וזה שאמר גשם נדבות וגו' כי
 צחי הגשם הוא מה שאר הוא אהערותא דלהתא סוד מ"ג עולה למעלה
 ואח"כ יורד הגשם שהוא מ"ד למטה לארץ והיינו שנתנו התורה ה' נחשב
 לישראל כענין הגשם שעולה האר למעלה ואח"כ יורד הגשם (ואומר בלשון
 נדבו"ה כי רק מכה חסדו יחב"ש נחשב זה לישראל כן כנ"ל) וכיוצא מלאנו
 (צפי לך לך) באלה"ה צברית בין הצברים ויוצא אוחו החולה ויאמר בבע
 השמימה וגו' והאמין צדי וחסדכו לו ללדקס ופרש"י הקב"ה חשבם לאברהם
 לזכות וללדקס על האמונה שהאמין צו עיי"ש ולריכין להבין מה זה הרבותא
 שהקב"ה חשב לזכות לו שמאמין צו יחב"ש הלא הקב"ה אינו מקפח שבר כל
 צדי אצל לפי האמוד מוכן הדברים ללאחר שהקב"ה הנביאו לאיז למעלה
 וסופיע צו רוח חכמה בינה ודע"ה מעילות עילותא איכ מה שהאמין אח"כ
 צדי לא ה' מהראוי לחשוב לו למדרגה גדולה כל כך כיון שה' ע"י אהערותא
 דלעילא ע"ז אח"כ וחסדכו לו ללדקס היינו שהקב"ה בחסדו הגדול חשב לו
 כאלו אברהם צעלמו הסעודר עממו להאמונה הגדולה הלוו צלי אהערותא
 דלעילא כי כן הוא ענין הלדקס שהטותן נותן להצקבל צלי שום אהערותא
 מסמקבל וכמ"ש התיב' (בריש מס' שבת) גבי פגע פטני את ידו חייב עיי"ש
 וחזין וזה י"ל גיב ענין מ"ש ולדקס התי' לו כי נשמור לעשות את כל הנה"ה
 הזאת לפני ד' חלקינו היינו כי מאן דאכל דלאו דידי' צות לאסחכל באפי'
 ולפי האמוד הנס בכל קיום המלות שאנו מקיימים לכאורה עדיין אנו צושיין
 לעת"ל לאסחכילנו באפי' דשכינתא כיון שהכל הוא דלאו דינן כי מאן דנפח
 מיני' הוא דקא נפח וסבל הוא בתיחו ושפגע ויכלתו יחב"ש ואנו אין לנו
 צוה מעלמינו שום חלק צוה אצל הקב"ה הצפית לנו שאנו נקיים כל מלותיו
 יהי נחשב לנו כאלו אנו עשונו כל זה מעלמינו מצלפדי סיוע מאחו יחב"ש
 בציכול ובענין הלדקס כנ"ל ולכן מסיים כאשר לוינו (היינו כמו שה' בשעת
 מהן חורה שה' הקבלס צחי גשם נדבות וכאמור) וזה הוא מה שאנו
 מבקשים וצדק את עמך באור פיך כי חסדים לעשות רעוך וברעוך העשה
 חפלינו כי בכל המלות ומע"ש שעשינו אנו צושים להסחכל באפי' דשכינתא
 כי אנו יודעין כי כל מה שעשינו וסגלנו מלות ומעש"ם הכל הוא לא שלנו כי
 אנו מעלמינו לא עשינו לעלמינו הרעון והסעודרה רק ממנו יחב"ש נעשה וע"כ
 אנו אפ"כ חבדך אוחנו באור פיך שלא נבשם להסחכל באפי' שכינתא צחי
 מאן דאכל דלאו דידי' כנ"ל (כי חסדים לעשות רעוך) ר"ל שאנו רוצים שאנחנו
 בעלמינו נוכל לעשות לנו הסעודרה וברעון רק שאין אנו יכולין לעשות כן
 כי מאן דנפח מיני' הוא דנפח וכבר אמר התא באבות הן לו משלו שאתם
 ותלך שלו והא קיי"ל חישב לעשות מ"ה ונאנס ולא עשאת מעלה עליו הכי
 באילו עשאת ע"כ) וברעוך (פי' אפי"ם שכל מה שה' הרעון לפדךד ה' י

הגדה של פסח

אֲשֶׁר עָשָׂה לָכֶם יְיָ אֱלֹהֵיכֶם בְּמִצְרַיִם לְעֵינֶיךָ :

ובאתוח

תפארת בנים

דגוּךְ ולא רלוּטוּ שֶׁאֵנוּ לֹא הִי יוֹלֵד לַעֲשׂוֹת הַדָּוָן לַעֲמִינוּ (כָּל כֵּךְ כִּאֲלוֹ הוּא) הַפְּלִיגוּ (שֶׁאֵנָהוּ בְּעַמִּינוּ עֲשִׂנוּ לֵנוּ הַחֶפֶז וְהַרְלִין) וְזֶה הוּא הַעֲמִין מִשֶׁכִּי וְיִוְיֹאךְ בִּפְנֵינוּ בָּכָחוּ הַגְּדוֹל מִמֶּנְרִים הִיוּ אֲעִ"פּ שֶׁהַגְּאוֹלָה בְּמִצְרַיִם הִי שֶׁלֹּא עָ"ו מִשֶׁשׁ יִשְׂרָאֵל כִּי הִלֵּךְ אִזּוּ הִי יִשְׂרָאֵל עָרוֹם וְעָרִיב מִן הַחֹדֶס וּמִן הַמְּזוּחַ וְאִ"כּ הִי מִשְׁוֹרָה הַדִּין שִׁיִּשְׂרָאֵל יִבְשׁוּ חָ"ו לַסַּחֲכָל בְּאִפִּי שְׂכִינְחָא בְּבָחִי מֵאֵן לֹאֲכִיל דְּלֹאֵו דִּילִי וְכִי אֲעִ"כּ רִוּחַ הַקְּבִ"ס עָלֵיכֶם וְנַחַן הַגְּאוֹלָה בְּעִין יִפֶּה כִּאֲלוֹ הֵם בְּעַמִּמָּס סָגְלוּ מְזוּחַ וּמַעֲ"ט שִׁי"י רֹאֲוִן לַגְּאוֹלָה מֵאֵד מִעֲשִׂיכֶם הַטְּבוּיָם וְלֹא יִבְשׁוּ לַסַּחֲכָל בְּפִנוּ הַקְּבִ"ס כְּבִיכּוֹל כִּנְ"ל וְזֶה הוּא וְיִוְיֹאךְ בִּפְנֵינוּ בְּהִ"וּ הַגְּדוֹל הִיוּנוּ שֶׁמֶס שֶׁהַקְּבִ"ס הוֹרֵךְ לַשְׂחַמֵּשׁ בְּבָחִי כְּחוּ הַגְּדוֹל לְלוֹךְ הַגְּאוֹלָה לְסָגִיל אֶת יִשְׂרָאֵל מִחוּךְ קְלִיפָה מִזְרִים וְהַקְּבִ"ס מֵהַשְׂעֵשֶׁה אֲעִ"י שִׁיִּשְׂרָאֵל לֹא הִי כְּדֹאֲוִן עוֹד לֹזֵס וְאֲעִ"כּ נַחַן לַכֶּס הַקְּבִ"ס עֵינִן זֶה בְּעִין יִפֶּה כִּנְ"ל וְיִכְלוּ לַסַּחֲכָל בְּאִפִּי שְׂכִינְחָא כִּנְ"ל וְלֹא יִבְשׁוּ וּבְאֲמֹר :

כִּכֵּר אֲשֶׁר עָשָׂה לָכֶם הִי אֲלִסְיִכֶם בְּמִצְרַיִם לְעֵינֶיךָ. בְּהַקְּדָם מִ"שׁ לְבִאֵר הַמַּדְרִי (בְּפִי מְזוּחַ) נִקְוִס נִקְמָה בְּ"וּ מֵאֵת הַמַּדְרִינִים זְשִׁה"כּ לֹא יִגְרַע מִדִּיק עֵינֵי מִלְמַד שֶׁהִי מִשֶׁשׁ מִתְּאוֹבָה לְנִקְוִס נִקְמָה הִי בְּמִדּוּן וְהִי מִתְּאוֹבָה שִׁוְרָאס בְּעִינֵיו וּמִדְרַשׁ הַזֶּה אֲוִמֵר דְּרִשׁוּנִי וְאֲמַרְחִי עַפ"ד הַאֲרִיז"ל בְּלִיקוּמֵי הַשִּׁסּ פִּ"ק דְּכַחְבוּת (דָּף ה') בְּסוּד נַחַן בּוּ עֵינֵיו וְנִעֲשֶׂה גַל שֶׁל עֲמִמוֹת כִּי מִשֶׁה הַרְג אֶת הַמִּצְרִי בְּשֵׁם חֲכִ"ס שֶׁהֵשֵׁס הַגּוֹזֵר הוּא סוּד עֲנִיִּים שֶׁל מַעֲלָה וְשֵׁם זֶה בְּעַלְמֵו הוּא סוּד חוֹקֵף הַדְּיִינִים וּמַשְׁלֵם לְעוֹבְרֵי רְלוּטוּ אֲשֶׁר בּוּ הַכֶּס מִשֶׁשׁ אֶת הַמִּצְרִי בְּסוּד רַעֲשֶׁ לְמַס חֲכִ"ס רַעֲיָךְ וְזֶה סוּד נַחַן בּוּ עֵינֵיו וְנִעֲשֶׂה גַל שֶׁל עֲמִמוֹת עִי"ש וְחִסוּ הַרִי הִי מִשֶׁשׁ מִתְּאוֹבָה שִׁוְרָאס בְּעִינֵיו הִיוּנוּ שִׁי"י לוּ הַכֶּס שֶׁל הַשֵּׁס חֲכִ"ס שֶׁרֹא סוּד עִינִי"ס שֶׁל מַעֲלָה אֲשֶׁר יוֹלֵד לַעֲשׂוֹת דִּין בְּרַשְׁעִיִּים בְּסוּד נַחַן בּוּ עֵינֵיו כִּנְ"ל הִיוּנוּ שֶׁכֵּל לְדִיק יֵשׁ לוּ הַכֶּס שֶׁל סוּד הַעֲנִיִּים שֶׁל מַעֲלָה שֶׁהוּא הַשֵּׁס חֲכִ"ס שֶׁבּוּ עוֹשֵׁן דִּין לְעוֹבְרֵי רְלוּטוּ יַחַב"שׁ בְּסוּד נַחַן בּוּ אֶת עֵינֵיו וְנִעֲשֶׂה גַל שֶׁל עֲמִמוֹת וְזֶה וְ"ל מִ"שׁ מִשְׂרַבְעִ"ס וְאֵת יוֹהִיפֵע לְוִיחֵי בְּיוֹם הַסּוּף לְאֲמֹר עֵינִיךָ הַרְוֹחֵת אֶת אֲשֶׁר עָשָׂה הִי אֲלִקְוִס לְשִׁי הַמִּלְכִּים הַאֲלֵס כֵּן יַעֲשֶׂה הִי לְכֹל הַמַּמְלָכוֹת אֲשֶׁר אֲחַס עוֹבֵר שֶׁמֶס הִיוּנוּ שֶׁמֶס שְׂעֵשֶׁה הִי לְשִׁי הַמִּלְכִּים הַאֲלֵה שֶׁכֵּל נִלְחֹן הַמַּלְחָמָה הִי בָּכָה עֵינֶיךָ הַרְוֹחֵת בְּסוּד נַחַן בּוּ עֵינֵיו כִּנְ"ל כֵּן יַעֲשֶׂה הִי לְכֹל הַמַּמְלָכוֹת אֲשֶׁר אֲחַס עוֹבֵר שֶׁמֶס שִׁי"י לָךְ זֶה הַכֶּס נַחַן בּוּ עֵינֵיו לְהַכְרִיחַ בְּשֵׁם הַנְ"ל כֹּל הַמַּמְלָכוֹת אֲשֶׁר בְּשִׁמּוּ לֹא קִרְאוּ וּבְאֲמֹר וְזֶה שֶׁאִי"כּ גַם בְּיַמִּי הִי בָּכָה זֶה שֶׁנַּחַן לְיִשְׂרָאֵל כֹּחַ הַשֵּׁס שֶׁל הַעֲנִיִּים שֶׁל מַעֲלָה וְפִי"ז נִעֲשֶׂה בְּשׁוֹיכֶם כֹּל הַקְּמוֹת הַאֲלֵס וְזֶה שֶׁאֲמַר כֹּל אֲשֶׁר עָשָׂה לָכֶם הִי אֲלִקְוִס בְּמִצְרַיִם לְעֵינֵיכֶם דִּיחָא וּבְאֲמֹר :

ואת

ובאתותֵּהּ הַמִּטָּה. כָּמָה שְׁנָאֵמְרָ. וְאֵת הַמִּטָּה הַזֶּה תִּקַּח בְּיָדְךָ אֲשֶׁר תַּעֲשֶׂה בּוֹ אֵת הָאֲתוֹת:

ובמזמרים

תפארת בנים

זאת המטה הזו תקח בידך אשר תעשה בו את האותות וי"ל בהקדם מ"ש
לפרט דברי רש"י (בפי' וירא) והאלקים נסה את אברהם וגו' ואמר
סני ופרש"י סני קך הוא עניינתן של חסידים לשון ענוה הוא ובמד"ר שם
איתא סני לכסונה סני למלכות ונריכין לסבין ח"ך יאמר אדם כן ובפרט
לפי"ש"י שהוא עניינתן של חסידים וכו'וא לשון ענוה סיחכן גזה הוא עניה וזה
הוא עניתם של חסידים שעושים רק למען רצונו יתב"ש ואינם רוצים שום
שררות וקבלת פרס סיחכן לומר שהם יאמרו סני לכסונה סני למלכות
ואמרתו בהקדם מ"ש לפרט ואסבת את די' אלפקך כו' ובכל מאדך דכיא כי
סנה בכל פעם כשיגיע לידם ללחוס מלחמת די' נגד העומדים על די' ותורתו
או לרוד גדר ולעמוד בפרץ או לעשית אזה דבר גדול למען כבוד הש"י
ותורתו וכו' אליו ה"ס"ר וזרק בו התרשלות לאמר מי אתה ומי כוחך וחיילך
שאחס שפל אנשים תעשה דבר גדול כזה או שתעמוד ללחוס נגד אנשים
גבוהים כאלו כי אתה גרוע מהם כעשר מדרגות אמנם ע"ו וכיוצא בזה אמרו
חז"ל (בש"ס קדושין דף מ') חייב כל אדם לומר בשבילי נברא העולם ואסור
לו לסיות עניו צנין זה וכל חלוש מחויב לומר גבור אני וללחוס מלחמת
די' בגבורים ואף אם נדמה לו שהוא רשע מחויב לאמר לפנמו לדיק אני ולי
נאם ולי יאה לעמוד בפרץ וללחוס מלחמות די' וזה שאה"כ ואסבת את די'
אלטיך כו' ובכל מאודיך כי מאי ד נקרא מדה הענוה כמ"ש בספרים על שם
שאמרו חז"ל מאו"ד מאו"ד סו' שפל רוח וסיינו נוי שעובר את הש"י באהבה
אז אהבה מקלקלת את הסורכ דאף שהוא מקלקל לו מדה העניה עכ"ז אינו
משנית על קלקולו ומראה גדולת צנאמו ועומד כחומה גבוה וחוקה ללחוס לכבוד
הש"י וזה ביאור לשון רש"י ז"ל ס"ל דסנה בפסוק והאלקים נסה את אברהם
איתא במד"ר (וירא פי' כ"ה סו' א') נסה הוא לשון גדולה וסתרומונות כנס
הזה וי"ש במתנות כסונה שם ולכאורס סו' מקום לסי"ס"ר של א"א לפחותו
הלא אתה תקנה מדה ענוה סלך עד ק"ה האחרון באופן שהוכל לומר
ואנכי עפר ואפר ואם תעשה דבר גדול כזה יהיה לשם ולתפארת עד סוף
כל הדורות חזרוק כך שמך גדלות וסתרומונות וכמ"ש צפי' עקרה והאלקים
נסה את אברהם שהוא מלשון גדלות יסתרומונות כ"ל אמנם באמת אין שום
ממש בדברי ה"ס"ר כי הלא המדה של עניה נרדף לסיית בוד האדם שאם
ינטרף לבעל פעמים מדה זו ינסתחמש במדה הגדולה הדי' האהבה מקלקלת
את הסורכ וזה ביאור דברי המדרש שאמר סני לכסונה סני למלכות
דסינו

חגדה של פסח

וּבְמוֹפְתֵימָם זֶה הָדָם • בְּמַה שֶׁנֶּאֱמַר • וְנָתַתִּי
מוֹפְתִים בַּשָּׁמַיִם וּבָאָרֶץ :

דס.

תפארת בנים

דסינו שמחמת אהבה לא שנינו ועשה סיפך מדחו והשחמש בצחי גלות
וההרוממות כ"ל כדי לעשות רצון יולרו ולזה א"ל הקב"ה קח נח אה צנך
יחידך אשר אהבה לייקא וסינו שתשחמש עהס צמדה ואהבה את די אלקיך
כ"ל וע"כ השיב הנני להסוג הנני למלכות ולזה פרש"י כך ענייחס של
החסידים המהחסדים ע"כ קוגס ועוזדים בצחי. אהבה ועושים לפנים משה"כ
בצחי אהבה מקלקלת השורה כ"ל וסופיך רש"י ז"ל ואמר וגם לשון ענוה
הוא ר"ל אע"פ שאמר כן לנורך שטס הנני לכסוג הנני למלכות אעפ"כ לא
אבר מדח ענוה שלו בזה כי זה דרך הכדיקים הענוים בלמה שאינם משחמשים
במדה זו חדיר כי לפעמים כשנריך להשחמש במדה אהבה ויגבה לבו דדרכי
די מבטלין צחי ענוה ועפר ואפר שלסס כ"ל וזהו הענין כשעשה הקב"ה
את משה רבינו למנסיג סדור לילך אל פרעה ולעשות אותות ומופחים לנורך
הגאולה סנה כי מקום להיטה"ר למנעו מזה כי הלא משה סיי מדחו לסיות
אחוז מאוד במדה הענוה כמ"ס והאיש משה עניו מאוד מכל האדם ולזה
א"ל ואת המטה הזה חקה בידך מטה הוא לשון ענוה וספלות כמ"ס חרד
מטה מנ"ס וא"ל הקב"ה אע"פ שמדה ענוה נשרש מאוד בקרבך לא מוב
הוא להשחמש בה כעת הלא להליל את ססה פזורה רק חקה בידך מדה זו
של המטה ולא חסוי ארה ביד המטה רק שהמטה יסי בידך כשחלטרך למנוע
ולעשות הפיכו לעת הלא מוב להשחמש בה רק חעשה אותות ומופחים
בפרעה ובכל עבדיו לנורך הגאולה כ"ל בצחי ויגבה לבו דדרכי ס' :

וּבְמוֹפְתֵימָם זֶה הָדָם. שמעתי מלדיק אחד שעשה נפלאות ומופחים ופעל
ישועות לישראל וחסדו אחוה שעשה השבעות בשמות הקדושים

ואמר ח"ו לעשות מה שאסור. רק אין כוחו אלא בציו בהפלה ותחנונים, וזה
שאמר המניד כי כל המופחים שעשה משרבט"ה לא סיי בכה השבעות שמות
רק בכה חפלה שנקרא ד"ס כמ"ס חכ"ל (ברכות דף י') לא חאכלו על הדס
קודם שהפלהם על דמכס וכן י"ל שהוא מרמו לכה חורה שנקרא דס כמ"ס
במד"ר (שמות ס"י פ"א) ועללחס דס אשר בסף בזכות הדס שסיה חורה
שעשדיון לקבל דכתיב צמ"ח ויקח משה את הדס ע"ש וכן י"ל שמרמו לכה
הלדקה כי דמ"ס חרתי משמע סיינו כסף הכסורים כמ"ס וחטוף בלדקה
פרוק אכל לא ח"ו בכה השבעות שאינו כדה של חורה. ובענין זה אמרתי לפרש
המסורה ואך את דמכס לנפשותיכם אדרוש ובמסורה ואך צ"ס דין וחידך
אך אם עמאה ארץ אחוזתכם כי סנה איהא בירושלמי (יומא פ"א ס"א) מי
שלא נבנה בהמ"ק צימיו כאלו נחרצ צימיו וסנה על זה דיוו כל סדוים שמה
וכמה דורות שסס בחטא זה מזמן חורבן עד היום הזה שלא נבנה בהמ"ק

בשחי"ר

(מנהג הרמ"ז וצ"ל לשפ"ך מבוטא גי' שפ"כות כאן)

דָּם. וְאִשׁ. וּתְמָרוֹת עֵשֶׂן :

דָּבָר אַחֵר אַחַר בְּיַד הַחֹקֵה שְׁתֵּימִם וּבִזְרוּעַ גְּמוּיָה
שְׁתֵּימִם וּבְמוֹרָא גְדוֹל שְׁתֵּימִם וּבְאוֹתוֹת
שְׁתֵּימִם וּבְמוֹפְתֵימִם שְׁתֵּימִם :

אֵלּוּ עֵשֶׂר מִכּוֹת שֶׁהָבִיא הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא
עַל הַמִּצְרִים בְּמִצְרַיִם וְאֵלּוּ הֵן :

ד.ס.

תפארת בנים

צטוט"ר והלא כ"י מאז עד היום כמה אלפים לדיקים אמיתים מצוקי חבל ועובדי סי' באמת בחורס והפלה מלאת ומעש"ט וה"ו לאמר עליהם שלא ילאו י"ח ח"ו ולא השלימו את אשר סי' עומל עליהם לעשות. אמנם באמת בע"כ לומר דאין הקצ"ט בא בערוני"ט עם בריוותיו וכל אחד מחויב לעשות את שלו וחלקו המגיע ממנו יטלים בצנין המקדש הזה הן בחורה וכן בהפלה וכן במלוא וצ"ט ולדקס שכן הן הדברים הפועלים לקיצון גלויותינו. חורס. מלינו במדרש אין הגליות מתכנסים אלא בזכות המשניות שנאמר גם כי יחנו בגלות עתה אקבצם. וכן בהפלה כמ"ט (ירמ"י ט') צבכי יצואו וצתהנוטים אבילם וסוינו ע"י הפלה וכן כחיו והציווחס אל סר קדשי ושמהחיס צבית הפלתי סוינו בשמחת הגאולה שזכנה הנית ככה בהפלה שיחפלו אליו ולזה מסויס כי ציתי צית הפלה יקרא לכל העמים שידעו הכל שנצנה רק ע"י הפלה ישראל. וכן לדקס הלא סגולה לענין הגאולה וכמ"ט בש"ס (צ"ב ו' ע"א) גדולה נדקס שמקרבת את הגאולה וכן (בשבת קל"ט) אין ירושלים נפרס אלא בצדקס ובכן אס האדם משלים חלקו בשלשס דברים האלס בודאי אין עליו שום עונש כי סרי מה יעשה הוא עוד ואונס רחמנא פמרי" ומס יעשה הוא אס שארי העס אינס עושים את הפיידחס ואינס עושין את חלקס לצורך צנין הציח וע"ז אמר דסע"ס חלקי ד' אמרתי לשמור כדצריך דסוינו דאס כי אין צידי לפעול שכל העולם יעשה מה שמוטל עליהן לעשות עכ"פ אני לא אסי נמשש בשביל זס כי חלקי מה שמוטל עלי קבלתי עלי לעשות ולשמור וכי צחנס אמר הסנא בצבוח לא עלך לשמור ואי אחס בן חורין להבטל ממט לעשות עכ"פ חלקך חבו פ"י המסורה ואך אס עמאח ארך אחחחס ואין אנשי סדור עחטים לב נחקן מפשיחס ולצבוח פ"י מפשיחס סטובים את הציחמ"ק אין אחס בן חורין לפטור ממנס ואך את דמכס לנפשויוחס אדרת דמכ"ס סוינו חורס והפלה ולדקס שנקראים דס ככ"ל ועל ידס נצנה ציחמ"ק שכל אחד ואחד מחויב ומוטל לעשות מה שסווא חייב לחלקי כח' :

הגדה של פסח

(וכאן ישוּדך מהכים " ט"ס"ו)

דם. צְפַרְדֵּעַ. בָּנִים. עֲרוֹב. דָּבָר. שְׁחִין. בָּרֶד.
אַרְבָּה. חֲסִיד. מִפֶּת בְּכוֹרוֹת:

רַבִּי יְהוֹדָה הָיָה נוֹתֵן בָּהֶם סַמָּנִים:

רַצ"ד. עַר"ש. בְּאַחֲבָב:

רַבִּי יוֹסִי הַגִּלְלִי אָמַר מִגֵּן אֶתָּה אֹמֵר שְׁלֶקְנוּ
הַמְצָרִים בְּמְצָרִים עֲשֵׂר מִפּוֹת וְעַל הַיָּם
לָקְנוּ חֲמִשִּׁים מִפּוֹת. בְּמְצָרִים מָה הוּא אֹמֵר.
וַיֹּאמְרוּ הַחֲרָטְמִים אֵל פִּרְעֹה אֶצְבַּע אֱלֹהִים
הוּא. וְעַל הַיָּם מָה הוּא אֹמֵר וַיֵּרָא יִשְׂרָאֵל
אֶת הַיָּד הַגְּדוֹלָה אֲשֶׁר עָשָׂה יְיָ בְּמְצָרִים וַיֵּרָאוּ
הָעַם אֶת יְיָ וַיֹּאמְרוּ בְּיָד יְיָ וּבִמְשֹׁחַ עַבְדּוֹ: כִּמָּה
לָקְנוּ בְּאַצְבַּע עֲשֵׂר מִפּוֹת. אָמַר מִעֲתָה.
בְּמְצָרִים לָקְנוּ עֲשֵׂר מִפּוֹת וְעַל הַיָּם לָקְנוּ
חֲמִשִּׁים מִפּוֹת:

רַבִּי אֱלִיעֶזֶר אָמַר מִגֵּן שֶׁכֵּל מִכָּה וּמִכָּה
שֶׁהָבִיא תְּקוּדָשׁ בְּרוּךְ הוּא עַל הַמְצָרִים
בְּמְצָרִים הִיְתָה שֶׁל אַרְבַּע מִפּוֹת שֶׁנֶּאֱמַר
יִשְׁלַח בָּם חֲרוֹן אַפּוֹ עֲבָרָה וְזָעַם וְצָרָה מִשְׁלַחַת
מִלֵּאכֵי רָעִים. עֲבָרָה אַחַת וְזָעַם שְׁתַּיִם וְצָרָה
שְׁלֹשׁ מִשְׁלַחַת מִלֵּאכֵי רָעִים אַרְבַּע. אָמַר
מִעֲתָה בְּמְצָרִים לָקְנוּ אַרְבָּעִים מִפּוֹת וְעַל הַיָּם
לָקְנוּ מֵאַתַּיִם מִפּוֹת:

רַבִּי עֲקִיבָא אָמַר מִגֵּן שֶׁכֵּל מִכָּה וּמִכָּה
שֶׁהָבִיא תְּקוּדָשׁ בְּרוּךְ הוּא עַל הַמְצָרִים

בְּמְצָרִים

במצרים היתה של חמש מפות . שנאמר
 ישלח בם חרון אפו עברה וזעם וצרה משלחת
 מלאכי רעים : חרון אפו אחת . עברה שתיים
 וזעם שלש . וצרה ארבע . משלחת מלאכי
 רעים חמש . אמור מעתה במצרים לקוי חמשים
 מפות . ועלה הים לקוי חמשים ומאתים מפות :
 כמה מעלות טובות למקום עלינו : אלו
 הוציאנו ממצרים ולא עשה בהם
 שפטים דינו : אלו עשה בהם שפטים ולא
 עשה באדהיהם דינו : אלו עשה באדהיהם
 ולא הרג את בכוריהם דינו : אלו הרג את
 בכוריהם ולא נתן לנו את ממונם דינו : אלו
 נתן לנו את ממונם ולא קרע לנו את הים דינו :

אלו

תפארת בנים

ארו הרג את בכוריהם ולא נתן לנו את ממונם דיינו. הדבר נרדף ביאור הלל
 כבר אמרו חז"ל טובים הם חללי חרב מחללי רעב חלילה למנס הענין
 הוא עפ"י דברי רבינו בפ"ח שער העמידה בכוונת ולמלשיכים ביבנה תקיבו
 מפני המינים שהוא נגד כתר המלכות כי עד אותו הזמן לא היה נרדף לזה
 כי נקודה השרשית שבמלכות שהוא כתר שלה אין כח בשום פנים לסלקה
 ח"ו כי על ידי חטאינו נסתלקין הטי' ספירות שלה מהשורש אבל שורש נקודת
 הכתר שלה אין לנו כח לפגום זה אמנם אחר שרבו המינים בימיו ר"ג ביבנה
 וסגיו פגמה עד הכתר שהוא שורש גמור ולכן תקוה בצרכה זו להמשיך לה
 גם הכתר ולת"ן כהרה עי"ש וזהו הענין שיעקר הגאולה ע"י סוד ויאמן העם
 ואמרו חז"ל כדאי הוא האמונה שהאמינו כי כי בכה האמונה נהגדל כהרה וע"י
 זה יש יכולת בידיו לתקן כל שאר מי' ספירות שלה ואם היה ח"ו הפגם
 בהאמונה והי' נפגם גם הכתר שלה לא היה נשאר משונאיהם של ישראל כ"ו.
 וזה מובן דברי הרמב"ן בשער האמונה והבטחון כי האמונה והבטחון מתאחדים
 זבי' והיינו כי כל ההשפעות נובעים מהכתר ומי שיש לו אמונה יש בידו
 לתקן המלכות בכל מי' ספירות שלה ונחזק בידו הבטחון והמשיך השפע
 מן הכתר לכל מי' ספירות ולכל נרכיו ואם ח"ו מי שאין לו אמונה וסוד פוגם

בכתר

חגדה של פסח

אלו קרע לנו את הים ולא העבירונו בתוכו
בחרבה דינו: אלו העבירונו בתוכו בחרבה
ולא שקע צרינו בתוכו דינו: אלו שקע צרינו
בתוכו ולא ספק צרכנו במדבר ארבעים שנה
דינו: אלו ספק צרכנו במדבר ארבעים שנה
ולא האכילונו את המן דינו: אלו האכילונו את

המן

תפארת בנים

צחקר של המלכות ממילא נפסק לטור בהשפעה ואין לו מבווא לשום יבועה
ח"ו וזה הטעם מ"ש למכה מצוריסם כל"ח ויאלא יבראל מהוכס כל"ח כי מכה
צבורית כי ולאס מכה"ר מלכות וסנס צני"ר דדינרא דקלופה וסיינו נאשר
היי הסגברות כח הכחר של מלכות עי"ז היי סיכונת צידס לתקנס צסוד סלודס
צכל סעשר ספירוח שלס ועי"ז היי סישועס שילאו יבראל מהוכס לחורוח עולס
צכל שיטור קימתס ולוס אלו אומריס אלו סדג צבוריס סנתן כח לכחר מלכות
לעמוד לעורחי גם אלו לא היי נתן לנו ממניס לא היי חסר לנו כלום מכל
סשפועה עובות כי צכה סאמינס סנגע צלציו צסיד כחר מלכות כניל היי
לנו כח סצטחון וסי לנו כל טוב עי"ז:

אלך קרע לנו את הים ולא העבירונו בתוכו צחדה סכל סמסו מה סוס
סדיינו צזה סלל אס לא העבירונו בתוכו מה יבועה היי לנו ססמלריס
עימודיס על סכה היס לעלוחי אס לא נכנסו צחקר היס וסעבירונו אה היס
היי מלריס סורגיס אוחנו ח"ו ולא נשארנו סריד ח"ו וכן מה היי סססחפקות
סלנו צמה סשקע לרינו בתוכו אף שלל ספק לרינו במדבר ארבעיס שנה
סלל אס לא ספק לרינו כל אהתן סשגיס היינו מתיס צרעב ח"ו וכן כמה
דיינו כיואל צזה לריבין צילוד אצל פירוש סדצריס לפעני"ד נראס צפשיטוח
סאין ספירוש ססי"ד לנו צמה סקרע לנו אה היס לצד גם אס לא סעבירונו
בתוכו צחרבס כניל או ססי"ד לנו די צמה סשקע לרינו בתוכו לצד דאע"פ שלל
ספק לרינו או ססי"ד לנו די צמה סקרענו לפני סר סיני ואע"פ שלל נתן
לנו אה סהורס אלא סספירוש ע"ד סלמרו כחציריס לרי אלעזר צרי סמעון
צחיקוי וזס"ק חיקון כ"ו (דף ע"ג ע"ב) אלו לא ארינל לעלמל אלא למשמע
דל דיינו לעסמוחינו וכדלוי סול כל מה סצאלנו לעי"ז א"פ ססססידו נסמוחינו
צמה סלקחו אוחס מנוטס זו אור סעליון ומחננג צמענוגי סרוחינו ססי
נמוחינו מחענניס צשמיס צשמו מרוס וצאו לעולם כשצל סזס לכן גם צזה
די לעסמוחינו סצאלנו או לעי"ז גם צשביל דבר איי מסעובות כניל מכיו מעלות
סנתן לנו מלוד חסרו ית"ש אין די צלר ואין די עולה וסכן:

אלו

הָמֵן וְלֹא נָתַן לָנוּ אֶת הַשְּׂבֵת דִּינֵנוּ : אֱלוֹ נָתַן
 לָנוּ אֶת הַשְּׂבֵת וְלֹא קִרְבָּנוּ לְפָנֵי הַר סִינֵי דִינֵנוּ :
 אֱלוֹ קִרְבָּנוּ לְפָנֵי הַר סִינֵי וְלֹא נָתַן לָנוּ אֶת
 הַתּוֹרָה דִּינֵנוּ : אֱלוֹ נָתַן לָנוּ אֶת הַתּוֹרָה וְלֹא
 הִבְנִיטָנוּ לְאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל דִּינֵנוּ : אֱלוֹ הִבְנִיטָנוּ
 לְאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל וְלֹא בָּנָה לָנוּ אֶת בֵּית הַבְּחִירָה
 דִּינֵנוּ :

ע

תפארת בנים

אלון נתן לנו את השבת ולא קרבנו לפני הר סיני דינו י"ל ע"פ מה
 שאמרה צביאור דברי המדרש (בראשית פי י"א סי' ד') ויבדד אלוקים
 את יוס הכשבי ויקדש אותו ברכו במאזר פניו של אדם קדשו במאזר פניו של
 אדם לא דומה מאור פניו של אדם כל ימיו של שבוע כמו שהוא דומה בשבת
 ואמרה עפ"י **אמרו ר' הקדוש והקדושה** צפי תשוב ויקחו אליך שמן
 זית זך כחית למאור להעלות נר תמיד כי כנס נודע מדברי הארז"ל שכל מאוס
 שאדם עושה הוא מאוהב בו בפניו ובפרט בעסק התורה מקרא מלא דיבר
 בכחוב הכמת אדם חסיד פניו וכן אס"כ כי נר מאוס ותורה אור אמנם כל
 זה דווקא כשומר תורה לשמה אבל אם לומד ח"ו לשם גאות וגלות בידאי
 אינו מאוהב וזה שאס"כ ויקחו אליך שמן זית (סייטו חכמת התורה כתיב צ"ס
 מנחות דף פ"ח מתוך שרגילין בשמן זית החכמה מצויה להם) זך (בלי שמרים
 הערובה גדליה וגאות רק במחשבת נקיי' ועסורה חכם בלתי להש"י לברו)
 ולזה מסיים הכחוב להעלות נר תמיד כי אמרו חז"ל צ"ס (פסחים דף ס"ז
 ע"ב) כל המחייב את חכם הוא חכמהו משחלקת ממנו וסייטו שאם ילמד
 בלי תערובת גדלות וגאות או יתקיים חכמהו בידו להאיר בפניו תמיד עכ"ל
 חכו ציבור דברי המדרש כ"ל כי הלא ידוע מש"ק שכל ענין מחשבת פגול
 של גיאות ופניית שטופלים לאדם בשבת תורה והפלט הוא ע"י אהיה שם
 להם להקליפות בתורה ועבודת של ישראל והוא ע"י אחיזת החיטויים בקדושה
 שגורמים ע"י השפטים כשישראל עוסקים בתורה והפליה בקדושה הם נלחצים
 בסבך ישראל העובדים חורקים בהם מחשבת פגול מגאות וגלות ועי"ז יש
 להם אחיזה לינק מסתורה והמטה ומובן ממילא אשר בש"ק יכולין בניקל
 להגלל ממכשול זה כי בשבת קודש אין להחיטויים שום אחיזה בקדושה וכתיב
 בזכר פי תרומה כד עייל שבתא איבו אהשרשת מס"א וכל דיטין מתעצבין מינה
 ומסי"ע אבו מחשליים בשבת ועטר לבנו לעבדך בלמת והנחילנו די אלוקיט
 צאטבסה וצרטין שבה קדשך וכייטו כי שבת הוא מסוגל לזה וע"כ במנחה בשבת
 שאו

הגדה של פסח

עַל אַחַת כַּמָּה וְכַמָּה טוֹבָה כְּפִילָה וּמִכְפִּילָת
לְמָקוֹם עָלֵינוּ. שְׁהוֹצִיאָנוּ מִמִּצְרַיִם וַעֲשֵׂה
בָּהֶם שְׂפָטִים. וַעֲשֵׂה בְּאֱלֹהֵיהֶם. וְהַרְג אֶת
בְּכוֹרֵיהֶם. וְנָתַן לָנוּ אֶת מְמוֹנָם. וְקָרַע לָנוּ אֶת
הַיָּם. וְהֶעֱבִירָנוּ בְּתוֹכוֹ בְּחֶרֶבָה. וְשָׁקַע צְרִינוּ
בְּתוֹכוֹ. וְסָפַק צָרְכֵנוּ בְּמַדְבָּר אַרְבָּעִים שָׁנָה.
וְהֶאֱכִילָנוּ אֶת הַמָּן. וְנָתַן לָנוּ אֶת הַיְשָׁבֶת.
וְקָרַבְנוּ לְפָנֵי הַר סִינַי. וְנָתַן לָנוּ אֶת הַתּוֹרָה.

והכניסנו

תפארת בנים.

שאלו הן עת רצון ייחוד לנו מהפולנים חלקים ברוב חסדיך ענינו באמת ישעך
שלא יפול במחשבותינו ח"ו מחשבת פיגול וניאות כ"ל. כי אז אין להחיות
שום אחיזה בסקרושה וכמ"ש הלמודי הארז"ל בסוד למלאח עדי יסוף חלפין
רעו דיני דגלי ל"י לבעל לכל קליפין וזהו ביאור דברי המדרש הג"ל זכרו
בשבת במאור פניו וקדשו בשבת במאור פניו כי לא דומה מאור פניו של אדם
בשבת למאור פניו של אדם בחול כי בחול הגם שאדם מחאמן בכל כח
לדחות מחשבת פיגול של גיאות בשעת חורס ועבודה ע"ז איא להגלל כמה
פטמים משמאלא דשימאלא בטוה"ר כי בחול יש שליטה ואחזזה להחיות
בסקרושה ע"כ אין האור פניו של הטובד מאור כ"כ בסוד חכמ"ת אדם חא"ר
פניו כ"ל משא"כ בשב"ת שהוא מסוגל לכל מי שרצונו לעבד בלתי לדי לבדו
הוא בתיקל לראוב המחשבת הגדול ומאור פניו מאירים בנהורי דאנפין דרבי
פניו וכאמור זה הענין מש"כ קודם קבלת החורס ויסעו מרפידים ויבואו
מדבר סיני כי ברפידים ה"י מלחמת עמלק שהיא גימי ר"ם כמ"ש בספס"ק
שזה ה"י המלחמה נגדו שה"י רועה לזרוק בישראל גאות קודם קבלת החורס
שזהו ענין קליפה שלו וע"כ ניתנה החורס על הר סיני שהיא נמוך מכל
ההרים וע"י משה שה"י עטו מכל האדם הכל כדי להצבר על קליפה עמלק
שהוא שורש הגיאות ע"כ כאשר נסעו מרפידים ששם התגברו על קליפות
עמלק שורש הגיאות באו לבחי עטוה של בחי סיני וקיימו וקבלו ללמוד חורס
לשמה שלא לשם גיאות וזהו שאמר המגיד אלו נתן לנו השבת ה"י ג"כ די
לנו להצבר על קליפות עמלק ללמוד חורס לשמה בלא חטובת שמן גיאות
כמיטם ובבחי מאור פניו של אדם בשבת גם אם לא ה"י קרצנו לפני הר סיני

כמ"י :

על אחת כמה וכמה טובה כפולה ומכופלת למקום עלינו בסקדס מה שאמרתי
לבאר הפסוק לא הביע אין ביעקב ולא ראה עמל בישראל די חלקיו עמו

והדומה

תפארת בנים

וחרוטה מלך צו וחרגוס יסוהן ויצביה מלכא משיחא מיצבא ציניסון כי סגס מי שסוא צצער ר"ל אס סוא רואה ארס שיש לו צער גדול ר"ל יוחד ויוחד כמה פעמים מלצרו סוא שוחק ומקבל לצרו בצטובה ופוז לפניו וסוהן שצח וסודי מה שלא בא לידו סלצער הגדול של חצירו וזה סלמר דסע"ס ציוס ארתי דרשהי לילס עגס ולא חפוג רל:ס סכסס נפשי אזורס אלקיס וסלסמס אשיסס וסחעטמף רוחי סלס אסותי סמורות עיני נפעמחי ולא ארצר דסיינו ציוס ארתי (סלני סובל צער) דרשהי (סיינו דורס סי) איך סוא מעמד סכניסס סקדוסס צגלוחס) ידי (סיינו גס אס סיסורי סלי כמו סלמרו ספסמניס) לילס עגס (אפילו סס גדוליס סלינס מניחוס לי לישן כמו סלמרו ספסמניס) ולא חפוג (סלינס נפסקיס כלל עד אשר) מלכס סכסס נפשי (כנס) אזורס אלקיס וסלמיי (כלשר אזוכר אה עלמי מעמד ומצב סכניסס צגלוח איך סוא כעס צעוס"ר ציסורים דלויכו אהסרסס מציס בעלס וצני" וסוא סולכס ומשוטטוס מדוך לדוך ומפלן לפלן וצוכס ומיללס מלין ספוגות על צערס וכגעגויסיס סלס) אשיסס וסחעטמף רוחי סלס (כני רואה ססס גדוליס מסיסורים סלי עד סכני מסוה דברים צינו" לציוי מנודל סלצער שיש לי צמס סכני שוחף צצצער סל סכניסס וסחעטמף רוחי בקרבי מנודל היגון שיש לי יוחד מן צער סל סיסורים סלי וממילס סטיי"ז) אסותי סמורות עיני (כלימר סכל מה ססייהי יושב ומסחוקק מלסון וסציו סמר אה דצבר סיקבל מעני אה סיסורים סלי) נפעמחי ולא ארצר (עוד מענין סיסורים וסלצער סלי שוס דיצור כעין ססייהי רואה ססלצער סל סכניסס סס גדוליס סרצס יוחד מלצרי כני"ל) וסו סלצר סכי לא סיוס און (סס סיסורים כמ"ס סלויצ סי עמל ואון) ציעקב ולא רלס עמל ציסרלל סיינו סגס סצומן סגלות סכס כל אחר מיעקב ומיסרלל סוא מלל יסורים עמל ואון איך ניכר ואון נרלס צפניסס סיסל דלניס דלגס לרוסיסן ויסוריסס וסמטס) כי סי אלקיו עמו (ססס מהסציס חמיד צכלצער סל סכניסס סוא עמסס צגלוח וס סחרגוס יסוהן ויצביה מלכא משיחא מיצבא ציניסון וכני"ל סעי"ז אינס מרגישיין צצער סלסס כני"ל) וסו סלמר סמגיד על אסח כמס וכמס עוצב כפולס ומכופלס למקום עלינו כי ממה ססצלו יסרלל צער סגלות סי צער כפול ומכופל צמס ססמקוס ססיל סכניסס סקדוסס סובלס עי"ז כני"ל וכלשר עזר ססי"ח נלללנו כנס נעסס לנו עוצב כפולס ומכופלס צמס סנעסס עוצב ושיעס לסמקו"ס צ"ס ססיל סכניסס סקדוסס כני"ל כלשר יללו לצלות סי ממלריס אין אנו רלויין צצצערס עוד כ"כ וכלצור וסו כפול ומכופל לסמחסינו: **ויתכן** עוד לומר מה סלנו אומריס עוצב כפולס ומכופלס למקום עלינו צכקדס מה סלמרחי לפרש נחמו נחמו עמי ילמר אלקיכס וגו' כ"י לקחס מיד סי כפליס ככל חמלחי וסגס לריצין לסצין מה סדקדקו כל סמפורסיס סוהכ לומר ח"ו ססקצ"ס ססוא בעל סרממיס וסו סרממן יעיגס ליסרלל עס קרובו כפליס כפי מדת הדין על כל חמל סלל קי"ל ססכל

הגדה של פסח

תפארת בנים

בדין והכל במשפט ויחזקן לומר שח"ו יענוש הקב"ה כפלים מהראוי ובמד"ר כנראה שמתין זה לראות במד"ר (איכה) חטאו בכפלים דכתיב חטא חטאה ירושלים ולקו בכפלים דכתיב כי לקחה מיד ה' כפלים וגו' ומתחמם בכפלים דכתיב נחמו נחמו עמי יאמר אלקיכם עי"ש ויש להסביר הענין ע"פ משל לאשה אחת שהי' לה בן יחיד והי' לה שדות וכרמים ולעת זקנתה לא היחה יכולה להעסק לעבדם לחרוש ולקצור ולזמור ולנטוע ויהי' הבן מפרנס את ביתו וזה בית אמו בהרחבה ובכבוד כראוי ויהי' היום ועבר רוח שניה על הבן ופחה בלילה חנותו של חצירו וגנב כל אשר בה ומלאוהו השומרים ונחטוהו במשמר ובה לעמוד במשפט לפני שר המשפט וכאשר שמעו האם מהעסק סגורה בלילה לפני שר המשפט ובתה לפניו לאמר כי הלא המשפט אליה היא כי כאשר בנה יתן צדקה הסוכר הכס השאר הוא בלי משען ומשענה כי בנה הוא המפרנס והוא העוסק בכל העסקים שלה והגוי ברעב ובחסור כל ר"ל וכאשר שמע המשפט דבריה השיב סלח אדרבה מזה השכל מחייב הראוי לענוש אותו בכפלים כי הלא חטאו כפול משאר גנבים ושודדי לילה כי גנב אחר כי יגנב הכס מהפחה מחמת דוחקו או מחמת חלוח ממון להעשיר בפנים א' בלילה אחת והפחה ביצרו ר"ל להחליף עולם קיים בעולם עובר ואם יתפסוהו הוא סבור ומקבל ע"ז בשביל ההוס אמינה שיטלה לו שלא יתפסוהו ולא יהיה לשום אדם מזה משא"כ בקל הלא הו"ל לידע שאם יחודע חטאו ויתפסוהו לא לבדו לעצמו הורשע הלא יש לו עליו אם זקנה לפרנס ואם יחטא ואשם לא לעצמו לבד הוא מסתכן כי גם אמו הזקנה הוא מכונים בסכנה שחבול חרשה רעב לעת זקנתה וחזן מזה הי' לו לחשוב לערה של האם הזקנה איך הוכל לראות כאשר יאסרו את בן יקרה כשיחטו אותו בחבלי ברזל ואיככה הוכל לראות ברעה אשר ימלא את בנה והוא לא השגיח על זה בשביל זה מגיע לו פונש בכפלים ובמילא מובן ששכנמרו רחמי השך ושופט של בית המשפט על האם הזקנה להזיאו לחפשי הוא עושה צ' חסדים וצ' רחמים א' עם האם והצ' עם בנה והנמשל מובן כי הלא ישראל נקראים בנה של השכינה הקדושה ובזמן שאנו מנטעין שכיני מה אומרת קלנו מראשי קלנו מזרועי וחיילך מדרך לדרך ומפלגן לפלגן א' על שהכנבני בסכנה את נשמתנו ועברנו על רגלנו יחזיש והצ' על שלא חסנו על זער אמנו השכינה הקדושה שעי"ז הוא נחונה בלעז כשרואת בניה נחונים בלילה בביתו הוא בשביחה הוא במלקיותו חס שאש"כ כי לקחה מיד ה' בכפלים ככל הטאותיה ויתכן המדרש שחטאו ישראל בכפלים היינו בזה שלא חסו על נשמתם ובמה שלא חסו על זער השכיני הקדושי ועי"כ לקחה בכפלים כני"ל וכשם מתחמם הוי הנחמה בכפלים להם ולהשכיני הקדושה חס שאמר ג"כ התנדד על אחת כ"כ עוצה כפול ומכופלה למקום עלינו שביי הגאולה נעשה לנו הטוב בכפלים הן מאד עלמנו הן מאד השכיני הקדושי כדכר :

עוצה

והקניסנו לארץ ישראל. וקנה לנו את בית
הבחירה לכפר על כל עונותינו:

עד כאן אומרים בשבת הגדול :

רבן

תפארת בנים

טובה כפולה ומכופלת וכו' שהולחנו ממלכים כו' וזכנו לנו את ביה הבחירה
לכפר על כל עונותינו זריון לבין מה שמסיים לכפר על כל עונותינו
זאת נימא שקאי על זכנו לנו את ביה הבחירה מהו לא פידוש זבל פרע
שחשיב הטובה שלמח לנו ממנה ורק בזנן צהמיק וי"ל עפמ"ש צס' הולדת
י"י גשם רבינו שבטש"מ ז"ל אל נקמות ד' אל נקמות סופיע ט"פ מכל לבן
דפר אי שמרד במלך שסכה ורגס אגנין של מלך וכיוצא וישבו כסאות למשפט
לענות אוחו וסביו השרים שעשה כל זה מחמת חסרון ידיעה בגדול גדולת
המלך ורוב כבודו וגדלו יען לא למד מעולם דרך ארץ והכנסות הטולם ולא
סיפר לו שיש אדם מעולם מענין כבוד הדרה מלך ור'מחזו ובאשר שמע
המלך זאת אוח מיד להביאו לפיר המלוכה וללמוד אוחו ולהכנימו בכל מיני
חכמות הטולם ולהעליהו ממדרגה למדרגה עד שבגשש לאיש והחשיב הגדילו
יותר עד שבגשש מהנה למלך וממילא שכל מה שבחשימו המלך יורה והגבישו
יותר ממדרגה למדרגה ראש וסבין יותר כבוד המלך ומבשרהו ושהכנסות בדרך
המלך בכבודו ורוב גדולו סי' שריו בצער יותר בזוכרו אשר מרד נגד מלך גדול
ועשה דבר שטות כזה וכל ימי חייו כל מה שבגבישו ושבכילו' יורה הוסיף
זער על זערו יותר איך מלאו לבו לטובה שטות כזה למרוד נגד מלך גדול
כזה חס שאכ"כ אל נקמות ד' אל נקמות סופיע ר"ל שנקמת השם הוא עיי
השם ה"ל הסיא רחמים גדולים שהוא ניקס באדם צישראל צמה בסיפיע עליו
מגדולתו שעי"ז רואה בכל עת גדולת המלך וזכרו בכל עת במד' נגד מלך
הכבוד צ"ה וצ"ש אין לך זער גדול מהם עכ"ל וזוה אמר דו"ז הקדוש מסר"ד
זללס"ה מדינוז כוונות רש"י ז"ל למה אחס צום לקך נבחרת לננים צהיכל
המלך ולעלות ממדרגה למדרגה כדי שחחרת עכ"ל ואני הוספתי לפרש צוה
המסורה (צפי קרה) אלקי הרוחות לכל צער האיש אחד יחטא. הרוחות חרין.
דין ואידן יפקוד אלקי הרוחות איש על העדס והיינו שבקש מהם רבע"ה שאם
אירע לאיש אחד שיחטא ח"ו בדרך מקרה ועלוי בשוגג לא יענשו הש"י ח"ו
ציפורים או צניסנס רק שיגדילסו לכוות ראש חס יכה הטונש שלו שעי"ז
יהחרט יותר ויבין איך פגם בכבודו של ממכהקב"ה ויזעזע ע"ז בכל יום
ויוחר. וחסו פירוש המסורה האיש אחד יחטא (בשיגג אחס חט"א) יפקוד
(אוחו) אלקי הרוחות לכל צער (שי"ה) איש על העדס חס יכה הטונש שלו
ולא עונש אחר ח"ו ולזה אמר סלל במד"ר סגבתי השפלתו שכל מה שבקב"ה
מצביא אחתי צוה סכני משפיל אי"ע שסגני מצין ומכיר יותר איך פשיטי שטות
כזה וחמאתי נגד מלך ממ"ה קב"ה חכו ביאור סדברים כאן שאנו אומרים

הגדה של פסח

תפארת בנים

כל אחת כמס עובד כפול ומכופל למקום עלינו שאנו מספרים חסדו של הקב"ה פלינו בכנ פרטי הדברים הכ"ל שכבדים אותנו בכל עת וזבל שטע בכל פעם למדרגה גבוה יותר עד שזאלו למדרגה שגבה לנו את בית הבחירה שאמר צב ועשו לי מקדש ושכנתי בחוכם שכזיכול נכנס לבחיו לראות ולהשיג גדולתו ורוממותו וזה ה"י לנו העונש על שחטאנו לפניו צמארים קודם קבלת החורה וזה ה"י מפני על כל עוונותינו ולא צעונס יסורים וגיוסנס ח"ו, הַגְדָּה וְעַל דָּק זֶה אִמְרָתִי לַפְרֵשׁ עֵינָן מַחְלֻקָה שֶׁל קָרַח הִיחָבֵן צְדוֹר מִמְדַבֵּר שֶׁה"י דוֹר דַּעַס כ"כ וּכְמ"ש קָרַח צַעֲמָנוּ כִּי כָל הַעֲדָה כֹּלֵם קְדוֹשִׁים יַעֲשׂוּ מַחְלֻקָה בְּשִׁבְלֵי כְבוֹד הַמְדוּמָה ח"ו אֲבָל לִפִּי הַאֲמוּר מוֹצֵן שֶׁה"י טַעֲנוֹת קָרַח וְעֲדָתוֹ גִּי'כ־לִשׁ שֶׁה"י מִבְּחֻקֵּים לִבְשִׁיאוֹת וְהַתְּשׁוּבוֹת שֶׁיָּבִיאוּ לָלֵךְ לְמִדְרַגָּה אַחַר מִדְרַגָּה יוֹתֵר וְיוֹתֵר שְׁעִי"ז יִהְיֶה נֶשֶׁבֶר לָבֵם בְּקִרְבָּם בְּכָל עַתָּה יוֹתֵר וְזֶה הַעֵינָן שֶׁאֲמַר לַמַּשֶּׁה וְלֵאחֲרָיו רַב לָבֵם כִּי כָל הַעֲדָה כֹּלֵם קְדוֹשִׁים וּבְחֻכָּם ד' וּמְדוּעַ הַתְּשׁוּבוֹת עַל קֶסֶל ד' וְהִיטִיב יַעֲן כִּי כָפִי שֶׁאֲנוּ רוֹאִים לַעֲיִינוּ אֵינָן לָבֵם יִתְרוֹן בְּמַעֲלֵם עַל שֶׁאֵל אֲנִשֵּׁי קְדוֹר כִּי כָל הַעֲדָה כֹּלֵם קְדוֹשִׁים וְהַשְׁתִּיבָה שׁוֹרֵם בְּחֻכָּם וּמְדוּעַ הַתְּשׁוּבוֹת עַל קֶסֶל ד' וְצַע"כ לֹמַר שֶׁהוּא לַעֲנוֹשׁ לָבֵם בְּזוֹלָתוֹ ה"י בָּכֵם אִי"ה חַטָּא וְהַגְדִּיל הַש"י אֲחֻכָּם כְּדִי שְׁעִי"ז יִהְיֶה לְבַצְבֵּם נֶשֶׁבֶר וְהַחֲרַעְנוּ יוֹתֵר וְיוֹתֵר וְעִי"כ אֲמַר רַב לָבֵם הִיטִיב שֶׁאֲחֵם אֵינֵם לְרִיכִים עוֹד לַעֲלוֹת בְּמִדְרַגָּה גְבוּהָ וְיוֹתֵר כְּדִי שֶׁיִּשְׁבֵּר לָבֵם בְּקִרְבָּכֶם שֶׁאֲחֵם כְּבֵר תִּקְנֶתֶם עֲלֵמְכֶם ע"י הַתְּשׁוּבוֹת עַד קֶזֶה כֵּאֲהָרֹן וּמַעֲתָה חוֹבְלוּ לִיתֵן הַתְּשׁוּבוֹת וְהַתְּשׁוּבוֹת גַּם לָנו כְּדִי שְׁעִי"ז נִזְכֶּה גַם אֲנַחְנוּ לְהַשְׁפִּילֹת הַאֲמִיתָה וְלַצְּבוֹת נֶשֶׁבֶרִים הַנֶּאֱרָךְ לָנו וְזֶה הַשִּׁיב לָבֵם מַשֶּׁה הַמַּעֲטָה מִכֶּם כִּי הַבְּדִיל אֱלֹקֵי יִשְׂרָאֵל אֲחֻכָּם מַעֲדָה יִשְׂרָאֵל (וְהַגְזִיבָה אֲחֻכָּם לַמַּעֲלָם מִכֶּם שֶׁאֵל ה"י"א שְׂבָעִים) כְּדִי לְהַקְרִיב אֲחֻכָּם אֵלָיו כְּמִ"ש ר"ל. שְׁגַם מִה שֶׁנִּתֵּן לָבֵם הַגְּדֻלָּה שֶׁלָּבֵם ה"י רַק כְּדִי שְׁעִי"ז יִהְיֶה לָבֵם לֵב נֶשֶׁבֶר וְשִׁפְלוּת רוּחַ וְיוֹתֵר כְּכ"ל וְעִי"ז יִשְׁכּוֹן הַקְּבָ"ה בְּחֻכָּכֶם יוֹתֵר וְיוֹתֵר בְּסוֹד אֲנִי ד' אֲשִׁכּוֹן אֵת דְּכָא וְדַרְשׁוּ רַז"ל (בְּש"ס סוּעָה ה' ע"א) אֵתִי דְכָא וּבִקְשַׁתֶּם גַּם כְּהוֹנֵם לְהַגְזִיבָה עֲלֵמִיכֶם יוֹתֵר הֲלֹא אִם ה"י לָבֵם עֵינֵי שָׂכַל ה"י לָבֵם לְשַׁבֵּר אֵת לְבַבְכֶם גַּם ע"י הַתְּשׁוּבוֹת הַזֶּה וְאִם זֶה לֹא הוֹעִיל לָבֵם לְשַׁבֵּר לְבַבְכֶם בְּקִרְבָּכֶם לִפִּי עֵרֶךְ שְׂרָאוֹת גְּדוּלָה אֱלֹקֵי מַהֲתְשׁוּבוֹת זֶה מִמִּילָא שֶׁאֵינָן מִסְרָאוֹי לִיתֵן לָבֵם עוֹד הַתְּשׁוּבוֹת יוֹתֵר גְּדוּל מַזֶּה וְזֶה שְׁסִיִּים בּוֹקֵר וְיֹדַע ד' אֵת אֲשֶׁר לוֹ וְאֵת הַקְּדוּשָׁה וְהַקְּרִיב אֵלָיו וְהִיטִיב שֶׁהַתְּשׁוּבוֹת שֶׁלָּנוּ לֹא ה"י לַעֲנוֹשׁ בְּצַח"י אֵל נִקְמָתוֹ ד' רַק מַחֲמַת קְדוּשָׁתוֹ וּמִמִּילָא שֶׁאֵינָן לָבֵם שׁוֹם חוֹפְלָה בְּמַחְלֻקָתְכֶם לְהַשִּׁיב שְׂאוֹת רֵאשׁ וְהַתְּשׁוּבוֹת יוֹתֵר. וְזֶה י"ל (בְּהַלָּל) מִקִּימִי מַעֲפֵר דַּל מֵאֲשַׁפוֹת יָרִים אֲבִיוֹן לְהוֹשִׁיבֵי עַם גְּדִיבִים הִיטִיב הַבְּעַל חוֹמָא שְׂהוּא עֵינֵי וְאֲבִיוֹן בְּדַעַת כְּמַשְׁרִי"ל דֹּא חֲסֵרָה מִה קִינָה שְׂהוּא חוֹמָא מַחֲמַת הַעֲדָר יִדְעוּחֹ וְהַבְּנָחוּ בְּגְדוּלָה אֱלֹקֵי עוֹלָם ע"כ מִקִּימִי מַעֲפֵר דַּל מֵאֲשַׁפוֹת יָרִים אֲבִיוֹן (מַגְזִיבִין הַעֲבִיר וְדַל) לְהוֹשִׁיבֵי עַם גְּדִיבִים (שׁוֹפְטֵי אֶרֶץ לְהַיּוֹת כֹּא' הַגְּדוּלִים צְרוּב הַמַּעֲלָם) וְעִי"ז יָרִים אֵל לָבוּ גוֹדֵל חַטָּאוֹ וְהַתְּשׁוּבוֹת וְצַב אֵלָיו יח"ש: [ע"כ הַנִּסְכָּה].

אשר

רָבֵן גַּמְלִיאֵל הָיָה אוֹמֵר כָּל שָׂדֵא אָמַר שְׁלֹשָׁה
דְּבָרִים אֵלָיו בְּפֶסַח. לֹא יֵצֵא יְדֵי חוּבְתוֹ.
וְאֵלָיו הֵן: פֶּסַח. מִצָּה וּמְרוֹר:

פֶּסַח שֶׁהָיוּ אֲבוֹתֵינוּ אוֹכְלִים בְּזֶמַן שְׁבִית
הַמִּקְדָּשׁ קִיָּם עַל שׁוּם מָה. עַל שׁוּם
שֶׁפֶסַח הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא עַל בֵּיתֵי אֲבוֹתֵינוּ
בְּמִצְרַיִם. שָׁנָאמַר וְאִמְרַתֶּם וְכַח פֶּסַח הוּא
לִי אֲשֶׁר פֶּסַח עַל בֵּיתֵי בְנֵי יִשְׂרָאֵל בְּמִצְרַיִם
בְּנִגְפוֹ אֶת מִצְרַיִם וְאֶת בֵּיתֵינוּ הִצִּיל וַיְקַדֵּם
וַיִּשְׁתַּחֲוֶה:

מצה

תפארת בנים

אֲשֶׁר פֶּסַח עַל בְּחֵי צ"ו בְּנֵינֵנו אֵת מַלְאָכִים וְאֵת בְּחֵינוּ הַלַּיְלָה וַיְקַדֵּם הַטֵּם
וַיִּשְׁתַּחֲוֶה לַהֲצִיָּן הַמַּשְׁךְ הַדְּבָרִים זֶה ע"פ הַיְדוּעַ מַדְבְּרֵי הַרֵב הַקְדוּשָׁה
אֵיךְ מִן רֵבִינוּ דּוֹבֵעַר הַמְגִיד מִמְצוּרֵיטֵשׁ זְלַלְס"ס בְּסוּד הַכְּחוּב כִּי פֶסַח ד'י
עַל הַפֶּסַח כִּי בִשְׁעַת יַמִּי"ל הִי הַנֶּס זֶה כִּי הֵנָּה יְדוּעַ מֵאִמְרַם ז"ל בְּמִי"ש
שׁוּבוּ אֵלַי וְאֶשְׁבֵּת אֵלַיכֶם שֶׁהִשְׁיִיחַ אוֹמֵר לְכַנֶּסֶת יִשְׂרָאֵל פַּחְחוּ לִי פַחַח כַּחוּדוֹ
שֶׁל מַחֲמֵה וְאֵנִי אֶפְתַּח לְכֶם פַּחַח כַּפַּחְחוֹ שֶׁל חוֹלֵם וַיִּשְׂרָאֵל לְרִיבִים לַפַּחְחוֹ וְלַעֲוֹרֵר
מִקּוֹדֵם הַסַּחֲעוֹרֵרוֹת שֶׁל הַשְּׁבוּעָה וְאֵעִי"פ שֶׁהוּא רַק פַּחַח קֶטֶן מֵאוֹד מִי"מ עכ"פ
פַּחְיַחֵם מַקְרִי וְאֶחָד מֵאוֹרֵי לֶסֶם הַקְּב"ס בְּמַדְרֵה גְדוּלָה וְגוֹשֵׁשׁ וּמִקְבֻלִים בַּחֲשׁוּבָה
שְׁלִימָה צִימִין לְדַקּוֹ אֲמַנֵּס אֵם חִיז אֵין יִשְׂרָאֵל פּוֹחְחִין הַפַּחַח הַקֶּטֶן חַחֵלֶה אֵין
הַקְּב"ס פַּחַח לֶסֶם שְׁעִרִיו כֻּלָּל אֵכֶן בִּשְׁעַת יַמִּי"ל הִי הַנֶּס גְּדוּלָה זֶה אֲשֶׁר
כְּצִיכּוּל הַקְּב"ס פֶּסַח לֶסֶם לְיִשְׂרָאֵל עַל הַפַּחַח שֶׁהִי יִשְׂרָאֵל לְרִיךְ לַעֲשׂוֹת חַחֵלֶה
וּפַחַח לֶסֶם הַקְּב"ס חַחֵלֶה שְׁעִרֵי הַגְּדוּלָה בְּרִצִּיא סְגִיָּא וְאֶחָד כִּי הַחֵינֵנו צִי לַעֲשׂוֹת
הַשְּׁבוּעָה וְנַכְסוּ בִּשְׁעִרִים הַפַּחְחוּסִים לַפְּנִיטָה וְהִלְכוּ בְּדַרְכּוֹ יַחַב"שׁ מִמְדַּרְגֵּה
לְמַדְרַגָּה וְהַדְּבָרִים עַחְחִקִּין חֵי"ל הַעֲנִין מֵה שְׁאֲמַרו יִשְׂרָאֵל עַל הַיָּם עֲזִי חַחֵרַח
י"ק וַיְסִי לִי לְשׁוּבָה זֶה אֵלַי וְאֶנּוּבוּ אֶלְקֵי אֲבִי וְאֶרְוֹמַמְנֵכוּ פְרַשִּׁי לֹא שְׁאֲנִי
חַחֵלֶת הַקְּדוּשָׁה וְכו' וְהוּא כִּי הֵנָּה אֲמַרו ז"ל בְּשִׁס"ס (מִנְחוֹת כ"ע ע"ב) עוֹס"ב
נְבִרָה צוּי"ד עוֹס"ז נְבִרָה בְּהִיא וְלִפִּי הַכֵּל הִיוּנו כִּי הַכַּחֲעֲרוּחָה לְעֵלִיָּלָה מֵאוֹת
וַי"ד שֶׁל עוֹס"ב עוֹלָם הַעֲלִיּוֹן. וְהַכַּחֲעֲרוּחָה לְהַחֵהָ שִׁישְׂרָאֵל קְדוּבִים מְעוֹרְרִים
אֵע"ל לַעֲזוּדוֹהוּ יַחַב"שׁ בֵּא מֵאוֹת הִיא עוֹס"ז עוֹלָם הַחַחְחוּן וְכֵן אֲמַרו עֲזִי
חַחֵרַח י"ק הִיוּנו שֶׁהִשְׁעֵהָ שְׁלַנו הַיָּחַס בְּמֵה שֶׁהַקְּב"ס עוֹרֵר אוֹחְנוּ חַחֵלֶת בְּסוּד

הגדה של פסח

תפארת בנים

כפי"ח די על הפה"ח ונעשה לרוך י"ק מתחלה סאיר האות יו"ד וזה"ש האות
הי וגזר אמרו לא שאנו תחלת הקדוש וכו' וסינו שאנחנו לא התעוררנו
את עצמינו תחלה אלא במוחזקת וטומדת לי הקדושה מאבותי דסינו שחלו
בזכות אבותינו א"י נפן הקב"ה בלבנו לשבז אל די ולעורר עצמי לאמור
פיר"ה זה י"ל הענין מה שהנו אומרים הנס אל ישועתי אבנח ולא אבחד כי
עזו חמרת י"ק ויהי לי ליטועה ולכאורה סו"ל למימר בלשון עתיד כי עזו
חמרת י"ק ויהי לי ליטועה כי הלא כבמהון של כל בביעח צדי הוא על
העתיד דאש"פ שלפי שעה אין משאלותיו לפניו מוכן ככ"ז הוא צמח צהרדו
שישפיע לו בקרוב ולפי האמור מוצן כי גודע תדברי רבינו צמח מלצ"ס
ערומים כהוא צמוד חסד אל כל היום שבכל יום צבוקר נמשך שפעוהסדים
עליהם לישראל גם למו שסוף ערום מכל מלוא ומחורס רק מאליד מתנת
הנס גם נאין נכון לי ובנודע הנס אל ישועתי אבנח ולא אבחד (סינו
שבדאי גם הם כנני ערום וערום ולא סמיותו לי שום התעוררת לעבודתו
יהב"ש ישלח לי הקב"ה יבועהו ונזרו מקודש לעורר אזהנו צהרדו מאור חסד
אל כל היום) כי (אין זה הדש וכבר הי' לעולמים צמח ילמי"י) עזו חמרת
י"ק ויהי לי ליטועה (ציוס ססס) וגם עתה יעורר לי הקב"ה צחסדו לעורר
אותו לעבודתו יהב"ש צבחי"י זו ובאמור :

דב"ענין זה אמרתי לפרש דברי רש"י (בפי פנחס) חנוך משפחה כחטוי
פרש"י לפי שהי' אה"ע מצוין את ישראל צמח שכן מהיחסין על
שבטיוסון שבצדין שלא שלמו סמלרים צאומהוסס כ"י לפיכך הטיל הקב"ה שמו
עליהם הי' מלד זה ויו"ד מלד זה לימר מעיד אנו עליהם שהם בני אבותיהם
זה שמפרש ע"י דוד הע"ה שבני י"ק עדות לישראל כשם הזה מעור עליהם
יכו וע"י צלו"ה"ה הקדוש שמדקדק דלפי"י ראוי לתת עינים למס יקבע צסס
כשם שלא כסדרן סהי החילה וסיו"ד צסוף כמ"ס צזה סספס"ק אמנס לפי
האמור מוצן דהא לכאורה יש לדקדק עוד דלמ"ל עדות זה כלל כיון שספי"ח
קורא אותם צחורס כמס פעמים בני ישראל דלפי דברי סמקמריגיס איוס
ח"ו בני ישראל רק בני מלרים ח"ו וגם לסבין דברי הכחוב שדס"ס"ה שינס
ואמר שבני י"ק עדות לישראל כיון שכעדות צחורס סחגוני ספלחי הוא צבי
החילה ויו"ד צסוף לכאורה גם דס"ס"ה ס"י לו לומר בלשון זה שבני ס"י
עדות לישראל וגם מס זה סס"ס לס דזה לשס ס"י דכיון שכן הוא האמת
ועדותיו יהב"ש הוא עדות אמת מס זה סייך לסדות עבוד זה וכי מס שמעיד
אמת לריכין לתת לו שבח וסודיה אך לפי הלשתי מוצן הענין סיטב כי
צאמת עיקר תכלית סעבודס שזנו יולרנו הוא שססי' אנהנו מקדים לסתעורר
צסוד ס"י קודס ליו"ד וכמ"ס ודקס תס"י לנו כי נשמור לעשות את כל סמנ"ס
סזאת לפני די' אלקיט דייקל שלא נמחין עד שדי' אלקיטו יעורר אותנו לעבודתו
יהב"ש רק שאנחנו נעורר עצמינו קודס זה שאמר לפני די' אלקיטו דייקל

הגדה של פסח

מז

תפארת בנין

זה שאמרנו בשירת סיום הולד'י להשיי ואמרנו עזי חמרת ייק ויכי לי לישועה
 כי משורת הדין לא מניע לנו שבר על הסתעוררתנו לעבודתו כיון שאנחנו
 לא עירבנו אותנו קודם רק שבא הסתעוררת לנו מלמעלה שהוא סוד אוח
 יו"ד ואח"כ נחשברנו מלמעלה בסוד אוח ה"א עכ"ל הרמזן הוא והצ"ש
 צמחו סגדול גם זה מה שהתעוררנו ע"י הסתעוררת ממנו יהצ"ש מהחלה
 הוא חסוד לפניו והושיענו בזה חס הוא הפנין של סוד החנוכי"י הפלא"י
 דכינו שאוק"ע אמרו על ישראל שאינם ראויים ר"ו לעשות להם נסים ומצות
 ולעומת המקמריגים לא ה"י הק"י"ס יכול כגיכול לחתום שמו עליהם ביו"ד
 ואח"כ צה"י כי המקמריגים יקמרו שאינם ראויים לעשות להם גם בחנם
 כיון בצלמת לה ה"י ישראל מעוררים א"ע מהחלה כנזכר ומלך במשפט יעמיד
 ארץ ואח"כ ה"י הוחס עליהם שמו יתברך רק כמו שהוא באמת מהחלה כיו"ד
 ואח"כ ה"י מקמריגים ועומדים ע"כ ויחד להם הקב"ה הסתעוררהו
 יתצ"ש ונחשב לפניו כאלו הם ה"י מתעוררים בעלמם וחס עליהם שמו
 החנוכי והפלא"י צה"י קודם ואח"כ ביו"ד אבל אנחנו בני ישראל אנו יודעו
 שזה הוא חסד ויהיון ויחד עלינו כי באמת הסתעוררת בצ עלינו מהחלה
 מלמעלה ואח"כ נחשברנו אנחנו וה"י החלה ביו"ד ואח"כ ה"י ולזה שפיר
 אמר דהש"ס שבני י"ק ערות לישראל להודות נפש ד' כי בענין שהקב"ה
 מעיד על ישראל כנ"ל א"ע"פ שאנו יודעים שהיו"ד הא"ה ענינו קודם ואח"כ
 ה"י"א יש לנו לתה שבח וכו"ה ושמו על חסדו כגדול כנ"ל חס הפנין מה
 שהקנו לנו קדמונינו לומר צבחרית (כשבאים לבה"כ להחלל) הפסוק ואני
 צריב חסדך אבוא ביתך אשתחוו אל היכל קדשך ציראחך כי הנס מדברי
 רבינו בצפ"ח (פרק ו' משער העמוד) בסוד כל הכורט כורט צנחך שכריעה
 הראשונה הוא שכורט יו"ד לגבי ה"י וכן הסתחוו"י שבמודים דגחין רישא סיטב
 אוח יו"ד לגבי נופא שהוא אוח ה"י עי"ש ולפי האמור מוזן בדברים סיטב
 שהיבך כשבאים לבה"כ שנתעורר כל אים הישראלי להפלי ברשפי אש להבה
 שלכה לעובדו עבודת עולב בכל לבבו ובכל נפשו אנו מכירים ויודעים
 שהסתעוררות אינו משלנו שיה"י ה"י קודם ליו"ד כנ"ל אלא אנו יודעים
 שהסתעוררות באו מסוד חסד אל כל היום שבא לכל אחד מישראל בצוקר
 בצוקר הסתעוררות בלי שום הכנס ואתערותא דלתתא כנ"ל חסו שאומרים
 ואני ברוב חסדך (בכח חסד אל כל היום) אבוא ביתך אשתחוו אל היכל
 קדשך כגני מכיר שכל הסתעוררות הוא בסוד כורט כורט צנחך וכהסתחוו"י
 שנתפש בסוד הסתעוררות היו"ד לגבי ה"י ועי"ן זקפת ה"י לעלות למעלה
 חס שמשיימים אשתחוו אל היכל קדשך ציראחך דייקא היינו שכל
 הסתעוררות היראה הוא ממך כגיכול ואין היראה משלנו ומכוונת רק הוא
 מאחך דייקא כנ"ל חס הוא המשך הפסוק שמציא בעל המגיד כאן אשר
 פסח על בחי ב"י כנגפו את מלרים וג"י היינו שהקב"ה פסח על הפחת
 שה"י ישראל צריבן להחחיל ה"י לעלות על היו"ד כנ"ל ועי"ן ויקוד העם
 ושתחוו

הגדה של פסח

אחוז בידו הסצה

**מִצֵּה זוֹ שְׂאֵנוּ אוֹכְלִים עַל שׁוֹם מָה. עַל שׁוֹם
שֶׁלֹּא הִסְפִּיק בְּצַקְם שֶׁל אֲבוֹתֵינוּ לְהַחֲמִיץ
עַד שֶׁנִּגְלָה עֲלֵיהֶם מִלֶּךְ מַלְכֵי הַמְּלָכִים הַקָּדוֹשׁ
בְּרוּךְ הוּא וְגֵאָלֵם. שְׁנֵאמַר, וַיֹּאמֶר אֶת הַבֶּצֶק**

אשר

תפארת בנים

וישחווו שעשו סיחוד של סכרע וססחחוווי ססויד רק כרע ויורדת לגבי
סהי ואח"כ זוקפית סהי לגבי סויד וכאמור :

מצה זו שאנו אוכלים וכו' ע"ש שלא הספיק בצקם של אבותינו להחמץ עד
שנגלה עליהם ממסימ הקב"ה וגאלם סיינו כמ"ש בסידור סכוונה זזה
כי יש נ' בערי עומא' וישראל סיי בצמרים עד שער מ"ט של סעומא' ואס
סי ישראל סס עוד רגע אי סיי נכסוי חיו לשער סיי של עומא' ולא סיי
יולאין לעולם וע"כ לא סספיק בצקם כוי עיו"ש ח"ל בציאור סדבר עפימ"ש
חז"ל בסי"ם (ברכות י"ז ע"א) גלוי וידוע לפנך סרלוטיו לעשות רלוניך ומו
מעכב שאור שבטיסי מעכב וסוא ססאור"ר סוא סילס"ר ומטמא' ומחמץ לבני
עד ססורידס בצמרים עד שער סמ"ט של סעומא' וסוא סלמר שלא סספיק
(סכב"ס כביכול לא סניח) בצקם (סוא סילס"ר שאור שבטיסי) של אבותינו
להחמץ (כיון שלא סיי סטיסי) בשלמות ככדי חימוץ להחמץ ולטמא' לגמרי
כיון שלא סגיע לשער סיי סבו סעיקר של סשאור וסטיסי סמחמץ כני"ל)
עד שנגלה עליהם ממסימ הקב"ה וגאלם :

א"י מצה זו שאנו אוכלין על שום מה על שום שלא סספיק בצקם להחמץ
כוי ידוע מדברי סמדרש ויאמן סעס כדאי סוא סלמוני ססלמינו
כוי כוי עיקר סישועה בגאלולת מלרים סיי ככח סלמוני וסיינו כוי עיי סעצירות
רבינו ככרחה ולמלטיסי ר"ג כיצנה סקנו מפני סמיניס וסיינו כוי עיי סעצירות
פיימיס כבי"ור קומה של מדה סמלכות וגשארס רק ככחי נקוד' אחת ססוא
סכחר שבה ואס גשארס עוד סלרת סכחר שבה אז כניקל עיי סחשוב' לתקן
אוחה ולכנותה ככנון שלם אס ישראל סונמין גם כלמוני ח"ו אז
נעס סח"ו גם נקודה סכחר סכמלכות ולא נס"ר מסונאי ישראל כוי ע"כ
כלשר רחש ססחחילו סמיניס לפגוס כסלמונה ומס נחלקקל ונפס נקודה
סכחר סכמלכות ע"כ חיקנו כככה זו ססחחמסה כניקידת קמץ ססוא נקודה
סכחר לתקן סחמ"ל של סעדר סלמוני ספוגמיס סמיניס ועי"ז סוא כניקל לתקן
סמלכות ככל סיעור קומסה ע"ש ולזו אנו אוכלין מלס לרמז על ענין זס
כוי ענין סמלס סוא כמס סיסרלל סלמוני כסי לכךר אחרי כמדבר וגם לרס
לא עשו לסס רק כמס שלקחו בצקס לרורות ככמלוחס וסלמינו כישועחו
סכדלוי לא יעצס ולא ימסס ויחן לסס כל סלכרכותס וכל זס גרס לסס על

ישראל

**אֲשֶׁר הוֹצִיאֵנוּ מִמִּצְרַיִם עֲגוֹת מִצּוֹת כִּי לֹא חָמֵץ.
כִּי גִרְשָׁנוּ מִמִּצְרַיִם**

ולא

תפארת בנים

שישראל ה' להם במצרים הסחזקות בהאמוני ולא שמעו לדברי הנהגו פרעס שרנו להטיל בהם כפרים ח"ו ב'אמרו מי ד' אשר אשמע בקולו ולא ידעתי את ד' ולזה אנו אומרים מזה זו שאנו אוכלים שהוא זכר להאמוני שהי לישראל במצרים על שום שלא הספיק ב'זקם של ישראל להחמץ היינו עד שאמרו חז"ל בש"ס (ברכות י"ז ע"א) גלוי וידוע לפניך שרנונו לעשות רזק וזני מעבד שאור שבציעס מעבד ואמר שלא הספיק ב'זקם של אבותינו להחמץ דייקא וסיינו כי אם הי'ה"ר שלט בישראל ב'מה ענינים שם במצרים ופגמו בכל שיעור קומה של המלכות עכ"ז עכ"פ הגקוד' של כתר מלכות נשאר ח"ו האמוני שלא הספיק ב'זקם להחמץ דייקא כי מי שזרק' בו מיטת ח'אח חומץ וחמץ וכמ"ש בש"ס (ר"ה פ"ק) ב'ורש קודם שהחמץ ולאחר שהחמץ וסיינו שזרק' בו רעות נפרדות שאינו באמונתו גדלוי וסבן :

א"י מצדה זו שאנו אוכלין ע"ש מה על שום שלא הספיק ב'זקם של אבותינו להחמץ עד שנגלה עליהם ממס"מ הקב"ה וגאלם, נשפ"ש בסי אורח לחיים שטון הגיאות הוא אכן ממשול לעבור על כל החורי ח"ו יותר משאר מדה רעות יטן כבר אמרו חז"ל יצרו של אדם עומד עליו בכל יום להרגו ולולי הקב"ה עזרו לא יכול לו ובכן מובן מי שהוא בעל גאווה ח"ו הרי אמרו שהקב"ה אומר און אני וואו יכולין לדור ביחד וואו דוחק רגלי השכיבי כביכול וממילא שלזה און הקב"ה עזרו וסי"ה"ר עומד עליו להעבירו מכל החורי ח"ו. וסדברים עחיקון ולזה מובן מ"ש בסי מחברת הקודש שענינו של פרעס ה"י בקליפות עון הגיאות שאמר שהוא אלקי יאורי לי ואני פשיטוי וסיינו שהוא כדי להחביר על ישראל בגאות ועי"ז יוכל להחביר עליהם ולהפטיאם בכל מה שירצה שעי"ז יסתלק הקב"ה שכינתו מהם ככ"ל וממילא שלא יגלה עליהם ממ"ס הקב"ה לגאלם וכזכר ובה מובן שלוט הקב"ה בהג זה לאכול מזה ושלא יראה ולא ימלא חמץ בבחיכס כי חמץ משמע לענון הגבחה וסגאות שהוא מתרומם ומגזיב א"ע יותר ממה שהוא כמה פעמים העי'ם בכמותו אבל מזה הוא מונה נמוך כמו שהגיחה כפי מה שהוא נפוח הקמה ול' יותר ולזה אמר מזה זו שאנו אוכלין על שום שלא הספיק ב'זקם של אבותינו להחמץ וסיינו השאר שבציע' שהוא הי'ה"ר לא הספיק להחביר על ישראל להביאם לדי גאות ח"ו שהוא כענון החמץ ככ"ל עד שעי"ז שהי' בידם כח הענוס שהוא המזה גלה עליהם ממס"מ הקב"ה כמ"ש אני ה' אשכון את דכא אחי דכס ועי"ז זכו להגאולה :

כ"י גורשו ממצרים ולא יוכלו להחממה עפימ"ש (בפי' האזינו) ויאמר אליהם שינו לבבכם לכל הדברים וגו' לשמור ולעשות את כל דברי החורי הזאת כי לא דבר רק הוא מכם כי הוא חייכם ובדבר הזה חלריו ימים על האדמה

הגדה של פסח

תפארת בנים

סאדמס אשר אחס עונכיס אה יורדן שמה לרשחס כו הסס נודע שסגולוֹ
סעחודס ת'וֹ עד אשר יוליוֹ כ'וֹ צמטסיסס סכוֹכיס סלולוס סקדושוֹס מחוך
עמקו סקלפוסת סל ארץ סעמס וכך אמר **אמרוֹך** זללסיס ויולא פרס
ולין לין יסיוו סולולו כ'וֹ סרפ"ח לולין מססכורו וס"וֹ לין לין סוֹ ענוֹ
למחח קרן יסועת סגולוֹ סכן מלך סמסוס נקרא אהס למח כסמו וכמ"ס
(כוכר"ו ו') ומחחחו ילמח ופרש"י סס ססוֹ מלך סמסוס סנקרא קן וכן כתיב
(כיסע"ו כ"ו) לין ופרס יס"ל ופי' סרד"ק סזס קאי על זמן סגולוֹ עכחד"ק
זס פוס"פ סכוכר ססוסור מסרבע"ס אה יסרלל וימר לסס סיוו לככס
לכל סדכרס (דכרס סוֹ סעניוס סיחוס לפניסס וכמ"ס על דכר סכסך
ספ"ו על ענוֹ סכסך וכיולא סרבע כך) סיוו סככל עניוס לפניסס יסיוו
לככס לסמור ולסשוס סכל עפ"י מספג ודה סחורו סזח וס"וֹ יוליוֹ ממנו
סלולוס סעזון כדכר סזס ולזס אמר כו לא דכר רק סוֹ מכס פ"י סעלכס
סדכר מוכל ואחס מחיוכיס לסמור ולקיוס כפי סלמור כו סוֹ חיוכס סיוו
סעל זכ כלחס לטו"וֹ סח"וֹ כחיוֹ גסמיוֹ כעוס"ז כרו סחוכלו לסולוֹ ע"י
מטסיסס סכוֹכיס כל סלולוס סקדושוֹס סנפלו כסכורו סנפלו כעמקי דחוסמח
רבע ולכחורס לרשס סכוֹכ ולזס אמר וכדכר סזס סרורו ימוס על סלדמ"ו
אשר אחס עוכרס אה יורדן שמה לרשח"ו סיוו סכג זכ סלחס מחסמסס
כ"כ על ארץ סעמס ימוס סרבע עד סחכורו ללרץ יסרלל לעכר אה יורדן
שמה לרשחס מסוס סלון אהס עושוס מה סמוטל עלוכס לסעלות
סולולין כמסר"ו מכל סמקונוֹס ואס חמסרו לסעלות סולולין סכוכר כמסרס
אה יורדן לכזל למחוז סכסוכס ככולח גוללוֹ כ"כ זכ סלמר יעקב אע"ס
עס לכן גרתי ואחר עד עחס ופרש"י עס לכן גרתי וחר"ג מלוח סמרתו
סיוו סכענין ססיוו כ"כ זמן רב ככית לכן כו וחר"ג מלוח סמרתו וכמ"ס
רכיוו כפע"ח (פרק ג' מסער סק"ס) סענין ססולרו כל יסרלל לסיוֹס גולוס
עחס גלוח סזח ככל ד' כנפוס סלרץ כו לסולוֹ כל סולולוס סכין סלומות
לרכין לכשחדל כל יסרלל כגלות כל אחד ואחד כפי שרש נסמחו וכפי יכולחו
עיו"ס כלורך ולזס אמר יעקב אע"ס עס לכן גרתי ואחר עד אחס סיוו כו
ססהמסחי ואחר עד עחס זמן רב כזס סוֹ סמס ססמרתו חר"ג מלוח עד סחי
סככ כדיו לסולוֹ אה סלולוס סקדושים מסס ע"כ סיוו סס זמן ארוך כזס
עד סקיומחי ועסחי כל מה סחי כוכולחי לעשוס עד סגמרתו לסולוֹ כל
סולולוס מסס ואס לא כו כדיו לסולוֹ סלולין לא סיוו מחמסמס כ"כ זכ
סלמר סמגיד כו גורשו ממגריס ולא יכלו לסחמסמס סיוו סלל כו סוכולח
כדס לסולוֹ סלולין כו לא כו לסס חורס ומלוח וכמ"ס ואח ערוס ועריס ע"כ
גרשו מסס דלל כו סיס חועלת לענין סולוח סלולין אס יחסמסכו סס
סרבע יוחר עוד כו כפי כח סמירחס ופרשחס ומלח נסלר לסס סדע"ת
כחסרו (כו סעיקר ינק פרעס כמלריס מן סדע"ת) כזס עשו ככר סלסס
סלססרות ע"כ לא סחמסמכו יוחר ככו :

וְלֹא יִבְלֶינָה לְהַתְמַהֵמֶה וְגַם צָרָה לֹא עָשׂוּ קָהָם:

אוחו בידו הסרוד:

מְרוֹר זֶה שְׂאֵנוּ אוֹכְלִים עַל שׁוֹם מָה. עַל שׁוֹם
שְׁמָרְנוּ הַמְצָרִים אֶת חַיֵּי אֲבוֹתֵינוּ

במצרים

תפארת בנים

וְרֵא יוכלו להחממם וגם אדם לא עשו להם ע"פ מה שאמרתי לפרט צפי חולדות שילחק אמר לעשו שה נא כלוך חלוך וקבחק ולא הסדס ורדס לי ליד ועשה לי מטעמים כאשר אהבתי. כי ענין מה שילחק אהב את עשו כי ליד צפוי פרש"י שעשו אמר אבא איך מעשרין את המלח ואח החבן סיינו עפ"י סידוע פלוגתה סקדמונים שדעת הרמב"ם (פרק ו' נשמונה פרקים) שהכלית הסלימות הוא צמי שבא למדרגה שאינו מחלוס לעשות עבדות ויחוש צרע בצעבו אמנם סרבע מקדמונים חולקים עניו וסבואו כמה ראוות מהסיס שהעבודי השלימי הוא לעבוד הש"י בדרך ניגוד ליה"ר כשהוא מחלוס להעצירי ופורס ממנה מחמת יראה ה' וכו' כ"ר להש"ת יותר ממי שמוע מהעצירי בלא ניגוד שהי"ס"ר אינו מתגרס בו כלל (ועי' צמ"א אשקיו יסודא חלק ב' דרוש עין רוגל ובערבי נחל אוח אי' ובחלק ב' בדרוש קדמותי' ובבעל העקדה שער צ') וילחק ה' סובר כדעת החולקים על הרמב"ם פ"ב סבר שעבודה יעקב אינו מעלס כ"כ ולא נחשב לכ"ר לפני הש"י יען ה' איש חס אשר לבו חלל בקרבו ואין לו שום יחסי"ר משא"כ עשו שילרו גדול ובעל חלוס והוא מחבבר לפי דבריו ומרקק במלות ישראל איך מעשרין את החבן ע"כ אהבו ילחק יוחר ואמר בלשון ליד סיינו כי מי שעומד במלחמה נגד היחסי"ר ויכול לו לזבוח את ילרו הוא נקרא ליד, ל"ד וע"כ אמר הכס נא זקנתי לא ידעתי יום מוחי (ואין ביכולתי לעבוד את ד' בבחי' ניגוד כי היחסי"ר כבר אבד ממנו ואין בי עוד שום ענין חלוס) וגו' ועשה שא נא כלוך (חשבא נא למעלי' את כח חלוס שיש לך חלויך וקשהך כל המלחמה נגד היחסי"ר ולא הסדס (עפ"ד הש"ס סו"י דף מ"ד ע"א ועהדס בשדס לך זו תורה זו מלות) שהייע שחך בהדועה מלחמה וכלי נשק לקראת היחסי"ר ורדס לי ליד וחוצה את ילך סגדול וכו' המעעמים אשר אהבתי לעבוד את הש"י רק עשה לען זקנתי שאיני יכול עוד לעבוד את הש"י בדרך זה כי היחסי"ר בעל ממנו אבל אחס שילך גדול מאוד אחס חוכל לעבוד את הש"י"ה בדרך זה. חסו שאמר בשל סגדס שישראל קדושים היו במצרים במדרגי שפלה כ"כ צמי"ט שער סומא"י שהחבבר עליהם היחסי"ר ר"כ עד שלא יכלו להחממם עוד שם אחי רגע וגם לריס לא עשו להם שלא ה' יכולין לעמוד נגדו ולזבוח את ילרס בבחי' ורדס לי ליד כנ"ל:

מְרוֹר זֶה שֵׁנוּ אוֹכְלֵי עֵץ מִכּוֹ י"ל ע"ס מה שאמרתי לבאר הענין מ"ש רבינו בטוחות מדור ונריך ללפסן בליצ שיעס שחס ליצ נחיצות חכמם

חגדה של פסח

בְּמִצְרַיִם. שֶׁנֶּאֱמַר וַיִּמְרְרוּ אֶת חַיֵּיהֶם בְּעַבְדָּה
קָשָׁה בְּחֹמֶר וּבִלְבָנִים וּבְכָל עַבְדָּה בַּשָּׂדֶה.
אֵת כָּל עַבְדָּתָם אֲשֶׁר עָבְדוּ בָּהֶם בַּפֶּרֶךְ :
בְּכָל דּוֹר וְדוֹר תֵּיב אָדָם לְרֹאשׁוֹת אֶת עַצְמוֹ
בְּאֵלוֹ הוּא יֵצֵא מִמִּצְרַיִם. שֶׁנֶּאֱמַר וְהִגַּדְתָּ
לְבִנְךָ בַּיּוֹם הַהוּא לֵאמֹר. בְּעִבּוֹר זֶה עָשָׂה יְיָ
לִי בְּצֵאתִי מִמִּצְרַיִם.

שלא

תפארת בנים

ולסדיק סדינים כדי להמחיקן, וי"ל כי סנה המרור הוא גימ' מו"ח כמ"ש רבינו לפיל שם, ויחקן לפי הנוהג מדברי רבינו בכוונות ביקור חולים להמחיק ולספור המות הוא להמשיך סיד סא' וזוהי נחמק ונעשה ממנו חיבת ואמה וכן הוא כוונתו בספירת העומר שחשב מהשם מ"ה אוח סא' ונעשה עמנו ד"ס ועשר פעמים ד"ס הוא מספר מ"ה ולריבין להמשיך סא' לסד"ס ולמ"ח ונעשה מד"ס אד"ס מספר מ"ה ומ"ח נעש' אמ"ח וידוע בכוונות אכיל' לבין סה"כ שיניס הס סוד צי י"ן מלוי"ח אוח א' ובאכיל' בכוונ' נתייחדים סב' פעמים י"ן סוד סה"כ ונעש' ממנו אוח א' וחסו הענין שריבין לאכול המרור וללעוסו ולהקדו סה"כ שיניס ליחד סא' להמשיך להמרור מספר מוח ולסמחיקו בסוד ואמ"ח כעטס הכוונות הספירות העומר שמכוונים להמשיך סא' לסד"ס להמספר מ"ה להיות בסוד אמ"ח כני"ל וחסו ביאור הדברים מדוי"ר זה שאנו אוכלין דייקא ללעוסו בנ"ב שינייס דייקא הוא על שום מ"ה להמשיך סא' להמספר ד"ס להיות בסוד אד"ס מספר מ"ה ונעש' ממ"ה סוד ואמ"ח וזה הוא הסמחקה :

בכר דור ודור חייב אדם לראות א"ע כו' אלא חף אוחנו גאל עמסס כו' לפיכך אנתנו חייבים להודות להלל לשבח כו' המשך הדברים זוהי ערה ע"פ מה שאמרתי לבאר המסור' (צפי חקת) אז ישיר ישראל ישיר צי דין ואידך אז ישיר עשה ואמרתי בהקדס מה שאמרתי לבאר מה שמדקדק האוכסה"ק צפי חקת מאי טעמא אמרו ישראל שירס רק טל הבאר ולא אמרו ג"כ על המן ושאר ניסים שנעש' להם ועי"ש צמ"ש בזה ולפענ"ד נרא' עפי"ד רבינו (בפע"ח ריש שער הזמירות) הטעם שאומרים כוודו לה' קראו בשמו וגוי עתה הוא לפי שעלו סג"ר דעשיי וכי' אנו חוששין שלא יחאחוז הקליפות בגי'ת דילירי ועי"כ אומרי' שירות ותשבחות להשי"ת כוודו לה' קראו בשמו כוודיעו בעמים פליתוחיו שירו לו זמרו לו שששישמעו הקליפות שירות ותשבחות על סקצ"ס

הגדה של פסח

תפארת בנים

הקב"ה נפחדין ומזמרין אותם ונכנעים ויראים להאזן בקדושת עי"ש ובזה
 מוכן הענין שהיה בהכרח לישראל לומר שירם בליל שביעי של פסח כי נודע
 מדברי רבינו (בפעי"ח סוף שער חס"מ) דהזיווג של שביעי של פסח אינו זיווג
 גמור וסוף בקמטות ויש התעוררות של הדינים הקיפים וע"כ מהעוררים אז
 החיטוים וכו' ועי"ש ולפי האמור מוכן כיון שהי' אז בליל הסוף הפחד שלא
 ישלמו החיטוים לעורר הדינים הקיפין כיון שהי' אז הזיווג צבחי הקמטות
 הנקרא נח"ש כמ"ש בפעי"ח ע"כ התחכמו ישראל ואמרו שירם וספרו גדולת
 של הקב"ה ורוממוהו יחז"ש ועי"ז נפל פחד על הקליפות ונבדלו מן הקדושת
 וכנענו ונחבטלו וע"כ אמרו אשרי לסי' כי גאה גאה סוף ורוכבו רמס בים
 וסינו כמ"ש בסדיר הסי' של סוף ורוכבו שסוף הס"מ ונוקבא דילי' וסינו
 שעי' אשרי שאמר אשרי לסי' כי גאה גאה עי"ז סוף ורוכבו שהם חוקק הקליפות
 הקשים נחבטלו ונפלו צהסומא רבס ונחבטל אחיזהם כניל. וזה הי' ג"כ
 הענין שהארכו ישראל לומר ג"כ שירם אלל הבאר כי נודע מדברי רבינו
 (בלק"ח פי חקת) כי אם הי' משה הולך מים מן הסלע כדבר הי' סוף עושן
 הזיווג דז"ר פנים בפנים והי' החיקון השלם אך יען שהכה את הסלע לא הי' הזיווג
 אלא חזרת פכ"פ והי' כעין חטא של אדסי"ר עי"ש ובהבנת הענין י"ל
 (בדרך הפשר) מה שהי' הקלקול בזה יען עפמ"ש בפעי"ח (רש שער ר"ה)
 ובש"ד דהפעם דבזמן הגלות הוא הזיווג דז"ר אחר באחר דו פרטופין הוא
 מחמת חטא אדסי"ר כי אם לא הי' חטא אדסי"ר לא הי' יכולין הקליפות
 להאחז בהקדושת והי' יכול להיות הזיווג פכ"פ משא"כ לאחר שחטא אדסי"ר
 אם הי' יהוד פכ"פ כרי הי' האחרים של ז"ר מגולין והי' מקום להקליפות
 להאחז באחוריים ולכן הם מדווגים אחר באחר כדי שהי' אחר דנוקבא
 דבוק באחר דזעיר וזה אין להם מקום להאחז בהאחוריים ועי"ש ומעשה
 ממילא מוכן הפגם של הבאר כיון שהפך לז"ר להיות פכ"פ קודם שהסיר הקליפות
 הסובבים ומבקשים להאחז באחוריים וסינו כחותו חטא של אדסי"ר וזה
 מוכן שכדי לחקן פגם זה עולו ישראל ע"כ ואמרו שירם וזה הסירו הקליפות
 מהאחוריים גם קודם החיקון וכאמור וזהו ציבור המבורי אז ישיר משה אז
 ישיר ישראל סינו ששני השירים הם סובבים על קוטב אי' וכאמור, וחו ציבור
 המשך דברי המגיד כאן בכל דור ודור חייב אדם לראות אי"ע כאלו הוא ילא
 ממארים וסינו כמ"ש מן (בפעי"ח פרק אי' משער חס"מ) צענין חג הזה
 שנחשורר לנו בכל שנה ושנה כמו שהי' הסארה בשעת יאמ"ל היחוד פכ"פ
 וסארות הגדולות שראו אז ולזה מסיים לסיכך (ר"ל כיון שבאים סארות
 וסיחוד פכ"פ שלא עיי' מעשינו ועדיין לא הי' החיקון השלם ויש פחד שלא
 ידבקו הקליפות והחיטוים בהאחוריים שנשארו מגולין) אכחנו חייבים לסדוה
 לכלל וכו' כדי להבדיל את החיטוים ולהפרידם שלא יוכל אי' מהם לעגוה
 ולהאחז בהאחוריים כניל:

שלא

הגדה של פסח

שלא את אבותינו בלבד גאל הקדוש ברוך הוא

אלא

הפארת בנים

שרא את אבותינו בלבד גאל הקב"ה אלא אף אותנו גאל עמסס וזריכין
לסבין מה ה"י ססוי למינא שלא גאל רק את אבותינו בלבד ונדא'
לפרט עפ"ד הרב זרע בידך (פי ואלהתקן) על הא דליחא במד"ר (פי פנחס)
וסיחא לו ולזרעו אחריו ברית כהונת עונס חחת אשר קנא לאלהיו אמר הקב"ה
בדיון הוא שיטול שכרו ופי' לפי שבחמס חין לשום ברי' כלום אלל הקב"ה
וסכל הוא במתנת חכס כמ"ש חז"ל עה"פ מי הקדמני ואשלים מי עשה מזוהס
עד שלא נתן לו בית כ"י זולה מי שיזסר נפשו על קדושת שמו ולא הקדימו
הקב"ה שום דבר זס יש לו שכרו מלד הדיון וז"מ בין אם מקבל שכרו ע"פ
דיון או בחסד ובמתנת חנס הוא זס דלס שכר הוא בחנס אינו יכול להודיע
השכר לבניו אחריו כדי להפקיע את עלמו אבל אם השכר הוא מלד הדיון
הוא יכול להודיע אותו שכר לבניו אחריו ולכך אמר הש"י בדיון ה"א שיטול
שכרו פנחס על שמסר נפשו וגופו וע"ז אמר"ה וסיח' לו ולזרעו אחריו ברית
כהונת עולם ע"כ ועד"ז י"ל מ"ש יעקב אבינו קטנתי מכל החסדים ומכל
האמת וגו' ה"נני נח מיד אחי מיד עשו כי ירל אנכי איתו פן יבא והכני
אס על הבנים והנס על קטנתי מכל החסדים חרגום ואנקלום זעירין זכויהי
מכל חסדיו ויונתן חרוס לית אנא כמיסית ופי' המפרש לית אנא איני כדלוי
לכל החסדים טובים ולפי האמור מוזבן הדברים כי יעקב ה"י ירל כי יטן
שאינו כדלוי מלד מעשיו הטובים לכל הטובות רק מלד חסד חנס ע"כ ירל אנכי
אותו פן יבוא והכני אס על הבנים שהבנים לא יוכלו להסלל ח"ו בזכותיו כיון
שכל מה בהחסד הש"י עמו הוא חסד חנס ולא מלד מע"י שלי ולא אוכל
להודיע זכות זס לבני ח"ו וחסו י"ל ג"כ הטנין מה שאמר הקב"ה לנח בא
חחס וכל ביתך אל החיבי כי אותך רליתי לדיק לפני בדור הזה ועי'י
באוס"ח מ"ש בביאור הטנין שהולך לטעם זס מהדש שגס בניו וכל בניו
ביתו ינללו בזכותו שהוא לדיק הדור ע"ש ולפי האמור מוזבן כי בחחלי קודס
בנין החיבי כחיב וגח מלל חן בעיני ד' ואמרו חז"ל במד"ר (סוף פי בראשית)
נח לא ה"י כדלוי אלא שמלל חן בעיני ד' עי"ש וע"כ מוזבן שבחחלי א"ל
הקב"ה לנח עשה לך חיבת עני גופר ולא הזכיר בענין העשיי חסי"ה גס
לזורך בניו ובני ביתו כיון שלא ה"י כדלוי רק מחמת חסד חנס חס אוינו
יכול להודיע לבניו וז"כ אמנס אח"כ בשעת עשוות החיבי ובגמר עשויותו
שהולך לננס כס מצואר במד"ר (נח פי לי סי"ז) שבשעת עשוית החיבי
החוקטמו עמו אנשי הדור ובזו אותו וקרללו אותו בזיול סבא והוא לא השגיח על
כל זס ועשה החיבי והוכיח אותס והחוקטמו עמסס ק"כ שגס וסבל חרפה
וקלון כל אותן השנים ולא השגיח על כבודו ולזס ה"י בבחי' פנחס בן אלעזר
שקינא קנחת ד' ולכן בדיון הוא שיכול שכרו שפיר א"ל הקב"ה שגס בניו

אָלָא אַתְּ אוֹתָנוּ גָּאֵל עִמָּהֶם שְׁנֵאמַר . וְאוֹתָנוּ
הוֹצִיא מִשָּׁם לְמִצֵּן הָבִיא אוֹתָנוּ לְתֵת לָנוּ אֶת
הָאָרֶץ אֲשֶׁר נִשְׁבַּע לְאַבוֹתֵינוּ ;

תקח הכוס בידך (עד הללויה) ותכסה המצות :

לְפִיכֶן אֲנַחְנוּ חוֹבִים לְהוֹרֹת לְהַלֵּל לְשִׁבַח
לְפָאָר לְרוֹמֵם לְהַדָּר לְבָרֵךְ לְעֲלֶה
וּלְקַלֵּם לְמִי שְׁעָשָׂה לְאַבוֹתֵינוּ וְלָנוּ אֶת כָּל

הנסים

תפירת בנים

ובצ' יגלו בזכותו וי"כ א"ל כל אחס וכל בידך אל סחובי כני"כ כי לוחך
רזיה לדיק לפני דייקא סיינו שאיך צבחי' מי הקדמנו ואשגם כני"ל רק שיהיה
צחי' לדיק לפני כמו פחם ע"כ גם בק' יגלו ע"י כוחך כני"ל וזכו הענין
שאלו משבחים להשי' ואומרים שלא את אבותינו בלבד גאל כ"ו וסינו כי סי'
כנס גדול כל כך כי צמרים לא סי' הגאיל' בזכותם רק מהנת חנס שרחס
עלוסם ורחס את עניי' אע"פ שלא סי' בידם הורס ומני' שיגאלו בזכותם
וא"כ סי' בדין ח"ו אשר רק את אבותינו בלבד יגאל אבל לא את בניסם
אחריסם בסוף כל הדורות והקב"ה עשה חסד חנס גדול כ"כ לפני' משורח
סדין כי לא את אבותינו בלבד גאל הקב"ה אלא אף אוחנו גאל עמסם :

אלא אף אוחנו גאל עמסם שנאמר ואוחנו הויל' משם כ"ו לפיכך נאחנו
חיבים לסודות להלל כ"ו ונאמר לפניו שירי' חדשי' הללו' בסקדס
דברי' הארז"ל בפעי"ח (בשער הקדישים) בסוד יסא שמי' רבא שפי' יסא שם
י"ק רבא דכנס הקדיש נתקן לעלות את העולמות למעלי' מעלי' ממדרגתם
וכיון שנחעלו העולמות לנו מחיראים פן ע"י עליות העולמות יעלו גם
סקליפות עמסם ויאחזו בהם וינקו שפע מהם ע"כ לנו אומרים השבח
הגדול וסקודש הזה בלשון חרגוס כדי שגם החי'ונים יבינו הדברים ואז הם
ככעיס ואינם עלוים למעלי' ולכן ים ביהגדל ויהקדש ו"א אוחיות שסם ל"ק
סיינו שלא יסי' אחי'ו' להחיותים באוחיות י"ק ע"י שיעלו עד א"י'א שסוא ו"ק
שסם אין אחי' כלל להחיותים וגם לנו מנקשים שעתה בגלות המר הזה
צעוס"ר יען כי ים אחי'ו' להחיותים בהסם אלקי"ם ע"כ אוחיות י"ק שסוא
כמוחין משם אלקים נחכסים ונעלמים כדי שלא ינקו החיותים מהם וכשמע
אלי"ם בסוד נאלמחי' דומי"ה דו"ם י"ק בשביל החיותים ולכן לנו מחפלים
שיעלו כמוחין שסם אוחיות י"ק יחזרו אל שסם אלקים וכפי' הנרא' שז'
הכוונת הם ענין אי' ע"פ סודע מדברי' מרן שם בשער הזמירות
בתחלת סודו לר' קראו בשמו ובכוונת עלינו לשבח שבזמן שיש חשש
שלא יאחזו החיותים בהקדשם להניק מהשפע אנו אומרים שירות ותשבחות

ומסורים

הגדה של פסח

הַנְּסִים הָאֵלוֹ הוֹצִיאָנוּ מֵעֲבָדוֹת לְחֵרוֹת. מִיָּגוֹן

לשמחה

תפארת בנים

ומספרים גדולת כְּשִׁי"ת כי עי"ז סם יראים וזורחים ע"ש ולפי האמור מובן כי כוונת כני"ל של הקדים כי בזמן האנו אומרים שירות והשבחות לכפ"י והגדל ויחקדש שמי רבא שיש עי"ז פחד להחיותים להאחז בהקדושה ואנו בעומים שלא יתלו לכוין מהקדושה אי"ל לאותיות ו"ק מהשם אלקי"ם להפעלות משא"כ כשם פחד מהחיותים ואין יכולין לומר שירות והשבחות להש"ת שאז צבתי כאל"ם לא יפחה פיו וע"כ כשאומרים קדש ומספרים גדולתו ורוממותו יתצ"ש אז נחגלים אותיות ו"ק מהשם אלקים ונחעלו אותיות ו"ק לאותיות ו"ק וע"כ אנו מקוננים איך נשיר את שיר ד' על אדמת נכר כי אם היינו יכולין לומר שירות והשבחות להש"ת אז ה"י נחגלי צ' אותיות ו"ק וממילא ה"י עולין עי"ז גם צ' אותיות ו"ק להא"ר שם ו"ק וה"י נחמלא כשם הו"י בשלימות ע"כ אומרים איך נשיר את שיר הו"י על אדמת נכר היינו שבגלות הזה הברה היא על שאין יכולין לומר שירות והשבחות כדאוי כי רק אז בזמן ביאת המשיח צ"ב ימלא שחוק פינו ולשונונו רנה משא"כ עתה בגלות נאלמתי דומי"ם וברחל לפני נוז"י נאלמתי וממילא דו"ם ו"ק שצחכסים האוהי"ה ו"ק שם המוחין ואין זו"י שם ו"ק עולים לאו"ר שם ו"ק ואין שם שלם צעו"ר וע"כ כשאומרים שיר נקרא שיר הו"י וע"כ ישראל בקר"ם האמרו שיר להש"ת ויאמרו לאמור אשרי לכו"י כי גאה גאה אז ממילא סוס ורוכבו רמב זים (בעומק דהסוס רב) וגם עזי וזמרת ו"ק ויהי לי לישועה שיחגלו אותיות ו"ק מאלקים יהי צבתי דום ו"ק משא"כ בגלות מזרים לא ה"י יכולין לומר שירות והשבחות להש"ת וכמ"ש ויציקו צ"י אל ד' וצעקו הוא רק בלב בלא חיהוד האותיות וכמ"ש בזוכר שנות דף כפי"א ע"ש זה ה"י הענין בשפת קר"ם שכי אז קפדוג של כס"ם וכל כס"א וה"י פחד מהחיותים האמר ד' ילחם לכם ואתם תחרישון ותדגמו ואחון תשחקין היינו בסוד נאלמתי דומי" דו"ם ו"ק כרחל לפני נוז"י כי כדי שלא ינקו החיותים מן המוחין של ו"ק נחכסו האותיות ו"ק מאלקי"ם ונשארו אלם וכאמר ו"לז אנו מספרים עתה הסלות הש"י שאף אותנו גאל ממזרים אשר שם נחכסו אותיות ו"ק עד שלא ה"י ביכולת לומר שירות והשבחות להש"ת וכל עבודתם ה"י רק צבתי צעקה בלב בלא חיהוד הדיבור כני"ל לפיכך עתה שער לנו הש"י שחגלו הסוחין בליל הזה צבתי פ"ה ס"ח ויכולין לפתוח הפה לומר שירות והשבחות אהנו חייבים לסודות ולהלל וכו' ונאמר לפניו שיר חדש כמו שאמרו ישראל לאחר קר"ם כני"ל ומכ"ם מסוימים הללו ו"ק שזה הוא עיקר הישועה לענין השגות אותיות ו"ק וכאמר:

דוֹצֵיאָנוּ מֵעֲבָדוֹת לְחֵרוֹת מִיָּגוֹן לְשִׂמְחָה וְכוּי מֵאִפְסָיו לְאוֹר גָּדוֹל. עִפְי"ו מֵהַ
שִׂמְחָתִי (צפ"י דברים) ויבדך אהבם כאשר דיבר לכם וצריכין להבין הלשון כאשר

לשִׁמְחָה. וּמֵאֲבֵל לַיּוֹם טוֹב. וּמֵאֲפִיקָה לְאוֹר
 גָּדוֹל. וּמִשְׁעָבוֹד לְגֹאֲלָהּ. וְנֹאמַר לְפָנָיו (שִׁירָה
 חֲרָשָׁה) הִלְלוּיָהּ:

הִלְלוּיָהּ הִלְלוּ עַבְדֵי יְיָ הִלְלוּ אֶת-שֵׁם יְיָ: יְהִי
 שֵׁם יְיָ מְבָרָךְ מֵעַתָּה וְעַד עוֹלָם:
 מִמִּזְרַח שֶׁשֶׁשׁ עַד-מְבֹאֵי מְהַלְלֵי שֵׁם יְיָ: רַם
 עַל-כָּל-גּוֹיִם יְיָ עַד-הַשָּׁמַיִם כְּבוֹדוֹ:

טז

תפארת בנים

דיבר לכם הלא קי"ל דכל דיבור הוא קשוח ואמרי הוא רכות וא"כ אל
 זכרה כי ז"ל ויזכר אחכס כאשר אמרי לכם אמנס ויחן הפנין עפמ"ש
 שמהנו כימות עיניהנו טוח ראינו רעש יראה אל עבדיך פפליך חס בא"כ
 ויזכר אחכס כאשר דיבר לכם דייקא היינו כמו אשר טנה אותך ודיבר אלך
 קשוח ועשוק בדינים קשוס ר"ל כן יס"י הברכי זבוא סניא חס בלנו אומרי
 סולחנו מינון לשאח"י כי כפי סינון הגדול שחי לנו במזרים כן שפיע לנו
 ספ"ח בשעה גדול שבמח"י בצחי שמחנו כימות עיניהנו וכן מעבדות לחרות
 וכו' וכן מאפיקו לאור גדול כמו שחי' חל עלינו הורף סדינים בכל הבחינות
 כן הופיע עלינו הקצ"ה ממרוס להטיב לנו באהריתנו בכל הבחינות וכלומר:
 דרררר"י עבדי ד', הלל זה נקרא הלל המצרי וע"י בשים (פסחים דף קי"ז)
 דקאמר הנמרא הלל זה מי אמרו ר' יוסי אומר אלעזר בני אומר
 משה וישראל אמרו וכו' ונראין דבריו מדבריכס אפסר שחטו ישראל את
 פסחיסן ועלו את לולביסן וכו' ולא אמרו שירס ע"ש ונריך ביאור אף דמסחבר
 שאמרו שירס מ"מ אין לנו סברה שאמרו מזמורים אלו שבסלוס דוקא
 וסנה רש"י כי שם (ר"ס משה וישראל) מכוס דכתיב זה בלאח ישראל
 ממזרים וגו' עיי"ש ועדיין קשה הלא גם בקפיטל ג"ה חכר יאמ"ל וכל הסידור
 של העשר מכות ומאן מוכח שאמרו קפיטל זה דייקא וגם בפיוט לש"ג
 חכר שהלל נקרא הלל המצרי ומס הוא הפנין של קפיטל זה ליעימ"ל דייקא
 ונראה כי סנה אהנו בני ישראל נלנויו לעבוד את ה' במחשבי ובמעשה
 במעשה הוא עשיית המלות בפועל ממש באכילה מצה ותק"ש וסנהח הפילין
 וכו' ובמחשבי הוא לכוין בכל דבר לשם ד' ולא יעשה במלות אכסו מלומדי
 כמעשי קוף בעלמא ובפרט שלא יעשה ח"ו לשם גיאוח או פניו רק בלחי
 לד' לבדו וגם יש מלות שחלוים במחשבי כגון סבי מלות עשה אכס ויראה
 אכן בעוס"ר יש כמה ביא אשר יכון בלבס להקל לעצמס ולמנוע מלקיים כמה
 מ"ע במוד באמרס אחרי כי כל מעשו מלות סחורי אס עושין שלא לשמה
 ובלא

הגדה של פסח

תפארת בנים

ובלא כוונ' אינם חשובים צעינו יחצ"ב א"כ הרי עיקר הנחת רוח לפנינו יחצ"ב הוא סכוני שבלב ורחמנא לבא צעו א"כ עוב לי בעשיית המלוא בפועל ממש ויבדלתי גם אם לא אעשה מלוא פלוגי הריני מזהב את ד' ולבני נכון עמו יחצ"ב ולמי חשוב צעינו יחצ"ב גם אם איננו מקיים המלוא בפועל כי רק הלבנות דורש ד' אבל באמת הוא דעת המינים והאפיקורסים שהביא העקרים (צער ג' פרק כ"א) והנה על קדקדס והעלה בראיות כי שקר תרמזת ומפרט בזה מה שאמר הע"מ כדו לי זדים שיחית אשר לא כחורתך כל מלותך אמני שקר רדופיני עזרתי היינו שסודים כדו לי שיחית לספיל אוחו בידם באמנם לי שא"ל לעשות את כל מעשי המלות בפועל כי רק עיקר הנחת רוח שנושן להשי"ת הוא רק האמני שבלב ובה השקר והדופוני ע"כ עזרתי ובלתך אין להושיע ע"ש ובבאור הדבר האמר ע"י בס' יערוח דבב (חלק א' בדרוש סב') שכי לסחור דעיה אלו החושבים כן צדמיון הוא חמיר דסגו לעבוד את ד' בלב בלבד בלתי עשיות המלות במעשה ובה ממש כי הלא מקרא מלא דיבר הכתיב כי לי בני ישראל עבדים וכיון שאנו גם צחיי עבדים לפני המקום ב"ה ומגדר העבד לעבוד עבודה עבד לאדונו בפועל ממש ולכן מוטל עלינו לעבוד את בוראנו גם צחיי עבדים לקיום מלואו יחצ"ב במעשי המלות בפועל ממש ולכן דהמ"ה בקומו להזכיר את העם הישראלי ובל יפנו לקול ה"ה"ר להבעל ה"ו מעבודת הש"י במעשי המלות בפועל ממש כ"ל פהח ואמר למלח לעבד לדוד כי עבודתו ה"י להזכיר את צ"י שידעו שכל א' מישראל הוא ג"כ צחיי עבד להש"י ולהיות עובד על משמרת עבודה הקודש במעשה ע"ש לדרכו. ובה נראה לפרש דברי הגמ' (ברכות דף ז') עד שבה אלע"ה לא ה"י מי שקרא להקב"ה ארון עד שבה אלע"ה וקראו ארון דר"ל כי כל הדורות פני אלע"ה ה"י כל עמו הארץ הולכים בדרך האפיקורסים הנ"ל דהעיקר לעבוד את הש"י בלב ובמחשבה בלתי וירא' ואמונה לבד ולא צחיי עבד במעשי בפועל ממש ולכן לא ה"י הש"י נקרא בעולם הזה רק בשם הו"י שהוא מזהב כל היותו אבל בשם ארון לא נקרא כי בעו"ז אין לו עבדים כביכול ולא ה"י בעו"ז מי שקרא אוחו ארון עד שבה אלע"ה העובד ה"י בכל לבו ונפש וגופו החיל לעבוד את הש"י במעשי המלות בפועל ממש בדרך העבד לאדונו (כי האבות ה"י מקיימים כל ההורי עד שלא נחנה) וע"כ הובז בעבור אברהם עבד"י דייקא שהוא החיל לעבוד את הש"י צחיי עבד וע"כ ה"י הוא הראשון בעו"ז שקרא להש"י ארון ובדרך זה מובן ג"כ מה שגם במשה שיבחה סחורי מדרגתו שקרא משה עבד ד' לא כן עבדי משה בכל ביתי נאמן הוא והיינו שזה ה"י עיקר עבודתו של משרע"ה לפרסם בעולם שהגם שישאל הם צנים למקום ע"ז אנו מחויבים לעבוד לבוראנו גם עבודה עבד כ"ל וזה ביאור הטעם מה שצ"י הקב"ה למשה שהוא יח"י שליח לפרעה מלך מצרים להוילא את צ"י מארצו וכיינו כי פרעה ה"י מכה הכו"מים הנ"ל שאמר שא"ל לעבודה את הש"י בפועל ממש ודי גם אם עלה במחשבתו

אכבחו

**מִי כִּי יִאֲדָהֵינוּ הַמַּגְבִּיהוּ לְיַשְׁבֵּת : הַמְשַׁפִּילוּ
לְרֵאוֹת בַּשָּׁמַיִם וּבָאָרֶץ :**

מקומי

תפארת בנים

אֶהְיֶה וְיִדְאָחוּ וְאִמְנִיחוּ וְעִ"כ לֵקַח אֶת יִשְׂרָאֵל לְעַבְדִּים לְעַמְּנוּ וְכִמְנו שְׂאֵנו
 אֲנוֹמְרִים עַבְדִּים כִּיִּנּוּ לְפָרֶעֶה בְּמִצְרַיִם וְלֹא כִּיִּנּוּ עַבְדִּים לְהַשִּׁי כִּנְיָל וְעִ"כ
 אֵיךְ הַקְצִי'ה לַמַּשָּׁה עַל פָּרֶעֶה וְאֵ"ל וְאֵי אַחֲזֵק אֶת לֵב פָּרֶעֶה וְלֹא עֲנָה אֶת
 בְּיָדוֹ לְעַבְדוֹ וְכִיִּנּוּ עַמִּים בְּיָד אֲנִי עַמִּים בְּיָדוֹ וְיִשְׂרָאֵל כִּיִּנּוּ בְּקַרְדָּיִם
 בְּיָדוֹ לְמִקְוֵה אֲנִי עַבְדוֹ אֲחִירָה גַם עַבְדוֹת עַבְדוֹ עִ"כ אֲמַר שֶׁלֹּא אֶת
 בְּיָדוֹ וְיִעֲבָדוּ אֶת־לֵב לְפָרֶעֶה כְּדִי שִׂיתַמְלִיךְ מֵאֲחֵרָה גַם אֲמַר וְאֵי אַחֲזֵק אֶת לֵבִי וְכִי
 יִכַן כְּאֲמַר כַּמָּה עַמְּמִים וְיִחֲזַק ד' אֶת לֵב פָּרֶעֶה וְלֹא שֶׁלֹּא רַח הַעַם וְהִיִּינוּ כִי
 פָּרֶעֶה הִי צִמְמִים הַעַם וְזַעַת הַהוּא רַחֵם הַאֲנוֹמְרִים שְׁעִיקָה עַבְדוֹת הַשִּׁי הוּא
 בְּלֵב וְלֹא צִמְמִים בְּיָדִים וְהַגְּלִים וְעִ"כ כֻּלָּם הַסְבַּחְתָּם הַהַצְבִּיחָה פָּרֶעֶה לְשׁוֹב
 מִדְּרָבּוֹ הַרְעָה וְלִחְזוֹר מִשִּׁיעָרֵי אֲמַר וְעַתָּה לֵבִי עַבְדוֹ אֶת ד' לֵבִי עֲבָדוֹ אֶת ד'
 אֲלֵקִיכֶם עַבְדוֹ אֶת ד' כְּדַבְּרֶכֶם לֵבִי נֹא הַגְּבַרְתִּים עַבְדוֹ אֶת ד' הִיִּינוּ הַהוּא חֲזוֹר
 מִדְּבָרֵינוּ וּמִסְכִּים שִׁיעָרֵינוּ אֶת ד' בְּצַחֵי עַבְדוֹת עַבְדוֹ כִּנְיָל וְזֶה עוֹבֵן הַעֲבָרִים מִ"ש
 וְכִי כִי יִבְאָרְךָ וְגו' וְעַבְדָּת אֶת הַעַבְדוֹ הוּאֹת בְּהוֹדֵם הַזֶּה כִּיִּנּוּ הַזֶּה הִיא עִיקָה
 סוֹכֵר לְמַמְ"ל בְּמַה שִׁזְכִּינוּ לְעַבְדוֹ אֶת הַשִּׁי בְּצַחֵי עַבְדוֹת עַבְדוֹ וְלֵבִי אֲמַרְכִּיכ
 (בְּשֵׁי בְהָרָה) כִּי לִי בְּיָד עַבְדִּים עַבְדִּי הֵם אֲבָר הַיִּלְאָחֵי אֲחֵרָה מֵאֲרַמְ"ל וְכִיִּנּוּ
 כִי עִיקָה יִמְ"ל הִי לְמַטֵּן אֲשֶׁר נִקְרָאֵנוּ בְּיָדֵינוּ וְיִשְׂרָאֵל גַּם בְּצַחֵי עַבְדִּים וְכִיִּנּוּ
 וְזֶה מוֹבֵן שֶׁלֹּל זֶה הַמַּחְחִיל לְגַלְיָה עַבְדִּי ד' הִיא נִקְרָא לֵבִי כְּמִצְרַיִם וּמוֹבֵן
 דְּבָרֵינוּ הַשִּׁי שֶׁשֶׁ אֲמַר לְדַאֲחַר שֶׁנִּלְאָנוּ יִשְׂרָאֵל מִמִּצְרַיִם וְלֹא אֶת פִּסְחִים וְנִעֲלָנוּ
 אֶת לִלְבִּיכֶם וְקִיִּמְנו הַגְּלִים כְּפִיִּל מִמֶּנּוּ בְּיָדֵינוּ בְּדַאֲחֵי אֲמַר לֵבִי זֶה שֶׁל
 לְגַלְיָה עַבְדִּי ד' כִּי בְּמִצְרַיִם נֹא הִי יִבְלֵי לְעוֹבְדוֹ יִחְבֵּ"ש בְּצַחֵי עַבְדוֹ וְעַתָּה
 הַלְוִים לְעוֹבְדֵי ד' לְוִיִּם לְעוֹבְדֵי ד' דִּיקָא וְכִיִּנּוּ :

מִי כִּי אֲלֵקִינוּ הַמַּגְבִּיהוּ לְשַׁבֵּת הַמְשַׁפִּילוּ לְרֵאוֹת בַּשָּׁמַיִם וּבָאָרֶץ לְסַבֵּן הַדְּבָרִים
 מִ"ש בְּלִשָּׁן שְׁלִילָה וְלֹא אֲמַר סַחֵם ד' אֲלֵקִינוּ הוּא מַגְבִּיהוּ לְשַׁבֵּת וּמְשַׁפִּילוּ
 לְרֵאוֹת בַּשָּׁמַיִם וּבָאָרֶץ נִרְאָה עִ"כ מִה שֶׁאֲמַרְתִּי בְּשֵׁי שֶׁלֹּא וְיִאֲמַר עֲלִיִּם עֵלֵנוּ
 זֶה בְּנִגְז וְעֲלִיִּתָם אֶת הַסֵּר וְרֵאוּתָם אֶת הַאֲרֶץ מִה הוּא וְאֵת הַעַם הַיִּשְׂרָאֵלִי
 הַחֲזֵק הוּא הַרְפָּה הַמַּעַט הוּא עַם רַב וְאִיִּתָּא בְּזוֹה"ק בְּנִגְז דֹּא חוֹרֵם וְיִלֵּךְ כִּי
 הַסֵּר מִמַּחְלֵי כִיִּי לְדִיקִים גְּדוּלִים וְרֵאוּתָם אֲלֵפִי יִשְׂרָאֵל וְכִיִּנּוּ מִשֶּׁ שֶׁאֵם כִּי הַסֵּר
 עוֹסְקִים בְּחֹרֵי וְעַבְדִּי וּמְשַׁפִּילִים הַעֲבָדִים בְּעִלְמוֹת הַעֲלִיִּים לְעַשׂוֹת יְחֻדִים
 כְּפִלְאִים וְדִיקִים חֲמוּד בְּשִׁיעָרֵי עוֹלָם כֻּלָּם יוֹם בְּמַעֲלֵי יוֹתֵר בְּרוֹם גְּבוּסִים
 בְּשִׁמְנו רֹם אֲנִיִּכ לֹא יִשְׁכַּחוּ בְּשִׁמְנוֹת יִשְׂרָאֵל אֲשֶׁר מִשְׁכַּנְתֶּם לְמַטֵּה בְּעוֹסִ"ז כִּי
 זֶה הַחֲסָרוֹן שֶׁל נַח שְׁכִי בֹ שְׁכִי לֹאֵם לְדִיקִים חֲמוּסִים וְרַק הַחֲסָרוֹן אֲשֶׁר אֶת
 אֲלֵקִים הַחֲכֵלֵךְ נַח חֲדִיר וְלֹא הַשְּׁנִיחָה עַל בְּרִיחוֹתָיו שֶׁל הַקְּבָ"ה שְׁעוֹסִ"ז לְהַחֲפִלֵּל
 עוֹבְדֵם שִׁמּוֹנֵם דְּרַכֵּם וְשִׁזְנוֹם לְפָנֵינוּ יִחְבֵּ"ש וְגַם עִ"ז וְחֲשַׁחֵת הַאֲרֶץ לְפָנֵינוּ אֲלֵקִים

וקן

הגדה של פסח

תפארת בנים

וכן מלינו במרע"ה שחשד עלה לשמים ונחטלם מבני ישראל שבצו"ח ארבעים יום ונא השגיח עליכם בשחיתו ישראל דרכם ועשו מה שעשו וע"כ כדי לחקן ספינו אל ספי"ה לך רד כי שחח עמך ופירשני רד מגדולתך וסיינו עליוחק לגדולי ויחד זכלל ישראל שבצו"ח שלא ס"י אפשר לך להשגיח על אנשי סדור גרם לכם לישראל שבאו לירי חסון סגורא הזו ע"כ בע"ה לזה לך רד מגדולתך אשר מכיום וכלאח לא ההרחק מהם כיכ והשגיח עליכם חמיד בעינא פקוחא וזכ שאמר משה להמרגלים קודם שקלקלו מעשיכם עלו זה בנגב (אם דרכם לעלו ולזכך ענמם ברום שמים בשולמות הפלוונים על לימוד חורס הנקרא ע"כ) ועליחם את הכר (סיינו גסם שחטלו במעלות מלאכים שנקראים ס"ד כמ"ש הר"ן בנדרים דף ל"ז ע"ב ע"ד הש"ס שם לזקקך כסררי אל סדרים סרמים כלומר המלאכים פ"ש אעפ"כ חחרזו ענמיכם בכל עת להשגיח על אחיכם יושבי הארץ השפל הזו) וראיחם את הארץ מה הוא (בכ"ט ערכו) וזכ שאמר הכתוב מי כדי חלקינו וגוי המשפילי לראות בשמים ובארץ שהקב"ה אע"פ שהוא מנציכי לשבח אפ"כ הוא משפילי לראות בשמים ובארץ סינו שבכיול ס"י משגול את עיננו לראות גם בחסותינו מה שזריכים לכוני ורוב חסדיו :

אי"ו מי כדי חלקינו המנציכי לשבח המשפילי לראות בשמים וארץ במסורה כהו"י די למען חדש כי אין כדי חלקינו כדי חלקינו בכל קראינו אליו אין קדוש כדי כדי חלקינו המנציכי לשבח י"ל ע"פ מ"ש לפרט הפסוק אשא עיני אל סדרים מאן יבוא עזרי עזרי מעם די עושם שמים וארץ פשי"ד כמדיר (פי"ב ח"י י"ז ס"י א"י) כל פעל די למענא אחס עולא שכל מה שברא הקב"ה בצי"ב לא ברא אלא לכבודו ולעשות בהם רטנו ציוס רחשון ברא שמים וארץ אף הם לכבודו בראם וכי עכ"ל וידוע מדברי רש"י (בפי"ב בראשית) והוא מדברי המדרש לא ס"י לריך להחיל את החורי אלא מהחודש הזה לכם מה עשם עתה בבראשית אלא משום כח מעשו סגיד לעמו וכי כל הארץ של הקב"ה באשר הוא בראם והני לאשר ישר בעיניו ע"ש ואיכ השי שומע חפלתו ונותן לנו משאלות לבנו לכוזכ ומשפיע לנו מפינו כל הארץ מה הוא כבוד כביכול כי ניכר ע"י ש הוא יחז"ש ברא עולמו ומונה לאשר ישר בעיניו כרנונו אע"פ שאין מעם בדבר וכאדם העושם בשלו כביכול חס אחיכ אשא עיני אל סדרים ואיחא במדיר (ר"פ וילא) אשא עיני אל סדרים אל סדרים סינו שהזיקים שהם בצחי לדיק גוזר וסקב"ה מקיים נקראים סדר"ס שמור"ס דבר להס"ח כביכול לעשות כרנונו ולקיים גזירתם מאין יבוא עזרי (סיינו מאיז פועם נחצונן שיכולין סמורים לגזר ששפי"ה יקיים להושיע לו ולמלאות שאלות לבו לכוזי בצחי לדיק גוזר וסקב"ה מקיים) עזרי מעם די עושם שמים וארץ (וכיון שברא הכל לכבודו ממילא שיכול ליתן לכל מי שירצה גם בלא מעם וכאדם העושם בשלו ואין מעם ברעון) חס הוא שמרמים פסקוי סמורי אין קדוש כהו"י סינו (כמ"ש בשי"ם יבמות דף כ"י ע"א) כל סמקיים דברי

הכמים

הגדה של פסח

נר

מְקִימֵי מַעֲפָר דָּל מְאַשְׁפוֹת יָרִים אַבְיוֹן :
 קְהוּשִׁיבֵי עִם-נְדִיבִים עִם נְדִיבֵי עַמּוֹ : מוֹשִׁיבֵי
 עֲקָרַת הַבַּיִת אִם-הַבָּנִים שְׂמָחָה הַקְּלוּנָה :

בצאת

תפארת בנים

חכמים נקרא קדוש ואמר שאין ככל העולם שיקיים דברי חכמים בצחי לדיק
 גזר וקב"ה מקיים אפי' אומר על ימין שהוא שמאל כמו שהוא שומע חפלה
 הדיקים שמבטלים גזר הקב"ה וגוזרים גזרות טובות על ישראל הלא הקב"ה
 אם הוא גזר מן הפהם הוא יודע ומבין שכן ראוי להיות לאמיתותו שהוא
 שופט נדק ומשפטו לדיקים אפי"כ כביכול הוא מבטל ראונו מפני ראונו יראונו
 אפילו מימין לשמאל כביכול ומפרש במה הוא נקרא כביכול קדוש ואמר משום
 מי כהו"י אלקינו בכל קראינו אליו ואמר בכל קראינו היינו אפילו אנו מתשללים
 לעשות משמאל ימין כביכול הוא מבטל ראונו וממלא משאלותינו כראינונו אפילו
 הוא נגד השכל כי מי כהו"י אלקינו המנציח לשבח המשפילו לראות בשמים
 וארץ וסיינו שהוא מנציח לשבח שבראות העולם לא ה"י למלאות חסדונו
 כביכול ולא ה"י בסיוע שום דבר הקודם אליו או להמשיך לו להצדיק כי
 הלא מעולם מראש הוא מנציחו לשבח ואפי"כ השפיל כביכול א"ע לראות
 בשמים ובארץ וברא שמים וארץ וכל זאת ממילא שביכולתו מניסוח המלך
 ליתן לכל מי שירצה כראונו ובראונו יראונו וכאדם העושה בשלו בצדק כה מעשו
 הניד לעמו ולזה אמר למען חרע כי אין כהו"י אלקינו כי מזה שהוא הומע
 חפלה הדיקים ונתנו להם משאלותם גם כהאין הדבר ראוי לפי ע"י השכל
 להיות כראונו רק הסיף פה ניכר שאין כהו"י אלקינו שהש"י הו"י ראשון ואין
 שני להמשיל לו להחזירי והוא ברא הכל ונתן לאשר ישר בעיניו וכאמר :

מְקִימֵי מַעֲפָר דָּל מְאַשְׁפוֹת יָרִים אַבְיוֹן : עמו צסקרם מה שאמרתי (צ"פ מלועז) במד"ר זאת התי' תורת
 המלועז ביום שכתרו וכובא אל הכהן הו"ד ולרשע אמר אלקים מה לך
 לספר חקי עפ"מ שאמרתי לבאר הענין מ"ש בצפ"ח בשער העמוד ובזכרות
 על הדיקים בזוונה ותן שכר טוב לכל הנוטחים בשמך באמת ועיס חלקינו
 עמכם ולעולם לא נבזו וכו' כי נוטלין מלוח הרשע ונותנים לדיק והדיק
 שהוא מוצב עין כשבעליהן עושי' תשוב' מחזירין פקדון לבעליהן ע"ש ואמרתי
 שהעשם הוא שנותנין המלוח לפקדון לאיזה לדיק הוא כי הנה כבר נודע
 מ"ש בר"ח עסי'פ נרו לכם ניר ואל חזרע אל הקוים כי הו"י ומלוח
 ומעשי'ט עושים בעודו רשע ולא שב על עונותיו הנה לוקחים החיגוים את
 הכל ולזה העושה מלוח קודם שגשש תשוב' כראוי כרי הוא כמו הזורע אל
 הקוים שכל מה שהוא זורע אדרצ' קץ ודרדר ימיח לך אח"כ עשה תשוב'
 כי ולזה מוצן שהגדיל ענה והשליח לעשות ענה טובה והגדיל חשי' שלא יתי'

לכס"א

הגדה של פסח

תפארת בנים

למס'א כה וחיל כ"כ ע"ו ויקתו מהקדוש מחור' ומלוח ישראל מסגלים בכל יום ויום לצבות האים ישראל אש"פ שחמ'א ישראל הוא שכאבר יראה לו סש"י ויטעם תשוב' לא יס"י בכלל מעשה לא יוכל לחקן צנוס שנתן כח שפע וחיות להחילונים ומתן לחון החור' ומלות ומע"ט שמס'ל זה סבעט עבוד' צפקדון ללדיק שהוא שייך לפדש נשמתו ושי"ו אין להחילונים שליטה לחטוף ולסנות מהמלות ומע"ט ובאחד יעזר סש"י לוח שישב בהשיב' שלימי יחן לו הלדיק את פקדונו בהוים ולא יבזו זרים יעשו וכאמיר ובוס אמרתו (כפי אמור) עש"פ ותן לכסן את הקודש ולא יהלל את קדשו ב"י את אשר יעשו לך וסע"א לוחם בין טלחמס בלגלס את קדושת ולי"א צבעה"ט צסס מססירי בלגלס את קדושת מרין במסירי דין ולדיק בלגלס מעבדי הארץ ומפרס סעס"ט שמרנו מססירי וסע"א לוחם בין טלחמס בלגלס את קדוסיכס דכל סאובל הדגס בנימלח הדיק ב"ט ופי סלמיר מן העין וסמך ספסוק וכן לכסן את הקדש היינו בהקב"ס טעם חסד שנתן ללדיק סעבוד ד' סקדס כסן (כאמ' וסל' כסן לאל מרין וכן כתיב שפתי כסן וסמרו דעת וכעודט) וקודס נקרה סגלית ומע"ט סג יס"א (כמו טלח' ס מרים אשר קדשו במלותיו) ושי"ו לא ירגלי (החילונים) את קדשו ב"י (המלות ומע"ט של סעבדו עבדי דלע"ט טלח' ישראל הוא) את אשר יעשו לך ואמר סעסס שנתן הקדש סחור' ומלות צפקדון ללדיק ככ"ל כי אס הי"ו לא יטעם כ"ו וסע"א לוחם טון סלחילונס סשקיימו ח"ה מליס צכחי יטרו לכס טר ככ"ל בלגלס יחילונים את קדושת וסע"א קדוסי לחון וגורס ע"י טוד רע שנתן כח ואמץ להחילונים ט"ו ככ"ל ומיטוף לבאר במסירי בלגלס מעבוד הארץ (סיינו כסלכלו חומוס עטו את כ"ג) סיינו כשעשו מלות וילמרו חודס בעודס צמוטותיו סוף ולא עכו תשוב' טל עבדות עבדס וע"כ עסס הקב"ס הקרה לבסיס אלו טלל יכסירו את עבודתס ותן לכסן את סקודס צפקדון ככ"ל וסס פי"פ זלח סס"י חידת סמלרע ציוס ססרתו (סיינו ססחור' סבעיחס לחיטל ומולל רע טלל יולל את עלמו מחור' ומלות גס צעודו רעע סח"ו לא יסוג חלקו לעוס"ב גס כשי"ב כי קשס גל סלכל כ"ו לא כן סול כמו כסד"ט סחוטל אלל רה"י לו סחיר' וסמלות לחלקו ציוס ססרתו) כשיעסס חסוב' (ויקוס לפטי ד' ססרתו) ואמר סעסס טלל יוכלו סחילונים ללכול את סקודס ואמר טי וסובל (סחור' ומלות) אל ככסן (סול סלדיק שסול מסורס נשמתו וכמ"ס ותן לכסן את הקודס ע"י סלל כסורס סקדון אלל סלדיק) ולזס אמר צמד"ד סס"ד ולרעע אמר חלקוס מוס לך לספר חוקי (וכמ"ס טרו לכס טר וגו' ככ"ל) וע"כ ספליח ד' עלס לכצי' להכסן סחור' ומלות סלזס סבעל עבוד' ומולל רע ככ"ל וכשיעס' חסובס וחזור לו ככסן את פקדונו ככ"ל וזס סול שזמר דסע"ס מקימו מעפר דל מלשפות ירוס לביון סיינו ישראל סחמל וסול עני בלוחס עעס ע"י עומחו סול דל ואביון ממע"ט וסורס סלמד שאין לו צסס שליטס קודס סעסס חסוב' ככ"ל לסוכיו עס כדיוס

נה הגדה של פסח

בצאת ישראל ממצרים בית יעקב מעם לועז:
היתה יהודה לקדשו ישראל ממשלותיו:
הים ראה וננוס תורדן יסב לאחור: ההרים
רקרו כאילים גבעות פבני צאן: מה לך הים
כי תנוס תורדן תסב לאחור: ההרים תרקרו
כאילים גבעות פבני צאן: מלפני אדון חולי
ארץ מלפני אלוה יעקב: ההפכי הצור אגם
מים חקמיש למעינו מים:

(תקח הכוס בידך)

ברוך אתה יי אלהינו מלך העולם אשר
גאלנו וגאל את אבותינו ממצרים,
והגיענו הלילה הזה לאכול בו מצה ומרור.
כן יי אלהינו ואלהי אבותינו הגיענו למועדים
וזרנגלים אחרים הבאים לקראתנו לשלום.
שמחים פבנין עירך. וששים בעבודתך. ונאכל
שם מן הזבחים ומן הפסחים (במוצאי שבת אוסרים
מן הפסחים ומן הזבחים) אשר יגיע דמם על קיר
מזבחך לרצון.

ונזרה

תפארת בנים

עם נדיבי עמו היו שנותן סחור וסמלוח בפקדון ביד הכריקים שסם משורש
נשמחו שסם נדיבי עמו וגוונן עובח עין וכמ"ש בש"ס סוכה (דף מי ע"ב)
אברסס נקרא נדיב ועי"ז הוא מקים אוס מעשרס שח"כ כשעושין חסובי
סס יושבים במסובי עס סכריקים שחי סמלוח ומעשי"פ בפקדון אלס ומחזיקים
לסס עובס בעד עובח סכנין זס:

ונאכל עס מן הזבחים ומן הפסחים אשר יגיע דמם על קיר מזבחך לרצון
וגודס לך שיר חדש על גאלחית ועל פדות נששיתו לסנין סמסך
סדברים יל בסקדס ממה שסמרחי (בפי סנחס) ט אח בני ישראל וא מרה
אליכס

הגדה של פסח

תפארת בנים

אליהם את קרבני לחמי לחמי ריח ניחוח השמרו להקריב לי במועדו ואמרת להם זה האשה אשר הקריבו לך ואיחא בסידור הארז"ל להקריב הם אוחיות להקריב סיינו לה יצ הס"א וללנותן ולסבן הדברים נראה דסנה קי"ל דרחמנא לבא בעי וס"י אמר למס לי רוב זבחים ובעיקר הוא מה שס"ה יש לו נח"ר מעבודה ישראל הוא רק מסכווי שזלב ואם ישראל מסכוויים את לבם בעבודה שזלב שהוא חפלי אז נחשב כל חיבה שחפלי לקרבן בפ"ע וכמ"ש חז"ל (ברכות דף כ"ו) חפלי כנגד תמידן תקנו וסיינו אם העומד להפלה הוא מכויין לבו וסוף משחוקק בכל מאווי ורלוני להקריב את קרבן ד' כשינוי זמן חפלי שיוכל לעבוד אוחו בעבודי שזלב אז נחשב כל חיבה וחיבה של החפלה במקום קרבן בפועל ממש אך לפי"ז אם האמה הוא כן שעשה בגליחיו נחשב חפלתיו כמו הקרבנות בזמן הבית אי"כ לכאור' מס זה הרעש שאנו מרעישים ומסירים נפשינו על הגאולי העחיד' כדי שיבנה בהמ"ק למנוחה ולסיוה כהנים בעבודתם להקריב את קרבנות ד' במועדו הלא כלום חסר מבית המלך מלכי של עולם ואם כניכול אין לו כ"ר מהקרבנות שבהמ"ק בפועל ממש הלא יש לו במקום זה נח"ר מהפלה ישראל ולנוס שזאו במקום חמדין וקרבנות אמנם דא עקא דאם ה"י לישראל הרען האמיחי בכל לבזבל נפש ובכל מאוד ה"י נחשב לפניו יחז"ש בקרבנות פדים ואילם בפועל אולם בעו"ר מחמת חוקק הגלות אשר לבזינו אנו: מאוד וחומר העבוד אשר ה"י בעוברינו אין אנו מסכוויים את לבזינו ברנוניו לעשות רלוניו כרלונו וכמ"ש חז"ל (ברכות דף י"ז) גלו ויודע לפניך שרלוניו לעשות רלוך חלא מי מעבד שאור שבעים מעבד וסיינו ש"י השאור שבעים' השוכן בנו אין לנו רען הגמור שיהי' חשוב לפני הש"י כאלו עשינו מה שמוטל עלינו בפועל ממש עד לעתיד לבא ב"ב שייסור מאחזו וזממה הנחש ויודךך חומרינו ויטבר לבזינו כראוי אז יהי' כל לבזינו ורלוניו לרען לפניו יחז"ש ברען טוב וכוון ואז כל חיבה מסחפלי יהי' לרען לפניו בקרבן כליל ועולה וע"ז אנו אומרים בחפלי רשע ד' אלקינו בעמך ישראל ובחפלתם ומבואר בפ"ה בכוונת כי רשע הוא לשון ריטוי ורען ולפי האמור סיינו כדאמרן שאנו מבקשים שס"י יכנים הרען הגמור והמחוקן בנפשינו ולבנו (בעמך ישראל) סיינו גם עתה בגלות (שאנו בנח"י ע"ס) ובחפלתם (סיינו שחסי חפלתיו בזוי ורען שזלב כני"ל) וס"ב את העבודה לדביר ביתך (סיינו שאם חסי החפלי ברען המחוקן כראוי אז נחשב כאלו נבנה בהמ"ק והקרבנו קרבנות בפועל ממש ואז) ואשי ישראל וחפלתם תקבל ברע"ן (סיינו שכשיהי' הרען מחוקן כראוי יקבל הקב"ה מאחזו החפלי בקרבנות ואשים בפועל ממש כי באופן זה אמרו חפלה שנגד חמדיים תקנו) חסו שאנו אומרים בחפלה מוסף ושעירי עזים נעשה ברען סיינו שכשיבנה בהמ"ק ב"ב ויהי' לנו היותם שידךך הרען שלנו כני"ל ונעשה קרבנות עזים בחפלי ברען גמור חס שאמר הקב"ה בחורחו לו את ב"י ואמרת אליהם את קרבני לחמי לחמי ריח השמרי להקריב לי במועדו סיינו מלשון ואזו שמ"ר את

וְנִוְדָה לְךָ שִׁיר חֲדָשׁ עַל גְּאֻלַּתְנוּ וְעַל פְּדוּת
נַפְשֵׁנוּ : בְּרִיךְ אַתָּה יְיָ גְּאֹל יִשְׂרָאֵל :

הגני סוכן ומזמן לקיים מצות כוס שני מארבע כוסות לשם יהוד קודשא בריך הוא
ושכינתיה על ידיו ההוא סמיר ונעדם בשם כל ישראל :
(יִישָׁתָה בַּהֲסִיבָה)

בְּרִיךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ מִקְדָּת הָעוֹלָם בּוֹרָא פְּרִי
הַגֶּפֶן :

רחצה

אחיב נוטל ידיו לצורך אכילה ומברך על נטילת ידים :

בְּרִיךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ מִקְדָּת הָעוֹלָם אֲשֶׁר
קִדְּשָׁנוּ בְּמִצְוֹתָיו וְצָוָנוּ עַל נְטִילַת יָדַיִם :

מוציא

תפארת בנים

הדבר שנהי' עומדים ומלפס מחי יצוא לדינו זמן החסלי שנוכל לעוזרו בלצב
שלם ואז יסי' נחשב כאלו הקרבנו הקרבנות בפועל ממנו ולזה מסיים הפסוק
זאמרת להם זה האשה אשר תקריבו לך (שתפלה כזו שאנו משתיקקים לזה זה
נחשב כאלו הקרבנו ועשינו ריח ניחוח לך בקרבנות פדים ועוים בפועל
ממנו) כניל וזוה מוצן הכוונה להקריב הוא מרמז להקריב הס"א היינו כי כל
זמן שחומר הטבור שלנו הוא מוטבע במציאת של הס"א כניל והשאור מעורב בהיסי'
אז השאור שבעינים מטכז להיות לנו רצון גמור כראוי כניל ע"כ צריך כל אדם
להשדל לכלות ולהקריב את הילסי' שצקרבנו ואז יודרך רצוננו כראוי שיהי'
נחשב החפלי בקרבן בפועל מנוש ונאכל שם מן הזבחים ומן הפסחים אשר
יגיע דמם על קור מזבחך לרצון היינו כי שם מה שנאכל מן הזבחים והפסחים
שכוא ריח ניחוח הגדה וסיפור ילמ"ל יגיע על הקור המזבח של מטלה אז
יודרך הרצון שלנו כניל וע"כ נודע לך אז שיר חדש על גאולתנו ועל פדות
נפשינו (כי נפש הוא כינוי לרצון וכמ"ש (בפי חיי שרה) אם יש את נפשכי'
ר"ל ברעונכם וכן (בתהלים כ"ז) אל תחננו בנפש רבי כלומר ברעונם ובחאותם)
סיינו כי לעתיל כאשר יתבער החמן שכוא הס"א השאור שבעינים אז יסי'
גאולת הנפש שכוא סוד הרצון שלנו כניל :

וְנִוְדָה לְךָ שִׁיר חֲדָשׁ עַל גְּאֻלַּתְנוּ וְעַל פְּדוּת נַפְשֵׁנוּ
שירו לה' שיר חדש שאומרים בשבת כי בשבת אין צירור בשבירת
הכלים אלא הכל הוליוו נשמו"ת חדשו"ת דאלילות לכן אומרים בשבת שיר חדש
ש"ש ועיין בדברי רבינו בע"ח משער סזוויגס דאחר החורבן לא יש זיוויג לז"כ
להוליו

הגדה של פסח

סוציא

הריני רוצה לקיים מצות אכילת מצה לשם יחוד קובי"ה ושכית"י ע"י ההוא טעיר ונעלם בשם כר ישראל :

יקח המצות כסדר שהניח הפרוסה בין שתי השליטות ואחז שלשתן בידו שיהיה לחם משנה ופרוסה משום לחם עיני ויברך, ומקודם יאמר,

**בְּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ מִקְדָּשׁ הָעוֹלָם הַמוֹצֵיא
דָּהָם מִן הָאָרֶץ :**

מצה

ולא יבצע מהן אלא מקודם יניח המצה השלישית להשטט טירו ויברך ברכה זו על הפרוסה עם העליונה טרם ישברם ויכוון לפסור גם כן אכילת הכריכה המצה השלישית וגם אכילת האפיקוסן יפסור בברכה זו :

**בְּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ מִקְדָּשׁ הָעוֹלָם אֲשֶׁר
קִדְּשָׁנוּ בְּמִצְוֹתָיו וְצִוָּנוּ עַל אֲכִילַת מַצָּה :**

יבצע מהעליונה ומהפרוסה כזית מביא ויאכלם כאחד ובהסביבה דוקא ויטהר באבילתו שלא ישעה יותר טכדי אכילת פיס.

טרור

ואח"כ יקח כזית טרור ויטבול בחרוסת וינער החרוסת מעליו כדי שלא יתבטל טעם הטרירות ויברך ויכוין לפטיר בה טרור שבכריכה :

הגני מוכן ומזומן למיים מצות אכילת טרור לשם יחוד קודשא בריך הוא ושכונתיה על ידי ההוא טעיר ונעלם בשם כר ישראל

**בְּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ מִקְדָּשׁ הָעוֹלָם אֲשֶׁר
קִדְּשָׁנוּ בְּמִצְוֹתָיו וְצִוָּנוּ עַל אֲכִילַת מְרוֹר :**

(ויאכל בלי הסבה)

בורך

יקח כזית מהמצה השלישית וכזית חזרת וכורכן ואוכלן ביחד בהסבה ובלא ברכה ויאמר.

**זָכַר לְמִקְדָּשׁ כְּהִלְכֵנוּ עֲשֵׂה הַלֵּל בְּזִמְנֵי שְׁבִית
הַמַּסְדָּשׁ**

תפארת בנים

לסוליא נשמויות חדשות אלף לישן חיות לנשמות יתנו פייש ולזס לטו אומרים ללאחר הגאול"ה טודס לך טעיר חדיש דייקא וכסן :

זכר למקדש כהלל כן טעס סלל כ"י ט"י כודך טעס מלס ומצוד ולוכל ביחוד

תפארת בנים

בסבבה הענין נראה דהנה ענין אכילה יש ג' מדרגות בעבודת ד' הא' הוא לאכול בכוונת הארז"ל לעשות יחודים בכל לעיסה ולעיסה צפוי ובשינוי וכי הארז"ל שסאכל בכוונת כמ"ש שם אז הוא מוצא הנילוות הקדושות תחוד המאכל וזוהן כח לשמחו באכיל' זו. ומדרג' הב' הוא צמי שאינו יודע נסחדות ואינו מאנשי סוד ואינו מבני העלי' אעפ"כ יכול לעשות נחה רוח לסבורה יחצ"ש ע"י אכילתו אם אוכל כדי שילך נכח האכיל' שהוא לעבוד את ד' וללמוד ולהפסל ילמסוק במצות כראוי וכמ"ש בנש"ע או"ח סי' רל"ד בכל דרך דעסו שמי שעושה כן ה"ז עובד את ד' תמיד. ומדרגה הג' הוא להיות זוכה את יצרו שבכל סעודה שהוא נהנה ממנה ימשך את ידו מאנה ואמרו חז"ל במדרג' ש"ט (בחסילים) זכחי אלקים רוח נשברה כי הזבח יצרו מעלס עליו הכחוב כאלו הקריב כל הקדושות כולם ועד"ז סי' **אָתְּמִן דְּהַגְּהֵה זְבֻלְהֵיהּ** (בפי ראה) השמר לך פן העזוב את סלוי כל ימך על אדמתך כי ירחיב ד' אלקיך את גבולך כאשר דיבר לך ואמרת אכלס בשר כי האווס נעשך לאכול בשר כי ירחק ממך המרוס אשר יבחר ד' אלקיך לביס שמו שם וזבחה מבקרך ומלאך אשר נתן ד' אלקיך לך כאשר צויתך דשיעור הכחוב כך הוא השמר לך פן העזוב את סלויי (כוא ענין דביקות כמ"ש סעוים מגדים עס"כ ילויס אישי אלו) היינו שלא העזוב את הדביקות בספי"ת כל יפוך לעולם ותקיים בכל דרך דעסו וחס"י בכלל עובדי ד' תמיד על אדמתך (היינו גם כשאחס עוסק בעניני ארצות אכיל' וסחי ושינס וכו') ומפרש הסודי הלוקי סמדרנות שזכס כי ירחיב ד' אלקיך את גבולך (גבולי הקדושי') כאשר דבר לך היינו שיהי חלקך מאותן העומדים בסוד ד' לכיין כוונת האכיל' ולעשות יחודים בכל לעיסה ולעיסה אז ואמרת אכלס בשר (היינו שסאכל בשר לרצון סנסש שלך שהאוכל יוסף לך כח לפעך ולנשמחך) ע"י כוונת סגדלות העומדים ברזמו של עולם סנסש. ולעומת המדרג' הב' אותן שאינם מהכנסים לפני ולפנים לאכול בכוונת הארז"ל אמס"כ וכי ירחק ממקום אשר יבחר ד' אלקיך לשכן שמו שם (ר"ל שחחס רחוק ממדרגס זו שחוכל ליחד שמוחו יחצ"ש באכיל' בכל לעיסה ולעיסה כנ"ל אעפ"כ) וזבחה מבקרך ומלאך אשר נתן לך ד' אלקיך כאשר צויתך היינו שסאכל כדי שיע"ז חוכל לקיים מצות ד' בכה אכיל' שהוא אז לכבוד שבה. ולעומת המדרג' הג' היינו לזבוח את יצרו למשוך ידו מסעודה שהוא נהנה ממנה כניל אס"כ וזבחה מבקרך ומלאך כי אין ארי טוסס מחוך קופס של הכן אלא מחוך קופס של בשר ויש ניר לסבורה יחצ"ש יותר מאיש שעומד לפניו פיר בשר טוב ומחוקן מכופס רף וכל טעס וסוא מסגר חלוותו וסחמ את יצרו ומשך ידו ואוכל מפס חרבה סמוכה על שלחן או שמעב את האותו מסאיכ באיש פני שמונה על שלחנו רק פס חרבה ושאר מאכל עניים שאין להס טעס ודיח שאין סתנגדות סילס"ר גדול כ"כ וע"כ לעומת סמדרג'ו בג' לזבוח את יצרו כניל אס"כ וזבחה מבקרך ומלאך אשר נתן לך ד' אלקיך מפחדך וסעי"ז אצרה לפרס סמנ מ"ס (בפי כשלח) ואמרו מי

הגדה של פסח

תפארת בנים

יתן מוחנו ביד ד' ברחמי מלאים בשבתנו על סוד הכשר באכלנו לחם לשובע
כי הולאתם אותנו כו' להמית את כל הקהל הזה ברעב וסיינו כי במלאים
היי מקום גורם האוויר גופניות והיי יושבים על סוד הכשר ולא היי כוחם
לעבוד את ד' כפי מדרגת בני לשבר האותם ולזכות את ירם שמשכו ודיהם
מאכלים השוב והערב כדי לשבר האותם והניחו כל האוכלים ומעדנים שמנוח
על השלחן ואכלו רק לחם לשובע (ויודע שהיי אוכלים שם רק לחם פגדים
בני מלח ובני חבלון רק כדי להמית את נפשם) ולזה אמרו מי יתן מוחנו
ביד ד' (היינו שהיי נחשב בעיני ד' מאוד במה שזכרו את ירם והמיתו אותו
כניל) ועתה הולאתם אותנו וגוי להמית כל הקהל ברעב וגוי פיי ועתה כשיש
לכם רוחק פרנסה וסעודתם המוכנת לכם הם סעודי שאינם מספקת לבעלי
לחם נר ומים לחן אין להשיי נחת רוח מהם כי אין לכם נסיון לשבר האותם
שאין ליאס"ר התעודות כניל וזהו י"ל (בפי וזאת הברכה) כי שם יזכרו זכאי לרק
כי שפע ימים יינקו ושפוני עמוני חול היינו שיהי להם שפע עושר ונכסים
וכבוד ואבני טובים ומרגליות ועי"ז יוכלו לזכות זכאי לרק היינו לזכות את ירם
ולשבר האותם בהתעודות הליאס"ר עד שיהי נחשב בעיני ה"ש כאלו זכרו כל
זכאי לרק וסקריבו כל הקרבות כולם כזכר וזהו י"ל הענין שזוהי התורה
לאכול את הפסח על מצות ומרורים כי הנה ישראל במלאים היי בגלות הדעת
ולא כיי יכולין לעשות כ"ר להבורא יחב"ש באכילה בני מדרגות הנזכרים ע"כ
נאמר ויאמרו בני ישראל מן העבודי היינו שלא היי יכולין לאכול בני מדרגות
הנזכרים להיות בכלל עובדי ד' תמי"ד ואמרו ואמרו לא נדע אין לעבוד את
את ד' עד בואנו שמה ולזה נלמנונו זליל התקדש חב"ש בני מצות הללו פסח
מצה ומרור ונקרא ליל התקדש חג הפסח כי כל ענין קדושה הוא לקדש את
עלמנו במותר לו והיינו שגם עניני אכילי ושחי לא יחיי להמית גודל ולמלאות
האותו רק בני מדרגות הנזכרים ולמנונו לאכול פסח שהוא מעדני מלך
שאו זכו לעבוד האותיותם ואכל רק כזיאת פסחא והלולא פקע איגרא ועי"כ
אמר הסייטן ובכן ואמרתים זכר פסח שזכו השובע שזכו ישראל לאכילת קרבן
פסח שיאלו מגלות הדעת ויוכל לזכות ירם בכל אופן היותר טוב ונח"ר
להבורא יחב"ש ולעומת המדרגה ה"י לאכול כדי שילך זכח אכילה ה"י
לעבוד את ד' ולא לשום האוה נלמנונו לאכול מצה שאין בה טעם שאין בה
לא מלח ולא חבלון ושמים שנותנים טעם והוא לחם עבדים ששאכילה הוא
כדי שיהי לו כח לעבוד היי כי אע"פ שאין לו טעם אבל נותן כח לעבודת
ולעומת המדרג' האי שנין אכילי לעומת יחודים בהאכילה ובכל לעיסה ועיסה
והאכילה עלמה הוא שאינו רוצה להשיג כח האכילה הזו ואינו נסכ מאכילי
ושיקר מצה הוא בהלעיסה ואם בלע מרור לא ילא כי הוא נגד הדיקום
שטיקר עבודתם הוא באכילי ולעיסה ולזה אנו אומרים זכר לתקדש היינו בני
מדרגות לדיקים שמקדשים איש במותר להם ואין אוכלין להאות נשם כניל

הַמְקַדֵּשׁ הָיָה קָדוֹם. הָיָה פּוֹרֵךְ פֶּסַח מִצֵּה וּמְרוֹר
 וְאוֹרֵךְ בֵּיתֵךְ קָדוֹם מִה שֶׁנֶּאֱמַר עַל מִצּוֹת
 וּמְרוֹרִים יִאֲבָדְהוּ :

שלחן

תפארת בנים

ע"כ ה"י כורך פסח מלכ ומרור ואוכל ביחד שהוא החכללות כל הני מדרגות של האילני הזכרים כנ"ו :

כ"ן עשה כלל וכ"ו ה"י כורך (ונוסחהיו עפ"י האר"ז) ל פסח מלכ ומרור וכפי הסידורי מלכ ומרור ולא פסח) וי"ל לדרך נוסח מלכ ומר"ו וכ"ו לקיים מה שנאמר על מצות ומרורם יאכלוהו. בהקדם מה שאמרתי (צפ"י שופטים) לבחתי רוח לבבו מאחיו ובלתי סור מן המנוח ימין ושמאל דהנה עיקר וראשית לכל המדות של האדם הוא מדה הטעוה וכבר נודע מספר חוס"ב שאמר חכם א"י לחלמידיו אלו לא ה"י בכם שום טון הייתי מתרחק עליכם מדבר הקסב יותר מעון וסוף הגאות וכנודע וא"כ לכאורה יוכל ה"י כ"ר לפחות א"ח לב צ"י לעשות איזה עבירה ח"ו כדי שישבור לבו ולא יבנה לבו לידו גאות ולזה הוזהר ה"י רק בחופן לבחתי סור מן המנוח ימין ושמאל, אבל אם פושט איזה עבירה כדי שלא יבנה לבו ולא יח"ו לו גיאות זה לא נחשב צעתי ה"י ולזה ירמזוין דברי דה"פ"ה שאמר ואח"י המים עמו ואשחמד מעוני כי המים נקרא הטעו וכמ"ש ב"ש"ם (ע"ו ו' ע"א) חמים בדרכיו פרש"י עניו ושל רוח (ובש"ס מגילת י"א) ה"י מאן דיסיר בעל מוס הוא ע"ש וסו שאמר ואח"י חמים עמו (היינו שלא אח"י בעל מוס שלא אח"י בעל גאות ח"ו) ואשחמד מעוני שלא אשחמד מה"י כ"ר לעבור איזה עבירה ח"ו כדי שלא אשחמד כזכר ובוה ענין הטעוין הכאמר באח"י קודם שכל א"ע החסלק לפני וחי חמים וסוף כי הנה הוא ה"י ראשון לענוה שאמר ואנכי עטר ואפר כי הנה קודם שכל ה"י בניקל לו לסייח עניו שה"י לו מקום לראות חסרונו בכל עת וכל שעה שה"י ערל אמנם לאחר שז"ה לו הקב"ה על המי"י ה"י יראה פן יבשל בענין גאות שהוא היותר חמור מכל החמאים כי לא ימצא בו שום חסרון ע"כ אמר לו הקב"ה ענה מוכה לזה החסלק לפני וחי חמים וסוף כי הנה נודע ממ"ש ב"י העיקרים שיש עושים וסוגרים דעבודת ישראל להקב"ה הוא לפי ערך העובד ולפ"ו בודאי גם כשהו בעבודתו כמה חסרוטו הוא חשובה כי הלא כל ב"ו"ד הוא פליו לעשות שיבושים ומעושים לכן הוא חשוב לפני יחי. אבל העיקר העבודה הוא לפי ערך העובד וממילא שא"י לאדם וב"ו"ד ללח"י י"ח כי לפני מלך גדול ומרד בודאי א"י לב"ו"ד למלאות ולהשלים רצונו וכנודע ולזה א"ל החסלק לפני דייקא וזו לפי ערך העובד לא יחי חמים ולא בעל מוס כי לא יחי לך מה שום גאות והתנשאות וזה הפנין מה שאמר פרעה לא ידעתי

הגדה של פסח

שלחן עורך

(אוכל ושותה כ"ד ה' השובה)

צפון

הנני סובן ומזמן לקיים מצות אכילה אפיקומן לשם יחיד קודשא בריך הוא ושכינתיה על ידי ההוא סמיר ונעלם בשם כל ישראל :
(ויוכל האפיקומן בהסיבה)

ברך

הסבך איטר רבותי מיר וועלען בענשען ועונין המסובין יהי שם יי מבורך מעתה ועד עולם ואיטר הסבך ברתנות מרגן ורפנן ורבותי כשמברכין בשלשה איטר נברך שאכלנו משלו ועינין המסובין ברוך שאכלנו משלו ובמובו היינו כשמברכין בעשרה אומר נברך אלהינו שאכלנו משלו ועונין המסובין ברוך אלהינו שאכלנו משלו ובמובו היינו :

ברוך הוא וברוך שמו

ברוך אפה יי אלהינו מלך העולם תנון את העולם בלו פטובו פתן בקדש

וברחמים

תפארת בנים

ידעתי את ד' וסיינו במיש בנהברה הקודש מהקלופי של פרעה ומארים ה"י מטנין הניחית וזכר התגברו על ישראל ולא יוכלו לזאת ממארים טייש וסיינו טי"ש ישראל ה"י עובדים את הש"י לפי ערך הקב"ה בנחיי החסדך לכניי דייקא ה"י היו נילויים מהנאות כי בודאי ה"י מלאים חסדונות בעבודתם אבל התגבר עליהם פרעה שאמר לא ידעתי את ד' ולא עלה בנצנס לעובדו לפי ערך רעובד ע"כ צא להם גאות מעבודתם והגאול"י ה"י צמח כנגד עליהם ומההקב"ה וסיינו שנתגלה גדולתו ורוממותו והב"ש ואיך לריך כל אחד לעובדו לפי ערך הנעבד וממילא נחצטל מהם הגאות ועי"ז גאלו לזה מזכירים לזכר הנס "כלל" שהוא עיקר עבודת עבודתו צמדה עמו כמ"ש בש"ס (בבב דף ג"א) לענס יחי אדם ענוותן ככלל ואומרים דמ"ע ה"י כורך מל"ה ומרו"ר ואל כל ביהד כי מל"ה הוא כינוי לקיום המל"ה וכמ"ש במכילתא ושמרת את המלכות א"ת המלכות אלא המלכות ומרו"ר הוא כינוי להמרידות שהעובד הש"י מרגיש בקיים כל מלכות צמח שלא קיים הטוב כראוי שעי"ז ה"י עומד בעטונותו חמיד כראוי כי בכל קיום המלכות שקיים ה"י כורך עמו המרידות אשר בלצבו בזה שלא קיים שום מלכות כראוי ולא הגזיה לבו מה ח"ו וכאמור :

שלחן עורך. צפון ברוך. כהקדש גכ לפרש מ"ש יחמק אבינו בברכות לבנו (יעקב אבינו ויחן לך אלקים ממל השמים ומשמני הארץ ולא א"ל ויחן לך הו"י שכול שם החסד עפמ"ש המקובלים צמוד מה רב טובך אשר לפנת ליראיך כי לפון הוא בנח"י דין שמשחיר

מלמו

תפארת בנים

עלנו חלל שהוא המנעם את החכד שוכל לריוק להנות ממנו ע"ש וזכו
 מוכן שאל ויתן לך האלקים דייקא ולא חוגר סו"י כי סו"י הוא חסד גמור
 וז"ל להנות ממנו חלל כשהגשם השפע קצח ע"י השם חלקים דמסערה
 לפון כנזכר ולזה יתכן מה שבי בתחלת בריאות העולם בראשית ברא חלקים
 דייקא כי כל בריאות העולם ה"י כדי לסייב לנבראו וסעיקר ה"י בשביל ישראל
 שנקראו ראשית ואם ה"י כצדאי רק בשם החסד לא היינו יכולין להנות מטובו
 שמדרך הטוב להטיב שהמקבל יתנה י"ט הטוב ע"כ בהכרח ה"י להיות הכל ע"י
 השם חלקים וכהמור וכן מ"ל ג"כ משאש"כ מה יקר הסדך חלקים דייקא
 שזה הוא החכד הגמור וזוה מ"זן מאמרס ז"ל בש"ס (מנחות דף פ"ו) שלחן
 בלפין כי נודע מדברי הרב קר"י בערך שלחן בשם רבו דסוד שלחו הוא
 ההפסעות השפע של הנשיב והמשכחו למטה ע"כ ולזה שפיר הקנו חז"ל
 שלחן בלפון דייקא כי זה הטוב הגמור אם הכשפס מששיב נמשך למטה
 מסערה בלפון דייקא בסוד מה רב עובד אשר נפסח ליראך כ"ל שאז את
 יכולין להנות מהשפע ולזה אמר הסניד בנעם דבריו אחר שלחן ערוך לפון
 צדך סייטו כי מה שנמשך לנו השפע מנשיב למטה ואכלנו משלחנו סעודך לפינו
 עיקר הטוב שאנו נטון צום ולריון לגרבו על כל הטוב אשר גמלנו והשפיע
 לנו כל זה מסערה בלפון עסוד בלפון בלפון וכאמר:

שרחן עורך

ואיה דנה בתך דסערה ברילי הכדר ה"י נהג ארסור הקדוש
 הכחבר ד"ע על שלחנו השחור הנו כזרין אשת חיל וכו' והא
 כי עיקר הבינה או ברחל בנידע בהריון ל והיא שמתת הענינה הקדוש שיהקראת
 אשת חיל ע"כ אעתיק בזה דבר א"י סה שהניד ארסור הכחבר על בפיך ש"י עשה
 וכו' בליל ז'.

פיה פתחה בחכמה ותורת חסד על לשונה ע"י סליכות ביתה ולחס עלולת
 לא תאכל קמו בני ויאשרה בעלה ויכללה רבות בנות עשו חיל ואת עליה
 על כולנה, רומן, פיה פתחה (סיונו המלכ"ז פותחה פיה בסוד פ"ה ס"ח
 כנודע בהאריו"ל, וגם רומן פתחה לסוד פתח שהוא כונת פסח נקודת סו"י
 בפסח וגם אז נכנסו מוחי חכמ"ה שהוא כנגד נקודת הפסח) בחכמה (שנכנסו
 מוחי חכמה כ"ל) ותורת חס"ד (שאו בפס"ז כל העלוות בחסד כמבואר
 בהאריו"ל בסודור ס"ד שבהי ז"ל) על לשונה (סיונו דיבורי החפ"י שהעלי"י בחסד
 כ"ל וגם הוא סה סח בלשונ"י כ"ל) ע"י סליכות ביתה ולחס עלולת לא תאכל
 (סיונו שאז משמרת המלות ומשניח"י בבחי האפי"י שלא יאפו המלות בעלוות
 רק בזריוות חז"ל לא יאכלוס בפסח וזהו ולח"י עליו"ת לא תאכל רק
 בזריוות) קמו בני ויאשרה בעלה ויכללה (כמבואר בזו"ס"ק פ"ב שאקב"ה קראת
 לפמניא של מעלה לראות אף ישראל מארד"ן הסדר וסיפור בליל זה וזהו בעלה
 ויכללה) ואז רבות וכו' ואת עליה על כולנה (שהעלי"י הוא למעלה בליל זה
 יותר מליל שבת כנודע מסוד לל"ס והזיוו: עד עש"י ע"כ קמו בני ויאשרה
 בעלה ויכללה):

בְּאָמַר פּוֹתַח אֶת יַדְךָ וּמְשַׁבֵּעַ לְקַל חַי רְצוֹן. בְּרַחֵף אִמְרָה יי הֲזֵן אֶת הַפֶּל:
 גּוֹדָה לָךְ יי אֱלֹהֵינוּ עַל שֶׁהִנְחַלְתָּ בְּאֲבוֹתֵינוּ אֶרֶץ הַמִּדְבָּר שׁוֹבָה וְיַחֲכֶנָה
 וְעַל שֶׁהוֹצֵאתָנוּ יי אֱלֹהֵינוּ מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם וּפְדִיתָנוּ מִפִּיט עֲבָדִים
 וְעַל בְּרִיתְךָ שֶׁחִתַּמְתָּ בְּבִשְׁרָנוּ וְעַל תּוֹרַתְךָ שֶׁלְּמַדְרַשְׁנוּ וְעַל חֻקֶּיךָ שֶׁהוֹדַעְתָּנוּ
 וְעַל חַיִּים הֵן וְחֹסֵד שֶׁהוֹנְנָתָנוּ וְעַל אֲכִילַת מַזֵּן שֶׁאִתָּה יְיָ וּמִפְרִיגִים אוֹתָנוּ
 פְּסִיד בְּכָל יוֹם וּבְכָל עַת וּבְכָל שָׁעָה:

וְעַל הַפֶּל יי אֱלֹהֵינוּ אֲנַחְנוּ מוֹדִים לָךְ וּמְבַרְכִים אוֹתְךָ יְיָ בְּרַחֵף שִׁמְךָ בְּפִי
 קָל חַי פְּסִיד לְעוֹלָם וָעֶד. כְּפָחוּב וְאֲכַלְתָּ וְשִׁבְעָתָ וּבִבְרַכְתָּ אֲחַ יי
 אֱלֹהֶיךָ עַל הָאָרֶץ הַטּוֹבָה אֲשֶׁר נָתַן לָךְ. בְּרַחֵף אִמְרָה יי עַל הָאָרֶץ
 וְעַל הַמַּזֵּן.

בְּחַם יי אֱלֹהֵינוּ עַל יִשְׂרָאֵל עַמְּךָ וְעַל יְרוּשָׁלַיִם עִירְךָ וְעַל צִיּוֹן מְשֻׁבֵּן
 בְּבוֹרְךָ וְעַל מַלְכוּת בֵּית דָּוִד מְשִׁיבָה וְעַל הַפִּיט הַגְּדוֹל וְהַקְּדוֹשׁ
 שֶׁנִּקְרָא שִׁמְךָ עָלָיו. אֱלֹהֵינוּ אָבִינוּ רַעֲנוּ וּנְגִנוּ פְרָדְסֵנוּ וּבְלִפְלָנוּ וְהִרְחִינוּ
 וְהִרְוַח לָנוּ יי אֱלֹהֵינוּ מְהֵרָה מְבַל צְרוּתֵינוּ. וְנָא אֵל תִּצְרִיכֵנוּ יי אֱלֹהֵינוּ
 לֹא לִידֵי בְּתִנַּת בְּשׂוֹר וְדָם וְלֹא לִידֵי הַלְוָאָתָם כִּי אִם לִידֵי הַמְּלֵאָתָה
 הַפְּתוּחָה הַקְּדוּשָׁה וְהִרְחֶבְהָ שְׁלֹא נִבְּוֹשׁ וְלֹא נִפְלֵם לְעוֹלָם וָעֶד:

לשבת

תפארת בנים

אֵח יוֹדֵךְ וּמְשַׁבֵּעַ לְכָל חַי רְצוֹן בְּחַזוֹק וּבְסִדּוֹר אִיחַ יוֹדֵךְ אֵלֶּךָ יוֹדֵךְ יֵל עַסִּיד
 הַחֹבֶה הַלְּבָבוֹת בְּשַׁעַר הַבְּטָחוֹן שֶׁכֹּאשֶׁר יָדַע הַאֵדֶם שֶׁאֵינוּ כְּדֹאֵי לְמַס
 שְׂעוּשֵׁה הַשִּׁיחַ עִמּוֹ חֹסֵד חַחֲחֹק הַבְּטָחוֹן בְּלָבוּ כִי מֵאֲחַד שְׂעוּשֵׁה הַשִּׁיחַ עִמּוֹ
 חֹסֵד חֲסִים כְּרִי לְמַחְנֶה חֲסִים אֵין קֵץ עִיִּים וְעַפִּיִים אֲמַרְתִּי לַפְרֵשׁ מִשֵּׁי הַקְּבִיעֵה
 לְאֲחֵעִים אֵל חִירָא אֲבָרִים אֲנוֹכִי מִגֵּן לֵךְ שֶׁכֵּךְ הַרְבֵּה מֵאֲחַד פְּרַעִיִים שֶׁהִי אֲבָרִים
 דּוֹאֵג וְאוֹשֵׁר שֶׁמֵּא קַבְּלָתִי שֶׁכֵּר עַל כָּל לְדַקּוֹתֵי חַס אֲמַר לוֹ הַמְקוֹם אֵל חִירָא
 אֲבָרִים אֲנוֹכִי מִגֵּן לֵךְ וְכִי וּלְפִי כֹאחֲזוֹר חִינּוּ שֶׁהִי אֲבָרִים דּוֹאֵג שֶׁמֵּא כָּל הַנְּיֻסִים
 שֶׁנִּעֲשִׂי לוֹ עַד עַתָּה הִי בְּשַׁכַּר מִלְּחִי וְאִיכ הֵלֵךְ הֵם בְּנִבּוֹל וְאֵין לְקוּוֹחַ לְשַׁכַּר
 יוֹחַר וְלוֹה אֲמַר לוֹ הַקְּבִיעֵה אֵל חִירָא אֲבָרִים אֲנוֹכִי מִגֵּן לֵךְ שֶׁכֵּר שֶׁקַּבְּלָת
 עַד עַתָּה הִי רַק מַחְנֶה חֲסִים מִגֵּן חִינּוּ (בְּלִשׁוֹן חוֹ"ל מִגֵּן חֲסִים) בְּמַדָּה הַחֹסֵד
 וְעִיכ מִמִּילָה שֶׁשֶׁכֵּךְ הַרְבֵּה מֵאֲחַד כִּי לְמַחְנֶה חֲסִים אֵין קֵץ חַס פִּיִּים וְאֵינוּ
 בְּחַסְדֵךְ בְּמַחְסֵי וְגַל לְבִי בְּיִשׁוּעַחֲדֵךְ וְחִינּוּ כִי אִם חִייתִי בָּא עַל שְׁכֵרֵי הִי לִי
 לְרַחוּם סָן אֵינוּ מַנִּיעַ לִי עוֹד יִשׁוּעַשׁ יוֹחַר מִמֵּה שֶׁהַשִּׁיעִנוּ עַד עַתָּה בְּשַׁכַּר
 עַבְדֵיךָ אֲבָל מֵאֲחַר שֶׁחִייתִי בּוֹטַח רַק בְּחַסְדֵךְ בְּמַדָּה חֹסֵד חֲסִים כּוֹחַ דְּבַר
 שֶׁאֵין לוֹ קֵץ עִיכ כִּנּוּי בְּמִוֶּה עַבְדֵיךָ חֹשִׁיעִנוּ חִמִּיד כָּל יוֹם וּכְכַל שְׂעִי חַס
 שֶׁאֵנוּ חוֹמֵרִים גִּיכ הַנֵּה אֵל יִשׁוּעַחֵי אֲבָעָה וְלֹא אֲפַחֵד חִינּוּ כִיוֹן שִׁשׁוּעַחֵי
 שֶׁהַשִּׁיעִנוּ עַד עַתָּה הִי בְּסוֹד אֵיל שֶׁכּוֹחַ שֵׁם הַחֹסֵד עִיכ אֲבָעָה וְלֹא אֲשַׁחֵד
 עַבְדֵיךָ

הגדה של פסח

תפארת בנים

צנדואי לא יפסיק מלסופיעני וכל פעם יוחר ויוחר וכאמור זה שאנו אומרים כי הוא אל זן ומפרנס לכל ומטיב לכל דסיינו שאפי"ש שיש לנו עונות ופשיעים שמסרואי כי **פעל** ידו יפסק הפרנסה מאחנו ע"פ שירה כדון. כלא הכה כל הספיעות הספיע לבני ישראל הוא בשם אל שסוא חסד חנם ובזה הוא זן ומפרנס לכל ומטיב לכל ומכין מזון לכל בריוחיו בלי שום הפרש אדם לאדם בין לדיק לאינו לדיק ולא מסויים כאמור פוחח אח יד"ך אל הקרא יד"ך אלא יוד"ך סיינו בשם סוי במילואו יוד"ן גימי הס"ד ובזה הוא משפיע לב"ל חי רזון באין הפרש בין לדיק לאינו לדיק וכאמור:

א"י כי הוא אל זן ומפרנס לכל ומטיב לכל ומכין מזון לכל בריוחיו אשר ברא באמור פוחח אח יד"ך ומשפיע לכל חי רזון ברך אחת ה' סזן אח סכל י"ל עפמי"ש ע"פ קרב מלדיקי מי יריב אחי נעמדה יחד מי בעל משפטו יגוש אלי עפמי"ש **לפרש הסמור** (בפי בלק) אפס קאשו חרחה וכונו לא חרחה וכונו חרין דין ואדך וכונו מחמדים כי בעזש"ח כוללות ישראל כולם ביחד אין מקום לשום מקטרג לקטרג ח"ו כי בכלל כולם ישראל קדושים סס טובים ואף אח יס ביניהם כמה וכמה שעברו עבירות ר"ל סכס קי"ל דאודייחא וישראל חד הוא ובחורס אמרו חז"ל (בתיס' כריחות) דף י"ד ע"ב בשם סירושלמי) דברי חירה עניים במקום אחד ועשירים במקום אחד ומס שחסר זה גילה זה כמו כן כשישראל אח כולם סס בקשר אחד אף אח חיסר אי מישראל חירה מלוח ומע"ט אמרינן מס שחסר זה גילה זה וכולס בכלנן סס טובים וכמי"ש במס"ש כולך יפס רעיחי ומיס אין כך סיינו אח כנסח ישראל ציהד בכלל אחד ולכן כאשר רחב בלק שא"א לקטרג על כנס"י אמר לבלעס אפס קאשו חרחה סיינו רק הרשעים שבישראל אבל כונו לא חרחה וע"ז אמר פסוק סב' במסורי הפעם וכו"ל מחמדים כ"ל ובזה יובן מס שאנו מבקשים בימים סטראים וכחוב לחיים טובים כל בני בריחך כ"ל סיינו שכאשר חלטקך כל בני בריחך אז יבא לישראל כונו ביחד כ"ל ויחכן ג"כ ע"ז מ"ש בפי הסור סל שבה קודם וברעינך חנשה חפלינו סבט נח עמך כולנו דסיינו שאף אח ביחדיח אינו ראוי שחנשה ראוני למלא משאלוח לבני למודס אבל סבט נח עמך כולנו ואז בעט שחמלא ראונו כ"ל וזה שאפי"כ קרוב מלדיקי מי יריב אחי שאין שום מקטרג יכול לריב אחי מלקטרג כי (נעמד"ס יח"ד) ובכללות כל ישראל אין שום מקום לקטרג וא"כ מי בעל משפטו יגוש עלי"ו וזהו שאנו אומרים כי הוא אל זן ומפרנס לכל ומטיב לכל וכ"י וסיינו שאס סקב"ס סיס אומר לכל נפש בפי"ע מישראל לעמוד לפניו לא ס"י אפשר בעולם סיקבל שפע ופרנסה כי כל אי וא"י בפי"ע יס לו קויות עליו ועיכובים וסי מונעים מלספיע לכל אי וא"י בפי"ע אבל ענחו סל בעל סרהמים סקב"ס סלא לספיע בפי"ע אלא לכל ישראל בכללות כל ישראל כולן ביחד וע"ז מניע לכל ישראל פרנסה סכל ביחד וס הוא סברכה שבסוף סזן אח כ"ל שזה הוא סברכה סעיקר בזה סזן אח כל ישראל בכללות דייקא וכאמור:

לשבת רצה והחליצנו וי אלהינו במצותיה ובמצות יום השביעי הישבת
הגדול והקדוש הזה. כי יום זה גדול וקדוש הוא לפניה לקפות
בו וקנות בו באהבה במצות, רצונה. וברצונה הניח לנו וי אלהינו
שלא תהא צרה ויגון ואנחה ביום מנוחתנו. והראנו וי אלהינו בנחמות
ציון עירך ובבנין ירושלים עיר קדשך כי אהבה היא פעל הישועות ובעל
הנחמות:

אלהינו

תפארת בנין

בבהמ"ז כשחל בשבת ראש והחליצנו די אלקינו במצותך ובמצות יום השביעי
וכי כי יום זה גדול וקדוש הוא לפניך לשבות ולנוח בו והראינו די
אלקינו בנחמתו ליון עירך ובבנין ירושלים עיר קדשך לבנין המשך הדברים
בסקדס מה שאמרתי (בפי אחרי) ועמדתם את הקוהי ואת משפטי ולא תעשו
מכל החובצה האלה וכי ולא תקראו הארץ אהבס כי כי כל אשר יעשה מכל
החובצה האלה ונכרתו הנפשות השובות מקרב עמס הנה לריוחן לרדקק לפי
ספרי הקדמונים דענין כרה הוא כרה הנפש שהיא נכרתה מחיי עוסיב עולם
הנשמות ותחת המהם וכמ"ס רבינו צמיי והרמב"ן שם וא"כ לריוחן לבנין
זה זה הכתובי שהחורי מהרס בנו ולא תקראו הארץ אהבס וכי שגדלס
לכאורי שהוא רק אבדון מעוסי"ז והלא אמר בחוק קך כי כל אשר יעשה וכי
ונכרתו הנפשות וגוי ויש לבנין דברי התרגום ולא תקראו הארץ אהבס ולא
הדוקין ארע"א יתכון אהבס צביאור הדברים הוא עפמ"ס בסידור נהר"ס
בפי"פ פני די בטיחי רעה להכרית מארץ זכרס דלדוקיס בחיב כל יצמיתו
אחת מהנס לא נכברס היינו דסינו אוחו ענלס לח שלא נרקב ועי"ז יסי
תחסי"מ אבל כרעטיס גם אוחו סענלס לח נרקב ונכרתו מארץ זכרס שלא
יעמדו בתחסי"מ ע"ס וזכו ביאור הכהוב ולא תעשו מכל החובצה וגוי ולא
תקראו הארץ אהבס ועי"ז הרגוס אינקלוס ולא תדוקין ארע"א יתכון פי"י שלא
חסי"מ מאוחן העושים רע לפני די זהס להכרית מארץ זכרס היינו ש"ס אוחו
סענלס לח שנשאר לזכר עולם יסי נרקב ונאבד ח"ו ושפיר אמר עי"ז כי כל
אשר יעשה מכל החובצה האלו ונכרתו הנפשות השובות מקרב עמס היינו
כרה הנפש מהחסי"מ עי"י שנרקב סענלס לח ונאבד מן הארץ כני"ל ויש לומר
בזה עוד סווס הקרא לעקו וי שימע ומכל לרותס סילוס עפי"ד כאר"ו בלקובי
ס"ס"ס (ב"ק דף י"ג ע"ב) בסוד ועלמיתך יחליץ שהוא ידוע שאס לא יהיה
הנשמה חופפת חמיד על העלמות שבקבר סי נרקבים ולא קס בהס"מ כענין
בשבךך השמור עליך ונחך די חמיד כי תמיד בכל ערב שבת עולה הנשמה
למעלי וסי"א נטולת אור ושש ומביאה אל העלמות שבקבר וזכו ועלמיתך יחליץ
עי"י"ס ולזה מוסמך המשך הפסוקיס דאעפ"י העזר על הרעשים להכרית מארץ
זכרס שלא יעמדו בתחסי"מ מ"מ אס לעקו וי שומע כי השס שיעוטינו קבל
וישמע לעקתינו שהוא השס סוי"ל של השס מ"ב הוא מאור נשבי"ת ועי"ז שהס
נועקיס

הגדה של פסח

אֱלֹהֵינוּ וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ יַצְלֵחַ וְיַכֵּא וְיַגִּיעַ וְיִרְאֶה וְיִרְצֶה וְיִשְׁמַע וְיַסְמַד
וְיִזְכֵּר וְיִזְכְּרֵנוּ וְיִסְמְדוּנֵנוּ לְטוֹבָה וְיִזְכְּרוּן אֲבוֹתֵינוּ וְיִזְכְּרוּן מְשִׁיחַ בֶּן דָּוִד
שֶׁבָרַךְ וְיִזְכְּרוּן יְרוּשָׁלַיִם עִיר הַקֹּדֶשׁ וְיִזְכְּרוּן בְּלַ עֲמֻנָה בַּיִת יִשְׂרָאֵל לְסֻגְיָה
לְסֻכְיָטָה לְטוֹבָה לְחַן וְלַחֲסֶד וְלִבְרַחֲמִים לְחַיִּים טוֹבִים וְלְשָׁלוֹם בְּיוֹם חַג
הַמַּצּוֹת הַזֶּה זְכַרְנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ כּוֹ לְטוֹבָה. וְסַמְדָנוּ כּוֹ לְבִרְבָּה. וְהוֹשִׁיעֵנוּ
כּוֹ לְחַיִּים וְיִדְבַר יְשׁוּעָה וְרַחֲמִים חַיִּים וְחַגְנוּ וְרַחֵם עָלֵינוּ וְהוֹשִׁיעֵנוּ
בִּי אֱלֹהֵי עֵינֵינוּ בִּי אֵל מְלֶךְ חַנּוּן וְרַחוּם אָמֵן :

וּבְגִינָה יְרוּשָׁלַיִם עִיר הַקֹּדֶשׁ בְּמַהֲרָה בְּיָמֵינוּ
בְּרוּךְ אַתָּה יְיָ בּוֹנֵה בְּרַחֲמָיו יְרוּשָׁלַיִם
אָמֵן :

בְּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ מְלֶךְ הָעוֹלָם הָאֵל אֲבֵינוּ מְלַבֵּנוּ אֲדִירֵנוּ בּוֹרְאֵנוּ
נוֹאֲלָנוּ יוֹצֵרֵנוּ מְדוֹשָׁנוּ מְדוֹשׁ יַעֲקֹב רֹעֵנוּ רוּעָה יִשְׂרָאֵל בְּמֶלֶךְ הַטּוֹב
וְהַמְּטִיב לְכָל שֶׁבָרַךְ יוֹם יוֹם הוּא הַמְּטִיב הוּא מְטִיב הוּא יְיָ טִיב לָנוּ הוּא
גִּמְלָנוּ הוּא גּוֹמְלָנוּ הוּא יְגַמְלָנוּ לְעַד לְחַן וְלַחֲסֶד וְלִבְרַחֲמִים וְלִבְרוּחַ הַצֵּלָה
וְהַצִּלָּחָה בְּרַכָּה וְיִשׁוּעָה נְחֻמָּה פְּרִיָסָה וְכִלְכִּלָּה וְרַחֲמִים וְחַיִּים וְשָׁלוֹם וְכָל
טוֹב וּמְבַרְכָּ לְעוֹלָם אֵל יִסְתַּרְנוּ. הַרְתַּמְנוּ הוּא יְמַלֹּךְ עָלֵינוּ לְעוֹלָם וָעֶד.
הַרְתַּמְנוּ הוּא יְהַפְרֶךְ בְּשָׂמִים וּבְאֲרָץ. הַרְתַּמְנוּ הוּא יִשְׁתַּפַּח לְדוֹר דוֹרִים
וְיִתְפָּאֵר בָּנוּ לְעַד וְיַגְצִח נְצַחִים וְיִתְהַדַּר בָּנוּ לְעַד וְלְעוֹלָמֵי עוֹלָמִים.
הַרְתַּמְנוּ הוּא יִפְרִיָסֵנוּ בְּכָבוֹד. הַרְתַּמְנוּ הוּא יִשְׁבֹּר עָלֵנוּ מִעַל צְוֹאֲרֵנוּ וְהוּא
יּוֹלִיכֵנוּ קוֹמְטִיּוֹת לְאַרְצֵנוּ. הַרְתַּמְנוּ הוּא יִשְׁלַח לָנוּ בְּרַכָּה מְרַבָּה בְּבֵית הַזֶּה
וְעַל שְׁלַחַן זֶה שֶׁאֵכְלֵנוּ עָלָיו. הַרְתַּמְנוּ הוּא יִשְׁלַח לָנוּ אֶת אֱלֹהֵינוּ הַנְּבִיא
זְכוֹר לְטוֹב וְיִבְשֹׁר לָנוּ מִהַרָּה בְּשׁוֹרֹת טוֹבוֹת יִשׁוּעוֹת וְנַחֲמוֹת. הַרְתַּמְנוּ הוּא
יְבָרֶךְ הַבֵּן עַל שִׁלְחָן אֲבִיו אוֹסֵר אֶת (אָבִי מוֹרִי) בְּעַל הַבֵּית הַזֶּה וְאֶת (אִמִּי
מוֹרְתִי) בְּעַלַת הַבֵּית הַזֶּה אוֹתָם וְאֶת בֵּיתָם וְאֶת זְרַעָם וְאֶת כָּל אֲשֶׁר לָהֶם
בְּעַל הַבֵּית אוֹסֵר (אוֹרְתִי וְאֶת אִשְׁתִּי וְאֶת זְרַעִי וְאֶת כָּל אֲשֶׁר לִי) אוֹתָנוּ וְאֶת
כָּל אֲשֶׁר לָנוּ. בָּמוֹ שֶׁנִּתְבָּרְכוּ אֲבוֹתֵינוּ אֲבָרְהָם יִצְחָק וְיַעֲקֹב בְּכָל מְבַרְכָּל בֵּל
בֶּן יִבְרָךְ אוֹתָנוּ בְּלָנוּ יַחַד בְּכַרְבָּה שְׁלֵמָה וְנֹאמֵר אָמֵן :

בְּטָרוֹם יִלְמְדוּ עָלֵיהֶם וְעָלֵינוּ זְכוֹת שְׁתֵּהא לְמַשְׁמֶרֶת שְׁלוֹם וְנִשְׂאָ בְּרַכָּה
מֵאֵת יְיָ וְיִדְבַקָה מֵאֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל וְנִמְצָא חֵן וְשֹׂכֵל טוֹב בְּעֵינֵי אֱלֹהִים
וְאָדָם :

לשבת

לשבת הַבְּרַחֲמָן הוא יִגְחִילֵנוּ יוֹם שְׁבוּלוֹ שֶׁבַת וּמְנוּחָה לְחַיֵּי הָעוֹלָמִים ;
 הַבְּרַחֲמָן הוא יִגְחִילֵנוּ לְיוֹם שְׁבוּלוֹ מִזֶּבֶחַ אֶרְוָה יוֹם שְׁצַדִּיקִים
 יוֹשְׁבֵים וְעַמּוּתֵיהֶם בְּרֵאשִׁיָּהֶם וְנִהְיִים בְּזֵיוֹ הַשְּׁבִינָה וְיִהְיֶה חֲלֻקְנוּ
 עִמָּהֶם :

הַבְּרַחֲמָן הוא יִגְבְּנוּ לְבִיאַת הַמָּשִׁיחַ וּלְחַיֵּי הָעוֹלָם הַבָּא . מְגִדוֹל יְשׁוּעוֹת
 מִלְּפִו וְעֵשָׂה

חסד

תפארת בנים

לועקים אל השם והשם שומע נחשורר זה השם שקול"ה שמאיר בשבת שאח
 הוא הזמן שהעולם לחוטא אור וטעם בסוד ועלמחודק וחלוק שלל ורקב וכו'
 בו חיות שיוכל לקום ברחס"מ זה הוא הפירות מה שאנו מהפלים בשבת רחב
 והחלילנו וכו' בסוד ועלמחודק וחלוק שבשבת הוא הזמן של חילוק עלמות
 להספיע שפע ואור בהעלמות ועי"ז יתקיים העולם לח ברחס"מ וע"כ מסוימים
 והראינו ד' בנחמות ליון ובזנין ירושלים עיר קדשך הייט שעי' חילוק עלמות
 של יום בשבת כנ"ל כזכר להחס"מ בבחי' ייחי ואחמינו וליום שכולו שבת בב"א :
הרחמן הוא חכנו לימות המשיח ולחיי העולם הבא מגדול ישועות מלכו
 וישועה חסד למשוחו לדוד ולזרעו עד עולם עושה שלום במרומו
 הוא יעשה שלום עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן, המשך הדברים בזה וגם
 לבנין מה שמפוררים ע"ד זה עושה שלום במרומו הוא יעשה שלום וכו'
 ומסוימים אמן ובהבנה הפנין י"ל בהקדם מ"ש לפרש דברי הש"ס (ברכות כ"ט ב')
 ישא ה' פניו אליך וישם לך שלום שהש"ה הוא נושא פנים לישראל עי"ש
 וביאור הדברים י"ל ע"ד חז"ל (במס' ד"א זופא פרק ע"י) אף בזמן שישראל
 עובדים עי"ז ח"ו אם השלום מחוץ ביניהם הקב"ה מוחל להם כמ"ש חבור
 עובדים אפרים הנח להם פ"י הקב"ה מוחל להם עי"ש זה הוא פ"י הפסוק
 ישא ה' פניו אליך היינו הקב"ה ישא פניו לישראל להעביר מהם כמה חטאים
 שיש להם וכוא עי"י ענה וישם לך שלום הקב"ה ימשך לישראל מדה שלום
 ועי"ז ממילא ישא הקב"ה פניו לישראל על כל החטאים שיש ביניהם ויעבור
 מהם וכאמור ובנינו זה ביארנו פירש"י (פי כי חל"ה) לא הדרוש שלומם ומוצחם
 ושירש"י לא הדרוש שלומם מכלל שנאמר עמך ישב בקרבך יכול אף זה כן ח"ל
 לא הדרוש שלומם ומחמה שהסחי חכמים פירש"י בזה במ"ש ח"ל לא הדרוש
 שלומם מה משמעות מחייבה השלומם וכו' ח"כ דבע"כ פ"ם הוא בפירש"י בזה
 ולפענ"ד עפ"ד הד"א"י הכ"ל דהכ"ה (בפי בלק) בפסוק זקני מדין פירש"י והלא
 מעולם היו שונאים זה את זה וכו' אלא מיראחן של ישראל עשו שלום ביניהם
 עי"ש וגרידן לבנין הלא הם ידעו שהקב"ה לוחם מלחמה של ישראל ח"כ
 אף זה היה שה"א שיהי להם עובד במה שעשו שלום ביניהם ומה כ"מ
 בין ב' אומות לאומה אחת לפני מפקד"ה אשר בידו הכח והממשלה אף
 לפימ"ל שהענין בזה שהם ראו שישראל מנצחים בכל מקום והסחכלו על
 מידוחי"ן

הגדה של פסח

חֲסֵד לְמִשְׁיחוֹ לְדוֹד וּלְזָרְעוֹ עַד עוֹלָם עֲשֵׂה שְׁלוֹם בְּמִרוֹמָיו הוּא יַעֲשֶׂה
שְׁלוֹם עָלֵינוּ וְעַל כָּל יִשְׂרָאֵל וְאָמְרוּ אָמֵן .

יְרָאוּ אֶת יי קְדוֹשָׁיו כִּי אֵין מַחְסוֹר לִירְאָיו כְּפִירִים רָשׁוּ וְרַעֲבֵו וְדוֹרְשָׁיו יי
לֹא יִחְסְרוּ כָּל טוֹב-הַדוֹד לֵינּוּ כִּי טוֹב כִּי לְעוֹלָם תְּסַדֹּד-פִּתּוֹת אֶת יְדֶךָ
וּמִשְׁבִּיעַ לְכָל חַי רְצוֹן-כְּרוֹךְ הַגֹּבֵר אֲשֶׁר יִבְטַח בּוֹ וְהָיָה יי מְבַטְחוֹ גַּעַר
הַיְיִתִּי בָם וְזָקַנְתִּי וְלֹא רָאִיתִי צָדִיק גָּעוֹב וְזָרְעוֹ מְבַקֵּשׁ לֶחֶם יי עוֹ לְעַמּוֹ
יְתֵן יי יְבָרֵךְ אֶת עַמּוֹ בְּשְׁלוֹם :

הנני מוכן ומוכן לקיים מצות כוס שלישי סארבע כוסות לשם יהוד קודשא ברוך הוא
ושכנתיה על ידי דהוא טמיר ונעלם בשם כל ישראל.

**כְּרוֹךְ אַתָּה יי אֱלֹהֵינוּ מְלֶכֶד הָעוֹלָם בּוֹרֵא פְרִי
הַגֶּפֶן :**

(וישתה בהסיבה)

(יסווג כוס ד' ויפתח הדלת)

**שְׂפוֹךְ חַמְתָּךְ אֶד הַגּוֹיִם אֲשֶׁר לֹא יָדְעוּךָ . וְעַל
מַמְלְכוֹת אֲשֶׁר בְּשִׁמְךָ לֹא קָרְאוּ : כִּי
אֲכִל אֶת יַעֲקֹב וְאֶת גֹּהֲוֵי הַשָּׁמַיִם : שְׂפָךְ עֲלֵיהֶם
וְעַמְּךָ וְחֲרוֹן אַפְּךָ יִשִּׁיגם : תִּרְדוּךָ בְּאֵת
וּתְשִׁמִּרֵם מִתַּחַת שָׁמַיִם יי :**

הלל

לֹא לָנוּ יי לֹא לָנוּ כִּי לְשִׁמְךָ יְתֵן בְּכוֹד עַל חֲסִדְךָ עַל אַמְתְּךָ : לָמָּה יֹאמְרוּ
הַגּוֹיִם אֵינָה נָא אֱלֹהֵיהֶם : וְאֱלֹהֵינוּ בְּשִׁמּוֹם כָּל אֲשֶׁר חִפְּץ עֲשֵׂה :
עַצְבֵיהֶם גְּסָף וְהָב מַעֲשֵׂה יְדֵי אָדָם : פֶּה לָהֶם וְלֹא יִדְבְּרוּ עֵינֵיהֶם לָהֶם
וְלֹא יִרְאוּ : אֲזִינִים לָהֶם וְלֹא יִשְׁמְעוּ אֶף לָהֶם וְלֹא יִרְחוּן : יְדֵיהֶם וְלֹא
יִמְיִשוּן בְּגִלְתֵיהֶם וְלֹא יִתְלַבּוּ לֹא יִהְיוּ בְּגִרוֹנָם : בְּטוֹחֵם יִחַי עֲשִׂיהֶם כָּל
אֲשֶׁר בְּפִתַח בָּהֶם : יִשְׂרָאֵל בְּפִתַח בְּיַי עֲזָרָם וּמְגִינָם הוּא בֵּית אֲהֲרֹן בְּמִטְחוֹ
בְּיַי עֲזָרָם וּמְגִינָם הוּא : יִרְאִי יי בְּמִטְחוֹ בְּיַי עֲזָרָם וּמְגִינָם הוּא :
יי זְכַרְנוּ יְבָרֵךְ יְבָרֵךְ אֶת בֵּית יִשְׂרָאֵל יְבָרֵךְ אֶת בֵּית אֲהֲרֹן : יְבָרֵךְ יִרְאִי יי
הַקַּטְּנִים עִם הַגְּדוֹלִים : יִסַּף יי עֲלֵיכֶם עֲלֵיכֶם וְעַל בְּנֵיכֶם :

ברוכים

תפארת בנים

מיוחדתהו של ישראל בארץ זכות הוא הוא עבדו על כמה הצלוח ועומת
 ומה זה שאין הקב"ה מגיח על הצלוחה רק על מצלוחה ומעניש לשלוחה
 על פניו להצדיק ולהעניש מן הארץ והגו שיש מקום שיש להם זכות
 להעניש עליהם על הצלוחה בין שיש להם מצלח השלום ששרוי ציניס
 ומחך ציניס ועי"ז הקב"ה מוחל להם על כל הצלוחה אפי' חטא עי"ז זה
 שנאמר כי עון לעמו יתן כי יברך את עמו בשלום היינו שהשי"ת עון לעמו
 יתן (שמות כח להם שיהי עוים ומנחם כל מלחמה כניג) מכוס שהשי"ת
 יתן להם הכח של השלום שמכו שלום ציניס ועי"ז לא יחשוב להם שום
 חטא שיש ציניס ועי"ז יכיו מנחם כל מלחמה וזה י"ל הענין שמדון
 ומחב אמרו שגם אהנו נעשה כעוים של ישראל שגרה לחוץ השלום
 ציניס ואז יאבד הקב"ה אותנו עמו שאבד עשרה ואל יוכלו ישראל
 לעמוד כנגדו ולא יוכלו נעשה נל-מה עלינו אבל באמת קי"ל דכל סבה של
 השלום הוא רק בין האומה הישראלית לדיקום משה"כ זולתן כמ"ש אין
 שלום אמר כי לרשעים וכמ"ש יתפרדו כל פיעלו אין ואף שהם היום ועי"ז
 שלום ציניס אין הקב"ה מניח להם שיהי השלום ציניס בשלמות ואינו
 נחשב לפני הקב"ה כי רק קשר בוגדים יט וגפי זה עמיד טובן דברי ערבי
 כ"ל בפסוק לח הדרוש שלום ר"ג שביי געמי שלום ציניס מיראין על
 ישראל כ"ל הו"ה ה"ה דום להם נחשב זה למעלה שלא יוכלו עי"ז גם בני ישראל
 לשלום ציניס ח"ו ע"כ אמר ה"ה לא הדרוש שלום ועי"זם שלא תראו מהם מפני
 שלום שיהא להם עושה ח"ו עי"ז זה כי אין שלום אמר ה"ה לרשעים כ"ל
 וכעין דברים אלו אמרתי (צ"ל לצי"ס) פן יש צכס א"ש או אשה או משפחה
 או שבט אשר לזכו פונה היום וגו' ויהי כשנעו את דברי האלם הזאת והחברך
 בלזכו לאמור שלום ויהי לי כי בשרירות לבי אק' וגו' לא יאבד ה"ה שלום לו
 וכו' והבדילו ה"ה לרעה מכל שבטי ישראל וסיינו ג"כ עפ"ד דה"ה כ"ל ע"ד
 כ"ל וסיינו שאמרם החו"י פן יש צכס א"ש וגו' וההגדך בלזכו לאמור שלום
 יהי לי וסיינו שאררה לחוץ השלים וכ"כ ד"ה זוטא שם בזמן שיהא שלום עושים
 שלום ציניס אפי' שעובדים עי"ז השלום מחוץ ציניס והנה להם כ"ל ועי"כ
 אף כי בשרירות לבי אק' אעפ"כ הכח השלום יתגבר עלי וימחול לי כ"ל
 ולזה אסיכ לא יאבד ה"ה שלום לו וגו' (כי אין שלום אמר ה"ה לרשעים)
 כ"ל והבדילו ה"ה לרעה מכל שבטי ישראל וסיינו כי רק מי שהוא עובד ה"ה
 וארע לו לפעמים איזה חטא אז עי' השלום שיהי מחוץ ומחול לו כ"ל
 מש"כ ברשעים נאמר יתפרדו כל פועלו און ואין שלום אמר ה"ה לרשעים
 כ"ל וזכר אלו מקיימים צברכמ"ז שהוא ברכה שיותר גדולה והמחלה ברחמן
 הוא יוכלו לימות המשיח וכו' וא"ה א"ך חוכל לזכות לנאולי בלא עדיין לא
 עשות תשובה ויש עליך כמה חטאים צעו"ס חס מעכב הנאולי עכ"ז יש חקנה
 העושה שלום במרומיו הוא יעשה שלום עלינו ועל כל עמו ישראל ואז ממילא
 לא יהי נחשב שום חטא בכלל ובעפרט על שום אחד מישראל המאמינים

תפארת בנים

גדול לה לעמוד בנסיון חס הנחח רוח הגדול גש להשי' מישראל עם קרובו שמדרך סמוך להטיב ולרצו להשפיע כל טוב לעמו בהפלגה גדולה וחס יעמוד בנסיון גדול שיקחו את הסכף ויעזרו בזה את השם בעושר ובנכסים ובכבוד מרוב כל חס המנין שאמרו ישראל בשרת הים לאחר שהשיגו השפעת בוח מצרים ובוח הים עשירות גדולה בהפלגה יחידה עזי חמרת י"ק ויחי לי לישועה זה אלי ואנוכו ופרש"י אתהא להניו במלות כי אמרו חז"ל בש"ס (מנחות כ"ט ע"ב) בייק ד' צור עולמים עוסי' נברא בסי ועוסי' נברא ביו"ד וסייג כי כן ה"י סלעון הקדום בשעה שעלה ברצונו לברוא את העולם שאמרו חז"ל ופרש"י בראשית בשביל ישראל שנקרא ראשית שברא כל טוב העיסי' בשביל ישראל עם קרובו שיהי להם הרעה דקדושה ע"י השפעת המורה של מוסי' בריא סגיא ועי"ז נשם י"ק שצובדים את הש"י ומחנקין העולמות העליונות שנבראו בלוח יו"ד ע"י השפעת המוסי' שנקרא בלוח ה' כ"ל ומזה מובן כי במלכים אף שעבדו את הש"י בכל לבבם ובכל נפשם לא נשלה בזה השם י"ק - כי"א הלוח יו"ד לבד ורק עתה לאחר שהשיגו את כל כבוד עושרם בכסף וזהב ויכלו לעבוד את הש"י מחוץ הרחבת הדעת של כל טוב שבעוסי' אז נלמדף אות ה' ללוח יו"ד של עוסי' ונשלה שם י"ק ולזה אמרו עזי חמרת י"ק ויחי לי לישועה זה אלי ואנוכו אתהא להניו במלות לניח ותפלוג נאה אחרונ נאה ולולב נאה הכל עליוני' וזיה עזי חמרת י"ק ויחי לי לישועה וכאמור וע"כ כדי שיגלל יושביע מעלת מרגלים ברבו משה ואל"י י"ק וישיער מעלת מרגלים כי כאשר תתן צורך הכח של זה השם חבטל דעת המרגלים שאמרו שא"ל כלל לעמוד בנסיון העושר כי הלא קי"ל דבשם י"ק ד' צור עולמים ובע"כ שזה ה"י עיקר רצונו יחב"ש כשעלה ברצונו לברוא את העולם שיהי ע"ד זה שיעזרו את ד' בעושר ונכסים וכבוד ובדלתי יוכלו לעמוד בכת"ן וכאמור חס הוא המשך המזמור בזה ברזכים אחס לרי עושה שמים וארץ סייוו שחעזרו אותו בברכה שמים וארץ סוד ב' אוחיות י"ק של עיסי' ושל עוסי' בעושר ונכסים וכבוד ומפרש ואמר השמים שמים לרי והארץ נתן לבני אדם סייוו כי שמים שים ביורה כשעלה ברצונו לברוא את העולם ה"י לאורך עבודתיו חב"ש בין בשמים עולם הבא (עולם הנשמות) שהוא סוד יו"ד ובין בעוסי' עולם הגשמי שהוא סוד ה"ה וא"ל להשם להיות שלם ע"י עבודתו ב"ל אלא בהשתחפות ב' העולמות וכאמור (משא"כ המתים) לא המתים (אוחס שהם אחדים בעולם הנשמות ונפשמים מעולם הגשמי לגמרי וחס בבחי' עניים ודלים ועובדים הש"י מתוך תעניתים וסיגופים' ואין מלגופין עיני עוסי' שהוא סוד ה"ה להעלותם לגששם לעוסי' שהוא יו"ד הם לא יכלו) הללו י"ק וכן לא כל יודי דומה (שעוסקין חמיר רק בעיני עוסי' שהוא סוד ה"ה אצל) אנוחו (כאשר נקבל הברכה מאתו בבחי' ברזכים אחס לר עושה שמים וארץ) אז נברך י"ק מעתה ועד עולם הללויה

אשפוני

פְּתָאִים יְיָ דְלֹתֵי וְלֵי יְהוֹשִׁיעַ : שׁוּבֵי נַפְשֵׁי לַמְנוּחָיְכִי בִּי יְיָ גַמְלַ עֲלָיְכִי :
 כִּי חִלַּצְתָּ נַפְשֵׁי מַמְיֹת אֶת עֵינַי מִן דַּמְעָה אֶת רַגְלֵי מִדְּחֵי : אֶתְהַלֵּךְ לִפְנֵי
 יְיָ בְּאַרְצוֹת הַחַיִּים הַאֲמַנְתִּי בִּי אֲדַבֵּר אֲנִי עֲנִיתִי מֵאֵד : אֲנִי אֶמְרָתִי בְּחַפְזִי
 כָּל הָאָדָם כִּזְב :

מה

תפארת בנים

אמנא וגו' ונפס ד' אקרא אנא ד' מלטי נעשי היינו שאלה נפל לו פהאום
 מהשבות של חלואה רעות וטבירות שסס רח"ל מרים כלענא ומוליכיס להני
 מוח שאלו ואבדון לרס ויגון ונככל מאלוד פן אינו צמדרגה כגדולה כ"כ שוכי
 זיכולהו להעלותן למעלה וסמהשבה סיה תרמיה סיהס"ד סיהס"ד להטבירו חיו
 וביקש את הש"י אנא ד' מלפס נפשי שלא אפגוס חיו צעון סהרסוריס רעים
 כנ"ל וסש"י חנון וצדיק ריהס עליו ומלג כ"ד ונשמש שלו מהסרסוריס סגזכוריס
 וסעלס אוחס לסורשן ונתן שבה וסוד"י לשמו יחצי ואמר שובי נפשי להגוהובי
 שנפשי לא נכוס חיו בגהלח סהרסוריס ונשמתו קדושה וטבורי וזה הוא רק
 כי ד' גמל עליו צחסדו סגדול שנתן לו זה סכח ע"כ אמר אהלך לפני ס'
 צארטוה סחיים היינו ססחזיר כל סמהשבות למקור כל סמהשבות שצמקור
 סחיים סקדושים של מעלה ואמר ע"ז סאמנתי כי אדבר אני עיחוי מאלוד
 סיינו שמהלס נכסלתי כלשר צאו צמוחי אוחן סמהשבות פן לא אוכל להעלותן
 וסגני מהכח שנאמר עליהס אל יסרסו לעלות פן יסרסו לעלות ונפל ממנו
 רב כנ"ל כי אני עיחוי מאלוד מה עני עני צדעה ויהס שח"ל עלס בדי
 להנלל יש לי לחח שבה וסוד"י לשמו יחצרך :

כי חלצת נפשי חממה אח עיני מן דמטס אח רגלי מדחי אהלך לפני ד' צארטוה
 סחיים צהד"א וכי יש ארץ של פחים ללא ארטוה סחיים סס סלדיקים
 שטושן רטונו של סקצ"ס להבין סרבריס נבאר ע"פ דברי סאמרות לסורוה
 (פל ססלויס) סורו ממנו מרעיס ואלרס מלוח אלקי דכנס סלשס אמרס ללליכו
 מה לי ולך כי צלח אלי לסזכיר עוני ופרש"י עד שלא צלח ס"י סוקלין מעשוי
 גר מעשוי בני טירי וסיוחי רלוי לעשות לי כס משא"כ גר מעשיך סטוביס אן
 מעשוי נחשזיס לללוס אכל און זה סדרך ישכון אור כי סטיקר עוב לו ללדס
 להיוח צדיק גמור ועושה רטון צורלו ולא ילטרך לזכות זה צפצור סשרשטיס
 סס גרועיס ויחר ממנו וזה סביקש דסמע"ס סורו ממנו מרעיס וכי (שגס
 בלא סגרועיס אח"י נחשב צעיני סקצ"ס לשומר מלוח סש"י) ועד"ז אמר
אאמור"ר יציר לה"ה שזס סביקש ג"כ דסמע"ס אל סלספ עם ספלויס
 נפשי ועס ונשי דמוס ח"י אשר בדיסס זמס וימינס מללח שוחד ולני צחומי
 אלך פדני וחנינו רגלי עמדי צמיסור צמקסלויס אצרך ד' ונכסחגוס צחומי
 צסלימוח צמקסלוח ככניסח צדיקוי וסיינו סביקש אל סלספני וסחצריני צעמדי
 לפניך בדין עם חוטאויס ונכשי דמוס ח"י (שע"ז סחייני סחללח שנעדם
 אני עוב שסס) צדיסס זמס וימינס מללח שוחד (רק) ולני צחומי
 אלך

הגדה של פסח

תפארת בנים

אלך (בעלימוח שלא אחטא כלל פ"כ) פדנו וחנינו ורגלי עמדה במישור (שלא ימוע אף אח) במקלות (בכניסוח לדיקים) אברך את די (שלא אצטרך שחצרכנו עד הרשעים החוטאים כ"ל) והוסף עוד לבנין בזה הענין מ"ש (בפי בשלח) וינחם שם הפס למים וילן העם על משה ויאמרו למת העליתנו ממצרים וגוי ויאמר די אל משה עבוד לפני העם וקח אתך מזקני ישראל וגוי וסכית צור ויאלו ממנו מים וסחה העם דונה כאשר אמרו העם שלא היה להם מים לשחות חלו הדבר בענותיהם כמ"ש חז"ל בצרכות אם רואה אדם פיסורים ביום עליו יפספס במשיו ומן הסתם מאלו איזה עבירות לחלות בהם העונש אבל היה קשה להם הלא במצרים היו עוד גרושים ממה שהם עשה ולא היה חסר להם מים ומזון והבינו שהענין הוא כמו שאמרה האשה לאלהיו באת אלי להזכיר עוני כ"ל כי במצרים היו שוקלן מעשיהם עד מעשה המצריים שמוסי ימיה ועובדי ע"ז ע"כ היו ראויין לעשות עמם חסד וליתן להם כל הצרכותם אע"פ שמד מעשיהם אינם ראויים לזה משא"כ עשה שמהם זה בגבולם וכל הקנינים שבהם היו לדיקים וקדושי עליונים והיו שוקלן מעשיהם עד מעשה הצדיקים הגדולים ולזה היו מליגים על משה דייקא ואמרו למת העליתנו וגוי כי מחמת שהעליתנו ע"כ לא נחשב מעשינו לפני הקב"ה לבלום ע"כ לא היו ראויין ליתן להם מים ופרנסה ולזה אמר הקב"ה למשה עבוד לפני העם וקח אתך מזקני ישראל היינו שאתה עם זקני (הצדיקים שקנו חכמה) תצולו עם העם (שיהחגרו עמהם ולא עם הרשעים הגרועים מהם ואעפ"י אעשה נס) וסכית צור ויאלו מימיו וסחה העם עכש"ל אלאמר זללה"ה ואני הוספתי לפרש בזה דברי בלעם בן עם לבדד ישכון ובגוים לא יתחשב וחי"א הא עמא בלחודיהו עחדין דיהסגון עלמא ובעממיה לא יחדגון גמירא היינו בן עם לבדד ישכון ובגוים לא יתחשב שלא יעמדו לפני הב"ד של מעלה עם העמים לדין ולשקול זה כנגד זה אם ישראל הם טובים מן אר"ץ כי ישראל קדושים גם צפ"ע הם טובים וראויין לרחם עליהם שיחשנין עלמא וזה שאמר דמזע"ה שבה והודיה להשי"ת כי חללה נפשי ממות וגוי אע"פ שלא העמדה אותי בקף מאזנים עם הרשעים עוזבי תורתך אלא אחסלך לפני ה' בארנות החיים היינו שעברתי לפני כביכול עם הצדיקים עושים רעונו ואעפ"י לא היו שוקלן מעשינו נגד מעשיהם אלא הקב"ה היה גוזרתי להגיל את נפשי מכל רע ברחמי וברוב חסדיו :

א"י כי חללה נפשי ממות את עיני מן דמעה את רגלי מדחי אחסלך לפני די בארנות החיים ע"פ הענין מדברי החוסי' (בסוף מנחות) צפ"י שי ישראל ותפלחם באהבה תקבל צדון כי הגלאך מיכאל זהו כהנא רבא דלעילא הוא עומד ומקריב בכל יום נשמות הצדיקים על מצבה של מעלה ע"ש והנה קי"ל דכל בעל מוס פסול לקרבן ואם הקדוש בהמה לקרבן ופול בו פוס סדין הוא שירעה עד שיסתאז ולזה אמר הקב"ה לא אע"ה קודם שכל א"ע חסלך לפני ויהי תמים והיינו כי קודם המילה לא היה ראוי לקרבן מצבה

תפארת בנים

למצח של מעלה כי הי מחוסר אבר היסוד לדיק ולזה א"ל החסלק לפני וסי' חמים היינו תראס לחקן א"ע שחסי' רחוי לקרבן לפני וסי' חמים (סיינו שימול א"ע ולא יסי' בעל מוס חסר אבר כני"ל) וכן נרמז ע"ז משכ"כ חמים חסי' עם די חלקוק ופרשי' החסלק עמו בתמימות וכו' ולא חסי' עמו ולחלקו דסיינו בשחסי' בצחי' חמים שלא חמטא בשום אבר אז חסי' לע"ל עם הקב"ס וחסי' רחוי לקרבן על מצח של מעלה לחלקו של הקב"ס כיון שחסי' חמים בלא מוס בשום אבר כני"ל וזה י"ל ג"כ משכ"כ לו אה בני ישראל ואמרת אליהם אה קרבני לחמי לחאי ריח ניהוחי השמרו להקריב לי במועדו (סיינו שחזקרו א"ע לשמור כל אברי הגוף מכל נדנדוד חטא כדי שחסי' רחוי לקרבן אשה לדי על המצח של מעלה) במועדיו (לאחר מאה ועשרים שנים שהחמסרו צבית מועיד לכל חי כני"ל) וזה שאמר דהמע"ה כי חללה נפשו ממות (סיינו מיתת עולם ר"ל) אה עיני מן דמעס אה רגלי מדחי (מלכות ח"ו מאוחן סנדחים מלהקרבס בצחי' ירעה עד שיסחאב כני"ל חללה) אחסלק לפני די בצרלות החיים לדיקים ע"ש החסלק לפני וסי' חמים בצרלות החיים שחסי' בצחי' חמים בכל הרמ"ח אברים כני"ל :

א"י כי חללה נפשו ממות אה עיני מן דמעס אה רגלי מדחי אחסלק לפני די בצרלות החיים איהא בצד"א וכו' יש ארלות שאינן של חיים חללה חיים סס נשמות סלדיקים י"ל ע"פ מ"ש (צפי וילך) הקטילו אלי אה כל זקני עופריכס ושופטיכס ואדברה בצאזיכס אה סדברים סאלס וגוי' כי ידעתי אחרי מותי כי שחת השחיותן וסרתס מן סדך אשר לייחי אחכס וגוי' סיינו שאס זסרל עוברים על סחורס ח"ו יש להאנות סלדיקים וסורים חך גניכס סרו מדך די ע"כ לדיק כל איה ישראל לפשות חשבון כנפשו בשעס שבא לפני סיהסיד להפקיר אה נפשו ולהכניס א"ע בעוגס סגסיכס בשביל חאיות נפשו אבל זס אין לו להכניס אה אבותיו בצער ויסורים שיסבלו בשביל זס אס יראו שבנו פקרו עול די ועמל סחורס ח"ו ואין לו להחאכור על אבותיו סלדיקים וללער אחוס בשביל חאיות נפשו כמו רגע וזה שאמר מרע"ס הקטילו אלי כוי ואדברה בצאזיכס אה סדברים סאלס (כלומר שדי לפיכס אס ישמעו על לבכס רק סדברים סאלס) כי ידעתי אחרי מותי כי שחת השחיותן (סיינו אס ח"ו חמרו אה פי די ותשחיתו אה דרככס אדע גם לאחר מותי) א"כ לכס לירא וליתן על לבכס שלא תעשו אכזריות כזה ללער אחתי גם כשהנני בעולם סעליון וזה שאמר דהע"ס כי חללתי נפשי ממות וגוי' אה רגלי מדחי שהנני נוחן לך שבת וסודי' על סכללה נפשי מררת שחת בשאלו חחיות ע"י עבירות כי נחת בלבי לחשוב להחלק לפני די בצרלות החיים שסס נשמות סלדיקים שבעו"כ שהנני ירא וביש לפניכס לעבור אחי עבירס ח"ו כדי שלא ללער אחוס כזכר :

א"י כי נוללה נפשו ממות אה עיני מן דמעס אה רגלי מדחי אחסלק לפני כי עפמ"ש נרמז משחסי"כ חכני' הי חלקוק אשר סולחתיך מאמ"ל לא יחי' לך

הגרה של פסח

מָה אָשִׁיב לָךְ כָּל תַּגְמוּלוֹתַי עָלַי : פּוֹם יִשְׁעוֹת אֵשָׁא וּבָשָׂם יִי אֶקְרָא :
נְדָרַי לִי אֲשַׁלֵּם נִגְדָה נָא לְכָל עַמּוֹ : יָקָר בְּעֵינַי יִי הַמְּתָה לְתַסְדִּיז

אנא

תפארת בנים

לך אלהים אחרים על פני כי הכה השופטים נקראים אלקים כמ"ש עד אלקים
יבא דבר שניהם אמנם הכה אנו מנצפים הוא ישפוט חבל צדק ור"ל שהשיח
ישפוט וידין בעלמנו וסינו שהקב"ה בעלמנו יפן שהוא מלא כרחמים הוא יחי
השופט ולא יחן אוחנו לדי צו"ד אחר שהוא בעיני מעורב בגבורות וזה
מוכן שזינחה מזרים שהשיח בכבודו ובעלמנו ה"י השופט אוחנו וסולחנו
ממזרים לא ע"י מלאך ולא ע"י ש"ק וע"כ גם בשעה ימ"ל לא השניה ע"ד
השר של הים שטען הללו עבדו וכ"י וסללו וכ"י אעפ"כ הקב"ה לא השניה
על טענותיהם וסולחו אה עמו ישראל עם קרובו זכאין דין וזה שאס"כ
שהשיח אמר אנכי ה' אלקיך היינו שהשיח אמר אנכי בעלמנו הייתי הדין
והשופט ש"ך אשר בשפטי וסולחי אוחך מארץ מזרים ולא השגחתי על כל
טענות של המקמרגים של שרי מזרים ושרי הים ולא יחי לך אלקים (היינו
דיינים שנקראים אלקים) אחרים על פני (פני הוא פנים של כעס כמ"ש פני
ה' בעושה רעה) היינו דאף שיהי' לי כעס עליך ח"ו על מעשיך לא אדון אוחך
ע"י דיינים אחרים רק אני בעלמנו הייתי השופט בחסדו וברחמים וזה שאמר
דמע"ה כי הלחץ נפשי ממות אה עיני מן דמטה אה רגלי מדחי אע"פ
שיש כמה טעמים להמקמרגים ומלמדי חוב עלי להדיח נפשי ממנו ולהדיח אה
עיני ולהטות עיני לסוגיד דמטות על חטאתי ופשעי ולהדיח אה רגלי מדחי
הכל הוא בשביל ע"י שאינו הולך ועומד לפני הדיינים או ח"ו לפני הדיינים
מלמדי חובה אלא אהסלך לפני ה' בארעות כחיים באהסלך לפני המלך
המשפט בעלמנו ז"ה ובי"ש והוא לא יחן שיהי' פסק קשה עלי ח"ו רק כל
משפטי יעבור לפני עלי רק לחסד ולרחמים ברחמי ורוב חסדיו:

יקר בעיני ד' המותה לחסדיו וגוי עפ"י מהשאמרתי צביאור דברי הזוה"ק פי
בשלה מה הצטק אלי בעחיקא חליח מלחא ופירש האריז"ל בלק"ה
ובש"ד מ"ה תלע"ק אל"ו ר"ה אמ"ה כי בעיקר השועה הלוי צמדה ואמ"ה
ואמרתי עפ"ד האריז"ל (בפע"ח ריש שער החפלה) שצריך לזכר לכוון בחפלהו
כראוי ובאם שאין מכוונים כראוי ח"ו יש גי קליפות שהם כלי"ב נ"ץ חמו"ר
שחוטפין החפלה וע"ז אמר שלמה המע"ה עיניך לנכ"ה יביטו נכ"ה ר"ה כלי"ב
נ"ץ חמו"ר וזה י"ל שאמר הכחוב נכח"ו חחנו על הים שהזכיר אה ישראל
לעמוד על המשמר על הים ששם עומדים המקמרגים צמח בני קליפות
שחוטפין חפלתן של ישראל ע"כ יכוונו לבס ונכח"ו חחנו לבסל בני קליפות
הכל וזה הוא סוד משאס"כ קרוב ד' לכל קוראיו לכל אשר יקראוהו באמה
כי הכה דע"ה אמר יסוד יסודו ויק ונמוח לא נחגטי היינו כי בני קליפות
החכרים כלי"ב נ"ץ חמו"ר גימ' מו"ה וביקש שאף אה ח"ו יסוד יסודו ויק

טכ"פ

תפארת בנים

עב"פ למות לא נחננו כג' קליפות כל"ב י"ן המויר גימ' מו"ח ואם לא נחננו
 לכו' קליפות כג' י"ש חקום עוצם להנלל מסגור דין ע"י תפלה ותחנונים כי הקב"ה
 ישמע תפלתו ויעזרנו ולא אמר קרוב ד' לכל קוראיו לכל אשר יקראוהו באמת
 כי כנס נודע שהמתקת הדונים תקיפין של סוד מו"ח הוא ה' מאלופו של עולם
 ואז נעשה תיבת ואמ"ח וכמ"ש נעט"מ ובסידור בסוד זיקור חולים זה קרוב
 ד' לכל קוראיו לכל אשר יקראוהו באמת סיינו שממשך ה' מאלופו של עולם לתיבת
 מו"ח ונחננו כג' קליפות הגזכרים ואז הקב"ה שימם ההפלה וע"כ בשעת קרי"ם
 דכתיבו ויטקו צ"י אל ד' אמנם ה"י החסרון יפן כי ה"י אז התגברות הקליפות
 הנוכרים ולא נחצלו השלוח למעלה ע"כ א"ל הקב"ה מה תלעק אלי כי
 כלא בזמן ש"ם התגברות הקליפות כג"ל מספר מו"ח נאמר ט"ז לנו עבוד
 מזרים ממוחינו צמדבר וע"כ א"ל הקב"ה בעתיקא תליא מלחא שהוא סוד
 התרין תפוחין קדישין מדה ואמ"ח סיינו להמשך ה' מאלופו של עולם ועי"ז
 יחצלו כג' קליפות של מו"ח ויחצלו הפלחם ברחמים ולא יחכן מה שתיקנו
 חז"ל בסוד של ק"ש קודם ההפלה ומסיימים בהיבה אג"ת וסינו כי לאחר
 שמייהדים שמו יחצ"ם וממשיכים ה' מאלופו של עולם ונעשה לירוק ואמת
 נחצלו כג' קליפות הנוכרים שחוספין ההפלה אז הוא עת רגון להחפלה לפניו
 יחצ"ם ויחצלו השפלות :

ובהמשך הדברים הללו מובן מהבאר"ל הרמז לענין זה שהוא בסוד
 עיניך לנכ"ח יצינו ויחכן מ"ש עיניך דייקא כי נודע ממ"ש
 (ברע"מ פי פנחס דף פ"ב ע"א) דשורש של העינין הוא לקי"ם ע"ש והוא סוד
 האמ"ח כמ"ש רבינו נמשע עינים צרוא דלקי"ק פעמים לקי"ק מספר אמ"ח
 ויחכן שזה הרמז עיניך סיינו ככה האמת שלחם תכח העינים לנכ"ח יצינו
 יכולין לבטל כג' קליפות ככ"ח ולבטלם זה י"ל מ"ש כנס עיני ד' אל יראו
 למיחלים לחסרו להגיל ממות נפשם כי נכח הוא משפר חסד"ו ואמר עיני ד'
 (סינו ככה של האמת מאור) ליראו למיחלים לחסרו (להגילם מג' קליפות
 נכ"ח) להגיל ממו"ח נפשם מספר כג' קליפות לעשות ממו"ח ואמ"ח זה ביאור
 הענין מ"ש בשעת התגלות השכינה למשה רבינו לזרך הגאולה וירא ד' כי
 ס"ר לראות והשיב לו הקב"ה אשר לקי"ק אשר לקי"ק (עיין בפעיה בשער ח"ס
 מ"ש בזה) ולפי האגור מובן סיינו משרע"ס כאשר רצה להמשך הגאולה ע"י
 הפלתו ה"י ס"ר לראות כי ס"ר הוא מספר צ"ס עי"ן (סינו בסוד עיני ד'
 אל יראו כג"ל) והשיב לו הקב"ה אשר לקי"ק אשר לקי"ק (סינו לקי"ק פעמים
 לקי"ק מספר אמ"ח) כג"ל עי"ז יחצלו הקליפות ולא יחטפו השפלות שלו זה
 שאנו אומרים יקר בעיני ד' המוח"ס לחסדיו (סינו שלירא ד' מאור
 הקב"ה ככה של עיני ד') כמח"ס לחסדיו עי"ז העינים נחצלו כח
 המו"ח כג"ל ויחצלו השפלות :

אני

הגדה של פסח

אָנָא יי בִּי אֲנִי עֲבָדְךָ אֲנִי עֲבָדְךָ בְּן אֲמִתָּה פְּתַחְתָּ לְמוֹסְרֵי : לָךְ אָזְנֶיךָ זָבַת
הַחוּדָה וּבִשְׁמֵי יי אֲקַרְא : גְּדַרְי לִי אֲשֶׁלֶם נִגְדָה נָא לְכָל עַמּוֹ בְּתַצְרוֹת בֵּית
: יי בְּחוֹכְבֵי יְרוּשָׁלַיִם הִלְלֵנִיהּ :

הללו

תפארת בנים

אֲנִי עֲבָדְךָ בְּן אֲמִתָּה פְּתַחְתָּ לְמוֹסְרֵי לָךְ אָזְנֶיךָ זָבַת חוּדָה וּגוֹי נִדְרֵי לִי אֲשֶׁלֶם
לָךְ עֲבָדְךָ נָא לְכָל עַמּוֹ וּגוֹי בְּחוֹכְבֵי יְרוּשָׁלַיִם בְּהַקְדָּם מִה שְׁאֲמַרְתִּי (בפ'
פִּתְחָם) וַיְדַבֵּר מֹשֶׁה אֶל ד' לְאֲמֹר יִפְקֹד ד' אֶלְכֵי הַרוּחֹת לְכָל בְּשַׂר אִישׁ עַל
הַעֲרֵב אֲשֶׁר יֵאָזַר לַפְּתִיחַ וְאֲשֶׁר יֵאָזַר לַפְּתִיחַ וּגוֹי וְלֹא חֲסִי עֲרַב ד' לְכָל
אֲשֶׁר אֵין לֵהֶם רוּעָה וְסָבֵב לְרִיבֵין לְהַבִּין חִיבָה לְאֲמֹר הַגֹּאֲמַר כִּיֵּן דְהֵא בְּכִימָה
שְׂכִי לְאֲמֹר הוּא לְאֲמֹר לְרוּחַ דְכִינֵינּוּ שְׁהִי"ח לֹבַח לְמַשְׁה שׁוֹמֵר זָחַל לְבִי
יִשְׂרָאֵל שְׂהֵם וַיִּמְרוּ זָחַל לְבִיטֵס וּבְנִיטֵס לְבִיטֵס וְכוּ' וְהִ"כ אִיךְ שׁוּךְ חִיבָה
לְאֲמֹר בְּמַה שְׁמַשְׁה בִּיקָשׁ מִהִשְׁי"ח וְגַם לְהַבִּין מַה שְׁפַרְשִׁי אֲשֶׁר יוֹלְאֵם בְּזִכְיוֹתָיו
וְאֲשֶׁר יוֹלְאֵם בְּזִכְיוֹתָיו דְהֵסָה נִדְעָה שֵׁשׁ לְהַקְבִּי"ה צְבוּרֵי"ז ב' מִינֵי לְדִיקִים עוֹשִׂי
רְלוּנֵי יֵשׁ שְׁעוּבָדִים אֵחַ הִשְׁי"י בְּסַחַר וּבְגִלּוֹי וְכִאֲשֶׁר הֵם בְּבִית מִלֵּא אֲנָשִׁים נִרְאֵם
לְהֵם שְׂאֵין שֵׁם בֶּן אָדָם וְעוֹשִׂים מַלְאוֹת וּמַעֲיָ"ט צְרִיט גְּלִי מוֹכַחַר וּמוֹגֵשׁ לְשִׁמּוֹ
יִחְבִּי. מִדְרַגָּה סְבִי הִיא שְׁמַעֲשׂוּהוּי הוּא בְּצַחֲי בֶּן הַמַּחֲפֵז בְּגִינְיֹתָיו דְמִלְכָּה
חֲמִיד בְּסַחֲמֵא לְכָל סְחִימִין וּמְמִירָא לְכָל עַמִּירִין בְּאוֹפֵן שְׂכַל מַעֲשִׂיטֵם וְעַבְדוּתֵם
הִיא בְּצַחֲי וְסִנְנֵט לְכַה עַם הִשְׁי"י וּמַסְחִירִים אִי"ע בְּעַבְדוּתֵם וְכָל דְרִכִּיטֵם הִיא
גְבוּה מַעַל גְבוּה עַמּוּק עַמּוּק מִי יִמְלֵאֲנוּ וְנִרְאֵם לְכָל רוֹאִיטֵם שְׂהֵם אֲנָשִׁים
פְּשׁוּטִים וְהֵסָה זֶה הַמְדְרַגָּה סְבִי אֵחַ כִּי יֵשׁ לְהִשְׁי"ח נַחַח רוּחַ מַעֲבָדוֹתוֹ וְחַסְבֵּי
מֵאוּד עַבְדוֹתוֹ לְפַנּוּי וַיַּחֲבֹד וְצוּק חֲמִיד עוֹלְמוֹה וְעוֹשִׂין יְחִידִים בְּעוֹלְמוֹה הַעֲלִינִים
אֲמַנְסֵם הֵסָה דְרַךְ זֶה הִיא נְכוּן לְאָדָם שְׂאֵין בְּנֵי אָדָם חֲלַמְדוּי לומְדִים מַמַּעֲשׂוֹ
אֲבָל לְאוֹתָן אֲנָשִׁים שְׁעוּמִדִּים בְּרַשָׁשׁ עֲרַב בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְהַמּוֹן עַם לומְדִים מַמַּעֲשׂוֹ
הֵסָה שְׂהוּא דְרַךְ גְבוּה וַיַּחַד וּמְדְרַגָּה מַעוֹלָה מִ"מ אִינוּ רִאוּי לְעַבְדוֹת עַבְדוֹתוֹ
צְדָרְךָ זֶה בְּהַצְבּוּדָה וּבְהַנְנֵט לְכַה כִּי"כ כִּי עִי"ז הוּא מוֹנֵט רְבִים מִהַמּוֹן עַם
מַעֲבָדוֹת כִּיֵּן שְׂהֵמָה עוּבָדִים בְּהַנְנֵט וּבְסַחַר אֵין נִרְאֵם לְהֵם וְלֹא יוֹדְעִים מַה
וְסוּבִי"ס שְׂכָן נְכוּן לְהִיּוֹת אֲדָם הוֹלֵךְ כָּל הַיּוֹם בְּלֹא חוּרָה וּבְלֹא עַבְדוּה וּבְלֹא
מַלְמַעֲיָ"ט וְחַס שְׂבִיקָשׁ מַעֲרַעֲיָה מִהִשְׁי"ח לְאֲמֹר לְדַעַח וְלִסְחִיד אֵחַ יִשְׂרָאֵל שׁוֹמְנֵי
עֲלִיטֵם חֲמוּד לְרַב וּמַנְסִיג רַק מֵאוֹתָן שְׁעוּבָדִים אֵחַ הִשְׁי"י בְּגִלּוֹי שְׂהַמּוֹן
עַם יִרְאוּ הַנִּיד מַעֲשׂוֹ הַעוּבָדִים שְׂבָלְל עַח וּבְכָל שְׁעָה הֵם עוֹסְקִים
בְּחוּרָה וְעַבְדוּה וּמַמְנֵי וַיִּלְמְדוּ גַם הֵם וַיַּעֲשׂוּ כַּמַּעֲשֵׂהוּ וְלֹא יִלְכוּ בְּעַל וְשׁוּבָב
כָּל הַיּוֹם חִי"ו וְחַס שְׂבִיקָשׁ יִפְקֹד ד' אֶלְכֵי הַרוּחֹת לְכָל בְּשַׂר אִישׁ עַל הַעֲרֵב
אֲשֶׁר יֵאָזַר לַפְּתִיחַ דּוּקָא בְּעַבְדוֹתוֹ וְחוּרָתוֹ וְאֲשֶׁר יֵאָזַר לַפְּתִיחַ בְּמַלְמַעֲיָ"ט
שְׁלוּ צְרִיט גְּלִי שִׁירָאוּ הַכָּל וַיִּלְמְדוּ מִמֶּנּוּ אֵחַ הַמַּעֲשֵׂה אֲשֶׁר יַעֲשׂוּ
גַם הֵמָּה וְחַס שְׁפַרְשִׁי אֲשֶׁר יוֹלְאֵם בְּזִכְיוֹתָיו וְאֲשֶׁר יוֹלְאֵם בְּזִכְיוֹתָיו דִּיקָא וְלֹא
יִנְיֵעַ אִי"ע בְּשַׁעֲתָה עַבְדוֹתוֹ וְלֹא חֲסִי עֲרַב ד' לְכָל אֲשֶׁר אֵין לֵהֶם רוּעָה וְכִי לְכָלֵּן
בְּכִי דְמִיּוּן אֵף אֵחַ בְּאַמְחָה הַמַּנְסִיג שְׁעוּבָד אֵחַ הִשְׁי"י בְּהַנְנֵט וּבְסַחַר הוּא רוּעָה

נאמן

הִדְלוּ אֶת יַי כָּל גּוֹיִם שִׁבְחוּהוּ כָּל הָאֲמִים׃
 כִּי גָבַר עָלֵינוּ חֲסָדוֹ וְאַמַּת יַי לְעוֹלָם
 הִלְלוּהָ׃

הוֹדוּ לַיַּי כִּי טוֹב
 יֹאמְרוּ גַם יִשְׂרָאֵל
 יֹאמְרוּ גַם בֵּית אֱהֲרֹן
 יֹאמְרוּ גַם יִרְאֵי יַי
 כִּי לְעוֹלָם חֲסָדוֹ׃
 כִּי לְעוֹלָם חֲסָדוֹ׃
 כִּי לְעוֹלָם חֲסָדוֹ׃
 כִּי לְעוֹלָם חֲסָדוֹ׃

מן

תפארת בנים

נחמנו כי הוא באמת לדיק גדול ועוזר את הש"י בכל עת ובכל שעה אמנם
 לזיך המון אינו עולם יפה ונראה כאלו אינו רועה כלל כיון שאין אנו
 העדה יכולין ללמוד ממנו חס שביוק דהש"י אנו ד' כי אני עבדך אני עבדך
 בן אמתך כני עובד חמיד עבודתך בנח"י עבד אפי"ש שיש לפני דרך אחר
 כ"י שהוא יוהר גבוה בנח"י בן המהפס בנמוסו דאזכירו כגיל אכל אני יען
 שהנני עומד בראש העם ובני ישראל לומדים ממעשיו הנני מיכרח לעבוד
 עבודתי כפי מדרגה הא' כדי שילמדו הכל ממעשיו ואם העוזר לי אז לך אזבח
 זבח הודס ובשם ד' אקרא ונדרי אשלם נגדס נא לכל עמו (שי"ה) הכל רואין
 מה עובד אותו (יהו"ש) בהל"ה (ולא בבית סגור ומסוגר כמו המדרגה כ"י
 הניל) בחזר שכל המון באים שמת ורואין בחוככי ירושלים היינו בחוף העיר
 בצרכסיה ובאמור׃

הִדְרִי אֶת כִּי כֵל גּוֹיִם שִׁבְחוּהוּ כֵּל הָאֲמִים כִּי גָבַר עָלֵינוּ חֲסָדוֹ וְאַמַּת ד'
 לעולם י"ל עפ"ד **אמור"ר הגה"ה זצ"ל** ה"ה (כ"פ) חיי
 שרה) בפסוק ועתה אם ישכם עושים חכד ואמתה כו' הגידו לי ואם לא הגידו
 לי ואפנה על ימין על שמאל ויען לבן ובחואל ויאמרו מדי' יאל הדבר לא טכל
 דבר אלקי רע או טוב ע"פ הגודע כב"ד של מעלה הוא אי"ו אברהם הוא
 הדיין שבד ימין שוטט לחסד לזכות יחזק הוא הדיין שבד שמאל שוטט
 לגבורה ולחובה ויעקב שהוא באמצע מדה אמת הוא המכריע לעובד ולזכות
 שבד הימין ומובן שכלל יעקב הדיין כ"י המכריע לזד דעחו של אברהם כ"י
 המשפט עומד חמיד בקו המשקולות כענין כ"ד שקול לפעמים בשעת התגברות
 לז הימין דעחו של אברהם כ"י הדבר טעם לזכות ובשעת התגברות לז
 שמאל דעחו של יחזק כ"י הדבר טעם לחובה שטעם יחזבר זס ופעם יחזבר
 השני אכל לאחר שגולד יעקב קו האמצעי בחי אמת והכריע ונחוסף מדה
 אמת ליעקב למדה החסד הכס נעשה כ"י דיעת לחסד ולזכות וא' לחובה
 ולדין ונחשבל דעה הדיין השמאלי וכמ"ש בחורס אחרי רבים לסטוח וע"כ
 כאשר

הגדה של פסח

תפארת בנים

כאשר ראם אזכרם שאין לו דיון השלישי שיכריע לזר הימין ולדעתו אמר למשק ביחוד לאמור שכעת הוא צ"ד שקול ע"כ ישחדל שיקח אשה לבני יתהק כדי להוליד את יעקב מדה אמנה וזה שאמר אליעזר אם ישכם עושים חסד ואמנה את אדוני (כיוני שחתנו לו את רבקה שי"ה נולד ממנה יעקב מדה אמנה שיחבר עם אדוני שהוא חסד עם מדה אמנה להכריע זו המשפט לזכות שי"ה צ" דיינים חסד ואמנה מכריעים המשפט לזכות כנ"ל) בנידו לי ואם לא בנידו לי (שלא תסכימו לזה) ואמנה על ימין או על שמאל (כדרך שני דיינים המתווכחים זה עם זה פעם זה גובר ופעם זה גובר) ויתכן שכן אפי"ה גימ' חס"ד דיון וע"ז השיבו לו מדי יאל הדבר שיבא זיווג הזה ולא נוכל דבר אלאך רע או טוב רק שיבא המשפט רק טוב ע"י הכרעה מטה כלפי חסד וטוב לזר מדה אמנה של יעקב עכ"ד אלאמור זללה"ה ובזה אמרתי לפרש דברי רש"י צ"י בראשית בהחלה עלה במחשבה לברואו במדה סדן וראה שאין העולם מתקיים וסקדים מדה כרחמים ופתחו למדה סדן ולריבון להבין שלשון למש לא אמר וסקדים מדה החסד כי הנה כרחמים הוא כלול מחסד וגבורה וכמ"ש רבינו צ"ח (פרק ה' משער פירושי ז"ר) שרחמים זו סוד ת"ת וגם לר"ך ביאור כי היחן שח"ו עלה בדעתו יתב"ש במחשבה הקדומה לברוא את העולם במדה סדן הלא כל לורך בריאות העולם הוא רק כדי להיטב לברואו שמדרך הטוב להיטב אמנם חוכן הענין הוא כי הלא יודע שכל ענין בריאות העולם ע"י הו"ר שהוא שני הפכים חסד וגבורה נכללים הגבורה בהחסדים ונחמקים הדינים ובמילים בהחסדים ומזה נולד עולם שחחיו אבל בני זיווג ז"ר חסד וגבורה א"א להוליד עולם שלמטה ממנו חס הוא הענין שאמר רש"י ז"ל כשעלה ברצונו לברוא את העולם היינו לעשות יחוד של שני הפכים ז"ר חו"ג לברוא את העולם שלמטה ממנו כנ"ל ה" לברואו במדה סדן היינו שרצה מחלה להזדווג למדה החסד שלו שעלה ברצונו לברוא את העולם כדי להטיב לברואו ורצה לשתף למדה החסד הזה מדה סדן וע"ז יס"י נכללים הגבורה בהחסדים ויתבטלו הדינים בהחסדים וע"ז יס"י נולד העולמות שלמטה כנ"ל וראה שאין העולם מתקיים כי כאשר לא יס"י נוסף גם סוד מדה תתן אמנה ליעקב להכריע למדה החסד לא יוכלו החסדים להסתבר על הגבורה ולבטלם כענין צ"ד שקול שאין א"י יכול להסתבר על חבירו להטוהו עליו לכן הוסיף הקב"ה גם מדה ה"ג שהוא בחי' ת"ת תתן אמנה ליעקב שהוא מדה כרחמים שישתף גם הוא עם מדה סדן ולא יס"י שני מתווכחים למדה סדן וע"ז נכללים הגבורה בהחסדים ונחמקים מחשבתו בראשית כביכול לברוא העולם כדי להיטב לברואו ולהסכים עמהם במדה החסד ויתקיים העולם תמיד במדה החסד חסו שאמר דע"ה אחס ד' לא תכלה רחמין ממנו חסדך ואמתך תמיד ירוננו היינו שאם אין הקב"ה משתתף מדה האמת למדה החסד אז אף אם לפעמים מתגבר מדה החסד אבל איינו

מן המצר קראתי יה ענני במרחב יה: יי לי לא אירא מה יעשה לי אדם:
 יי לי בעזרי ואני אראה בשנאי: טוב לחסות ביי כפסח בְּאֲדָם: טוב
 לחסות ביי כפסח בְּגֵרִים: פל גוים סבבוני בשם יי כי אמילם: סבוני
 גם סבבוני בשם יי כי אמילם: סבוני
 דברים
זמירת בני

דבר המחקים ונפסק לפעמים כאשר מתגבר ח"ו מדה דקין ולזה ניקט אהס
 ד' לא חכלס רחמין ממנו שלא יופסק הספעת הרחמים והחסדים תמיד עיי
 כי חסדך ואמתך תמיד ירונני שכאשר משתפשים ב' מדה חסד ואמת אז
 מחקים החסדים תמיד ככ"ל עיי שהאמת מכריע תמיד לגד החסד ככ"ל
 וזה שאה"כ הללו אח ד' כל גוים שבחוהו כל האומים ולא האמרו שהקב"ה
 אינו מתגבר במדה המשפט ח"ו במה שהטע עלינו חסד אף שהס מקטרגים
 עלינו ומחפשים עלינו עלילות כמ"ס בש"ס פר"ק דע"ז כי גבר עלינו חסדו
 עיי מה שאמת ד' לעולם ומשתחף עם מדה חסד ועיי"ז הוא הסכרעס
 למובה ע"פ משפט התורה אחרי רבים לסעות ונחצטל דעה המחייב ברוב
 המזכים ככ"ל:

א"י הללו אח כל גוים שבחוהו כל האומים כי גבר עלינו חסדו כבר ידוע
 קישית הגמ' משום שנבר עלינו חסדו יסללוהו וישבחוהו אוה"ס ודברי
 רבותינו שס ידוע ותורה כפשים יפוגן הלה וכל עפ"י ספסיק (בישעי"ז)
 חמה חין לי מי יחטיט שמיר וסיה וגוי ופרש"י שהס"י אמר חמה חין לי
 לא אוכל לשפוך חמתו על אוה"ע יען מדה דקין מקטרגה שס יקדחל עובדים
 עבירות ומס נחנהס אלו מאלו ע"ס והכו פירס"פ הללו אח ד' כל גוים שבחוהו
 כל האומות דאף שהס מכעיסים אח הקב"ה בכל עה ובכל שעה וס"י מסראוי
 שהקב"ה ישפוך עליהס חימה רק משום שחס על ישראל עם קרובו שלא
 יס"י עיי"ז מקום למדה דקין לקטרג לכניס גם אח ישראל על עוונתיהס ע"כ
 הוא הס גם על אוה"ע ולכן הללו אח ד' כל גוים ושבחוהו כל האומים על
 המובה שטושה לישראל וגבר עלינו חסדו (ועיי"ז אחס ניילום ואינכס נענשים
 בחימה ואבדון) ואמת ד' לעולם (סיינו כי מלך במשפט יעמיד רבן וא"א
 לענוס לאחר ולחבירו ליותר) וכאמור:

מן סמך קראתי ייק ענני ברחב ייק וכו' דחס דחינוי לנפול וס"י עזרני עזי
 וחמרת ייק וס"י לי לישועה בהקדס מס שאמרחו לפרס סענין מה שאמרו
 ישראל על סיס עזי וחמרת ייק וס"י לי לישועה דהנס ראיחי בגליון סמרהס
 של אחצור"ר כקדוש משיחאווע זללס"ס שהביא בנח חותנו סנה"ק מו"ס אח"י
 ליב"ס זללס"ס מווישקניע ודח אלקיס אח ב"י וידע אלקיס סחמנר בילמ"ל
 סיינו וען כי בני ישראל לא ס"י לסס מה להשיב גבר סמקמרג סענין הללו
 עעיי"ז והללו כי ולכן וירח אח ב"י (מראה הקב"ה בעינים שאין לסס שום ענ"ס
 איך לתרן אח ענמס ע"כ) וידע אלקיס (שגילס הקב"ה אח ידיעחו סקודמת
 לבחירס כנדע קושיות סרמב"ס איך מעניס סאדס על בחירתו צרע הלל
 סודיעס

חגרה של פסח

תפארת בנים

סודיעה של הקב"ה קדמה להבחירה וכו' האדם מוכרח לחזור כמו שחי
סודיעה הקודמת והרלו כראשונים שידיעהו יחז"ש אינה מוכרחת את הבחירה
כי נורך הבחירה חפצית מסנק הקב"ה כזיכול את ידיעהו וכמ"ש בצרמורה
בפרקי אבות במשנה הכל לפוי וברשות נחונה אמנם כאן לנורך גאולה ישראל
לא סלק הקב"ה את ידיעהו וא"כ ממילא לא מגיע לישראל שום עונש על
בחירתו ברע וילאו כדאמר ועי"ז ה"י בגאולה ובזה יובן דברי סרב מהר"ש
בהגותו בפע"ח (פ' ה' משער עולם העשי) בזיכור מה שאמרו ז"ל כל האומר
פסוק ושמע אוחו וכו' לפונה לפני די מזכירין לו זכות העקידה כי בהעקיד' נחזי
כי עתה ידיעתו כי ירא אלקים אחה והכוונה כי בחירה אנושית הוא לפונה
בידיעהו יחז"ש ואין לדע זולתו וכשם שאותיות י"ק הם לפונים ומלוכשים בזו"ג
שכוא י"ק בן הוא הבחירה לפונה בידיעהו יחז"ש ובעקדה יחזק אמר עתה
ידעתו כי ירא אלקים אחה עכ"ד וזיכור סרברים מובן לדעתו עפמ"ש סרב
מנרמורה בזיכור המשנה הכל לפוי וברשות נחונה כי קשה קושיות סרמזים
כגיל וע"כ לתוך דסודיעה אינה מוכרחת את הבחירה כי הקב"ה מסלק ידיעהו
ומגיע לכל אדם שכר כשכיוף את ילדו ועושה המלצה כי הקב"ה כזיכול לא
ה"י יודע קודם כלל כג"ל ובזה מובן דברי מהר"ש כג"ל אשר האומר פסוק
זה לפונה לפני די מזכירין לו זכות עקדה יחזק כי בהעקדה נאמר כי עתה
ידעתו כי ירא אלקים אחה סיינו כי קודם העקידה ה"י ידיעהו נסחר ולפון
כזיכול גאלו לא ידע מקדם רק עתה לאחר כל המעשה נתגלה סודיעה
הקודם וירא קודם וממילא מגיע לך שכר על עובד בחירתך אמנם זה הוא רק
לעובד ישראל אם עושין רצונו יחז"ש הוא מסלק ידיעהו כזיכול כדי שגיע
לישראל שכר כג"ל אבל ח"ו אם ישראל יוצרים על רצונו והקב"ה חפץ לזכותם
אזי אין הקב"ה מסלק ידיעהו הקודמת וממילא אין להענישם על בחירתם ברע
כג"ל וע"ז אמר דכע"ה כרחוק ממזרח ממערב כרחיק ממנו את פשעינו כרחם
אב על בנים כרחם די על יראו כי הוא יד"ע ילדנו וכיינו פי שש"י הוא מרחם
על יראו כרחם אב על בנים וחסף להדיקם על שלא בחרו בעובד רק ברע
מכה כ"י הוא יד"ע מקודם את ילדנו כזיכול לא סלק את ידיעהו הקודמת
כג"ל ולזה מובן בבבב"ה קרי"ם שה"י קב"רוב על ישראל שמען המקטרג
שישראל פט"ז ח"ו וכו' הקב"ה כזיכול מגלה ידיעהו הקודמת שהוא סוד ב'
אותיות י"ק בכס מכוסים ולפונים בבי אותיות י"ק כג"ל וע"כ אמרו עזי וחמרת
י"ק וכו' לי ליטועה סיינו שכל היטועה שאנו נילולין מהמקטרג הוא ע"י ידיעהו
הקודמת שהגלה שהוא סוד אותיות י"ק שהוא מכוסה ע"ע באותיות י"ק
ובזה מובן דברי דכע"ה שאמר מן המילך (סיינו כאשר נחגבר המקטרג עלי
ואין לי מה להצדק ולחרץ איע וללמוד עלי זכרה) אז קראתי י"ק (סיינו
קורא ושונה שהקב"ה כי הוא ידע ילדנו סיינו שהנני מחפלה שיתגלה סודיעה
הקודמת שהוא סוד אותיות י"ק ועי"ז ענני במרחב כי ולזה מסוים דחה
דחיתני לגשול (ע"י קיפירוב טמקטרג ולא ה"י לי במה לתרץ איע על החטא
אבל)

בְּדַבְרוֹתַימֵי דְעַבְדֵיכֶם בְּפִי אֱמִילָם : דְּחַה דְּחִיתַי לְנַפְשִׁי

עזרני

תפארת בנים

אבל ודי עזרני עזי חמרת י"ק ויהי לי לישועה (שיסועטה סיי צמס שנתגלו אוחיות י"ק שסוא סדיעט סקודמת) כ"ל :

ובדרך סזס אמרתי (בפי שלח) ויקרא משה למוטע צן נון יסובט פירטיי י"ק יושיעך מעלח מרגלים דסנס אמר סקצ"ס למשה שלח לך אנשים אס תרלכ שלח סיינו שאין ידעתי מכרחת אה בחירתך צענין משלוח סמרגלים שאטע"י שאני יודע ששלח ואת מי השלח אטע"כ השליחות יסי רק כפי רלוק שאין ידעתי מכרחת אה בחירתך ובוז מוצן שפיר מ"ש משה ליסועט י"ק יושיעך מעלח מרגלים עפי"ד רבז מכרנ"ש צע"ח סכ"ל וצסידור צכונת ושחט אוחו על ידך סמוצח כי סדיע"ס נקרא י"ק ונסחרס צסבחרס סג"י נפוי"ס כ"ל ע"כ צרכו ולאמר לו י"ק (סדיעט שסוא מרמוז באוחיות ססס יקוי"ק צס חכרוח אה סבחורס) יושיעך מעלח מרגלים שלח תקלקל לצחור צרע כנגד סדיעט. וכוז שאמר דוד סמלך כ"ל מן סמלך קראתי י"ק וכן ענני צמרחב י"ק דחס דחיתני לנפול (סס דואג ואחיתופל וכו"ל שאמרו סכ"ל על א"ל מיתחו צמס כיון שיש להאדם צחורס אבל רלויי סיחס צח שצט לדוד משהת ימי צראשית דלאמריי צססכריון (דף ק"ז) וכן סלומר דוד חט"ל אינו אל"ל טועט וכשאח"ל צפי ס' דצצח (דף כ"ו) וסיינו סוד סדיעט סקודמת שסוא צחי י"ק כנו" ע"כ) וסי עזרנו שסשיב לסס רש"י (לזכות דוד) עזי חמרת י"ק ויהי לי לישועה (שכן סיי צלצוני יודיעתי סמכרחת אה סבחורס ורלוי קן משהת ימי צראשית כנו"י) :

דְּחַה דחיתני לנפול וסי עזרני עזי חמרת י"ק ויהי לי לישועה ע"פ סכודע מדברי רבז סקדוש צעל למח ס' לצני סעסס שאנו מצקסיס צכל יוס ותן סכר טוב לכל סבוטחים צשמך צלמתה סלר"ך סצנה וסי סקצ"ס מקפח ח"ו סכר לסוס צריי ומכ"ש ללדיק סבוטח צשמו סגדול צלה אמנס סעינין סוא ססלדיק אינו מחפלל צשוס סעס עצור עלמו וסלצמרכוחו וצצביל עלמו אינו רוצה כלום רק כל מגמתו סוא צצביל ססכינס ועצור ככ"ו וע"ז אנו מחפללים צעבורס ליהן להס אף שלח מרלונס עכ"ד וצחד"א שלי ציארתי צזה דברי סילקוט (פי ראה) ושמתח צכל סטוב אין טוב אל"ל חורס וכו' לפיכך משה מוסיור אה ישראל עשר חעשר עשר צצביל שחחעשר ע"כ ולפי סלמוד סנס דברי סילקוט סנוצר מוריס על דברי רבז סקדוש סכ"ל ושמתח צכל סטוב אין טוב אל"ל חורס סלסלדיק אין להיות חסוב שוס דצר צצטו"ס אל"ל סחורס אמנס כדי סיס"ל לסלדיק ססלצמרכוח כדי סיוכל ע"י לעצור אה סשיית צסרצצח סדעת לוס סשי"ח עשר צצביל שחחעשר שצשעת נחינה סמעשר חחפלל על עשירות כדי עעי"ז חוכל ללמוד סחורס צסרצצח אבל לולא סססוי"ר סחורס להחפלל צשעת נחינה סלדקס על עושר ל"ל סיי סלדיקים רוצים להחפלל על סלצמרכוחס לעולם ועפי"ז אמרתי לפרש מה שאנו אומרים עזרת אצוחיע אה

הגדה של פסח

עֲזַרְנִי: עֲזֵי וְחַמְרָת יְהוָה לִי לִישׁוּעָה: קוֹל רִנָּה וִישׁוּעָה בְּאֶהְלִי צְדִיקִים
 יִמִּין יְיָ עֲזֻשָׁה חַיִּל: יִמִּין יְיָ רֹמְמָה יִמִּין יְיָ עֲזֻשָׁה חַיִּל: לֹא אֲמִית כִּי אֶחְדָּה
 וְאֶסְפָּר מַעֲשֵׂי יְהוָה: יִסּוּר יִסְרְנִי יְהוָה וְלִמּוֹת לֹא נִתְּנָנִי: פִּתְחוּ לִי שַׁעַר צְדָקָה
 אֲבֹא בָם אֲדַרְהֵם יְהוָה: זֶה הַשַּׁעַר לִבְנֵי צְדִיקִים יִבָּא בוֹ: אֲדַרְךָ בִּי עֲזִיבֵנִי וְתַחֲוִי

ל

תפארת בנים

אחה הוא מעולם מנן ומשיע להם ולבניהם אחרים בכל דור ודור דהנה זקני הקדוש בם בני יששכר (במאמרי חנוכה) מפרש ע"ת אבותינו אחה הוא מעולם היינו כי יב חילוק בין עזרים לישועה כי עזרם הוא כשהקב"ה משיע לישראל בלי בקשה והפילה וישועה הוא כשהקב"ה שומע החפילה ועונה לעמו ישראל בתפלתם ולכן אנו אומרים עזרת אבותינו וכו' היינו שלש אבות הקדושים ששיע הקב"ה כל ההשפעות גם בלא חפילה בבחי' עזרים עיי"ש ולפי האמור יתכן כענין כי האבות לא היו רגילים להסתכל על זרעם כלל ולא היו נחשבים בעיניהם מוב של עוה"ז לכלים וכן ע"כ ויסורים של עוה"ז לא היו בעיניהם ליסורים כלל ורק הקב"ה בכבודו ובעלמו ראה שיהי' להם הרחבה הדעת לעבדו נהן להם עושר וכספים ועבוד וסילים מכל זמר ולכן נקרא בכלל עזרים אבל מנן ומשיע להם ולבניהם אחרים בכל דור ודור היינו שבעבור בניהם בניו שדורות הבאים היו מהפילים שיחיהו הקב"ה עמדם במדת החסד ובמידת הרחמים ע"כ נקרא בבחי' ישועה ע"כ אמר שלוחך בניהם אחרים ודור הבאים לעתיד נקרא מנן ומשיע להם ולא מובן שאמר דשמיעה דהם דחיהו לנפול וכי עזרני כי אפי' לא התפללתי עזרני שזיליתו כי זה לא היו נחשב בעיני יסורים רק הקב"ה ברחמיו עזרני מעלמו גם בלא חפילה וסילתי מסיסוריהם אבל עזי וחמרת י"ק זה ויהי לי לישועה כי על זה התפללתי מקודם שיגדל ויתקדש שמו ויתברך בעולמו ע"כ הוא נקרא בבחי' ישועה וכאמור:

א"י דחה דחיהו לנפול ודי עזרנו עזי וחמרת י"ק ויהי לי לישועה י"ל עש"ד
 הרע"מ (כשא דף קב"ע ע"ב) וחרין אחיון י"ק אחערין ליי לבר נש לתורם
 ולמניה יראה ודאי אויבו על ריש"י דבר נש ומנס ייעול דחילו ללבא דבר נש
 למדחל מקב"ה ולנטרא גרמיי דלא יעבור על פקודין דלי"ת סי' אסבה על ריש"י
 דבר נש ומנס עאל רחומי דקב"ה על רמ"ח אברין דילי' לקיימא בהון פקודין
 דעשה עכ"ד ובזכ אמתיו מ"ש משה ליחשיע י"ק וישועך מעלת מגלים היינו
 שיעול דחילו ואסבה ללב ע"י כפי' אותיות י"ק ועי"ז תכלל מעלת מהגלים זה
 שאמר דשמיעה דחה דחיהו לנפיל ע"י ה"ה"ר שנחת צי' אבל די עזרני כי
 עזי וחמרת י"ק ויהי לי לישועה ע"י כפי' אותיות הללו נלתי וכאמור:

עזי וחמרת י"ק ויהי לי לישועה ע"פ מה שאמרתו פיה"כ סנה אל ישועתי
 אצטח ולא אשחד כי הטיקר בכל זרע וזוקס שלא יואש האדם א"ע
 ולא יאבד שבחון ח"ו ואז אס גם חרב מונחת על לוארו לא ימנע מן

ברחמים

תפארת בנים

הרחמים אבל אם ח"ו אבד הספחין או ח"ו מקיפה לשונאי וישראל זה שאה"כ
הנס אל יבוצתי אבטח (כאשר כסיו הוא צמיוני בי"ו לי עיר מדה סבטחין)
ולא יפחד שגני בועה שלא יבוצני כסיו ויעור בכה סבטחון ונס נודע מדבדו
האחי"ל בסידור בטוח ובא לזון בסיד צבדו צדו עני עד כי צ"ק סיו לוד
עולמים דשם סבטחון סוף חכמים צמיו עיר ימקור סבטחון וגם זה סוף
באוחיות יוד ק"ח צמיו סיו ש"ש ולזה מכונה כי עני חמרת י"ק סיו שגמס
נובע דה סבטחון וסיו לי ל"ב גס וצדו מוכן גם ע"ן שאמר דסמ"ס דסוה
דחיתו וסיו עזרני (סס"י לו כה סבטחון בסוף) עני חמרת י"ק (ש"פ) וס"י
לי לישועה שאלתו, ויחנן עוד לומר בצ"ח סכ"ל וגם צ"המך מה שאמר עוד
אח"כ קול דנה ויבועה בזה"ל לדיקס ימין ד' עומה חיל וגו' כעין מה שהגדתי
(צפ"י בשלח) כמבך הספוקים הוויסור משה וצני ישראל את סעודה הזאת לסי
ויאמרו לאמור השירס לך כי גאה גאה סוס ודוכבו רמה צים עני חמרת י"ק
וסיו לי לישועה עס"ד סאחי"ל צמ"ח צמ"ח סקריסוס צמ"ח רב"ה כי מן
השם אלקיים וינקים סחי"ונים וינקר ויקחו סוף מן סמוחין דקצנות דזויג
של השם אלקיים אוחיות י"ק וכדי להגלל מן ינקת סחי"ונים סמטחין נעלמים
אוחיות י"ק ושאר א"ר"י נאלמתי דומי ד"ס י"ק וכאלס לא יסחה פיו
ויזו חין לסס ינקס ע"ש ולזה אמר דכע"ס איך כסיר את שיר ד' טל ח"מ"ז
כבר וסיונו כי באדמת כבר ע"ש שליטה לסחי"ונים נעלס בצמ"ח אוחיות י"ק
מאלקיים וכשאר אל"ס צ"יוד כאל"ס לא יסחה פיו נאלמתי דומי ולא ניכר לסתח
סס"ה לשיר את שיר ד' וע"כ אנו אומרים ד"ו ססר וגם חרון ואז אלס צסיר ירון
וכיונו שס"ח יסיר ינקת סחי"ונים שסס מקור דרוו וסחרון ואז יתמלא השם
אלקיים באוחיות י"ק ואז מה סס"י עד פחה צצחי אלס צסיר ירון שלא יס"י
עוד צצחי נאלמתי דומי חס ציאור סיד ששירס שס"י צקרי"ס סאז נהצטל
ינקת סחי"ונים ולא ס"י לריך לסעלים אוחיות י"ק מאלקיים ע"כ כחיב אז יסיר
משה וצני ישראל את ששירס הזאת לכו ויאמרו לאמור השירס לך כי גאה גאה
ולא כס"י עוד צצחי נאלמתי דומי ואמר סטעס כי סוס ודוכבו רמה צים
שנפלו צנוקב"א דססוס רב"ה ולא יתאחזו צסקרושס וע"כ עני חמרת י"ק וסיו
לי לישועה שלא יס"י ח"ו צצחי וכאלס לא יסחה פיו ולפי סאמור ויבן סממך
ספסוקים כ"ן כי ענין נפילה סמוחין פחאוס מה שארע לעובדי ד' כמה פעמים
צנפולה סוף ע"כ ער"ז כי בכל ספלה עומדים למחמה עם סס"מ וכל גידל
דילי וסוף עומד עמנו למחמה לזרק צני מחשבות גלות ופניות ח"ו כדי לסולך
אוחנו שולל לספולך אוחנו צשאלו חחיות וחנו עומדים לערו לסדיוחו מסקרושס
מכל וכל ולזרוק צו אצני צליסטרלות שלא יס"י לו שוס ינקס מסקרושס
וממולא כשזס קס זס נוסל וע"כ לסעמים אס סקליפס מחגברת אז כדי שלא
יס"י לו ינקס מסמוחין דקרושס נמנעים אוחיות י"ק מאלקיים כדי שלא יס"י
לסס צמ"ה ליונק ושאריו סחי"ונים צלי מזון ומחי אמנס ג"כ זס סעובד"ד
שאר צלי מוחין וכסחס פיו וכאלס לא יסחה פיו צסוד איך כסיר את שיר

הגדה של פסח

לי לישועה : אידך אַבן מאַסוּ הבונים הַיְתִיבָה לְרֹאשׁ פְּנֵה : אבן מאת יי
 הַיְתִיבָה זֹאת הִיא נִסְלָאת פְּנֵינֵינוּ : מאת זֶה הַיּוֹם עָשָׂה יי נְגִילָה וְנִסְמְחָה
 בו : ה

אַנָּה יי הוֹשִׁיעָה נָא : **אַנָּה יי הוֹשִׁיעָה נָא :**
אַנָּה יי הַצְּלִיחָה נָא : **אַנָּה יי הַצְּלִיחָה נָא :**

פְּרוּךְ הַבָּא בָּיָס יי פּוֹרְקֵנוּכֶם מִבַּיִת יי : בְּיַד אֵל יי וַיֵּאָר לָנוּ אֲסִרוּ חַג
 בְּעִבְתֵּימָם עַד קַרְנֹת הַמִּזְבֵּחַ : אל אֵלֵי אִתָּה וְאוֹדֶךָ אֱלֹהֵי אֲרוֹמְסֶךָ :
 אל הוֹדוּ לַיי כִּי טוֹב כִּי לְעוֹלָם חֲסֵדוֹ : הוֹדוּ

אדריאל	הוֹדוּ לַיי כִּי טוֹב	כִּי לְעוֹלָם חֲסֵדוֹ :
ברכאל	הוֹדוּ לְאֱלֹהֵי הָאֱלֹהִים	כִּי לְעוֹלָם חֲסֵדוֹ .
גועאל	הוֹדוּ לְאֹדְנֵי הָאֲדָנִים	כִּי לְעוֹלָם חֲסֵדוֹ :
הרשיאל	לְעִשָׂה נִסְלָאוֹת גְּדֻלוֹת לְבָדוּ	כִּי לְעוֹלָם חֲסֵדוֹ :
הדרניאל	לְעִשָׂה הַשְּׂמִים בְּתַכּוּנָה	כִּי לְעוֹלָם חֲסֵדוֹ :
וועראל	לְרוֹמֵעַ הָאָרְצִין עַל הַבָּיִים	כִּי לְעוֹלָם חֲסֵדוֹ :
זבדאל	לְעִשָׂה אַנְרִים גְּדֻלִים	כִּי לְעוֹלָם חֲסֵדוֹ :
חנאל	אֶת הַשְּׂמֵשׁ לְמַמְשָׁלַת בָּיָס	כִּי לְעוֹלָם חֲסֵדוֹ :
שהריאל	אֶת הַיָּרֵחַ וְכוֹכְבֵים לְמַמְשָׁלוֹת בְּלִילָה	כִּי לְעוֹלָם חֲסֵדוֹ :
ידידאל	לְמַבְּה מַצְרִים בְּכַוְרֵיהֶם	כִּי לְעוֹלָם חֲסֵדוֹ : יוֹד

ויוצא

תפארת בנים

די על אדמח כבר חס מה סנקרל בספרי חלמודי בעש"ט נפילח המוחין והכל
 הוא לעובד חמנס הש"י בדוב רחמויו וחסדיו כאשר הוא רואה שזה סעוד
 הוא מצטרף פ"ו וטובה כל טרדקי כדי לחזור ולעלות בשר די לבקר סיגלו
 ולעבדו בעבט שלם במוחין גדלות אז הש"י הוא בעזרו ואוחז במשפט ימינו
 כשיש"ו כמ"ג ימויך די נאדרי בכה ימויך די חרעץ אויב וברוב גאוניך חסרם
 קמויך והס"א נסלס ונחבטלס כשצר נבל חס סעוד די משיג סמוחין עוד ביחר
 שאלח ויחר עוז צאין מפריע שס"א אין להם עוד כח לעלות אל הקדושה
 זהו ביאר הספוקים דחס דחיחני לנפול (שע"י סחנצרות הס"א נעלמו סמוחין
 ממנו שהוא סוד אוחיות י"ק כדי שלא ינקו סחיטונים מן הקדושה) אבל חיכף
 ודי עזרני עזי וחמרת י"ק ויסי לי לישועה שחזרו סמוחין של אוחיות י"ק ונתן
 סקב"ס כח וחיל לחזור לשיר את שיר די בסוד ואז אלס בשיר ירון כנ"ל
 וקול רנה וישועה באלס לדיקים צאין מפריע בלי פחד מיניקחס מהקדושה ואמר
 סטעס כי ימין די עושה חיל ימין די רוממס שסקב"ס סגבים ימינו של סס"א
 לנרשם מהקדושה בסוד ימויך די נאדרי בכה ימויך די חרעץ אויב כנ"ל :
רמבה מלרס צכוריסס כל"ח ויואל ישראל מחוכס כל"ח י"ל מ"ש דוקא
 למכס

כי לעולם חסדו :	ויצא ישראל מתוכם	ברביאל
כי לעולם חסדו :	בגיד חזקה ובזרוע נמייה	להטיאל
כי לעולם חסדו :	לגוזר ים סוף לגזרים	סהנביאל
כי לעולם חסדו :	והעביר ישראל בתוכו	גודאל
כי לעולם חסדו : ה' :	ונער פרעה וחילו גים סוף	נצנביאל
כי לעולם חסדו :	למליך עמו בסדךר	גודיאל
כי לעולם חסדו :	למבה מלכים גדולים	סיעיאל
כי לעולם חסדו :	ויהרג מלכים אדירים	עשאל
כי לעולם חסדו :	לסיחון מלך האמורי	פקדיאל
כי לעולם חסדו :	ולעוג מלך הבשן	צדוסיאל
כי לעולם חסדו :	ונתן ארצם לנתחה	הדשיאל
כי לעולם חסדו : ויך :	נתחה לישראל עבדו	רוססיאל
כי לעולם חסדו :	ששששלינו זכר לנו	שוסריאל

ויפרסנו

תפארת בנים

למכה מזרים בצבורים והלח כ"י יו"ד מכה וגם להבין מ"ש ויואל
 ישראל מחוכש ולא אמר ויולחנו מחוכש כמ"ש ויפרקנו מזרינו כל"ח אמנם
 מובן הדברים בפשיטות עמיד מן בפע"ח שער חס"מ בסוד מ"ש בני בכורי
 ישראל כי כל ענין חוקף הגלות והיסורים שהי לישראל במזרים הי על שהי
 ז"ח שנקרא ישראל בעיבור במעי אמה ולא נחגלה ואנו נקראים בני ישראל
 ע"ש ה"ח שאנו בניו של ז"ח שנקרא בן ופרעה ראה להחביר ולמנוע הולדה
 וחשב שלא יחזור עוד למיולתו הראשון להחגלות ולגדול אלף ישאר במעי צינה
 חמיד ולא יחגלה עוד ויחבטל ממילתו ועי"ז יהי ישראל התחזקים הנאחזים
 בו שהם בניו של ז"ח כנ"ל בגלות וברשותו ולכן אמר הש"י בני בכורי ישראל
 כנגד הבן העליון הנקרא ישראל ולעומת זה הי מכה בכורות כי כפר בצבורו
 ישראל העליון עכר"ה ולזה מובן שהי"כ למכה מזרים בצבורים כל"ח ויואל
 ישראל מחוכש כל"ח והיינו שע"י שהי הסתגרות חוקף הדיון על פרעה מלך
 מזרים להכות את בכוריהם שרצו לבטל מיולתו כנ"ל ע"כ הולח את ישראל
 מחוכש בסוד בני בכורי ישראל וכאמור :

ונער פרעה וחילו צים סוף כל"ח הכה במזמור הודו לרי כי עוב כל"ח
 הנקרא הלל הגדול יש כ"ו פסוקים וצו"ד פסוקים הראשונים מבואר
 בכונות לבון יו"ד חכ"כ בהי פסוקים שאחריהם יש לבוין הי"ו והפסוק האחרון
 ששם מסיימת הי"ה פסוקים הוא ויער פרעה וחילו צים סוף כל"ח ושם
 נשלם השם י"ק ולזה י"ל רמז בשירת הים עזי חמרת י"ק (דיוקא) ויהי לי לישועה
 ששם נזכר שבה זה ויער פרעה וחילו צים סוף :

שבשפלינו זכר לנו כל"ח. ויפרקנו מזרינו כל"ח. כי הכה חג הפסח
 שנקרא בן הוא ע"ש פ"ה ס"ח כמ"ש צוהר וצבאריז"ל

הגדה של פסח

תפארת בנים

וצבנת הענין ולפענ"ד כי הכס קליפת מזרים הוא מבחי' גאות כי פרעה
כתגלה נאור ועבה עלמנו אלכו ואמר לי יאורי ואני עשיהי וכמ"ש צמחברנו
הקודש (בער י"מ דף פ' ע"ה) שאחיות החיובים צמרים הוא צבחי' הגאון
ממקום סגליון בשם יונק פרעה ע"ש חג"ס מבוחר שם בדף הקדום מלקטו
החברות דקדי להסיד הגאון לריון לבין בשם י"ק כי גאון"ס צנינו י"ק וכי
שם שובו סיד לנו מליאה הלכתו וריקס השינוי סי' כי מליאה הוא
אוחיות אלקו"ס וצחלק י"ק מן אלקו"ס נשאר אל"ס בסוד נאלמתי דומי'
שנשארתי דוממים וריקטס מן י"ק מן אלקו"ס שהיא החיות הגורם כדיבור ע"ש
באורך ופיו האמוד מיצן מה שחג הזה נקרא פ"ה ס"ח כי צמרים סי' שולט
הקליפס של גאות ע"כ סי' חסר אוריות י"ק מן אלקו"ס בסוד נאלמתי
דומי' וסי' ישראל צבחי' אל"ס לא יפחה פיו בכלל וסודלות אכל עתה כאשר
נחבטל קליפות מזרים של הגיאות והאירו ר'היות י"ק של השם אלקו"ס ע"כ
פתחו ישראל סו"ס בכלל וסודות להשי"ת על נפלות וישועות וכן נקרא
החג פ"ה ס"ח וזה מוצן הענין מ"ש הש"י לשלוח להוציא את בני ישראל
ממצרים רק במשה ומשה בקש שלח נא ביד השלח וגו' והקב"ה אמר לו מי
שם פה לאדם או אלם וגו' וסיינו להחגבר על הקליפות של גיאות סי' משה
מוצח מין אנושי במדרגה זו שהי' עניו מאוד וכל אדם אשר על פני האדמה
וסי' נגד קליפות מזרים שאחיותן צמדת הגיאות ועי"ז יוכל להחגבר עליהם
להוציא את בני ישראל מחוכם לעשות הפ"ה ס"ח ומשה רבינו מעטותוחו
היתירה אמר לא אית דברים אנכי היינו שאינו עוד צבחי' הענוה כראוי
שאוכל להחזיר האוחיות י"ק להשם אלקו"ס ועדין סני צבחי' אל"ס שלא
יוכל לפחות את פיו ולא אוכל לעשות את הפ"ה ס"ח ולזה נוס לו הקב"ה
גילך כי השלים את מדהו וגם יעזרו הש"י שלא יחבטל בזה וא"ל מי שם פ"ה
לאדם או אל"ס וגו' ובדלוי יעמוד לימינו להחחזק צמדת הענוה שיסי' היכולת
בידו לעשות את הפ"ה ס"ח כנ"ל וכן מוצן בזה דברי הח"כ צפי' שלח לך
ויקרא משה להושע בן נון יושע ופרש"י י"ק יושעך מעלת מרגלים וחרגוס
יונתן כד חמא משה ענותוחו דיושע אל"ל י"ק יושעך מעלת מרגלים וסיינו
כי המרגלים כל הפחדים שלהם צענין זה הי' ממה שאמרו אפס כי עז העם
הזה וגם אמרו שהיינו בעיניהם כחגבים וסיינו ששם שולט הקליפס של גיאות
ששם עזים בעיניהם וכל אית זולתם נראה בעיניהם קטן וכחגב ע"כ ח"ו
סדרן לראשונות שהי' להם הצרות צמרים ע"י מדה זו כנ"ל ולזה אל"ל הקב"ה
שלח לך אנשים היינו כי אם כי עז העם הזה ויש להם גיאות מכ"ש אם
חשלה אנשים כלילך שיש להם כח ענוה ויכלו להחגבר עליהם כמו שהי' כח
צמסה להחגבר על קליפות מזרים צבחי' זו ולזה כד חמא משה ענותוחו
דיושע אל"ל י"ק יושעך מעלת מרגלים כי באוחיות י"ק שיש בו מכח הענוה
שלו יוכל להחגבר על החיובים דשם שאוחיות צמדת הגאון זה יל הענין
מ"ש ישראל בקרי"ם אשרה לך כי גאס גאס סוס ורוכבו רמס בים עזי

חמרת

תפארת בנים

חמרה י"ק ויהי לי לישועה וסיינו כי בקר"ם טען המקורג שר של מזרים הללו עובדי ע"ז וכללו כר וסיינו כמשאז"ל כל המחנאה כאלו עובד ע"ז וטען כי גם ישראל יש להם גאות שנחטבו בגוים במזרים ולמדו ממצויהם והי מינעם להיות בנח"י פ"ה ס"ח ואינם יכולים ללכת מרשח הקליפה של מזרים אמנם הנה כל הגיאות הוא רק במי שאינו זוכר גדלותו ורוממותו של הקב"ה יתב"ש אבל מי שמלייד בשכלו עולם גדלותו ורוממותו יתב"ש בודאי חין במילואת שיהי לו גיאות כי היחפאר צבז קנן כנפים נגד ארי ולביא גדול וחזק עאכ"כ באלפי אלפים רבבות הבדלות ולזה כאשר ישראל ראו להתגבר על קליפות מזרים במדע זו אמרו אסירם לר' כי גאה גאה וח"א כי גאה גיאותי וממילא בטל מדת הגיאות שלנו ולזה אמרו עזי חמרה י"ק ויהי לי לישועה וסיינו כי בנח ס"ב אוחיות י"ק כוכל להכלל מהגיאות כנ"ל וממילא כוכל ללכת מקליפות מזרים לעשות ספ"ה ס"ח וע"כ הקדמו בחורה אח משה כמ"ש ישיר משה ואח"כ כל ישראל כי כל הכח שלהם שיוכלו להתגבר על מזרים במדע זו ה"י בכוחו של משה שהי עניו מאוד מכל אדם אשר ע"פ האדמה ולזה אומרים שבשפלנו זכר לנו כלי"ח סיינו בנח הענוות והשפלות שהחלצנו ישראל אז במזרים בנח של משה שהי עניו מאוד כנ"ל ה"י בידם כח להכלל מקליפות הגיאות של מזרים והאיר להם הי"ק של האלקים להיות בנח"י פ"ה ס"ח וכאמור:

אי שבשפלנו זכר לנו כלי"ח וישרקנו מזרינו כלי"ח י"ל המסך הדברים עפ"ד החוה"ב ששאל חסיד אחד לחזירו אם הוא מרגיש באיזה חטא והשיב לו איני מרגיש בשום חטא כי לא חטאתי מעודי והשיב לו החסיד ירא אני ממך מן החטא היוצר גדול שהוא הגאות הנה מהדברים האלו מצואר דמה שאירע לאדם אחס חטא לפעמים הוא לפוצחו כדי שיצטר לבו בקרבנו ע"ז והדברים עתיקין זה ה"י הענין שנכשלו ישראל בחטא הגדול שפשו במדבר פי הנה כבר אמרתי ביאור הענין מ"ש והציטו אחרי משה מלמד שחשדו בו בא"א וסיינו שהציטו אל מדתו מדת הענוה שהי עניו מכל האדם אשר על פני האדמה והציטו שאין באפשרי לצוא למדרגה גדולה כ"כ אם לא שח"ז נכשל פעם אחת בעון גדול כמו א"א רח"ל וסברו שעשה משה עון גדול ח"ו במכות לשי"ש כדי שיצטר לבו בקרבנו כנ"ל זה ה"י מענחם שאמרו קום עשה לנו כר כי זה משה האיש כר לא ידענו מה ה"י לו סיינו כי בזמן שהי משה ביניהם ה"י משפיע מכחו וממדתו מדת ענוה והי יכולין בניקל להשיג מדת ענוה אבל לאחר שנחטלה משה למעלה לא ה"י להם מי שירר להם דרך הענוה כראוי ורצו לעשות עבירה לשמה כדי שיע"ז יצטר לבם בקרבם ויכניעו את לבבם להיות עניים אמיחיים אמנם כאמור הנה כל בא"י לא יצטר ולא ישיג אורחות חיים ואדרבה ע"ז נחלקלו עד בוש וע"כ אמר הכוזב וישמע יחשיב את קול העם ברעם ופדשי"י שהי מדיעין ושמחים ולעוקים ולא נעבר רוחם בקרבם ע"י החטא כלל וזכה הענין יוצן מ"ש דהפ"ה רפאה נפשי כי חמאתי לך שחיבה כי אין לו ביאור דכו"ל אפי"ם שחמאתי לך אפי"ם הלא אחס הוא

הגדה של פסח

שמיאל	ויפרקנו מצרינו
תוסביאל	נותן לחם לכל בשר
החפ"אל	הודו לאל השמים

כי לעולם חסדו :
 כי לעולם חסדו :
 כי לעולם חסדו : הַ

נשמת כל חי תברך את שמך יי אלהינו. ורוח כל בשר תפאור ותרוםם
 זכרך מלפני תמיד. מן העולם ועד העולם אתה אל. ומפלעדיך
 אין לנו מלך גואל ומשיע פודה ומציל ומפריג ועונה ומרחם בכל עת
 צרה וצנימה אין לנו מלך עוזר וממך אלא אתה : אלהי הראשונים
 והאחרונים אלוהי כל בריות אדון כל תולדות המהלל ברוב התשפחות
 המנהיג עולמו בחסד ובריותיו ברחמים. ויי ער הגה לא יגום ולא יישן
 המעורר ישנים והמקיץ נרדמים המשיח אלמים והמתיר אסורים והסומך
 נוטלים והזוקק בפופים והמפענח געלמים ולך לבדך אנחנו מודים. אלו
 סינו מלא שירה בים ולשוננו רנה בהיגון גלוי ושתותינו שבת במרחבי
 רקיע ועינינו מאירות בפשמש ובירח וידינו פרושות בנשרי שמים ובגליו
 קלות קאלות אין אנחנו מספמים לדורות לך יי אלהינו ואלהי אבותינו
 ולברך את שמך מלפני על אחת מאלקי אלקי אלקים ורבי רבבות
 פעמים המובות נסים ונפלאות שעשית עם אבותינו ועמנו. ממצרים
 גאלתנו יי אלהינו ומפית עבדים פדיתנו ברעב זנתנו ובשבע בלבלתנו
 מתרב הצלתנו ומדבר מלפתנו ומחללים רעים ורבים וגאמנים דליתנו :

עד

תפארת בנים

טוב ומטיב ומוחל וסולח לפי מדתך יש לך להרחיק רשך ולרעאות נפשו אבל
 צמ"ש כי חטאתי לך אין לו ביאור אבל לפי האמור יובן פשטות הדברים פס"ד
 הש"ם (סומה דף ה' ע"א) ובשר ונרפא אדם לא כחוב כוי ונרפא אלא ובשר
 ונרפא היינו מי שנשבר רוחו בקרבו ומשים עלמו כבשר אזוי ונרפא ע"ז ולזה
 אמר ג"כ דהע"ה רפאה נפשו כי חטאתי לך וא"כ הוא אין צו חטא היותר
 גדול שהוא גאות ונשבר רוחו בקרבו מחמת החטא והכני בכלל ובשר ונרפא
 זה המשך הדברים שנשפלינו זכר לנו ויפרקנו מזרינו וסינו כי בשעת י"ג
 ה"י קנרונו על ישראל שה"י צהם חטאים אמנם הכה עם בני ישראל כיון שנשבר
 לבם בקרבם ע"ז לא יחשוב ד' להם עון כי אם לא היו חוטאים היו בעלי
 גאווה ולא ה"י נחלים ח"ו ולזה שנשפלינו זכר לנו היינו אע"פ שחטאו במלכים
 זכר להם הש"י המעלה שע"ז נחמלא שפלות ושבדון לב וזוח וע"ז ויפרקנו
 מזרינו כי לעולם חסדו :

ממצרים גאלתנו ד' אלקינו ומצית עבדים פדיתנו ברעב זנתנו. המשך
 הדברים בזה י"ל בהקדם מה שאמרתי לפרש עבדים היינו לפרעה
 במצרים

תפארת בנים

צמרים ויולחנו די אלקינו משם ביד חזקה וזרוע נמויה והגם בש"ם (ב"ב
 דף ט"ז ע"א) בזמן שישראל עושין רצונו של מקום נקראים בנים למקום ושאינו
 עושין רצונו של מקום נקראין עבדים וכן הוא דעה ר' יהודה בש"ס (קדושין
 דף ל"ו) בזמן שאדם נוסגין מנהג בנים אחס נקראים בנים ואם אין אחס
 נוסגין מנהג בנים אחס קרויים עבדים והענין הוא כי הקב"ה חפץ חסד הוא
 וכלל הוא למוצחיו כי ח"ו אין ישראל עושין רצונו של מקום ועוברים על רצונו
 של הקב"ה הנה אם הם צבחי בנים למקום אז הוא החטא יותר גדול מנשות
 וכמו שאמר הכזיב (ישעי' א') בנים גדלחי ורוממחי והם פשעו בי מה
 שאין כן אם אינם צבחי בנים רק צבחי עבדים אין הכעס גדול כי כעליהם
 אם עוברים רצונו והב"ש אכן אם ישראל עושים רצונו של מקום אז הנה
 חבה יתירה נודפה להם שנקראים בנים למקום והם רשומים בחפילין דמרי
 שלמה ומי גוי גדול אשר לו אלקים קרובים אליו היינו שאנחנו נקראים בני
 למקום והפרעה ראשונה של החפילין הוא קדש לו כל בכור שהוא ישראל
 שנקראים ב"ן בכור' בסוד בני בכור' ישראל כנוד' זה הוא הענין מה שאמר
 חז"ל בש"ס (סנהדרין מ"ו ע"א) בזמן שאדם מלמער בע"כ הוא אומרת קלני
 מראשי קלני מזרועי וסינו כשהאדם מלמער בע"כ הוא מחמה עונותיו שרבו
 וכמ"ש בש"ס (שבת נ"ה ע"א) אין יסורים בלא חטא שכינה מה אומרת
 כדי להקל מעליו החטא וממילא יגל מהיסורים קלני מראשי סוד חפשי קלני
 מזרועי סוד חפשי (וכמ"ש זקוני הקדוש בבני יששכר מאמרי חודש אלול)
 ובשאר ספרים היינו שבע"כ אי אפשר להקל פונש החטאים מחטו אלא אם
 השכינה הקדושה מוענת עוברים שהם צבחי עבדים למקום ולא שייך הכחוש
 של בנים גדלחי ורוממחי וגומר וממילא שיש צוה פגם להחפילין ש"ר ושי
 שנאמר בהם פלנו צבחי בנים למקום כנ"ל זה הוא המשך הדברים עבדים
 היינו לפרעה צמרים היינו שפרעה גרם לישראל שלא לעשות רצונו של מקום
 ועי"ז ה' מעניס ביסורים ועול הגלוח בעבודה קשה בחומר ובלבנים ולא
 ה' עלה להגלל מהיסורים אלא במה שקרא אחס הקב"ה עבדים שלא יהי
 הפגם גדול כי כ"ו ועי"ז היתה השכינה אומרת קלני מזרועי שהוא סוד החפילין
 של הקב"ה שנאמר בהם ומי גוי גדול אשר לו אלקים קרובים אליו כנ"ל ועי"ז
 רחמי השיי עלינו בשביל שכינתו כנזכר זה ויולחנו ה"א משם ביד חזקה
 וזרוע נמויה היינו מה שהשף די אח זרוע קדשו כנ"ל זה הענין מה שאנו
 אומרים פוחה אח ידך ומשביע לכל חי רצון והיינו כי רע"ק אומר בש"ס
 (קדושין דף ע"ו) אלא שהרעותי אח מעשי וקשחתי את פרנסתי. ולפי האמור
 היינו כי ע"י שהרעותי אח מעשי הוכרחה השכינה להמליך בעדינו שאין אנו
 נקראים בנים למקום רק עבדים כנ"ל והלא קי"ל בש"ס (גיטין י"ב ע"א)
 בעבד שיכול רבו לומר למצדו עשה עמי ואינו זקן וע"כ ע"י שהרעותי אח
 מעשי וקשחתי את פרנסתי שאמר השם עשה עמי ואינו זקן ח"ש מצקשים
 פוחה אח ידך היינו הקב"ה יעורר כח החפילין שלו כשיכול אשר שם כתיב
 ומי

דבמסתלות רבבות עמך בית ישראל ברנה יתפאר שמך מלפניו בקל דור
 דור שפן חובת כל הציורים. לפניה יי אלהינו ואלהי אבותינו
 להודות להלל לשבח לפאר לרוחם להדר לברך לעלה ולקלם על כל
 דברי שירות ותשבחות דוד בן ישי עבדך משיחך :

יבין וישבח שמך גער מלפניו האל המלך הגדול והקדוש בשמים
 ובארץ בי לך נאה יי אלהינו ואלהי אבותינו שיר וישבחה הילל
 ומזרה עוז וממשלה נצח נדרה ונבנה תהלה ותפארת קדשה ומלכות
 ברכות והודאות לשמך הגדול והקדוש ומעולם ועד עולם אמה אל :

להללך יי אלהינו כל מעשיך וחסדיך צדיקים עושי רצונך וכל עמך
 בית ישראל ברינה יודו ויברכו וישבחו ויפארו וישוררו וירוממו
 ויעריצו ויגדשו וימליכו את שמך מלפניו תמיד כי לך טוב יהודות
 ולשמך נאה לומר כי מעולם ועד עולם אמה אל : ברוך אמה יי מלך
 מהלל בתשבחות :

הגני

תפארת רבים

אוחו עובד הש"י בנגלה חיים יכולים ללמוד ממעשיו משא"כ מי שפוסק בתורה
 ומצוה ומע"ט גם בנגלה בין בני אדם מגיע להם טובה שלומדים ממעשיו
 וגם בניו וכל הדורות הבאים זוכים אך עבד הוא עבודתו תמה ושלמה
 ועשין גם הם כמעשיו הטובים זה שאה"כ הנסחרות לך חלקינו מי שעובד
 הש"י רק בדרך הנסחר בבחי' הטעם לכה עם ד' חלקך אז לא יגיע החיוב
 רק לעולמות העליונים ולשניו גלה כל העולמות אבל לאנשים שבטע"ס ולבניו
 אחריו לא יגיע המעלה משא"כ הנגלות מי שעובד הש"י בנגלה לעיני כל האנשי
 הבאים לשמוע דברי חלקים וללמוד דרך עבודה אז נעשה החיוב לנו ולבנינו
 עד עולם שלמדו ממעשיו וילכו בדרכיו לעבד הש"י בדרך זה עד סוף כל
 הדורות עבד"ק וזכר אמר ארמו"ר ז"ללה"ה פי דברי מדרש כי"ל אלס חונדות
 נח נח איש לדיק חמים הי' בדורותיו נייחא לו נייחא לעולם נייחא לעליונים
 נייחא לחחונים היינו שבד הש"י בדרך והנגלות לנו ולבנינו עד עולם ע"כ
 דרך עבודתו נייחא לו שעותה מצוה ומעש"ט ולחקן מעשיו נפשו ונשמתו
 כדלוי גם נייחא לעולם שלמדו כל השומעי' והרואים דרך עבודתו ויעבדו גם
 הם בדרך עבודה זו כ"ל עבד"ק, זה שאנו אומרים צפי ישרים תהרומם
 (בי חיו) רעוז מלשון פועל יואל לאחרים שעי' שהישרים מגעמים זמירות
 צפיהם שכל שומעים עיי' גורמים שהתהומם שמו יחזי שכל מקלסין אוחו
 יחנ"ט וכן בלשון חסידים חקדש ע"ד כ"ל :

ובמקורות רבבות עמך וכי ברנה יתפאר שמך מלפניו בכל דור ודור שכן
 חובת כל הציורים לפניך ד' חלקינו ואלקינו אבותינו לסודות
 ולכלל

הגדה של פסח

תפארת בנים

להלל לשבח וכו'. להבין המשך הדברים עפ"מ"ש (צפי ולאחזקן) וידעת היום
והשבוע אל לבבך כי ד' הוא אלוקים בשמים ממעל ועל הארץ מחחה און
עוד דסנכ ידוע בספרי מוסר שהי"ס"ר צדלוהו שא"ל לפחות האת הטובד
אח ד' הן בחורה הן בחפלה סנכ בא אליו בחפולה לומר שלא טובה הוא
עבודה כעה יען ישנא אנשים צדיה ורואים ויש חשש פניו וכן צבסכ"ג וצבסמ"ד
און טוב להחפלה בקול ורשפי אש והחלטה הוא יס"י חשש פניו בדבר רק
יחפלה צבסכ"ג וצבסמ"ד בחשאי ושפס רפס וקול דממס דקס רק שפחים פעה
וקולו לא ישמע וכן לא ילמוד צבסמ"ד כלל כדי שלא יבוא לידי יסורא וילמד
רק צדיהו בזמן שאין עס אית אחו צדיה או בליה בזמן שכולס יתנים ואז גם
פלוו כופל חבלי שיכס על פניו ונחצבל לגמרי בחורה וחפלה וע"ז כבר אמר
החכם ביה מלא אנשים כאלו און אית שכן ל"ל דרך עבודה של כל אית כי
גם שהוא צדיה מלא אנשים ידמה צדיהו כאלו און עס שום אדם רק הממסימ
הקצ"ס בכבודו ובעלמו ויחזו לדיק דרכו ללמוד ולהחפלה בחלטה ובדגשה
הנפש וכלו און עס עוד פוס נברא זולת הקצ"ס בעלמו ויחחד כל כוונה
לעשות נ"ר רק לסבורא יתביש שהוא לבדו יראה וישמע ולא יראה ולא ישמע
שום צ"א וזהו פירוש הספוק וידעת היום והשבוע אל לבבך כי ד' הוא אלוקים
בשמים ממעל ועל הארץ מחחה און עוד היינו עפ"מ"ש צבסכ"ג שחיבה וידע"ת
מרמז ללשון חיבור כמס"כ והאדם ידע אח חוס אשתו היינו שחחופד עס צ"א
לעבודה סש"י (צבסכ"ג וצבמ"ד) וא"ת איך אפשר להחופד צבסכ"ג וצבסמ"ד לעבודה
סש"י הלא ית חשש פניו ולזה אמר והשבוע אל לבבך כי ד' הוא אלוקים
בשמים ממעל ועל הארץ מחחה און עוד היינו שחכין לבך להחדבק צבסכ"ג
ואז יס"י צדיהך אשר צרף מחחה און עוד שום בן אדם צעולס חוף ממך
רק שהקצ"ס מלוא כל הארץ כבודו יחצרך ואז צדלתי לא הבוא לידי יסורא
והיינו שחעבוד סש"י צבחי ביה מלא אנשים כאלו און אית. ועד"ז מובן מה
שאמר דסע"ס לך לבדך חמאתי וסרע צדיהך עשיתי דלכאורה איתו מובן וי"ל
שהחנלה דסע"ס על שהחטיוהו הי"ס"ר והטעו מזמן לזמן שלא ללמוד ולא
יחפלה עתה בקול וצבסמ"ד וצבסכ"ג יען כי ית בני אדם שזמעיין וא"ל כעה לעבוד
עבודה שלימה בלתי לדי לבדו רק ימתין זמן אחר או עד שיבא למקום אחר
ואז יוכל לעבוד בלתי לדי לבדו ועי"ז וסרע צדיהך עשיתי שהלכתי צום אחר
פלה הי"ס"ר שכוונתו לא ס"י לטובתי רק לרעתי לבטל אחתי מעבודה סש"י
מדתי אל דחי וזה שאנו אומרים אשרינו כשאנו משכימים ומעריבים צבחי
כנסיות וצבסמ"ד ומיחדים שמך וכו' היינו שאין אנו שומעין לעלה הי"ס"ר
למנוע מהשם יסורא גם צבסכ"ג וצבמ"ד כי אנו מיחדים שמך היינו שביה
מלא אנשים כחשב אללנו כאלו און אית עוד ומיחדים בשעה עבודתינו רק
עס הקצ"ס לבדו כנ"ל וזה ציבור כאן וצמקסלות רצבות עמך ישראל ברנע
יחפלה שמך בכל דור ודור (ואין מוכעין מלסידות ולהלל ולומר שירוש ותשכחות

במקסלות

דגני סוכן וסוזמן לקיים מצות כוס רביעי מארבע כוסות לשם יחוד קידושא בריך הוא ושבתתיה על ידי יהוא טסיר תעלה בשם כל ישראל :

ברוך אתה יי אלהינו מלך העולם בורא פרי הגפן :
(ישתה בהסיבה)

ברוך אתה יי אלהינו מלך העולם על הגפן ועל פרי הגפן ועל תגובת השדה ועל ארץ חמדה טובה ורחבה שרצית והתלת לת לאבותינו לאכול מפריה ולשבע בטובה רחם נא יי אלהינו על ישראל עמך ועל ירושלים עירך ועל ציון משכן בברוך ועל מזבחך ועל חילך ובנה ירושלים עיר המודש במהרה בימינו והעלנו לתוכה ושחתנו בקנגנה ונאכל מפריה ונשבע מטובה ונברכה עליה בקדשה ובטהרה : בשבת ורציה והחליצנו פיום השבת הזה : ביום ושחתנו פיום חג המצות הזה : פי אתה יי טוב ומטיב לכל ונודה לך על הארץ ועל פרי הגפן : ברוך אתה יהוה על הארץ ועל פרי הגפן :

נרצה

תפארת בנים

במקלות מחשש יסורא) שכן חוצה כל הילודים לפניך די אלקינו להודות ולהלל כו וכיון שעומדים לפניך נחשב אללנו אשר ביה מלא אנשים כאלו אין אים כ"ל :

בברכת על הגפן. ובנה ירושלים עיר הקודש צ"ב ובעלנו לחוכה ושמחנו בבנינו וז"ל כיון שכבר אמרנו ובנה ירושלים עיר הקודש איך לנו חחרים ואומרים ושמחנו בבנינו וז"ל בהקדם מה שאמרתי לפרש מיש מבקשים בצרכה הפטורה שמחנו די אלקינו בחליבו הנביא עבדך ובמלכות ביה דוד משיחך וכו עש"ד ארז"ק כג"ק זללה"ה בספר בני יששכר במאמרי סוכה (במאמר ללא דמיומנוחא אוח כ"ב) דהחילוק בין ששון לשמחה כי ששון הוא מה שהאיש מתעלה ויש על דבר המקוה כי יודע בטח שיבא לו איזה ישועה וסוכה ושמחה הוא בהגיעו להאדם פעולה הנראה אשר חשב בה כענין ושימח אה אשהו אשר לקח עי"ש לרכו ובזה אמרתי לפרש ששו אחס משת כל המחאבלים עלי כי נודע בפרש"י ריש חוכה כיהם כאלמנה ע"כ ודמעה על לחי כי כאלמנה שמה בעלה הכה גזרה שמה ישחכה מן הלז משא"כ אלמנה ח"י שבעלה חי וזו נכחה חמוד חס שאמר הנביא הנחומין לבני יש"ו אחס מש"ש כל המהאבלים עלי היינו כי ממה שהם מהאבלים עדיין עלי ולא נשכה האבלות מלגם זה הוא חקוה עוצה שהקב"ה בונה ירושלים וחיו לא נחרב העיר וכביח לעולמים ומזה י"ה לכם בכחי שש"ן על לעיל שבדואי יבנה צ"ב חס שאנו מהפללים שמחנו די אלקינו בחליבו הנביא עבדך ובמלכות ביה דוד משיחך וכי וחינו שאין אנו מספיקים אה עצמינו במה שיש לנו שש"ן שיצנה

הגדה של פסח

נרצה

(יהי נאם ה' אלהינו עלינו ומעשה ידנו כוננה עלינו ומעשה ידנו כיננהו :

**חֶסֶל סְדוּר פֶּסַח בְּהִלְכָתוֹ. בְּכָד מִשְׁפָּטוֹ
וְחִקְתּוֹ. בְּאֲשֶׁר זָכִינוּ לְסַדֵּר אוֹתוֹ. בֵּן
גִּזְבָּה לַעֲשׂוֹתוֹ. וְזָד שׂוֹכֵן מְעוֹנָה. קוֹיָם קָהֵל
עֲדַת מִי מְנָה. בְּקָרוֹב נִהַד נְטָעֵי בְנֵהָ. פְּדוּיָם
לְצִיּוֹן בְּרָנָה:**

ג'פ' לְשָׁנָה תִּבְאֶה בִירוּשָׁלַיִם:

לליל

תפארת בנים

שיבנה בהמ"ק ואנו מנפס לזכר תוחלת ממושכה אלא שאנו מבקשים שחשמחנו שיהי הגאולה חוקף היום וכהי' בבחי' שמח"ה ושמח"ה על שהגיע כבר הפעולה הנרצח אשר קוינו לה זה הוא ביאור הדברים שאנו מחפלים וזנה ירושלים עיר הקודש ב"ב וסעלינו לחוכה ושמחנו צבנינו והיינו אם כי חפלים זה של זבי עיה"ק הוא מקבלת לפניו יחב"ש והוא בזנה ירושלים בכל עת ובכל שעה מ"מ הנה זה לנו רק בבחי' שש"ן כיון שאין עיינו רואה צבנינו אין לנו מזה בחי' שמח"ה ורק בחי' שש"ן כנ"ל אבל אם יבוא משיח לדקינו ויבנה בהמ"ק בעז"ה ואשר אז יראו עיינו וישמח"ה לבנו ושמחנו צבנינו זה יהי יצועחינו הבאה כבר בבחי' שמח"ה ברחמנו ורוב חסדיו :

הדרר נרצה. י"ל בהקדם דברי הרב עה"מ המוצא בקס"י ערך חלקים כי בעולם היצירה שם טוב ורע שוים ובכן עומדים שם המלאך מיכאל וכל מחנתי הקדושים וס"מ וכל גיבול דילי זה לעומת זה ומסמרת דמיכאל הוא סוד רז"ה וס"מ הוא לר"ה וע"י השם חלקים במילואו הה"ן גימי רנה מכניע מיכאל לס"מ ומספק מזר"ה לרז"ה ע"ש בקצרה וזה מובן כיטב הענין מה שחקנו רז"ל בחפלת שהרית בחיקון עולם היצירה לומר שירח זחשכחות והללויות להש"ת כי נודע מדברי המקובלים כי בסוד השם ה"ל שסגולתו להכניע הקליפות שהוא ר"ת "להודיע" לבני "האדם גבורותיו כי בני אדם הם הקליפות בניו דאד"ר שהוליד רוחין ושדין וע"י שמללים להש"ת הם מפחידים ונכנעים ולזה יחנן שחקנו כל ענין הללויות בעמדינו בעולם היצירה כי שם הוא המקום שעומדים מחנות על מחנות זה לעומת זה ולריבין שהמלאך מיכאל עם מחנתיו ינחו להכניע את הס"מ עם כל מחנתיו להספק מזר"ה לרז"ה וכנזכר ולזה צסיום הסדר מרמז בעל הסגדה ה"ל נרז"ה ע"י אמירת הסגדה שמספרים גבורותיו יחב"ש שעשה עמנו נסים ונפלאות צבוליאנו ממזרים בסוד "להודיע" לבני "האדם גבורותיו ע"י וכניעים להקליפות ונעשה מזר"ה רז"ה וכאמור :

נרנ

(ליל א') ובבגן גייה בתצי הלילה :

אז רוב נסים הסלאתם בלילה. בראש אשמורת יום הלילה. גר צדקם נצחתו
 פנתלם לו לילה. גייה בתצי הלילה : דגף מלך גרר פתלום הלילה
 הפסדף ארמי באמש לילה. וישראל לישר לאל ויבל לו לילה. גייה בתצי
 הלילה : זרע בכורי פתרום מחצף בתצי הלילה. חילם לא מצאו פתומם
 בלילה. מוסת נגיד חרופת סלית בכוכבי לילה. גייה בתצי הלילה : יען
 מקרה לנפף אווי הובשף פגרוי בלילה. פרע פל ומצבו באישון לילה.
 לאיש חמודות נגלה רז חזות לילה. גייה בתצי הלילה : משפבר בכלי
 קדש נהרג בו בלילה. נושע מבור ארות פותר בעתוי לילה. שגאח
 גשר אגני וכחב ספרים בלילה. גייה בתצי הלילה : עזרף גצוף עלוי
 בגוד שנת לילה. פורה תרדף השופר פה בלילה. צרח בשופר וסח
 אתא בוקר וגם לילה. גייה בתצי הלילה : קרב יום אשר הוא לא יום

ולא

תפארת בנים

צרח כשומר ושח אחא בוקר וגם לילה ומסוימים חאור כאור יום חשכת
 לילה ויובן עפ"ד החק"ז (חיקון סי דף כ' עיי"ש) בסוד חשילת ערביח
 רשות דבליכס המלכות יורדת לעוסי' בעלמה בלא בעלה לריכין ישראל לנטרא
 לה לשמור אוחה משליטת החילונים עיי חשילת ערביח ובליתוד חורה כל
 הלילה עד הבוקר דאחא בעלה לנטרא לה כל היום מן החילונים בסוד וילן
 שם כי בלא השמש ר"ל עד לפרא שבא השמש שהוא ז"א בעלה דמערנוחא
 ואז אין לה שום סחד מן החילונים והנה בליל פסח כחייב ליל שימורים לה'
 סיינו כי הלילה הזה הוי לילה כיום יאיר ולא יתה גריכה המלכות לשימור
 של ישראל עיי חשילת וחורה כי הוי"ה שהוא ז"א בעלה דמערנוחא בכבודו
 ובעלמו שומר אוחה וכמש"כ ועצרהי בארץ מנרים בלילה הזה סיינו אצי"פ
 שהי לילה אעפי"כ ירד הקב"ה שהוא בעלה דמערנוחא לשמור אה המלכות מן
 שליטת החילונים אבל בעופ"ר עתה בגלות שיש פירוד בין ז"א לנוקבא דילה
 והשכינה ירדה עמנו בכל גלוות כמש"כ בש"ס (מגילה כ"ט ע"א) ירדו לבבל
 שכינה עמהם וכי אבל ז"א בעלה לא נחית עמה ואיחי דאחרתה מבעלה
 גם ביום כמש"כ בחד"א (בשאר פרק ל') שהגלוית דוגמה ללילה והיינו שגם
 ביום אינה משחמרת עיי בעלה ע"כ רח השכינה הקדושה אחא בוקר וגם
 לילה אצי"פ שהאיר הבוקר והי מהדאוי שבצלי יבא לשמור אוחי אעפי"כ עוד
 שורה עליו רח הלילה וגזר מסוימים חאור כאור יום חשכת לילה סיינו שאנו
 מבקשים שיבא זמן הגאולה כמו שהי בליל חג הפסח הראשונה שהי ליל
 שימורים להוי"ה בעלמו בכיכול כמו ביום וחאור כאור יום חשכת לילה שהקב"ה
 בכבודו ובעלמו יבא להודווג במערנוחא ולשמרה גם בלילה כמו ביום וכאמור :

חגרה של פסח

ולא לילה. גם הודע פי לך היום אף לך הלילה. שומרים הפסח לעירך
בל היום ובל לילה. מאיר באור יום השבת לילה :

ובכן

תפארת בנים

רם כודע כי לך היום אף לך הלילה עפי"מ שאמרחו לבאר דברי השימו
צפרשה החודש יקן כישן וער כמשנה דהנה לנו מבקשים צליל שנה שחרחמינו
עוד בגלותי לגאלינו ולכאורה ה"י לו למומר מגלותי לגאלינו צ"ב אמנם הלשון
עפי"מ"ש רבינו בצפ"מ (ס"ה משער הפורים) בסוד וימי הפורים לא יעברו כי
בשבעים שנים של גלות צבל ה"י ז"א בסוד הדורמיטא וכל הראוי לתחמא"ל לז"א
מסחלקים גמנו וניתנון כולם לרחל נוקבא דז"א אמנם אח"כ כאשר ה"י
החוקן צימי מדרכי ואסחר בחזירחם פא"פ ה"י מכראוי שאחר שנסחלקו המוחין
מן המלכות וניתנון לז"א שלא ישר זה שוב אחת ההארה שה"י זה בזמן
הגלות אבל ה"י בדרך גם ופלא והפלא שגם לאחר שנסחלקו המוחין מן
המלכות וניתנון לז"א לא נסחלק ממנה מוחה מאותה ההארה וגם לאחר
סילוק המוחין מן רחל בחזירחם פא"פ נשאר כל ההארה כמו שה"י זה בזמן
הגלות והיינו צבחי יסוד אבא שמאיר להן צבחי מור עובר עיי"ש
וכמעלה שזוה. מוצן שהוא לעובחיו כי המלכות הוא הנוחנה ערף לביה
וחוק לנערוח"י וכל מה שיש לה הארה משפע אור הנשפע לה מלמעלה יותר
יכולה להשפיע עלינו עובות ושפע צרביא סגיא יותר ויותר (ע"י היסוד שיסודו
ארוך יותר מנוקבא כביכול כנודע שם) ולזה יחנן שאנו מבקשים שחרחמינו
עוד בגלותי לגאלינו היינו כי גם כשהגאלינו שיהי היחוד פא"פ ביחודא שלים
השאר המלכות צמעלחה שה"י לה עתה בזמן הגלות כנ"ל ואז חוכל להשפיע
לנו חמיד כל טוב ברוב עיז וחטלימות וזה הוא סוד מ"ש חכ"ל צ"ש (עירובין
ס"ה ע"א) לא אצברא לילה אלא לשינחא היינו שמעלה של המלכות שיש לה
להשפיע כל טוב לישראל רק בזמן ההרדימה וזהו פירוש דברי השיען כנזכר
כי בחודש הזה יקן כישן וער כמשנה היינו שגם כאשר הגיע זמן הגאולה
וגעשה הזיווג פצ"פ עכ"ז ה"י בהמלכות מעלה כמו בזמן ההרדימה והשיכס
וכאמור ע"כ ה"י צודק להשפיע לישראל ביח מלרים וצוחה הים עושר ונכסים
וכבוד צרביא סגיא יותר מדרך הטבע וזהו שאנו מבקשים רם הודע כי לך
יום (היינו הגאולה העתידה הנקרא יום כנ"ל) שיהי החוקן השלם צבחי
פצ"ב אעפ"כ אף לך לילה שהמלכות יהי לה אחת הסארי שה"י לה בזמן
הגלות הדומה ללילה שהוא זמן התדרמה והשינה כנ"ל:

שומרים הפקר לעירך כל היום וכל הלילה חאיר כאור יום חשנה לילה
עפי"מ"ש (צ"פ פנחס) בפסוק לו את בני ישראל ואמרת אליהם את
קרבני לחמי לאשי ריח ניחוחי חשמרו להקריב לי במועדו ואמרת להם זה כאשר
אשר הקריבו לני כי הנה בחפלה שמ"ע אנו מחפלים ואשי ישראל וחפלתם
באבהם הקבל צרנון והענין הוא כי הגם בזמן שבהמ"ק ה"י קיים והמזבח
אל

(לליל שני) וּבְכֵן נֹאמְרָתָם זְבַח פְּסַח :

אוֹמְרֵי גְבוּרָתְךָ הַפְּלֵאמָה בְּפֶסַח. בְּרֹאשׁ כָּל מוֹעֲדוֹת יְשׁוּעָתְךָ פְּסַח. גְּלוּת
לְאֶזְרָחֵי תְּצוֹת לֵיל פְּסַח. נֹאמְרָתָם זְבַח פְּסַח : דְּלָתְיוֹ דְּפִקְתָּ בְּחוּם
הַיּוֹם בְּפֶסַח. הִסְעִיד נֹאצְצִים עֲבוֹת מִצּוֹת בְּפֶסַח. וְאֵל הַבְּקָר רָץ זָבַר
לְשׁוֹר עָרַף פְּסַח. נֹאמְרָתָם זְבַח פְּסַח : זֹעֲמֵי סְדוּמִים וְלֹאֲהֵמוּ בְּרֹאשׁ בְּפֶסַח.
חֲלָץ לֹאֵם מְהֵם וּמִצּוֹת אָפָה גְּהֵן פְּסַח. טְאֵמְתָה אֲדַמַּת מוֹף וְנוֹף בְּעֶבְרָךְ

בפסח

תפארת בנים

על מכונו והקריבו ישראל בכל יום קרבנות חובותינו וסי' להשי' לנחת רוח
אשה ריח ניחוח לדי ע"כ בשעה עליות עשן המזבח למעלה סי' עח רצון
וישראל במעמדם כל מה שהסללו על מוצת ישראל בכלל ובפרט אז נתקבל
חפלתם. באהבה כעוב לב המלך אבל עתה בעוסי' אין לנו לא מזבח ולא
קרבנות ולא ישראל במעמדם להסלל עלינו ולא נשאר רק הרצון כי גלוי וידוע
לפניו יחשי' שרצוננו לעשות לו נחת רוח בקרבנות אישים פדים ואילם בני בשן
ציום ובגילה אבל מה נעשה כי בעוסי' חרב בית מקדשינו והנה קוייל חישב
לעשות מצה ונאכס ולא עשאה מעלה עליו הכחוב כאליו עשאה זה שאנו
מבקשים ואשי' ישראל וחפלתם באהבה תקבל בראון (היינו שישי' הרצון שלנו
שאנו משחוקקים לזה נחשב כאלו הקרבנו כל קרבנות בפועל ממש וישראל
במעמדם הסללו במעמדם על הקרבנות ועל ישיעות ישראל) וזהו שאנו אומרים
בחפלת מוסף ר"ח ושעירי עזים נעשה בראון היינו שישי' הרצון שאנו משחוקקים
לזה ישי' נחשב כאלו הקרבנו גם כעת הקרבן דר"ח בפועל ממש (וחיבה נעשה
הוא פועל עומד ר"ל שישי' נחשב כאלו אנו עשינו כעת במעשה בפועל ממש)
זה שא"כ את קרבני לחמי לאשי' ריח ניחוחי חשמרו (מלשון ואביו שמר את
הדבר) היינו שחלפו חמיד לסקריב לפני הקרבנות חמיד במועדו לעשות לי
לריח ניחוח אז ישי' נחשב לפני כאלו הקרבנות כל הקרבנות בפועל ממש וזהו
שסויים ואמרת להם זה האשה אשר הקריבו לדי (היינו כי עתה בזמן ח"ה וביטל
הקרבנות של המזבח) זה הוא רצונו לעשות לו נחת רוח ואשה ריח ניחוח
לפניו יחשי' ע"י השמירה והכשחוקקה כניל זה שאנו מבקשים שומרים הפק"ד
לעירך (מלשון ודי פק"ד את שרה) היינו שחפקך את עירך וירושלים ע"י
שישראל שומרים ומשחוקקים בכל יום לבנותה ולחיקונה ואז ממילא חאור
כאור יום חשכה לילה מחמת צרת הגלות כי ע"י הנחת רוח שישי' לו מהרצון
והשחוקקה של ישראל ימתקו כל הדינים ויאר די פניו אלינו ברוב רחמיו
וחסדיו :

דרתין דעקה כחוס כיום בפסח הסעיד נוצים ענה מצות בפסח י"ל ע"פ
מיש לבאר הענין מיש בסידור ארומיך די כי ליתנו ולא שמחת
אויבנו לי חס היות שאנו דלה ושער אשר שם מבקשים האויבים להאחז עכ"ז
לא

הגדה של פסח

תפארת בנים

לא שמחה אויבי לי וביאור הדברים ע"ד העבודה הוא כי הכס ה"אס"ר דרבו לזרוק עטם פסולת בלב כל עובד ד' לאמיר לו כי בעמך צהשלה בכוונה זקול תחטונו וכיוצא או ללמוד תורה ברבים יאל שרך בפסך שיש לך לירא מעון הגאות שיסי' לך מזה ע"כ לא תעשה שום דבר מזוה או תורה או תפלה בזמן שרואה או שומע איזה אדם ורק במספרים בלילה וכיוצא, וע"י זה יתבטל רובא ככולא יומא מפבודה כשי' אבל באמת כ"ז ענוס פסולת כי חלילה לבטל אף רגע אחד מעבודה כשי' ועיקר דרך עבודה כי ש"ייר במחשבתו אשר בית מלא אנשים כאלו אין אים וסכל היא רק דעאים ועשבים וע"י יעיר וגם אם עושה מצוה ומע"ט ותורה ותפלה ברבים ג"כ דעתו שאין שום רואה ואין שום שומע והוא ע"ד שאנו אומרים אשרינו מה טוב חלקינו ומה נעים גורלנו שאנו משכימים ומעריבים בבחי נכסיות ובחי מדרשות ומיחדים שמך בכל יום תמיד ואומרים כו' וסיינו שהגם שאנו תמיד בכל יום בבחי נכסיות ובחי מדרשים מלא אנשים אעפ"כ אנו מיחדים שמך וסיינו שהנו חושבים שאנו מיחדים אותנו רק ע"ה שמו יחז"ש (כענין יחוד שאין שום אדם בבית) וחו חליות השלימות וזה הוא ענין מצוה מצוה שחס מרמזים לענין הענוה בהכלית הנמיכות וכל עשייתם הוא רק בפומבי ע"י נמ"ה אנשים עוזרים ואי אפשר בלאו הכי וע"י אמרי"כ במצוה מצוה הנעשים ברבים נב"ל והמרתם את המצוה ודרשו חז"ל במניחתם א"ת המצוה חלל את המצוה וסיינו שכן יסי' דרך עשי' האעפ"כ שמושים אולם ברבים ובפומבי אעפ"כ לא יסי' בהם שום שמך חומץ שהוא גאוה (וכמ"ש לעיל בדרך הזה בד"ה ובמקלות) וזהו ביאור הדבר באמר דכמ"ס ארוממך ד' כי דיליתנו ולא שמחה אויבי לי וסיינו אעפ"כ שנתח צי מדח ענוס שהנני עומד במקום גדלת והשגה שהוא מקיב עמידה עניים וכשפלים כבאים להבית האנים הולכים לכלא מן גדלת ואעפ"כ לא שמחה אויבי לי לבטל אותי מהורה ותפלה ומצוה ומע"ט מכה הענוה שהוא מעלת ה"אס"ר כנ"ל וזה כי הענין של אברהם אע"ה לאחר שקיים מצוה מילס לפח זקתו שלא חשש לעון הגאות שיסי' לו ע"י וישב פתח האוהל כחום היום שיש הרבה עובדים ושבים אעפ"כ לא נזרק בו שום גאות וסי' לו החגלות השכינה בבחי' אני ד' אשכח את דכה אתי דכה כמ"ש בש"ס שומע וע"כ פרש"י שסי' שרי ואסר את מצוה המילה וסיינו שסי' מקיים שיהיה שגשג המלוה ברבים בבחי' (ברי) שהכל סי' מכירים שקודש השי"ה ברבים ואעפ"כ סי' נראה לו כאלו עזרתו הוא מכוסה באין שום רואה בבחי' (אסר) וע"כ כאשר באו אליו המלאכים לבקרו לחסות חקקנו איך עשה המלוה בפרסות ואעפ"כ לא סי' בו שום שמך גאוה אפס להם מצוה מצוה של פסח שנתעשה ע"י כמה עוזרים בפרסות ואעפ"כ אנו נזכרים שלא יסי' בו שום שמך חומץ שהוא הגאוה כנ"ל וחו דברי שפיטון דלתיו דפקת (סיינו בחי' ארוממך ד' כי דיליתנו שקיים אלאע"ה שישב בפתח האוהל כחום היום) סיינו אעפ"כ שגשג המלוה בפרסות כחום היום שסי' עובדים ושבים אעפ"כ סיינו בבחי' כי דיליתנו

בְּפֶסַח־וּבְאַמְרָתָם זָבַח פֶּסַח : יְהִי רֹאשׁ כָּל אוֹן מְחַצֵּת בְּלֵיל שִׁמּוֹר פֶּסַח־

בביר

תפארת בנים

דליתני כניל חס ה' חסוב בטיני כש"י כי עגוב כזו דורש כש"י ולכוונה זו
 הסטיד אח המלאכים עוגת מצות שאפס לנודך פסח שאע"פ שגעשה ע"י הרב
 אנשים אכפ"כ הם נשמרים מהשם חמץ חיימוץ כל שהוא עון גילוח כנ"ל :
 ו"ך ראש כל און מחלח בליל שימור פסח ע"פ מה שאמרתי לפרש מה
 שישראל אמרו על הים עזי חמרת י"ק ויחי לי ליטועה כי הגה נודע
 מדברי רבינו (בפעי"ה שער הזמירות) בזמנות הודו לדי קראו בשמו הודיעו
 בעמוס עלילותיו שאמרו להמלאכים הקדושים הודו לדי קראו בשמו של הקב"ה
 והודיעו בעמוס שהם הקליפות עלילותיו ועי"ז שזכירו כולם גדולתו יחז"ש
 יפחדו הקליפות ולא יאחזו בהקדושה ע"ש והדברים יתאחדו עם מ"ש רבינו
 בפעי"ה בזמנות ברכת הטוב שמך ול"ך נא"ה להודו"ה שהוא ס"ה
 השם חכ"ה ע"ש וסיינו כי ע"י שאנו מודים ומספרים חסלותו ויחדך עי"ז
 יאיר השם חכ"ה שסגולתו לככרית את הקליפות וכן מוזן הענין בעלינו לשבח
 וכו' לראות מהר"ה בהפאר"ה עי"ך שז' מן שם"ה השם חכ"ה וסיינו כי
 לאחר שאנו מספרים ומשבחים גדולתו של אדון הכל והיוצר בראשית אנו
 אומרים ע"כ נקום לך ד' אלקינו לראות מהרה בהפאר"ה עי"ך ומכוונים השם
 חכ"ה שיאיר עתה בנח השרות והשבחות שאומרים לשמו יחז"ש עי"ז יאיר
 זה השם כדי להעביר גללים מן הארץ והאלילים כרת ויכרתו וכו' זה נרמז
 (בפי' דברים) היום הזה אהל את פחדך ויראהך ע"פ כל העמים אחת כל
 השמים אשר ישמעון את שמעך ורגזו וחלו מפניך כי סכה נודע מ"ש חז"ל
 לא ישכב עד יאכל טרף, שעי"ה סק"ש. שבאים לפרש מפילים איהם חללים חללים
 וכומו שפירש"י (בפי' בלק) וכן הוא בזו"ק (פי' בלק דף ר"א ע"ב) ע"ש וסיינו
 כי ע"י הק"ש שישראל מוהדים שמו יחז"ש ואומרים שמע ישראל וגו' מודיעים
 לכל באי עולם שהוא יחדך הוא יחיד ומיוחד המהוב כל הויות עי"ז מפחדים
 הקליפות וכלים ונאזדים חס הוא הענין כי תיכף לאחר פסוק ראשון אנו
 אומרים ואסבה את ד' אלקיך ס"ה חכ"ה וסיינו שעי"ה אמירת שמע ישראל
 וגו' מאיר השם הזה להכרית כל הקליפות והחיוניט ולהפילם חללים חללים
 כניל חסו הוא ביאור הפסוק כניל ביום הזה אהל את פחדך ויראהך ע"פ
 כל העמים "תחת" כל "השמים" (ר"ה חכ"ה) אשר ישמעו את שמעך סיינו שיש
 להם הכח של הקריאת שמע"ע וגם שמוע"ה גימ' חכ"ה וכמבואר בפעי"ה
 (בשער הזמירות) בזמנת כל השמ"ה חס"ל י"ק ע"ש ועי"ז ורגזו וחלו מפניך
 וזו מוזן הענין מה שאמרו ישראל על הים אשר לדי כי גאה גאה פום
 ורכבו רמז צים עזי חמרת י"ק ויחי לי ליטועה ומבואר בסידור סוס ורכבו
 הם הס"ס ונקבצו וחילו ירה צים בעומקא דהסומא רב ויחנך עפמי"ש רבינו
 שם בזמנת כל השמ"ה חס"ל י"ק ר"ה חכ"ה שהשם הזה הוא יולא מאוחיות
 י"ק במילואו צהכאס וי"ך פעמים יוד וכו' ע"ש וסיינו שמע סה"י כש"י בעמיק-

לספרים

הגדה של פסח

בביר על בן בכור פסחם בְּכַם פֶּסַח. לְבַלְתִּי תַתּוּ מְשָׁחִית לְבָא בְּפִתְחֵי
בְּפֶסַח. וְאִמְרָתֶם זָבַח פֶּסַח; מְסַגְרַת סְגָרָה בַעֲתוֹתֵי פֶסַח. נִשְׁמְרָה מְדִן
בְּצִלְיֵל שְׁעָרֵי עִמְרָם פֶּסַח. שׁוֹרְפוֹ מְשַׁמְנֵי פוּל וְלוֹד בְּנֶקֶד יְמוּד פֶּסַח.
וְאִמְרָתֶם זָבַח פֶּסַח: עוֹד הַיּוֹם בְּנוֹב לְעַמּוּד עַד נָגַה עֹנֶת פֶּסַח. פֶּסַח יָד
בְּתַגָּה לְקַעֲמַע צוּל בְּפֶסַח. צָפָה הַצִּפִּית עֲרוֹף הַשְּׁלֶחֶן בְּפֶסַח. וְאִמְרָתֶם
זָבַח פֶּסַח: קָהֵל בְּנֵי־הַבָּיִת צוּם לְשִׁלֵּשׁ בְּפֶסַח. רֹאשׁ מִבֵּית רָשָׁע
מְחַצֵּף בְּעֵץ חֲמֻשִׁים בְּפֶסַח. שְׂמֵי אֱלֹהֵי רַבֵּעַ תְּבִיא לְעוֹצֵית בְּפֶסַח. תְּעוּזוּ
יָדָה וְתִירוּם יִמְיָדָה בְּלֵיל הַתְּקַדֵּשׁ חַג פֶּסַח:

כ"ב

תפארת בנים

לסכריה כל המקורגים הסים וקוצבא דילי להשליך בעמקי דחסור עזי וחמרה
י"ק ויכ"י לי לישועה ששישועה ה"י ע"י הכח של השם חכ"ס היואל מבי
אחיותי יק בהכחה יוד פעמים יו"ד וכו' כנ"ל חס שאמר הפיימן י"ק ראש
כל און מחנה צביל שימור פסח היינו שזלולס הזכ שהלריך הקב"ה לעשות דין
בראש הקליפות ולכלוהם הכה הוא צא והאיר צשם י"ק שמשם זה יאל השם
חכ"ס כנ"ל:

בביר על בן בכור פסחה בדם פסח לבלתי חת משחית לבוא בפסח
פסח צב"ק"ם מה שאמרתי לפרש הפסוק (תהלים פ"ו) כי חסדך
גדול עלי והללתי נפשי משאלו תחתי כי כשהש"י מסתיר פניו מאחורו ח"ו
כוח גורם להסתכל בהלמונה בחיזוק ומדבקות ח"ו אכן אם הקב"ה ברחמיו
וצרוב חסדיו הוא בעזרו ומראה לנו פנים של אהבה אז האדם מתחזק
בהלמונה והסתכל ומדבק עמו בהש"י לעבדו בכל לבבו ובכל נפשו בכל עת
וזכר שעה יוחר ויוחר חס שאמר כי חסדך גדול עלי (ע"י ששחית עמי חסדים
עובדים הכה יוחר חביב עלי העובד ששחית עמדי כי ע"י) הלל נפשי משאל
תחתי (שהש"י ר' אין לו כח לבעל אחתי מהלמונה שלימה) וכן אמר (תהילים
ל"ד) ד' אלקי שועתי אליך ותרפאני ד' העלית מן שאלו נפשי ג"כ ע"ד כנ"ל
ונזה השגך שג צ"ד הדברים ואמר הסתרת פניך הייתי נכחל מה צלע בדמי
ברדתי אל שחח היינו כשראיתי שהש"י הסתיר פניו ממני והסתלקתי ולא
עמנו הייתי נכחל עוד יוחר מלסון נורא שקראנו שעי"ז הנני מהרשל בהלמונה
ומאכזב עד שסייחתי יורד לאט לאט בשפל המלצ עד שאלו תחתי וא"כ אין
נפקא מיני לי א"ס יכ"י לי מלא ביח כסף חסב כי כ"ס צלע בדמי ברדתי
אל שחח חס שאנו אומרים במה שהקב"ה הראה לנו ניסים בעללש שפסח
על צחי בני ישראל בדם פסח ע"י נללו מהיח"ר פסח המשחית העיקרי
זכ"ד ואל ה"י לו פסחון סס לבוא לפסח אחתו לעבור על רצונו לאחר שראינו
גדל החציבות והאכזב שהקב"ה הראה לנו וחיבה יחירה נודעה לנו אז
וממילא כמים פנים אל פנים וגו' :

גדודיו

הגדה של פסח

אָדיר הוּא יְבֵנָה בֵּיתוֹ בְּקָרוֹב. בְּמִתְרָה בְּמִתְרָה בְּיָמֵינוּ בְּקָרוֹב. אֵל בְּנֵה
אֵד בְּנֵה. בְּנֵה בִּיחָף בְּקָרוֹב: בְּחֹדֶר הָרֵא. גְּדוּל הָרֵא. דְּגוּל הָרֵא.
יְבֵנָה בֵּיתוֹ בְּקָרוֹב. בְּמִתְרָה בְּמִתְרָה בְּיָמֵינוּ בְּקָרוֹב. אֵל וְכוּ: קְדוּר הָרֵא

והיה

תפארת בנים

שגבס לבו בדרכי ה' בחור: ויבדל לריך לידע בנפשו שהוא לא פעל במעשיו
לבוש לידו גדול, זו והוא אללו רק נכמה דכסיפא וילא אמרו לא ניתנס תורס
אלא לאוכלי המן היינו לזותן שידעין שאוכלין נכמה דכסיפא שכל חכמתם
ניתנס להם במתני מן השמים חס ו"ל בהמשך הדברים המאכילך את המן
במדבר (שנתן לך מוחין דחכמה ללמוד וללמד לשמור ולעשות הכל בבחי מן
שיווד לך הסשפעס מלעילא בלי אהרעוהא דלחחא) אשר לא ידעה ולא ידעון
אבותיך (הכל במתנה חנם בלי שום הסכס מקודם) [ע"ד שבי בספרים אכן יש
ה' במקום הזה ואנכי לא ידעתי לא עשיתי סכס לזס מקודם] למען עטוףך
(לסכניע את החומר שלכם) ולמען נסוסיך (הוא ענין הסכס במדרג' אחר
מדרג' מלשון כשוחם כס כדי לסכנס חלקי נר"י שלכם לסכניב באחריתיך
פי שעי"ז) חוכל אחס לבדך אח"כ לעורר עמך לעבודה סבורא ב"ס כי סמאור
שכס מחזיר למוטב) ואמרת בלבבך כחי ועוצם ידי עשה לי סחיל הוס (שיבא
גאות בלבבך לומר שאחס בעמך פעלת זאח ע"י עבודהך שחבא לידו מדרגס
גדולס כזו) ולוס זכרת אה סי אלקיך כי הוס סנותן לך כח לעשות חיל וגו'
(שהשליך מהשכס זרס סזו ממך רק שחזכור חמיד וחסן אל לבך שלכל סגדולס
אשר זכית סכל הוס מחנת חנס מלחו יתב"ש כי איך כדאי לוס כדי שלא
חבא לידו גאות כי לא ניתני סחורי אלא לאוכלי המן כנ"ל) ולוס אמר בהמשך
הדברים וכו' אס שכוח השכס אה סי אלקיך (שהוס הוס שנתן לך חיל כנ"ל)
וסלכת אחרי אלקים אחרים וכו' (כי כל סמתגאס כחילו עובד ע"ז וכמ"ס
בש"ס (סופס דף ד') סעדוסי כנס סוס כי אבוד חאבדון) היינו כמ"ס בש"ס
(ססחיס דף ס"ו) סאי מאן דמחיסר אס חנס חכמתו מסחלקת) רק שחכא
זרס לזכור חמיד כי סכל מלחו יתב"ש בחורת מחנת חנס וכאמור חס הוס
סענין שוסד ספיימן כאן גדדיו עפסריו לימודיו סביביו לבאיו סגלניו חמימיו
(שסס מדרגות סגדולים של כל מיני כחות סלדוקים שסס דומים למס"ס)
כלס יאמרו לך ולך וכו' וסיונו כי בליל סקדוסי חזו סזמן סכל אי מישרלל
נחעלס במדרגת אלק סעמיס יוחר מכפיו מעלחו בכל סשנס ואמר כי לא לבד
אנחנו סס כולנו סוס אלא גם בכל סשנס ובכל פה ובכל שעה ובכל מיני
מדרגות של מעלות סגשגבות של סלדוקים סס מרגישים ומודים ואומרים לך
ולך ולך כי לך סכל מס שזכינו לגדולס זו סכל אין לנו בו שום חלק רק
מחנת חנס ממך ית"ש וכאמור:

אָדיר הוּא יְבֵנָה בֵּיתוֹ בְּקָרוֹב. בְּמִתְרָה בְּמִתְרָה בְּיָמֵינוּ בְּקָרוֹב. אֵל בְּנֵה
אֵד בְּנֵה. בְּנֵה בִּיחָף בְּקָרוֹב: בְּחֹדֶר הָרֵא. גְּדוּל הָרֵא. דְּגוּל הָרֵא.
יְבֵנָה בֵּיתוֹ בְּקָרוֹב. בְּמִתְרָה בְּמִתְרָה בְּיָמֵינוּ בְּקָרוֹב. אֵל וְכוּ: קְדוּר הָרֵא

בכח

וְהַיּוֹם הַזֶּה הוּא יְצִיאנוּ מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם מֵעֲבָדֵי מִצְרַיִם
 בְּיָמֵינוּ בְּקָרוֹב. אֵל וְכִי : שְׁהוֹר הוּא. יְחִיד הוּא. בְּבִיר הוּא. לְמִדָּה הוּא. מְלָךְ
 הוּא. נוֹרָא הוּא. מְגִיב הוּא. עֲזוּז הוּא. פְּזֻזָה הוּא. צְדִיק הוּא. יְבֻנָה בֵּיתוֹ
 בְּקָרוֹב. בְּמִהְרָה בְּמִהְרָה בְּיָמֵינוּ בְּקָרוֹב. אֵל וְכִי : מְדוּשָׁה הוּא. רַחוּם הוּא.
 עֲדִי הוּא. מְסִיף הוּא. יְבֻנָה בֵּיתוֹ בְּקָרוֹב. בְּמִהְרָה בְּמִהְרָה בְּיָמֵינוּ בְּקָרוֹב.
 אֵל בְּגָה אֵל בְּגָה. בְּגָה בֵּיתָה בְּקָרוֹב :

אָחַד מִי יוֹדֵעַ. אָחַד אֲנִי יוֹדֵעַ. אָחַד אֱלֹהֵינוּ שְׂבִשְׁמַיִם וּבְאָרֶץ :
 שְׁנַיִם מִי יוֹדֵעַ. שְׁנַיִם אֲנִי יוֹדֵעַ. שְׁנַיִם לְרוּחוֹת הַקְּבִרִית. אָחַד אֱלֹהֵינוּ אֲשֶׁר שְׂמַיִם
 וּבְאָרֶץ :

שלשה

תפארת בנים

בְּבָחֵי מַזְמִן וְדַגְלוֹת בְּצִנּוֹן שֶׁלֹּם אֲמַנְסֵה לְאַחַר שֶׁעָבְרוּ הַמַּלְאָכִים הַלְלוּ וְחִזְרוּ
 הַפְּלִמּוֹת בְּרַחֲמֵיכֶם וְלִרְבִּינָה לְחֹזֵר וּלְבִטּוֹת הַמַּלְאָכִים לְאֵץ לְאֵץ עַיִן מְלֹחַ סְסִידָה
 סַטְמִיר כְּטוֹעַ וְעִיז לְאַחַר סוּס סוּסר אֵט מִבְּקָשִׁים אֲדִיר טִיף יִבְנֵה בֵּיתוֹ
 שְׂטוֹת הַמַּלְאָכִים בְּקָרוֹב גִּימֵי עוֹמֵר :

אָחַד מִי יוֹדֵעַ אֵחָד אֵט יוֹדֵעַ אֲחָד אֲלֵקִיטוּ שְׂבִשְׁמַיִם וּבְאָרֶץ הַנֶּסֶם כְּמַעַם כָּל
 אֲרָצוֹת וְהַלְלוֹת עוֹדִים בְּסוּדָה גְּמוּרֵי שֶׁשְׂעִי הוּא בְּרַחֲמֵיכֶם כָּל רַק
 שְׂאִינֵם מוֹדִים בְּסוּרֵי וַיֵּשׁ שְׂאוֹמְרִים לְפִי עוֹשֵׁהם שְׂהַקְבִּיִם מִסַּר הַסְּבִיחָה לְנִיחָה
 שׁוֹף שֶׁלֶסֶם עִיפֵי עוֹשֵׁהם וְעִיפֵי כֵס מְשׁוּקָעִים בְּעוֹשֵׁה שִׁיחֻף רִיל חָסוֹ שְׂאֵט
 אֲוֹמְרִים אֲחָד אֲנִי יוֹדֵעַ (כְּלִי שִׁיחֻף) אֲחָד אֲלֵקִיטוּ שְׂבִשְׁמַיִם וּבְאָרֶץ, וְעוֹד יִל
 בַּחֲבִיבָה הַסַּמֵּן בְּסִקְדָּה מֵהַשְׂמֵרָה (כְּפִי וְהַחֲמֵן) יוֹדֵעַ סוּס וְכַסְּבֻחַ אֵל לְבִבְךָ
 כִּי דִי הוּא הַלְלוֹקִים בְּשִׂמְיֵם מִמַּעַל וְעַל הָאָרֶץ מִחַחָה אֵין עוֹד דִּהְסֵף יוֹדֵעַ מִסְּחֻסִּיל
 שְׂהִיכִיר בְּרַחוּם שְׂאִיֵּל לֵי לַפְּחוֹת אֵחָ אֲדָם לְבַעַל וְלִמְנַעַם מַעֲבֻדָתוֹ כֵּן בְּחֹדֶס
 כֵּן בְּחַסְלֵה הַנֶּסֶם בַּחֲלִיבֵי לִמְדָה שֶׁלֹּא מוֹכֵה הוּא סַבְבֵּה כַּעַם שְׂהַלְמוֹד
 גְּמֵרָה אִוּ פּוֹסְקִים יַעֲן יִתְּנֵם שֶׁמֶס כְּמֵה אֲנָשִׁים בְּבִיתוֹ אִוּ בְּבַסְכֵּיִם אִוּ בְּבַסְמִיד
 וְרוֹאִים וְיֵלֵךְ שְׂכַךְ בְּסַפְסוֹךְ שְׂהַפּוֹל עִיפֵי לְנִיחָה וּפְנִיּוֹת וּבֵן כְּשֶׁחַפְסָלֵל
 מְכִיִם יִכִּי רַק בְּשֶׁפֶס רֶסֶס וְקוֹל דְּמַמֶּס דֶּקֶס וְרַק שְׂפַחִיד נַעוֹת וְקוֹלֵךְ לֹא יִתְּנֵם
 כְּדִי שֶׁלֹּא חֲבֻלָה לִידֵי יִסְרָאֵל חִיו וְכַסְּחֵרֶס לְעַבּוֹד שְׂעִי בְּכָל טוֹחַךְ חֲמֵחֵן עַד
 שְׂחֻבָה לְבִיתְךָ אִוּ עַד שִׁילְכוּ הַלְיוֹבֵר מִבְּסַכֵּיִם וְאִז חַפְבּוֹד אֵחָ בּוֹרֵךְ כְּאֶשֶׁר עַם
 לְבִבְךָ וְכִינֵי לְבִינֵי יִתְּרַחֵם לֵי אֲחִיס בִּיפּוֹל וּמִנִּיעַם שֶׁלֹּא יוֹכֵל לְסַחְבּוֹד עַם קוּט
 וְיִחַבְּלֵם מַעֲבֻדָה שְׂעִי מְכָל וְכָל אֲמַנְסֵה כְּכֵר אֲמַר הַחֲכַם עִיפֵי בִיחַ מְלֹחַ אֲנָשִׁים
 בְּרַחֲמֵיכֶם כָּלֵל אֵין אֵיִם כִּי עוֹקֵר דְּרַךְ הַעַבְדִּי הוּא דֹחֵף שְׂכוֹל בְּבִיחַ מְלֹחַ אֲנָשִׁים
 יִצִּיר בְּעִיפּוֹ כָּלֵל אֵין שֶׁם אֵיִם וְיִתְּחַח לְדִיק דְּרַבֵּי לְלַמּוֹד וְלַסְּחַלֵּל בְּסַחְלֵסְבֻחַ
 וּבְרַגְשׁוֹת הַסַּפֵּס וְכֵס לֵי אֵם יֵם אֲנָשִׁים בְּבַסְמִיד אֵם הוּא מִיחַד כָּל כּוֹנְחוֹ לִמְדָה
 קוֹבִיִם וְכַסְּחֵי וְלַעֲשׂוֹה כִּי לְסַבְרָה יִתְּבַעַם וְכַעַם שְׂכַחְבּוֹ לְעִיל (כְּפִי שְׂמֵחַ)
 וּבְמַקְסָלוֹת וּבְפִיִּסְקָה לְחִיו דְּסַקָה כְּחוּס סוּס) חָסוֹ הַסַּמֵּן (כְּפִי שְׂמֵחַ)

ורא

הגדה של פסח

שְׁלֹשָׁה מִי יוֹדֵעַ. שְׁלֹשָׁה אֲנִי יוֹדֵעַ. שְׁלֹשָׁה אָסֶת. שְׁנֵי לוחות הַבְּרִית.
אֶחָד אֱלֹהֵינוּ שְׁבַשְׁמִים וּבְאֶרֶץ :

אַרְבַּע מִי יוֹדֵעַ אַרְבַּע אֲנִי יוֹדֵעַ אַרְבַּע אִמְהוֹת שְׁלֹשָׁה אֲבוֹת שְׁנֵי לוחות
הַבְּרִית אֶחָד אֱלֹהֵינוּ שְׁבַשְׁמִים וּבְאֶרֶץ :

חֲמִשָּׁה מִי יוֹדֵעַ חֲמִשָּׁה אֲנִי יוֹדֵעַ חֲמִשָּׁה חוּמְשֵׁי תוֹרָה אַרְבַּע אִמְהוֹת
שְׁלֹשָׁה אֲבוֹת שְׁנֵי לוחות הַבְּרִית אֶחָד אֱלֹהֵינוּ שְׁבַשְׁמִים וּבְאֶרֶץ :

שֵׁשָׁה מִי יוֹדֵעַ שֵׁשָׁה אֲנִי יוֹדֵעַ שֵׁשָׁה סְדְרֵי מְשָׁנָה. חֲמִשָּׁה חוּמְשֵׁי תוֹרָה.
אַרְבַּע אִמְהוֹת. שְׁלֹשָׁה אֲבוֹת. שְׁנֵי לוחות הַבְּרִית. אֶחָד אֱלֹהֵינוּ

שְׁבַשְׁמִים וּבְאֶרֶץ :

שבעה

תפארת בנים

וירא איש מזרי מכה אית עברי מחויו ויפן כה וכה וירא כי אין אית דהיינו
שכמלרי שסוא הילס"ר (כמ"ש בלק"ח ר"ע שמוח) מכה אית עברי (שברלוטו
לעבוד את סש"י בכל לבו ובכל כוחו ואבריו) מחויו (שכשילו שיש לו למנוע
כעת מסעבודה מחמת שחיוו הס עתה עמו ויבוא לרד יסורא ככ"ל אכל
משח חיקן זה) ויפן כה וכה וירא כי אין אית שקרא ציה מלא אנשים כאלו אין
אית ככ"ל וע"כ לא יוכל הילס"ר לבעלו מעבודתו מחמת אנשים העומדים
ביחד שם עמו וזה פיה"ס אמור אל הכהנים בני אהרן ואמרת אליהם לנפש
לא ימאח בעמיו דגם כשכוח בעמיו היינו צבכ"ג וצבכמ"ד מלא אנשים
הרואים ושוכעים עבודתו לא ימאח את נפשו לומר אמחין עד שאוכל להסבודד
באופן שאיש לא יראנו ולא ישמע באופן שלא אוכל לבוא לרד פני וגירות חיו
כי ע"ז ימאחו את נפשו שבודאי יבוא לו בעולים סרבה להבעל לגמרי מעבודתו
רק גם כשכוח צבית מלא אנשים יחדמה לו כאלו אין שם אית צבית ככ"ל
חס שאפי"כ ידעת היום והסבות אל לבך כי ד' הוא האלקים בשמים ממעל
ועל הארץ מתחת אין עוד היינו שלא חמנע שום זמן מלעבוד הס"י גם כשאחס
צבכ"ג וצבכמ"ד והסבות אל לבך כי ד' הוא האלקים בשמים ממעל היינו
שחזיר דעתך והחשוב בלבך שהסם צ"ה הוא האלקים שלים בעליונים ובהחחחחח
בשמים ממעל (כמ"ש מי כד' אלקיט הסגביי לשבח) ועל הארץ מתחת אין
עוד (היינו שאין עוד בעולם שום אדם ח"ץ ממך שאתה עובדו בכל לבך
וכל נפשך ואין שום אדם בארץ שימנע או שיראה וסינו כענין ציה מלא אנשים
כאלו אין אית ככ"ל) וזהו שאנו אומרים אחד מי יודע (היינו מי מסאמות
שוכל להסחיד עם הקצ"ה ולראות בעיניו שאין עוד שום כבדא בעולם מצלנדו
יתצ"ש) כמו שאני יכול להסחיד לר' אלקיט כוא אחד בשמים ובארץ :

שְׂבָעָה מִי יוֹדֵעַ שְׂבָעָה אֲנִי יוֹרֵג. שְׂבָעָה יְמֵי שַׁבְּתָא. שְׂשָׁה סְדְרֵי מְסֻנָּת.
 חֲמִשָּׁה חוּמְשֵׁי תוֹרָה. אַרְבַּע אֲמָרוֹת. שְׁלֹשָׁה אָבוֹת. שְׁנֵי לוֹחוֹת
 הַבְּרִית. אֶחָד אֱלֹהֵינוּ שְׁבַשְׁמַיִם וּבְאָרֶץ:

שְׂמוֹנֶה מִי יוֹדֵעַ שְׂמוֹנֶה אֲנִי יוֹדֵעַ. שְׂמוֹנֶה יְמֵי מִלְחָה. שְׂבָעָה יְמֵי שַׁבְּתָא.
 שְׂשָׁה סְדְרֵי מְסֻנָּה. חֲמִשָּׁה חוּמְשֵׁי תוֹרָה. אַרְבַּע אֲמָרוֹת. שְׁלֹשָׁה
 אָבוֹת. שְׁנֵי לוֹחוֹת הַבְּרִית. אֶחָד אֱלֹהֵינוּ שְׁבַשְׁמַיִם וּבְאָרֶץ:

תְּשַׁעָה מִי יוֹדֵעַ. תְּשַׁעָה יְרַחֵי לַיְדָה. שְׂמוֹנֶה יְמֵי מִלְחָה.
 שְׂבָעָה יְמֵי שַׁבְּתָא. שְׁשִׁיהַ סְדְרֵי מְסֻנָּה. חֲמִשָּׁה חוּמְשֵׁי תוֹרָה.
 אַרְבַּע אֲמָרוֹת. שְׁלֹשָׁה אָבוֹת. שְׁנֵי לוֹחוֹת הַבְּרִית. אֶחָד אֱלֹהֵינוּ שְׁבַשְׁמַיִם
 וּבְאָרֶץ:

עֶשְׂרֶה מִי יוֹדֵעַ. עֶשְׂרֶה אֲנִי יוֹדֵעַ. עֶשְׂרֶה רַבְבֵּינָא. תְּשַׁעָה יְרַחֵי לַיְדָה.
 שְׂמוֹנֶה יְמֵי מִלְחָה. שְׂבָעָה יְמֵי שַׁבְּתָא. שְׂשָׁה סְדְרֵי מְסֻנָּה. חֲמִשָּׁה
 חוּמְשֵׁי הַתּוֹרָה. אַרְבַּע אֲמָרוֹת. שְׁלֹשָׁה אָבוֹת. שְׁנֵי לוֹחוֹת הַבְּרִית. אֶחָד
 אֱלֹהֵינוּ שְׁבַשְׁמַיִם וּבְאָרֶץ:

אֶחָד עֶשְׂרִי מִי יוֹדֵעַ אֶחָד עֶשְׂרִי אֲנִי יוֹדֵעַ. אֶחָד עֶשְׂרִי כּוֹבְבֵינָא. עֶשְׂרֶה
 דְּרַבְבֵּינָא. תְּשַׁעָה יְרַחֵי לַיְדָה. שְׂמוֹנֶה יְמֵי מִלְחָה. שְׂבָעָה יְמֵי שַׁבְּתָא.
 שְׂשָׁה סְדְרֵי מְסֻנָּה. חֲמִשָּׁה חוּמְשֵׁי תוֹרָה. אַרְבַּע אֲמָרוֹת. שְׁלֹשָׁה אָבוֹת.
 שְׁנֵי לוֹחוֹת הַבְּרִית. אֶחָד אֱלֹהֵינוּ שְׁבַשְׁמַיִם וּבְאָרֶץ:

שְׁנַיִם עֶשְׂרִי מִי יוֹרֵג. שְׁנַיִם עֶשְׂרִי אֲנִי יוֹרֵג. שְׁנַיִם עֶשְׂרִי שְׂבַשְׁתָּא. אֶחָד
 עֶשְׂרִי כּוֹבְבֵינָא. עֶשְׂרֶה דְּרַבְבֵּינָא. תְּשַׁעָה יְרַחֵי לַיְדָה. שְׂמוֹנֶה יְמֵי מִלְחָה.
 שְׂבָעָה יְמֵי שַׁבְּתָא. שְׂשָׁה סְדְרֵי מְסֻנָּה. חֲמִשָּׁה חוּמְשֵׁי תוֹרָה. אַרְבַּע
 אֲמָרוֹת. שְׁלֹשָׁה אָבוֹת. שְׁנֵי לוֹחוֹת הַבְּרִית. אֶחָד אֱלֹהֵינוּ שְׁבַשְׁמַיִם
 וּבְאָרֶץ:

שְׁלֹשָׁה עֶשְׂרִי מִי יוֹדֵעַ. שְׁלֹשָׁה עֶשְׂרִי אֲנִי יוֹדֵעַ. שְׁלֹשָׁה עֶשְׂרִי מְדַבְּרֵי שְׁנַיִם
 עֶשְׂרִי שְׂבַשְׁתָּא. אֶחָד עֶשְׂרִי כּוֹבְבֵינָא. עֶשְׂרֶה דְּרַבְבֵּינָא. תְּשַׁעָה יְרַחֵי
 לַיְדָה. שְׂמוֹנֶה יְמֵי מִלְחָה. שְׂבָעָה יְמֵי שַׁבְּתָא. שְׂשָׁה סְדְרֵי מְסֻנָּה. חֲמִשָּׁה
 חוּמְשֵׁי תוֹרָה. אַרְבַּע אֲמָרוֹת. שְׁלֹשָׁה אָבוֹת. שְׁנֵי לוֹחוֹת הַבְּרִית. אֶחָד
 אֱלֹהֵינוּ שְׁבַשְׁמַיִם וּבְאָרֶץ:

חַד גְּדִינָא. חַד גְּדִינָא הַזְּבִין אַבָּא

בְּתַרְי זַוְיָא. חַד גְּדִינָא חַד גְּדִינָא:

וְאַתָּא שׁוּנְרָא וְאֶקְלָה לְגְדִינָא הַזְּבִין אַבָּא בְּתַרְי זַוְיָא חַד גְּדִינָא:

וְאַתָּא

חגרה של פסח

ואתא בלבא ונשך לשונרא דאכלה לגדיא. דזבין אבא בתרי זמי. חד
גדיא. חד גדיא :

ואתא חוטרא. והבה לבלבא. דנשך לשונרא. דאכלה לגדיא. דזבין אבא
בתרי זמי. חד גדיא חד גדיא :

ואתא ננרא. ושרף לחוטרא. דהבה לבלבא. דנשך לשונרא דאכלה
לגדיא. דזבין אבא בתרי זמי. חד גדיא. חד גדיא :

ואתא מנא. וכבה לננרא. דשרף לחוטרא. דהבה לבלבא. דנשך לשונרא.
דאכלה לגדיא. דזבין אבא בתרי זמי. חד גדיא. חד גדיא :

ואתא תנרא. ושתא למנא. דכבה לננרא. דשרף לחוטרא. דהבה לבלבא.
דנשך לשונרא. דאכלה לגדיא. דזבין אבא בתרי זמי. חד גדיא.
חד גדיא :

ואתא השוחט. ושחט לתנרא. דשתה למנא. דכבה לננרא. דשרף לחוטרא
דהבה לבלבא. דנשך לשונרא. דאכלה לגדיא. דזבין אבא בתרי
זמי. חד גדיא. חד גדיא :

ואתא מלאך המות. ושחט לשוחט. דשחט לתנרא. דשתא למנא. דכבה
לננרא. דשרף לחוטרא. דהבה לבלבא. דנשך לשונרא. דאכלה
לגדיא. דזבין אבא בתרי זמי. חד גדיא. חד גדיא :

ואתא הקדוש ברוך הוא. ושחט למלאך המות. דשחט לשוחט. דשחט
לתנרא. דשתה למנא. דכבה לננרא. דשרף לחוטרא. דהבה לבלבא.
דנשך לשונרא. דאכלה לגדיא. דזבין אבא בתרי זמי. חד גדיא. חד גדיא :

וי"א אח"כ שיר השירים במחון וננעימס. חייז אדם לעסוק
בסלכות פסח וצילוח מלרים ולסער בניסים ונפלוח שטס
סקב"ס עד שחמפטו שנס. ויל דין ליל ראשון ית ג"כ בליל
שני. ונוסגים שלא לקרות על מטחו רק פרשת שמע ולא שאר
דברים שקורין בשאר לילות כי ליל שמורים הוא לסם מן סמחוקן :

חובתק וחובט סאינסרנט

www.hebrewbooks.org

עיי חיים תשס"ג

מפתחות על סדר פרשיות התורה

כל מסום שנמצא בדברי רבינו המחבר - תפארת בנימ' ונרשם בסדר
דפים ועמודים הנדפסים בזה.

זראשית. פ ע"א. יב ע"ב. כה ע"ב. כח ע"א ע"ב. מ"ג ע"א.

נח. יד ע"א. כ ע"ב עד ע"א. פה ע"א.

לך. כד ע"א. ל ע"ב. למ ע"א.

וירא. ת ע"א.

חיי שרה. טח ע"א.

חולדה. ס ע"ב.

ויסלח. ג ע"א. עג ע"א. סא ע"ב.

ויקב. ז ע"א.

מקץ. לד ע"א.

ויגש. כז ע"א.

שמות. כד ע"ב. ל ע"ב. לא ע"א. לב ע"א, מ ע"ב. פא ע"ב.

בא. מט ע"א. עג ע"ב.

בשלת. יט ע"ב. לא ע"ב. מ"ו ע"ב. מ"ח ע"א. נט ע"א. סה ע"ב. פ"ו ע"ב.

ס"ט ע"א. ע"א ע"א. ט"ט ע"א,

יהרו. ג ע"א. לא ע"א.

הטו. יד ע"ב.

השא. כ ע"ב. לח ע"א.

ויקבל. כב ע"ב.

סקודי. כב ע"א ע"ב. עג ע"א.

חזרע. כח ע"א.

מזרע. כד ע"א.

אחרי. י"ח ע"א. ל ע"א. סג ע"א.

קדושים. ג ע"ב. ד ע"ב. כ ע"ב. כ"ו ע"א.

אשר. פ"א ע"ב.

בכר. כ"א ע"ב. עג ע"א.

בחוקותי. ה' ע"א.

במדבר. ג ע"א. ל ע"א.

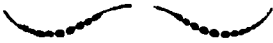
כ"א. לח ע"א.

בבטלותך. ט"ח ע"ב. לג ע"ב. ל"ט ע"ב.

שלת. עג ע"א. פ ע"א.

מפתחות

קרח. יט ע"א. לג ע"א. מה ע"א.
חקת. לו ע"א. מט ט"ב. כ ע"א.
בלק. לד ע"ב. מג ע"ב. סב ע"ב. סד ע"א.
פנחס. יב ע"ב. כד ע"א. נ ע"ב. נה ע"א. סז ע"ב. עז ע"ב.
מטות. למ ע"ב.
דברים. ג ע"ב. נח ע"ב.
ואתחנן. י ע"א. יא ע"א ע"ב. לב ע"א. עה ע"ב. פא ע"א.
פקד. ט ע"א. פ ע"א.
ראה. יח ע"ב. כט ע"א. פ ע"א.
שופטים. ס ע"א.
חגל. סד ע"א.
נזבים. סה ע"א.
וילך. ג ע"ב. כד ע"א. לו ע"א. סו ע"א.
האזינו. מח ע"א.
חאת הברכה. ע"ב. כט

חזקתק והוצנע לאינטרנט
www.hebrewbooks.org
ע"י חיים תש"יג